

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ELYSIAN

II

GODS

OF
TRUTHS
&
BONDS

HIS ONLY OPTION WAS SUCCESS

ZAVI JAMES

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

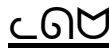
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

GERÇEKLER VE BAĞLAR ÜZERİNE

ZAVI JAMES

İÇİNDEKİLER

Tetikleyici Uyarılar

Gerçekler ve Bağlar adlı eserde yer alan önemli tanrıların listesi

- Bölüm 1
- Bölüm 2
- Bölüm 3
- Bölüm 4
- Bölüm 5
- Bölüm 6
- Bölüm 7
- Bölüm 8
- Bölüm 9
- Bölüm 10
- Bölüm 11
- Bölüm 12
- Bölüm 13
- Bölüm 14
- Bölüm 15
- Bölüm 16
- Bölüm 17
- Bölüm 18
- Bölüm 19
- Bölüm 20
- Bölüm 21
- Bölüm 22
- Bölüm 23
- Bölüm 24
- Bölüm 25
- Bölüm 26
- Bölüm 27
- Bölüm 28
- Bölüm 29
- Bölüm 30
- Bölüm 31
- Bölüm 32
- Bölüm 33
- Bölüm 34
- Bölüm 35
- Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Epilog

Teşekkürler

İletişimi koparmamak

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölümlerle, olaylarla veya mekanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı © 2022 Zavi James'e aittir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni olmadan, incelemelerde alıntı yapılması dışında, hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Kapak tasarımı Books and Moods tarafından yapılmıştır.
İç tasarım Books and Moods tarafından yapılmıştır.
Heart Full of Reads Editörlük Hizmetleri tarafından düzenlenmiştir.

ISBN 978-1-9169030-6-7 (ciltsiz kitap)
ISBN 978-1-9169030-5-0 (e-kitap)

Zavi James tarafından yayınlandı.
www.zavijames.com

TETİKLEYİCİ UYARILAR

Bu dizi, bazı kişilerin rahatsız edici bulabileceği konular içermektedir. Bunlar arasında cinsel içerikli sahneler, grafik şiddet, sadakatsizlik, ölüm, intihar tartışmaları ve cinsel saldırı yer almaktadır, ancak bunlarla sınırlı değildir.

Bu tür durumları okumaktan rahatsızlık duyuyorsanız, Elysian Gods serisi sizin için uygun olmayabilir.

Okuyucunun takdirine bırakılmıştır.

Başlarını suyun üstünde tutamadıkları için yargılandıklarını hissedenlere sesleniyorum: Onlar sizin hikayenizi veya her gün verdiğiniz mücadeleyi bilmiyorlar. Gücünüzün sınırı yok. Mücadeleye devam edin. Bu sizin için.

GERÇEKLER VE BAĞLAR ADLI ESERDE YER ALAN ÖNEMLİ TANRILARIN LİSTESİ

Seçkin Tanrılar

- Avcı – Koruma ve bağışlama tanrısı
- Larkin – Güç tanrıçası
- Grayson – Kaos ve yıkım tanrısı
- Erik – Aşk ve arzu tanrısı
- Sloan – Bereket tanrıçası
- Ignacio – Şans ve fırsat tanrısı
- Elva – Ölüm Tanrıçası
- Bexley – Bilgi Tanrıçası
- Malaki – Sabır Tanrısı
- Waverly – Dinlenme Tanrıçası
- Flynn – Seyahatlerin Tanrısı
- Aria – Sağlık tanrıçası

Küçük Tanrılar

- Archer – Sırların ve aldatmanın tanrısı
- Dionne – Rüyaların Tanrıçası
- Tobias – Tarım tanrısı
- Marcel – Yıldızların Tanrısı
- Andreas – Savaş Tanrısı
- Mabel – Kibir Tanrıçası

Yüzümün bir tarafı Erik'in oturma odasının yumuşak halısına yapışmış, lifler tenime sürtünürken, Ignacio'nun ayakkabısının tabanı açıkta kalan yanağımı eziyordu. Canlı auralar mekânı aydınlatırken bedenimi de sarıp sarmalıyor, çırpınırken beni yere mihliyordu.

"Daha da kötüleştireceksin kardeşim. Sakinleşmen gerekiyor," diye yalvardı Erik.

Yanımda diz çökmüş oturuyordu, parlak mavi gözleri kocaman açılmıştı ve dile getirmekten kaçındığı binlerce şey söylüyordu. Onlardan herhangi birine, gerçekten ne düşündüklerini söylemeye cesaret etmelerini isterdim. Quentin'i benden kopardıkları an kabul ettiğim gerçeklerle yüzleşmelerini isterdim.

"Ona güvenmiyorum," diye dişlerimi sıktım. Biraz daha baskı uygulasalar dişlerim kırılabilirdi. "Onu durdurmalıydım!"

Ig'in ayakkabısı yanağıma daha da sertçe bastırdı, acı elmacık kemiğimden şakağıma kadar yayıldı ve zaten orada zonklayan ağrıyı daha da artırdı. Vücudu üzerime yığılmış, yerde kıvranırken uzun bir gölge düşürüyordu. Odadaki beni bağlayan dört kişiye karşı auram işe yaramazdı. En ufak bir kaldıraç bile kolayca alt üst ediliyor, kanım kaynayıp damarlarımdan fışkırarak evin ve ötesinin her yerine saf, katıksız bir kaos saçacağından emin oluyordum. Kurtulan olmayacaktı ve merhamet de olmayacaktı.

"Ama yapmadın," diye sertçe belirtti Ig, bana daha da yaklaşarak. "Çünkü ne olacağını biliyordun. Bu sefer senin dediğini yapmayacağız. Bu sefer biraz mantık kullanmalıyız, yoksa ölecek."

Mantık, eğer ona sahipseniz, harika bir şeydi.

Mantıklı düşünme, onu uygulama kontrolüne sahip olduğunuzda harika bir şeydi.

Ama ruh eşim, onu öldürmek istediğini açıkça belli eden psikopat kardeşimle birlikte zorla uzaklaştırılmışken, benden bunları nasıl bekleyebilirlerdi ki?

Kapıya sert bir şekilde vurulması herkesin başını kaldırmasına neden oldu, ama Ig geri adım atmayı reddetti. Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyorduk ve çok sık dövüştük, bu yüzden dikkatini benden uzaklaştırarak bana avantaj sağlaması mümkün değildi. Normalde değerli bir rakiple karşı karşıya geldiğimde duyduğum hayranlık, bu koşullar altında öfkeye dönüştü.

"Oy verme kararına karşı çıkmayacağına güvenmiyorum," diye çıkıştım, endişelerimi anlamalarını istiyordum.

"O yapmayacak—" diye başladı Sloan.

"Bunu garanti edemezsin!" diye bağırdım, sözünü keserek. Saygısızlığım yanımda oturan Erik'in gerilmesine neden oldu.

"Hayır, ama ben yapabilirim," diye araya girdi ipeksi bir kadın sesi tartışmayı bölerek.

Bu sefer Ig'in ayağı tökezledi ve ben başımı çevirip geriye doğru eğdim, kapı aralığında Bexley'i gördüm. Erik'in en büyük oğlu Beckett de onun yanında duruyordu, bakışları odadaki her yüzü süzüyordu.

Sloan, oğlunun isminden adeta fişkırان annelik içgüdüleriyle, "Beckett," dedi yumuşak bir sesle. "Git kardeşlerine göz kulak ol. Sonra anlatırız."

Annesine ve bana baktı ve yutkundum. Vaftiz çocuklarım daha önce hiç öfkemden nasibini almamıştı ve şimdi de almaya niyetim yoktu.

"Annenin dediğini yap," dedim ona, göğsümde kükreyen duygu fırtınasını bastırmaya çalışarak.

Beckett başını salladıktan sonra sessizce ortadan kayboldu.

"Koca bir gezegen ve hayatta kalan tek yarı tanrıçayı buluyorsunuz," dedi Bexley, kollarını göğsünde kavuşturup kapı çerçevesine rahat bir şekilde yaslanarak.

Aynı kemik yapısına ve sarı saçlara sahipti, ancak Larkin'in aksine Bexley daha cana yakın bir kişiliğe sahipti. Bunun doğuştan mı geldiğini yoksa buz kraliçesi ablasını ve kullandığı taktikleri yıllarca izledikten sonra mı edindiğini henüz keşfedememiştim. Larkin'in gördüğü tepkiden sonra kendini daha kabul edilebilir hale getirmek için kendini düzeltmişti. Ablasının imajından başka bir şey olmak istemesinde kimse onu suçlayamazdı.

"Onu özellikle aramaya gitmedim, Bexley," dedim, sözlerim sertti ve onun alaycı tonuna uymuyordu.

Tavrımdan etkilenmeden şöyle devam etti: "Hayır. Kaos bir şekilde insanı buluyor, değil mi?"

"Neden buradasın?" diye sordum, gözlerimi kısarak ve mideme çöken kurşun ağırlığını görmezden gelmeye çalışarak.

Bexley, ailevi bir etkinlik olmadığı sürece bizi asla aramazdı. Kendi halinde takılırdı, daha çok alt Elysia'ya inip günlerini küçük tanrılarla geçirmeyi tercih ederdi. Eğer Bexley burada ortaya çıktıysa, gönderilmiş olmalıydı ve bu da bir haber anlamına geliyordu. Quentin hakkında en ufak bir bilgi kırıntısının bile vücudumda kükreyen öfkenin bir kısmını dindirebilmesi ne kadar acınasıydı.

"Merak." Kapıdan uzaklaşıp bize doğru geldi. "Önce sizin yerinizi denedim ama cevap alamadım. Şimdi nedenini anlıyorum." Kollarını yana açarak yerdeki ekrana işaret etti. "Ama anlamıyorum."

"Anlaşılabilecek bir şey yok," diye yanıtladı Ig öfkeyle burnunu çekerek.

O şerefsiz son otuz dakikadır ayağını yüzüme bastırmış olabilir, ama sadakati çok derindi.

Bexley, kısa saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırırken, "Grayson yere sabitlenmiş durumda ve hiçbiriniz bu tuhaf rehine durumunu hafifletmek için eski usul Elysian misafirperverliğini göstermediniz," diye yorum yaptı. "Onu görmek için neden bu kadar çaresizsin Grayson? Neden onu ihbar etmedin?"

Yanlarımda parmaklarım kasıldı. Bexley ile aramdaki ilişkiyi bir türlü çözememiştim. Bazen Erik ve benimle kolayca aynı fikirde olurdu, Hunter ve onun saçmalıklarından da aynı derecede rahatsız olurdu. Ama asıl ittifakının kız kardeşiyle olduğu apaçık ortadaydı ve bu da onu benim gözümde tehlikeli kılıyordu.

"Yapamam," diye tersledim, ona daha fazla zaman vermek istemiyordum.

Aurlar beni dizginleyebilirdi belki, ama öfkem kontrolden çıkmaya devam etti, bedenime karşı vahşice baskı uyguladı ve kilit altında tutulması gereken sözleri ağzımdan kaçırdım.

"Neden olmasın?" diye sordu, başını yana eğerek.

Bexley'nin sorumluluğu bilgiydi. Sanki bir köpek kemiğe yapışmış gibiydi. Soruların cevaplarını bilmemek onu sinirlendiriyordu. Başka bir evrende Quentin'in iyi bir arkadaşı olabilirdi. Ama şu anki durumda,

Bexley'nin ona yaklaşmasına asla izin vermezdim. Yanımda olduğu sürece kimsenin ona dokunmasına veya hatta bakmasına bile izin vermezdim.

Erik, bedenimden aurasını çekerek, "Ona güven," diye mırıldandı.

"Sen delirmiş misin?" diye sordum sonunda doğrulup oturarak.

Elva, Ig'e bakarak, "Belki de gitmeliyiz," diye mırıldandı.

Bana şöyle bir baktı. "Destek ekibine ihtiyacınız var mı?"

Başımı salladım, desteğe minnettar olsam da Bexley'i idare edebileceğimi biliyordum. Ig, Elva'yı bu rahatsız edici durumdan uzaklaştırmak isteyecekti. Ruh eşimin hayatının tehlikede olduğunu bilmek benim için ne kadar zor olsa da, Elva da birinin onu tek bir akşam yemeğinden öte tanıma şansı bulamadan kanından koparabileceği gerçeğiyle boğuşuyordu.

Ignacio, "Bir şeye ihtiyacınız olursa, bizi nerede bulacağınızı biliyorsunuz," dedi.

Odanın her yerini sıcak, turuncu bir ışık kapladı; aurasını Elva'nın etrafına sardı ve ikisi birlikte bizden ayrıldılar.

"Ne planlıyorsun Grayson?" Bexley'nin merakı odada yankılandı. "İkinizin de birbirinizden nefret ettiğinizi sanıyordum, ama onun hayatta kalması için oy kullanıyorsunuz."

"Sen de öyle yaptın," diye hatırlattım ona ayağa kalkarak.

Bexley ve Larkin'in bir tartışmada zıt taraflarda yer aldığını ilk kez görüyordum. Biri nereye giderse diğeri onu takip ediyordu. Dinamikleri buydu. Odada bunu pek düşünmemiştim ama şimdi Bexley'nin neden Quen'i kurtarmayı seçtiğini merak ediyordum.

"Merak ediyorum." Avuç içlerini eteğinin üzerinden geçirdi. "Yarı tanrıya sahip olmamızın üzerinden ne kadar zaman geçtiğini biliyor musun?"

İşin içinde bundan daha fazlası vardı. Aşağı Elysia ile olan bağlantıları, onun meraklı doğasını besliyordu.

Çenem kasıldı. "O bir deney denek değil."

"Bana açıklasana, Grayson. O kim?"

Erik omzumun üzerinden "Ona güven," diye tekrarladı.

"Ya bize ihanet ederse?" diye çıkıştım.

"Başka ne seçeneğimiz var ki? Quentin'in hayatta kalması için oy verdi ve Hunter'ın ne yaptığını bize söyleyebilecek birine ihtiyacımız var."

Bexley'e gerçeği söylemek riskliydi ama içinde bulunduğumuz çıkmazdan bir çıkış yolu bulmakta zorlanıyordum. O peşimi bırakmıyordu

ve Quen'i ait olduğu yere, evine geri getirmeye odaklanmak daha mantıklıyken onu sürekli savuşturmaya gerek yoktu.

Birkaç saniye Bexley'e baktım. "Eğer bunun bu dört duvarın ötesine geçtiğini öğrenirsem, Elysia'da saklanabileceğin hiçbir yer kalmayacak."

"Umarım bu iyi bir şeydir. Hepinizin konuşma tarzına bakılırsa—"

"O benim ruh eşim. Onu buraya hediye olarak getirmeseydim ölecekti. Onu kurtarmak istedim, Bexley. Onu kurtarmak zorundaydım."

Ağzı açıldı, yüz ifadesi şoktan sakinliğe dönüştü. "Vay canına. Şey..."

"Eğer sakıncası yoksa, aptal kardeşimin ve psikopat kız kardeşinizin onu uykusunda öldürmemesini sağlayacağım."

İçimde saklı kalan son dinginlik kırıntısı da nihayet buharlaştı ve içimde biriken, görmezden gelmenin imkansız hale geldiği karanlığa teslim oldum.

Geçmeye çalıştım ama Bexley kolumu yakaladı, parmakları sıkıca kavradı. Baskıyı neredeyse hiç hissetmedim.

"Bu tavırla içeri girerseniz, bir şeylerin ters gittiğini anlayacaklardır. Eğer onun sizin için bir anlam ifade ettiğini öğrenirlerse, bunu kullanmaktan çekinmeyeceklerini biliyorsunuz. Bırakın gideyim. Gerekirse Larkin için burada olduğumu söylerim ve onun iyi olduğundan emin olabilirim."

"Neden?" Ona bakarken damarlarımda şüphe dolaşmaya başladı. "Bunu neden yaptın?"

Kahverengi gözleri, sertleşmiş ve mercan rengi aurasına doğru titreyen gözlerimle buluştu. Bir şey onu huzursuz ediyordu.

Bexley alçak ve ölümcül bir ses tonuyla, "Hunter'ı hiçbir zaman sevmedim," dedi. "Kardeşime her zaman berbat davrandı ve o da gerekenden ve hak ettiğinden fazlasına katlandı. Başka birini mahvetmesine izin vermeyeceğim."

Beni mi yoksa Quentin'i mi kastettiğinden emin değildim, ama güvensizliğime rağmen başımı salladım.

Bexley kolumu bıraktı. "Quentin'e bir şey söylememi ister misin?"

"Ona söyle—" diye başladım ama Erik'in bana baktığını fark edince fikrimi değiştirdim. "Endişelenmemesini söyle."

"Ona güvenmek bir hataydı," diye öfkeyle söylendim, Tenley'nin soluk sarı saçlarını fırçayla tararken.

Erik ve Sloan benim diğer tek zayıf noktamı bulup onu silah olarak kullandılar. Bexley bizi terk ettiği anda, siyasetin ağırlığı ve ölüm kalım kararlarının yükünden arınmış olan vaftiz çocuklarım üzerime üşüştiler. Onları eğlendirmek için öfkemdeki keskinlik azaldı.

"Bunu bilemezsiniz," diye yanıtladı Sloan, her zamanki diplomatik tavrıyla.

"Saatler geçti."

Yeğenim arkasını döndü ve bana kaşlarını çatarak baktı. "Saçlarını örgü yap," diye emretti.

"Terbiyeli ol, Tenley," diye sertçe yanıtladım. Benim gözümde her şeyi yapabilirlerdi, ama Sloan ve Erik'in uygulamak istedikleri bazı şeyler vardı ve terbiye de bunlardan biriydi.

"Lütfen saçlarınızı iki yandan örün, Gray Amca."

Onu nazıkçe tekrar kendimden uzaklaştırdım ve saçlarını ortadan ikiye ayırdım. Tenley hâlâ çok küçüktü ve anne babasının gözetimi altındaydı. Ruhumun istediğinden daha yumuşak davranmak zorunda kaldım, saçlarını topladım ve tellerin etrafına bir saç tokası sardım.

Saat dakikaları istikrarlı bir şekilde ilerlerken, içimdeki korku hissi giderek büyüdü ve etrafımdakileri dinlemenin hayatımın en büyük hatası olduğunu hissettim. Erik, Bexley'nin bize karşı bir miktar sevgi beslediğini sezmişti ve bu da onun güven talebine yol açmıştı. Her zamanki alaycı bakış açımıyla hareket etmeli ve sadece kendime güvenmeliydim.

Kapı çalınca Tenley'i kucağıma alıp ayağa fırladım. Giriş holüne vardığımda Erik çoktan kapıyı açmıştı ve Bexley eşikten içeri adımını attı.

"Neden bu kadar geç kaldınız?" diye hırladım. "Ne yapıyorlardı?"

"Onu görmedim," dedi Bexley bana. "Larkin şüpheliydi. Şansımı zorlamak istemedim."

Endişeli görünen Sloan, Tenley'i kollarımın arasından aldı. Vaftiz çocuklarımın bana bahsettiği sakinleştirici etki olmadan, sonunda kaotik doğamı serbest bıraktım. Dumanlı uzantılar endişe verici bir hızla Bexley'e doğru uzandı, beline dolandı ve onu bana doğru çekti. Biri çenesini kavradı, diğeri onu yerden kaldırdı ve gözlerime bakmaya zorladı.

Erik bana sessizce, "Grayson," diye uyardı. "Bizim evimizde şiddete başvurulmaz. Özellikle de çocuklarımın önünde."

Uzaktan, Sloan'ın Tenley'e fısıldayarak uzaklaşan ayak seslerini duydum. Daha sonra yeğenimden, o büyük, kötü amca olduğum için özür dilemem gerekecekti.

“Erik bana öyle söylediği için sana güvendim,” diye tısladım. “Bunu yaptığımı pişman etme beni Bexley, yoksa hayatını bir kabusa çeviririm.”

Bexley öfkeyle karşılık verdi: "Ona acıyorum. Senin gibi birine bağlı olmayı düşün."

“Yeter!” diye bağırdı Erik. “Onu yere indirin de ne diyeceğini dinleyelim.”

İstemeyerek de olsa onu yere indirdim, ama etrafındaki auramı kaldırmayı reddettim.

"Konuş!" diye emrettim.

Bexley, "Larkin onun evde olmasını istemiyordu," diye açıkladı. "Nasıl biri olduğuna biliyorsunuz."

"Eğer işine yaramıyorsa, pek de uzlaşmacı değiller," diye yanıtladım. "Yapacak bir şey yok, onunla baş başa kalmak zorundalar."

"Değiller."

Kanım dondu. Konuşmanın nereye gittiğini zaten hissedebiliyordum ama teyit istemiyordum. Eğer artık Hunter'la ya da bizden biriyle birlikte değilse, Quentin'in olabileceği çok az yer vardı. Kendini kontrol edemediği bir durumda onu Dünya'ya geri göndermezdi. Geriye tek bir yer kalıyordu...

Erik, "Hunter ve Larkin'le birlikte değil mi?" diye sordu.

"Artık değil," dedi Bexley, başını çevirip kardeşime bakarak.

"O zaman nerede bu kahrolası kadın?" diye sakince sordum, ama etrafımızı saran auram tüm ışığı yutarken giriş holü daha da karardı.

"Archer onu Aşağı Elysia'ya götürdü," diye hızlıca yanıtladı Bexley.

"Aklını mı kaçırdın?" diye kükredim.

"Dionne'ye ona göz kulak olmasını söyledim." Sözleri boğazına takıldı, ben de onu daha sıkı kavradım.

"Kız arkadaşına güveneceğimi mi sanıyorsun? Archer'a karşı bir işe yarayacağını mı düşünüyorsun?"

Erik, "Başka ne seçeneğimiz var ki?" dedi. "Aşağı inip onu zorla yanımıza getiremeyiz."

"Neden olmasın?" diye tersledim, onu geri getirmenin bir yolunu çoktan planlamaya başlamıştım bile.

“O kadar da aptal değilsin. Hunter ile savaşmak ayrı bir şey. Archer bunu daha çabuk anlayacaktır. Sırlar onun alanı. Onun izni olmadan onu

okuyamayacağı için şükretmelisin.”

“Onun hediyesi—”

Bexley hırıltılı bir sesle, "Dionne'ye, o ona söylemeden önce yanına gitmesini söyledim," dedi.

"Eğer ona bir şey olursa, seni ve kız arkadaşını şahsen sorumlu tutacağım," diye tısladım ve Bexley'i sertçe elimden bıraktım, o da yere yığıldı. "Şimdi, defol git."

TWO

QUENTIN

Boğuluyormuş gibi hissettiğim koyu yeşil, dağılıp gitti ve sıra sıra sarı lalelerle dolu, muhteşem ve geniş bir bahçe ortaya çıktı. Eğer hayatımın değişken ve acımasız Tanrıların elinde olmasından endişe duymasaydım, aralarından geçip parmaklarımı yaprakların üzerinde gezdirmeyi isteyebilirdim. O kadar anlamsız ve düşüncesiz bir eylem arzuluyordum.

"Eve hoş geldin," dedi Archer, sesi kulağıma çok yakındı.

Sözleri o kadar çok sevgiyle doluydu ki, ağzından şeker gibi tatlılık akıyordu. Ama kelimeler sertti, kulak kanalımdan aşağı inip kulak zarıma şiddetle çarptı. Derimin altına işlediler, beni rahatsız eden bir his bıraktılar ve derime pençelerimi geçirip onları tekrar doğaya salmak istedim.

Ev.

Burası benim için güven ve aile ortamı sağlayan bir yerdi. Laboratuvarıda geçen uzun bir günün ardından dünyadan uzaklaşmak ve dinlenmek için döndüğüm yerdi.

Archer'ın parmakları hâlâ ön kolumu sarmıştı, sendelerken taktığı bakır kelepçelerden birine değiyordu, kemiklerim birden jöle gibi olmuştu. Beni dengede tutmak için tutuşunu sıkılaştırdı ve burnumdan derin bir nefes aldım.

Yeni biçilmiş çimen kokusu. Bu koku rahatlatıcı olmalı ve güzel geçirilmiş yazları hatırlatmalıydı, ama yanıldım. Daha topraksı bir şey istiyordum. Daha tanıdık ve kaotik bir şey.

"Burada kalmayı tercih edeceğimi düşündüm," dedi, kolumu ihtiyatlı bir şekilde bırakarak. "Kendini kapana kısılmış hissetmeni istemiyorum."

"Ama öyleyim," dedim sesimi bulmaya çalışarak. Ağlamaktan sesim hâlâ kısıktı.

"Yürümeye çıkmak ister misin?" diye neşeli bir şekilde sordu Archer, eskiden birlikte vakit geçirme şeklimizi hatırlatarak.

"HAYIR."

Bana bir bakış attıktan sonra başını salladı ve beni evinin arka tarafına yakın yerleştirilmiş sallanan bir banka doğru yönlendirdi. Bankı sabit tutarak, önce benim yerleşmeme izin verdi, sonra yanıma oturdu. Biraz fazla yakına oturdu, vücut ısısı benimkine değişiyordu ve parmaklarının en ufak bir hareketi bile tenlerimizin birbirine değmesine neden oluyordu.

"Bunun sizin için çok bunaltıcı olduğunu anlıyorum," dedi, ilerideki çiçek sıralarına bakarak. Çiçeklerin başları rüzgarda sallanarak adeta dans ediyormuş gibi görünüyordu. "Güvenebileceğinizi sandığınız kişilerle çevrilisiniz ve onlar sizi potansiyel olarak ölümcül bir duruma sürüklediler."

Ağzım tükürükle doldu, ekşilik damaklarımı buruşturdu. Hâlâ işlenmesi gereken çok şey vardı. Anlaşılması gereken çok şey vardı ve nereden başlayacağımı bilmiyordum. Vücudum kaçmamı gerektiren her mekanizmayı harekete geçirmişti, ama gidecek hiçbir yer yoktu.

Panikledim. Yeterince hava almaya çalışırken ciğerlerim yanıyordu. Ne kadar çabalasam da her nefes sığıdı. Ağzım uyuştı ve damarlarımdan geçen adrenalinle vücudum titredi. Göğsümde yayılan bir acı ve dudaklarımdan kaçan acınası bir inilti vardı.

Archer hareket etti ve önümde diz çöktü. "Nefes almalısın."

"Yapamam," diye hırıltılı bir sesle karşılık verdim.

"Yapabilirsin. Bildiğinden çok daha fazlasını yapabilirsin." Elleri benimkileri sıktı ve ben de karşılık verip, bir şey hissetmek için tırnaklarımı etine sapladım. "Burnundan gir, ağzından çık."

Archer nefes alışverişini abartırken, ben de elimden geldiğince onu taklit ettim. Ne kadar süre öyle oturduğumuzdan emin değilim, o beni sakinleştirirken ben ona sıkıca sarılmıştım. Nefes alışverişim normale döndüğünde ve o hareket etmeye çalıştığında, onu sıkıca kavradım, ondan ayrıldığım an tekrar kontrolden çıkacağımdan korkuyordum.

"Quentin," dedi, ses tonunda hoşlanmadığım bir eğlence havası vardı. "Sadece yanına oturmaya geldim."

Çok yorgun olduğum için utanacak halim kalmamıştı ve tereddütle ellerini bıraktım. Archer tek bir akıcı hareketle ayağa kalktı ve tekrar yanıma oturdu. Ağırlığıyla bankı itti ve sallanmasına neden oldu. Tekrarlayan hareket bir sakinlik hissi yarattı ve kalbimin de ritmi taklit etmesini sağladı.

"Bundan sonra ne olacak?" diye sessizce sordum, cevaplara ihtiyacım vardı.

"Benimle burada kalacaksın. Sana auranı nasıl kontrol edeceğini öğreteceğim."

"Peki ya kardeşim? İşim?"

"Bununla başa çıkacağız, ancak güçlerinizi nasıl kontrol altında tutacağınızı öğrenene kadar Dünya'ya geri dönmek bir seçenek değil. Çok büyük bir risk oluşturuyor."

"Aşağıya geri dönme şansım olmadan beni öldürecek," diye fısıldadım, sonunda gerçeği yüksek sesle itiraf ederek.

Archer, sesinde sert bir tonla, "Buna izin vermeyeceğim," diye yanıtladı. "Konsey oylama yaptı ve çoğunluğu elde edemedi."

"Önemli mi?"

Endişelerimi dile getirmek, paniğime yeni bir boyut kattı. Havuzdan çıkarıldıktan sonra Hunter'ın farklı bir yönünü görmüştüm. Mutfağında durup Grayson'ın verdiği zararı iyileştiren sakın ve soğukkanlı Tanrı, her şeyin kendi istediği gibi yürümesini isteyen buz gibi bir tanrıya dönüşmüştü. Kendini, inşa ettiklerini ve savunduğu değerleri korumak her şeyden daha önemliydi.

Onun ustaca planındaki göze batan bir hata olmaktansa, önemsiz bir nokta olmaya geri dönmek için her şeyi yapardım.

"Onun için endişelenme," dedi Archer başını bana doğru çevirerek. Yüzünde geniş bir gülümseme vardı, yanaklarında gamzeler oluşmuş ve onu daha genç gösteriyordu. "Kutlamalısın Quentin. Bir yarı tanrıça."

Öyle bir dalgınlıkla söyledi ki, onu sarsmak istedim. Durumumun ciddiyetini anlıyor muydu acaba? Archer'ın beni romantize etmesi ve eve getirilen kayıp bir prenses gibi davranması sorun değildi, ama gerçeklik, uydurduğu peri masalından çok uzaktı.

Parmakları saç çizgime değdi ve ben geri çekildim. Kutlanacak bir şey yoktu. Habere sevinmek için hiçbir sebep yoktu.

"Keşke orada olsaydım," diye devam etti, benim rahatsızlığımı umursamadan. Ya da belki de umursamıyordu. "Size ne hediye ediyordunuz —"

"Archer!" Evinin içinden net bir ses yankılandı.

Archer'ın yüzü düştü, sonra tekrar gülümsemesini takındı. Zoraki bir gülümsemeydi, gamzeleri gizlenmiş ve söz konusu kesintiye duyduğu rahatsızlığı maskeliyordu.

"Archer," diye seslendi ses tekrar, bu sefer daha yakından.

Boynumu uzatarak evin içine açılan kapılara doğru baktığımda, uzun boylu bir kadının bahçeyi incelediğini gördüm. Ten rengi koyuydu ve simsiyah saçları beline kadar uzanan onlarca ince örgü halindeydi.

"İşte buradasınız," dedi bizi görünce ve kusursuz beyaz dişlerini göstererek.

Archer yerinden kıpırdamayı reddederek dişlerini sıkarak, "Dionne," dedi. "Kapıyı çalmak nezakettir."

"Sana karşı ne zaman kibar olmam gerekti ki?" diye takıldı Dionne, ardından karanlık bakışlarını bana dikti. "Sen de aramıza yeni katılanlardan olmalısın."

Archer oturduğu yerden kalktı ve beni görüş alanından gizlemek için önüme geçti.

"Gördüğüm kadarıyla Bexley ağzını tutamadı," diye sert bir şekilde yorum yaptı.

"Aramızda hiçbir sır yok," diye yanıtladı Dionne.

Archer dilini şıklatarak, "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz," dedi.

Sözler havada asılı kaldı, ikisinin de sahip olduğu rahatlığı silip süpürdü ve Archer'ın neye işaret ettiğini merak etmeme neden oldu.

Dionne sonunda çenesini bana doğru çevirerek, "Onun için iyi olacağını düşündüm," dedi, "burada bir kadın tanıdığım olsun. Ona birkaç kıyafet ve ihtiyaç duyabileceği başka şeyler aldım."

"Ne kadar naziksin." Archer'ın sözleri minnettarlıktan çok uzaktı.

"Teşekkür ederim," dedim, ellerim önümde kelepçeli halde banktan kalkmaya çalışırken. "Sanırım bir duş ve kıyafet değiştirmeye ihtiyacım var."

Gerginliği azaltmak için her şey. O kadar çok tartışmaya sebep olmuşum ki, yeni bir tartışmaya sebep olma düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Duş almak beni her zaman sakinleştirirdi ve ne kadar saçma görünse de, bu taktiği uygulamak ve bir nebze de olsa normal bir hayat yaşamak istedim.

Archer omzunun üzerinden bana baktı. "Elbette. Seni odana götüreyim."

Üçümüz birlikte malikaneye girdik. Archer'ın evi, Elysia'da ziyaret ettiğim diğer evler gibi çok büyüktü. Vurgu rengi, aurasının rengiyle aynı orman yeşiliydi, ancak burada başka kimlerin yaşadığını merak etmeme

neden olan açık pembe dokunuşlar da vardı. Dekorasyondaki incelikli detaylar, buranın sadece Archer'ın evi olduğuna inanmayı zorlaştırıyordu.

İki kat merdiven çıktık; Archer önden, Dionne arkamdan gidiyordu. Bu düzen, burada hapsedilmiş olmamla ilgili endişelerimi hafifletmedi. Bir kapının önünde durdu, kapıyı iterek açtı ve içeri girdi. Bana doğru dönerek kollarını açtı.

"Umarım yeterli olur," dedi mütevazı bir ev sahibi rolü oynayarak.

Oda, oturma odamdan daha büyüktü; yeşil ve beyazın güzel bir karışımıydı. Duvarın yanında dört direkli bir yatak, bir şifonyer ve bir makyaj masası duruyordu.

Archer bana doğru yaklaştı ve cebinden bir anahtar çıkardı. Ellerimi hızla geri çektim ve o kaşlarını çatı.

"Duş almana yardım etmemden hoşlanacağını düşünmemiştim," diye yorum yaptı, kaşını kaldırarak.

"Ona yardım edebilirim," diye tersledi Dionne. "Çık dışarı ve bize biraz mahremiyet bırak."

Archer'ın gözü seğirdi, ama anahtarı cebine koydu ve omuz silkti. "İşin bittiğinde aşağıda olacağım. Oyalanma Dionne. Quentin'le görüşmem gereken konular var. Evimde biraz mahremiyet istiyorum."

Odayı terk ederken yanımdan geçti ve Dionne kapıyı kapatmadan önce beni içeriye davet etti. Konuşmak için ağzımı açtım ama o ince siyah parmağını dudaklarına götürerek odadaki başka bir kapıyı işaret etti.

Her adımında ayakkabılarım yumuşak halıya batıyordu. Dionne arkamdan uzanıp kapıyı açtı ve banyoyu ortaya çıkardı, içeri girdik. Hemen duşu açtı, su fayanslara o kadar şiddetli çarptı ki yerden sıçrayarak odayı gürültüyle doldurdu ve buhar odayı kapladı.

"Senin yeteneğinin ne olduğunu biliyor mu?" diye sordu Dionne, bana dönerek.

Hareket o kadar aniydi ki geriye doğru adım attım, lavaboya çarptım ve keşke Archer'ın kelepçeleri çözmesine izin verseydim de kendimi koruyabilseydim diye düşündüm. Başımı sallarken gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Hayır. Sanmıyorum. Sen geldiğinde bana bunu sormak üzereydi."

Titreyerek nefes verdi, omurgasını dikleştirdi ve üzerime doğru eğildi. "Ona söyleme. Bunu iyi saklanmış bir sır olarak tut."

"Yalan söylediğimi anlayacak. Bu onun sorumluluğu."

"Artık tamamen ölümlü değilsin. Sezgileri onu yönlendirebilir, ama seni okuyamaz. Eğer sorarsa, yalan söyleyip sana bunun ne olduğunu hiç

söylemediklerini belirtmelisin.”

"Sen kimsin?" diye sordum gözlerimi kısarak. "Neden seni dinlemeliyim?"

"Çünkü eğer bunu yapmazsanız, daha kötü bir duruma düşebilirsiniz."

Bu ifade saçmaydı ve dudaklarımdan delilik dolu bir kahkaha döküldü. "Şu anda yaşayıp yaşamayacağıma karar veren on iki tanrı var. Bundan daha kötü ne olabilir ki?"

"Ben o tanrılardan biriyle çıkıyorum. Olan biten hakkında bir fikrim var çünkü bana güveniyor ve bunu sana anlatmamı istedi."

"DSÖ?"

"Bexley."

"Larkin'in kız kardeşi mi?" diye sordum. Bu bilgi zihnimde belirsiz bir kırıntı gibiydi.

"Evet."

"Ve benden ona güvenmemi mi istiyorsunuz? Larkin benden nefret ediyor ve Hunter da benden kurtulabileceği günü dört gözle bekliyor."

"Grayson ona güvendiği için sen de ona güvenmelisin," dedi Dionne öfkeyle.

Grayson'ın adı geçtiği anda tüm argümanlarım boğazımda düğümlendi. Onunla ilgili son görüntü beynime kazınmıştı: Öfkeli ama metanetli. Odadan çıkarken Gray arkamdan bakmıştı ve ona bağırılmamak ve beni göturmelerine izin vermemesini istememek için kendimi zor tutmuştum.

Dionne bana, "Hediyeler güçlüdür," dedi. "Ama size karşı da kullanılabilirler. Eğer bir Tanrı başkasından doğrudan hediyesini kullanmak için izin isterse, reddedemezler. İstemek tabu sayılır, ama bazılarımız diğerlerinden daha utanmazdır."

"Sence Archer benim yeteneğimi kullanır mı?"

"Onu senden daha uzun zamandır tanıyorum. Senin gibi bir yetenekle —" Dionne bana o kadar sert baktı ki, ruhumu görebiliyor mu acaba diye düşündüm. "Hiç şüphem yok ki bunu yapardı."

"Gerçeği bilen bir düzine başka tanrı daha var," diye belirttim. "Onların da bunu kullanmayacaklarını nereden biliyorsunuz?"

"Hayır. Elitler kendi kurallarına göre hareket ediyorlar. Herhangi bir söz veremem, ancak zararı en aza indirmeye çalışıyorum."

Dionne'ye güvenmek için hiçbir sebep yoktu. Bexley ile çıktığı dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ama eğer Gray onunla

bağlantılıysa, eğer ona uzanan tek bir ipucu bile varsa, o ipucuna iki elimle birden sarılırdım.

"Burada ne yapmam gerekiyor?" diye sordum Dionne'ye, bu kısa görüşme sırasında ondan alabileceğim kadar çok bilgi edinmeye karar vererek.

"Başınızı öne eğin, auranızı kontrol etmeyi öğrenin ve gereksiz yere dikkat çekmeyin."

THREE

QUENTIN

Vahşi bir ses seli beynimi doldurdu, kafatasımı sıkıştırıp açılmasını yalvarıyordu. O kadar çok çaresiz yakarış vardı ki, içim bulantıya kadar kıvrıldı, midemdeki bulantı organlarımı itti ve sadece o boşluğa sığacak kadar yer kaldı. Gizliliği hak eden ve hassas bir şekilde ele alınması gereken samimi dualar, o kadar net ve acı dolu bir şekilde doğrudan bana iletildi ki, gözlerim tereddüt etmeden yaşlarla doldu.

Yıllarca kaygı ve panik ataklarımı yönetememenden dolayı disosiyasyon deneyimine aşınaydım, ancak bu bambaşka bir seviyeydi. Bileklerimdeki kelepçeler çıkarıldığı anda, kendimi gerçekliğe bağlamakta zorlandım. Gerçekte ne olduğumun boyutu, artık bedenime bağlı olmadığımı hissettirdi.

"Hadi ama, meleğim," diye yalvardı Archer'ın sesi, belirsiz ve uzaktan geliyordu. Duaların selinde yukarı doğru yüzen bir fısıltı gibiydi.

İnsanlar öyle bir yoğunluk ve inançla dua ediyorlardı ki, ben bile titredim. Neden onlara hiçbir garanti vermeyen bir sisteme, yeteneği konusunda sahtekardan başka bir şey olmayan bir kişiye inanıyorlardı? Dizlerinin üstünden kalkıp başka bir çözüm bulmaları gerektiğini haykırmak istedim. Onları kurtaramazdım.

Ben kendimi kurtaramazken onların ne umudu olabilirdi ki?

"Bunu yapabilirsin," dedi Archer. "Daha önce de yaptın."

Üç gün. Archer'la üç gün boyunca yoğun bir ses sisinin içindeydim. İstesem de istemesem de, kelepçeleri periyodik olarak çıkarıyordu. Bileklerimdeki ağırlıksızlık kısa süreli bir rahatlamaydı. İlk birkaç seferde, Archer sadece başını yana eğdi ve bağlılığın ağırlığı altında dizlerimin üzerine çökerken beni izledi. Empati veya teselli teklifinde bulunmadı. Gözyaşı izleri yanaklarımdan aşağı doğru yol aldı ve ağzımın köşelerinde

tuzlu kalıntılar bıraktı, bana cennette tatlı hiçbir şey bulunmadığını hatırlattı.

Cevapları kendi başıma bulamayacağım anlaşılınca, Archer bana yol gösterdi ve kontrolü ele geçirmeme yardımcı olmaya çalıştı.

Hiçbir şey işe yaramadı. Derin nefes almak. Saymak. İlahi yanım, bıçak sırtında dengede kalmamı sağlayan tüm alışılmış yöntemleri işe yaramaz hale getirdi. İki yarımım birbirine karşı savaştı ve ölüm cazip bir seçenek gibi görünmeye başladı. Saniyelerce süren bu durumun beni hiç olmadığım kadar güçsüzleştirdiği bir durumda, ömür boyu böyle bir şeyle nasıl başa çıkabilirdim ki?

Archer, yerden kalkmama yardım ederken bana fısıldamıştı: "Onlardan üstünsün. Sen ilahisin Quentin. Bunu kabullen ve onları görmezden gel. Bunun kontrolü sende."

Kelimeler tenimin altına işledi, beynimin kıvrımlarında rahatsız edici bir şekilde yer etti. Onlara güvenmek istemiyordum. Şiddetle karşı çıktığım şeye dönüşmek istemiyordum.

İnatçılık sadece ölüm fermanını imzalar. Archer'ın sesi, onu görmezden gelmeye çalıştığımda diğer sayısız sesin arasından sıyrılıp geçti. Hunter'a istediğini veriyorsun ve kendini mahkum ediyorsun.

Bu da beni dinlemeye zorladı.

Neredeyse otuz yıl boyunca tanrıları reddettikten sonra, onlara boyun eğmişim. Kendimi onların iradesine teslim etmişim. Konsey oylarını verecekti ve eğer benim lehime sonuçlanırsa minnettar olacaktım. Ve eğer sonuçlanmazsa, sonum gelecekti.

Onlar için kendimi alçaltmayacaktım. Onların merhametine boyun eğmeyecek, hayatım için yalvarmayacak ya da iddia ettikleri gibi felaket bir ruh olarak gösterilmeyecektim. Yalvarmayı reddettiğim için başarılı olmam gerekiyordu.

Mide bulantısını yutarak, ilahi yanımı kucakladım. Göğsümde bir özgüven dalgası yükseldi ve omurgam boyunca yankılandı; kendime güvenle bir yarı tanrıça olduğumu hatırlattım. Bu ifadenin getirdiği korkuyu toz haline getirdim. Herhangi bir şüphe, durum üzerindeki kontrolümü azaltıyordu.

Bu insanlar kimdi? İstekleriyle neden ilgilenmeliyim? Cevap vermeme istiyorlarsa, bunu ne kadar çok istediklerini kanıtlamaları gerekiyordu, ancak o zaman belki isteklerini yerine getirebilirdim. Yüklerinden biraz olsun kurtulmalarına izin verebilirdim.

Sesler sustu ve çenemi yukarı kaldırdım, sonunda Archer'ın bakışlarıyla karşılaştım. Parlak yeşil gözler, irislerinde gurur parıltısıyla bana bakıyordu.

"İşte orada," dedi, elleriyle yüzümü kavrayıp başparmaklarıyla elmacık kemiklerimde gezinirken.

Dudakları alnıma değdi ve ben de onun tutuşundan kurtulup geriye doğru sendeledim. Antrenmandan sonra yorgunluk hızla çöktü, sanki saatlerce su altında kalmış gibiydim ve sonunda nefes almak için su yüzüne çıktım. Archer kolumu yakaladı ve beni dengeledi, gözlerimin önündeki dünya nihayet durunca dilini şıklattı.

"Bitti," diye tısladım. "Artık antrenman yapmak istemiyorum."

Güneş batıyordu, alt Elysia'yı pencerelerden sızan ve duvarlara uzun, tehditkar gölgeler düşüren yumuşak turuncu ve pembe tonlara boğuyordu. Bu, cenneti özetleyen mükemmel bir kombinasyondur. Yumuşak ve korkutucu—mükemmellik olarak gören inananların saf ağırlığı altında var olması imkansız gibi görünen bir ikilik.

Archer sabırla, "Bunu nasıl yöneteceğinizi öğrenmeniz önemli," diye yanıtladı.

"Biliyorum ve yapabilirim, ama kelepçeler takılıyken daha kolay."

İğrenme duygusu dudaklarını bükmesine neden oldu. "Gerçek kimliğinizi lekeliyorlar."

"Gerçekte ne olduğumu bilmiyorum!"

"Evet, ihtiyacınız var. Ve geçiş sürecinde size yardımcı olacağız."

"Biz?"

"Aşağı Cennet Bahçesi," dedi kollarını açarak. "Herkes yeni evinize yerleşmenize yardımcı olmak isteyecektir."

"Burası benim evim değil." Bu sözler dişlerini sıkarak ağzından döküldü.

Son birkaç gündür, bazı aydınlanma anlarında, Archer ile aramızda hararetli tartışmalara yol açan fikir ayrılıkları olduğunu öğrendim. O, bu zorlu sürecin bir hediye olduğunu ve eve döndüğümü ısrarla savunuyordu. Bundan önce bir hayatım olduğu gerçeğine -aile, arkadaşlar, kariyer- hiçbir önem veya değer vermiyordu.

Zorlu bir iç çekişle, "Bu tavır artık can sıkıcı olmaya başladı, Quentin," dedi.

"Öyleyse beni Hunter'a geri gönderin."

Olmak istediğim son yer orasıydı ama Grayson'ı başka türlü görmenin bir yolunu düşünemiyordum. Her geçen gün, hayatımdaki yokluğu beni

daha da endişelendiriyordu. İlahi güç, uykusuzluğa yol açtı ve bu da beni duvarlara bakıp aşırı düşünmeye itti, ta ki Archer'ın gösterişli yeşil halısında bir delik açana kadar.

Hunter onu etkilemiş miydi? Bütün bunların ne kadar büyük bir sorun olduğunu anlayıp umursamayı bırakmış mıydı?

“Orada olmaman gerekiyor,” dedi Archer. Sakinliğinde tuhaf bir hava vardı. Gülümsemesi doğal görünmeyecek kadar yapmacıktı. “Burası senin evin. Burada takdir edileceksin.”

Kapı zili evin her yerinde yüksek sesle çaldı ve Archer bir an gözlerini kapattıktan sonra zili duymazdan geldi.

"Benim evim yeryüzünde," diye karşılık verdim aynı sakinlikle.

“Bize bir şans vermiyorsun Quentin. Neredeyse otuz yıldır o gezegende çürüyorsun, gerçekte ne olduğunu bilmeden. İlahi yönünü öğrenmeyi kendine borçlusun. Yaratılış amacına uygun potansiyelini ortaya çıkar.”

“Aranızdan herhangi biri benim varlığımı bir bütün olarak takdir edecek mi? Ben iki kişi değilim. Ne bir tanrıçayım ne de ölümlü bir insanım. İkisinin bir karışımıyım. Biri olmadan diğeri olmaz.”

İnsanlar daha büyük resmi düşünmeden varlığımın saldırmaya devam ettiler. İlahi yanım buna değmezdi, ölümlülüğüm de.

Çocukken kendime gerçekten değer verdiğimi sanmıyorum. Biyolojik anne babamı hiç tanımamış olmam, itiraf etmek istemediğimden daha derin yaralar bırakmıştı ve kim olduğumu kabul etmekte zorlanıyordum. Evlat edinildiğimde bu değişti. Annem ve babam öfke ve üzüntümle başa çıkmama yardımcı oldular ve kendi değerimi görmem ve takdir etmem gerektiğini fark ettim. Bunu yapabilirsem, diğer herkesi ve ne düşündüklerini umursamazdım. Bunu unutmuştum.

Odayı aydınlatan, düğün çiçeğinin parlak sarısı, ışığın dağılmasıyla bir Tanrı'yı ortaya çıkardı. Gergin bir ifade takınmıştı ve yumuşak sarı bukleleri omuzlarının hemen üzerine kadar uzanıyordu.

"Umarım sizi rahatsız etmiyorumdur," dedi, yuvarlak telli çerçeveli gözlüklerinin ardından bana bakarak.

“Tobias,” diye tısladı Archer, önüme geçerek. “Kapıyı açmadım. Meşgul olduğuma dair bir işaret olarak algılamadın mı?”

Tobias bakışlarını benden ayırıp Archer'a baktı. "Hepimiz meşgulüz, Archer. Bunun son derece önemli olduğunu söylemiştin ve ben de izin aldım..."

Archer, omzunun üzerinden bana bakarak, "Odanıza gidin," dedi.

"Ben çocuk değilim," diye tısladım dişlerimin arasından, ses tonundan hoşlanmayarak.

İçimde bir şeyler kıpırdandı. Hunter'ın evinde yerde yattığımdan beri hissetmediğim bir şeydi bu. Göğsümü öyle yoğun bir sıcaklık kapladı ki, gözlerim bulanıklaştı. Daha fazla yayılmasına izin vermemeye karar vermeden önce, bu sıcaklık uzuvlarıma yayıldı.

Auramla barışmıştım çünkü duygularımı kontrol altına almıştım. Ya da öyle sanıyordum.

"Beni kandırabilirdin," diye yanıtladı, kusursuzca şekillendirilmiş kaşını kaldırarak.

"Benim yüzümden ayrılmanıza gerek yok." Tobias'ın meraklı bakışları benimle Archer arasında gidip geldi. "O artık çok uzun süre sır olarak kalmayacak. Havuzun onun sırlarını sakladığını söylediğinizden beri bunu bekliyorduk. İnsanlar şimdiden sorular soruyor ve ben de özel bir görüşme yapıyorum."

Aklım o kadar meşguldü ki, Elysia'nın geri kalanını ve varlığımdan haberdar olup olmadıklarını düşünmeye vaktim kalmamıştı. Gizli bir varlık olmamam beni huzursuz ediyordu. Dionne bana dikkat çekmememi ve kendime göz yummamamı tavsiye etti. Archer'ın asla evden dışarı çıkmayı önermediğini ve benim de hiç sormadığımı düşünürsek, bunun en kolay istek olduğunu düşündüm.

Parmaklarım Archer'ın dirseğini kavradı. "Havuzdan ne demek istiyor? İnsanlar beni nereden tanıyor?"

Hunter kimseye söylemezdi. Onun cennetinin mükemmelliğini lekelemiştim. Yok edilmesi gereken bir haşereden başka bir şey değildim.

"Sana bir daha söylemeyeceğim," diye hırladı bana bakarak.

Bana karşı hiç bu kadar sert davranmamıştı. Cennette dostluk olmadığını hatırlattı bana. Sahip olduğumu sandığım tüm ittifaklar, her bireye uygun bir gündeme dayanıyordu.

Elimi kolundan kaydurdım ve çenemi dik tutarak ikisinin yanından öfkeyle geçtim. Reddedilmemden rahatsız olarak yukarı çıktım. Saklanıp dinlemeye çalışmanın bir anlamı yoktu. Archer beni orada hisseder ve daha da utandırırđı. Elysia'da dolaşan tanrıların çoğuna kıyasla genç olabilirdim, ama çocuk gibi muamele görmekten hoşlanmadım.

Göğsümde öfke kontrolsüzce kabarıyordu. Duygularımı kontrol edebildiğimi sanıyordum ama havuzda uyandığımdan beri her şey o kadar

acımasızca içimden geçiyordu ki, onları nasıl doğru şekilde bastıracağımı artık bilmiyordum.

Çevrede birkaç silik duman bulutu belirdi. Eğer beni dehşete düşürmeselerdi, onlara hayran kalırdım, ama tek istediğim kendi kabuğumdan çıkıp tüm cevapsız sorulardan uzaklaşmaktı.

Cevaplara ihtiyacım vardı. Bunun için çabaladım. Elysia'dayken başkalarının ne yapacağımı dikte etmesinden bıkmıştım. Daha iyi bir anlayış kazanmanın tek yolu, içinde bulunduğum durumdan faydalanmaktı.

Archer meşgulken, evin içinde dolaşıp planlarını anlamama yardımcı olabilecek faydalı bir şey olup olmadığını kontrol edebilirdim. Tobias'ın tanışmalardan bahsetmesi, Archer'ın henüz paylaşmadığı fikirleri olduğu konusunda beni şüphelendirmişti.

Başlangıç noktası Archer'ın odasıydı. Kapıda durdum, elimi kapı koluna doladım ve derin bir nefes aldım. Kendimi vazgeçirmeye fırsat bulamadan, kapıyı itip yatak odasına girdim.

Mekan hayal ettiğim gibi değildi. Archer'ın imzası olan koyu orman yeşilinin, Gray'in evinin siyahla dekore edilmesi gibi, her yüzeyi kaplayacağını varsaymıştım, ancak bunun yerine oda, olduğundan daha büyük görünmesini sağlayan güzel bir açık pembe renkteydi. Kadınsı ve yumuşaktı; ev sahibimle ilişkilendirmediğim niteliklerdi bunlar. Bakışlarım duvarlardan yatağa ve yüzeylere kaydı. Pembe benim için bir gizem olarak kaldı. Archer'la birlikte yaşadığım günlerde, evde yaşayan başka bir varlığa rastlamamıştım.

Parmaklarım tereddütle şifonyerin yüzeyinde gezinirken, rengarenk süslü parfüm şişelerini ve ayaklıklara dizilmiş narin mücevherleri fark ettim. Archer'ın hayatını biriyle paylaştığına dair kanıtlar vardı, ama kim olduğuna dair bir cevap yoktu. Evin tamamında tek bir fotoğraf veya herhangi bir ayırt edici işaret yoktu. Belki de bir metresi vardı ve benim ortaya çıkmamla ziyaretleri azalmıştı. Tanrıların standartlarına göre tam olarak evcil bir çocuk değildim.

Odanın içinde sessizce ilerlerken kendi kendime, "Senin de kendine ait sırların var," diye mırıldandım.

Onunla tanıştığım andan itibaren, Archer'ın sakladığı birçok gerçek olduğunun son derece farkındaydım. Sır saklamak onun alanıydı, oynadığı ve şampiyonu olduğu bir oyundu. Archer, başkalarından bilgi almayı bilirken, kendisiyle ilgili her şeyi de kilit altında tutmayı başarıyordu.

Ona koşulsuz güvenmek aptallık olurdu. Gösterdiği misafirperverliğin bir bedeli vardı ve bu bedelin ne olduğundan henüz emin değildim. Tek bildiğim, hediyemi gizli tutmam gerektiği idi çünkü Dionne ve diğerleri Archer'ın onu kullanacağından emindi.

Pencere pervazında büyük bir metal saksı duruyordu ve toprağa kök salmış sağlıklı çalının içinden fişkırان soluk pembe çiçekler beni cezbetmişti. İçimden alışılmadık bir dalgalanma geçti ve ürperdim. Bunu görmezden gelerek, kaşlarım çatılırken uzanıp çiçek yapraklarına dokundum.

"Bunu bir daha yapmazdım, Quentin." Archer'ın yumuşak sesi tam arkamdan, kadife gibi pürüzsüz bir şekilde geldi.

Sıçradım, etrafımda döndüm ve saksıyı devirdim. Birkaç saniye boyunca elimin arkasında şiddetli bir acı hissettim ve oda altın rengiyle aydınlandı. Herhangi bir güçlü duygu, auramı yüzeye çekiyor, onu altına koyduğum kısıtlamalardan kurtarıyordu. Archer'ın beklenmedik ortaya çıkışı kalbimi hızlandırdı ve her atışta auram etrafımızda titreşti.

Öfke yüzünü buruşturdu, tıslarken vücudundan yayılan aura bitkiyi yere düşmeden yakaladı.

"Dikkat et!" diye bağırdı, nazikçe pencere pervazına geri koyarken. "Burada ne yapıyorsun? Davet ettiğimi hatırlamıyorum."

Yüzünü benimkine yaklaştırdığında, "Yanlış yola saptım," diye yalan söyledim.

Archer'ın yalnızca sevimli tarafıyla karşılaşmıştım, ancak ani saldırgan tavrı bana en sevimli tanrıların bile kendilerini diğer tüm varlıkların üstünde gören ilahlar olduğunu hatırlattı.

"Şimdi şirinlik yapmanın zamanı değil," diye mırıldandı. "Burada ne yapıyordunuz?"

"Seni daha iyi anlamaya çalışıyorum."

"Öyleyse normal bir insan gibi sorular sor." Bu düşünceye gülmek istedim. "Birinin kişisel alanına müdahale edilmez."

"Senin yaptığın gibi mi? Fırsat buldukça evimi lalelerle dolduruyordun."

"Bu, neredeyse aynı şey değil."

"Pekala," diye tersledim. "Burada seninle kim yaşıyor?"

"Kimse," diye yanıtladı, gözlerimin içine dosdoğru bakarak.

"Öyleyse bu çiçek kimin?"

"Kimsenin değil."

“Neden burada yetiştiriyorsunuz?”

“Bu bir proje.”

“Koca bir bahçeniz var.”

"Orada sadece lale yetiştiriyorum."

"Ne tür bir proje?" diye sordum gözlerimi kısarak.

“Şimdi, meleğim, sırlarımı bedavaya vermediğimi biliyorsun. Bir takasa katılmaya hazır mısın? İçimden bir ses bana dürüst olmadığını söylüyor. Buna sezgi diyelim.” Kendi şakasına güldü. “Bana yeteneğinin ne olduğunu söylersen, ben de sana ne yetiştirdiğimi söylerim.”

Yüz ifademi sakın tutmaya çalıştım ama Archer'a bakarken sol gözümde belirsiz bir seğirme hissettim. "Ne olduğunu bilmiyorum. Bana hiç söylemediler," dedim olabildiğince sakın bir şekilde.

“Yapmasalar bile, sen zeki bir kadınsın, bunu çözebilirsin.” Uzun parmaklar çenemi kavradı. “Ölümlüler senden ne için yalvarıyorlar, Quentin Scott? Ne için dua ediyorlar?”

"Bilmiyorum," diye dişlerimi sıktım. "Çok fazla ses var."

Archer bir an gözlerime baktı. Aramızda zaman uzadı ve beynime girip benden gerçeği çekip çıkaracağından endişelendim. Ancak geri çekildi ve dikleşti, yüzüne sakinlik yayıldı.

“Sorun yok,” dedi yumuşak bir sesle, parmak boğumlarını yanağıma hafifçe dokundurarak. Bu hareket, birkaç saniye önce çenemi çimdiklemesine kıyasla çok daha nazikti. “Birlikte bir çözüm buluruz, ama biraz dinlenmelisin. Bu hafta yoğun geçecek.”

"Daha fazla eğitim," dedim ondan uzaklaşarak.

“Hayır. Hediyeleşme balosuna ev sahipliği yapmaya karar verdim.”

FOUR

GRAYSON

Kaos ve yıkım benim araçlarımdı. Onlara hakim olmuş ve onları kendi isteklerim doğrultusunda kullanmayı öğrenmiştim. İnsanlar en dip noktadayken, gidecek başka yerleri kalmadığında, en karanlık arzularına teslim olmaya hazır olduklarında bana başvuruyorlardı. Ve ben de onları memnuniyetle karşılıyordum.

Fakat varoluşumda ilk defa, güçlerim alıştığım eşsiz öfkeyi getirmedi. Bunun yerine, etrafımı sardı, her sinirimi ölümcül bir şekilde okşadı ve beni garip bir sakinlik haline soktu.

Ne kadar güçlü bir istek duysam da, alt Elysia'ya gidip Quentin'i eve geri getirmek benim için çok riskliydi. Eğer boyun eğseydim, cevaplamam gereken çok fazla soru olurdu ve bu da Hunter'ın amacını daha da ilerletmekten başka bir işe yaramazdı.

Ego, büyük abimin itici gücüydü. Binlerce yıldır onunla mücadele etmek bana, sınırlı çekiciliğimi kullanarak onu etkilemeye çalışırsam beni dinlemeyeceğini öğretmişti. Başarı istiyorsam, oyunu oynama şeklini değiştirmem gerekiyordu.

Her geçen gün daha da çekilmez hale geldim, ta ki Sloan benden eve gelmeyi bırakmamı isteyene kadar. Huzur içinde kalmak, planlar kurmak ve entrikalar çevirmek daha iyiydi. Dionne veya Bexley'nin kapıma gelmemesi ya da göklerin altından gelen fısıltılar olmadan, Quen'in güvende olduğu gerçeğine isteksizce razı oldum. Archer, onun çatısı altında ve onun bakımında geçirdiği zamanın kıymetini biliyordu.

Ve sonra, tahmin ettiğim gibi, davet geldi. Hunter bir aile yemeği istiyordu. Hepimiz bir masa etrafında oturup, işlevsel bir birlikmişiz gibi davranacaktık, oysa gerçek bundan çok uzaktı. Bu her zaman böyle olmuştu, ancak konseydeki oylama bunu Elysia'nın geri kalanına duyurmuştu. Göstermek istediği birlik görüntüsü tam olarak bu değildi.

Özenle oluşturulmuş imajda çatlaklar beliriyor ve saygısını kazanmaya çalıştığı izleyicilerin önünde paramparça oluyordu.

"Sessiz kaldığın zaman hoşuma gitmiyor," dedi Elva, narin parmakları koluma saplanırken.

Davetiyem her zamanki uyarıyla birlikte gelmişti. Hunter'ın kendini bir çöpçatan sanmasına bakılırsa, Erik'in hâlâ bu yeteneğini koruyabilmesi bir mucizeydi.

Yürürken önüme bakarak, "Ben her zaman sessizim," dedim.

Tam anlamıyla tünel görüşü. Hedef Quentin olduğunda dikkat dağıtıcı şeylere yer yoktu.

"Böyle olmamalı. Bu doğal değil."

Dudaklarımın kenarı hafifçe kıvrıldı ama herhangi bir yorum yapmaktan kendimi zor tuttum.

Elva, adımlarıma ayak uydurmak için koşmaya devam ederken, "O güvende," dedi.

"O zeki," diye düzelttim onu.

Quen'in güvensiz doğası bizim lehimize işleyecekti. Archer onun hayatına sinsi bir şekilde girmeye çalışmış olabilir, ama o kimseye sözüne güvenmezdi. Sizi delirtmeyi ve sadakatinizi kanıtlamaya zorlamayı tercih ederdi ve onu hayatta tutacak olan da tam olarak buydu. Güvensiz olsa da, tetikte, farkında ve zekiydi.

"Ne planlıyorsun?" diye yalvardı Elva, büyük abimin evinin kapısına vardığımızda.

"Maalesef, bunu açıklayacak kadar size güvenmiyorum."

Yüzü buruştu. "Biz arkadaşız."

"Sen benim önceliğim değilsin."

"O zaman gideyim," diye karşılık verdi. Üzüntüsü kolayca öfkeye dönüştü ama benimkiyle kıyaslanamazdı. "Eğer beni bir savaşa sürükleyeceksen, bunu bilmek istiyorum."

Aklıma "yan hasar" terimi geldi. Savaşlar hala uzak bir düşünceydi, ama imkansız değildi. Gerekirse Quentin için kan dökerdim, ama önce keşfedilecek başka yollar vardı. Quentin aklı başına geldiğinde beni paramparça etmeyecek yollar.

"Çok histeriksin," dedim, elimi onun elinin üzerine koyarak.

Onu elimden kaptı ve kollarımızı ayırdı. "Sakın yapma. Onun için endişelenen tek kişi sen değilsin."

Bu düşünceye katılıyordum, ama bu konuda bir şeyler yapmaya istekli olan tek kişi bendim. Diğerleri geri çekilip olayların kendi kendine gelişmesini beklemeye çok hevesliydi, ama ben durum üzerinde kontrol sahibi olmayı arzuluyordum. Quentin'in yanımda olması, onu görebilmem ve yönlendirebilmem gerekiyordu. Yanımda olması, endişelerini yatıştırabilmem ve kendini tekrar rahat hissedene kadar her küçük başarısını övebilmem için önemliydi. Yalnız başına başa çıkmak zorunda kalması, bunu yapmak zorunda olduğu anlamına gelmiyordu.

"Ben öyle olduğumu asla söylemedim," diye soğuk bir şekilde yanıtladım.

"Davranışların da öyle."

"İlişkime odaklanıp, geriye kalan tek ailemin, hain bir küçük kızın önüne koyacağı her türlü zorluğun üstesinden geleceğine güvenemediğim için üzgünüm. Eminim ki, gösterdiğiniz derin ilgiyi takdir edecektir."

Elva sanki yüzüne tokat atmışım gibi görünüyordu, ama akrabalarımın bu girişim eksikliğinden bıkmıştım. Konsey salonunda basit bir bölünmüş oylamanın onu güvende tutacağına mı inanıyorlardı? Öyle olsa bile, başka bir oylama ne zaman yapılacaktı? Tanrıların nasıl olabileceğini unutmuşlar mıydı? Kinci, kararsız, bencil ve kendilerinden başka herkesi umursamayan bir tavır sergileyen varlıklar.

Elva'nın bedeninden koyu mor renkli uzantılar açıldı, bileğimi sardı ve kapıyı çalmamı engelledi.

"Bırak beni," dedim dişlerimin arasından.

"Söylediklerini geri al."

"Gerçek acıtır, Elva. Senden daha fazlasını bekliyordum."

Söyleyebileceğim daha çok şey vardı. Söylemek istediğim daha çok şey vardı. Yıkıcı olmak doğamda vardı ve bunu dizginlemek zordu, ama herkesin bana sürekli hatırlattığı gibi, daha büyük bir resim vardı.

"Sevgililer kavgası mı?" diye sordu Larkin kapıyı açarken. Açık renk kaşları kalktı, bakışları yüzümden Elva'nınkine ve sonunda mor aurasıyla bağlı bileğime kaydı.

Elva beni anında bıraktı, içindeki mücadele ruhu bir anda söndü ve her zamanki sakin tavrı etrafımıza yayıldı. Bu bir maskeydi. Yüzeyin altında hâlâ kaynayan kaosu hissedebiliyordum. Birkaç dakika daha geçseydi, bana ölümün tadını tattıracaktı.

"Elbette hayır," diye yanıtladı, Larkin geri çekilirken eşikten içeri adım attı. Elva, Larkin'le birlikte yürümeye başlamadan önce omzunun üzerinden

bana bir bakış attı.

Kapıyı arkamdan hızla kapattım ve uzun bir gece olacağına kendimi hazırladım, ardından ikisinin peşinden evin içine girdim.

Yiyeceğe ihtiyaç olmamasına rağmen, Hunter aile yemeklerinde ısrar etti. Görünüşte samimi, ailevi bir buluşma olmaktan çok uzak olan bu yemekler, onun bir aile babası imajı çizerken bizi yakından takip etmesinin bir yoluydu. Larkin'in yakında ona çocuk sahibi olmasını umuyordum, böylece dikkati dağılırdı.

Yemek masasında Elva'nın yanına oturdum ve rolüme iyice büründüm. Alkol bolca tüketildi ve beklendiği gibi arada sırada iğneleyici yorumlar yaparak sohbeti böldüm. Elva'ya yakın durdum, bu da Erik'in meraklı bakışlarını üzerime çekti. Ağabeyimin gönlünü kazanmak için onu kızdırmakla, ona ne istediğine dair bir ipucu vermek arasında bir denge kurmak daha iyiydi.

Yemeği bitirir bitirmez Erik masadan kalkarken, "Ne yapıyorsun?" diye mırıldandı.

Hunter'ın dikkatli olmadığını düşünmediğim için başımı Erik'ten çevirdim. "Hunter'la konuşmam gerek."

Yüzünü göremesem de, Sloan onu uzaklaştırırken içinden geçen belirsiz panik duygusunu hayal edebildim.

"Grayson," dedi Elva.

"İşim var," dedim ona aniden.

Yanaklarını içeri çekti ve Ignacio'dan daha sonra haber alacağımı anladım.

Oda boşaldığında, davet edilmemiş olsam da Hunter'ın adımlarını takip ederek çalışma odasına doğru ilerledim.

"Ne istiyorsun Grayson?" diye sordu, masasının arkasına otururken. "Bu gece senden yeterince bıktım."

Masada çok az yer alsam bile, Quentin ve onun kısmi ilahi gücünden sonra hayatındaki en büyük sorun olarak görülüyordum.

"Quentin ve onu Aşağı Elysia'da bırakma planlarınız hakkında sizinle konuşmak istiyordum," dedim karşımdaki sandalyeye otururken.

"Bu sizin sorunuz değil. Bu geçici bir düzenleme ve belediye meclisi aklını başına topladığında, kendisi duruşma için buraya geri dönecek."

"Onu orada bırakma riskini mi alacaksınız? Küçük tanrılar bizim isteklerimize boyun eğmeye pek de istekli değiller."

"Onlara oy hakkı tanınmadı," diye tersledi. "Larkin onun burada olmasını istemedi, bu yüzden sorunu ortadan kaldırdım."

"Ve bunu yaparak muhtemelen daha büyük bir sorun yarattınız. Archer'ı ona emanet ettiniz. Son birkaç yüzyılda nasıl biri olduğunu unuttunuz mu?"

Hunter, oturduğu yerden başını kaldırarak, ipek gibi yumuşak bir sesle, "Ondan hoşlanıyor musun?" diye sordu. "Küçük bir melez fahişenin peşinde misin? Bu gece Elva ile sergilemeye çalıştığın o küçük gösteriden pek de ikna olmadım."

Gözlerimin önünden vahşi görüntüler geçti. Kanını döküp duvarları boyamak istedim. Aurama gerek kalmazdı. Parmaklarımı etinin altına sokup kemiklerinden ayırır, her çığlığını zevkle dinlerdim ve bedeni verdiğim zararı onardığında, Elysia'dan mavi ve altın bir nehir akana kadar bunu tekrar yapardım. Yalvardığında ancak o zaman merhamet gösterip zavallı hayatına son verirdim.

Hunter, koltuğuna yaslanıp rahat bir şekilde oturarak beni süzdü. "Zamanının çoğunu onunla geçirdin, Gray. Larkin bunu dile getirene kadar dikkatimi çekmemişti."

İki yılanın evlilik bağıyla bir araya gelmesi ne kadar da uygun, değil mi? Eğer kendilerini bu işin üstünde görmeselerdi, kurnazlıklarına hayran kalırdım. Beni kötü adam olarak gösterin, ama en azından bunu kabul ettim. Kim olduğumdan veya ne olduğumdan utanmadım.

"O benim ev sahibim. Bu girişimin başarılı olmasını siz söylediniz. Eğer itaat etmezsem varlığımın tehlikede olacağını söylediniz," diye belirttim.

"Bu, onunla hemen yatağa girmek anlamına gelmiyordu."

"Elinizde ne kanıt var?" diye sordum, şansımı zorlayarak. "Yoksa bu sadece karınızın bir tahmini mi?"

"Archer, bir şey sakladığınız konusunda ısrarcı."

Başımı geriye doğru eğerek, içten içe boğuk bir kahkaha attım. Önce kimi öldüreceğime karar vermek zordu. Avcı mı, Okçu mu? Hangisi bana daha çok tatmin sağlayacaktı?

"Hepimizin sırları var kardeşim," dedim, bakışlarımı bir kez daha ona indirerek. "Archer'ın sakladığı sırlar konusunda endişelenmelisin."

Hunter dikleşti, gözlerini kısarak, "Sana konseydeki görevi verdiğimde, olgunlaşabileceğini, aldığın nefretin üstesinden gelebileceğini düşünmüştüm. Bir ömür geçmiş olsa bile, yaptığın şey için seni affetmesini beklemiyorum." dedi.

Benden bir tepki almak için elinden gelen her şeyi deniyordu. Eğer Quentin'i düşünmek zorunda olmasaydım işe yarardı. Eğer masanın üzerinden atlayıp kardeşimin kafasını duvara vursaydım, onun belirsizlik içinde geçirdiği süre uzardı. Rahat hissetmesi için kesinliğe ihtiyacı vardı ve ben de ona bunu sağlamalıyım.

"Seni affettiğinden şüpheliyim," diye karşılık verdim. "Ya da belki de yeni bir takıntısı olduğu için Larkin'i artık umursamıyor."

Hunter'ın izini kaybettirmenin tek yolu, önüne dikkat dağıtıcı şeyler koymaktı.

"Sana onun evini nasıl lalelerle doldurduğunu anlatmıştım," diye devam ettim. "Fırsat buldukça nasıl da bir kucak köpeği gibi peşinden koşturduğunu. Ve sen onu ona teslim ettin."

Hunter bana kesin bir dille, "O kadar aptal değil. Güzel olabilir ama hayatını kaybetmeye değmez," dedi.

"Bunu bilmiyorsunuz. Burada olması gerekiyor ki, bu işin daha fazla kötüye gitmemesini sağlayabilelim."

"Onun ilahi gücü mü yoksa aralarındaki sözde ilişki mi?"

Gidip o kendini beğenmiş ifadeyi yüzünden silmek çok kolay olurdu. Benden itirafı, somut kanıt istiyordu ki elindeki diğer kartları da oynayabilsin. Ve eğer başka kimse işin içinde olmasaydı, ona verirdim.

Uzun soluklu bir oyun oynamıştık ve ben bundan bıkmıştım. Kan arzusu yüzeye çok yakın bir şekilde kaynıyordu. Kardeşimi göklerden silip onun yerini almak istiyordum. Her şeyin yanıp kül olmasını ve küllerinden kendi suretimde yeniden inşa edilmesini istiyordum.

Ama Quentin'i yakmadan bu imkansızdı. Hırsım kafamı ne kadar zorlasa ve damarlarımda ne kadar kızgın bir kıvılcım yaksa da, onu riske atmayı reddettim.

"Dikkatli ol kardeşim," dedim, öfkenin kızgın halinden sessiz ve kara bir hale dönüşmesine izin vererek. "Görünüşe göre alt Elysia'nın konseydekilerden daha fazla söz hakkı var. Onların aklına herhangi bir fikir gelmesini istemeyiz."

Bu söz üzerine dudağı seğirdi. Egosuna saldırmak her zaman işe yarıyordu.

"İstersen çürüsün, umurumda değil," diye tükürdü.

"Öyleyse neden hiç eğitim almasına izin veriyorsunuz? Eğer onun başarısız olmasını bu kadar istiyorsanız, neden onu, başarılı olmasını canı gönülden isteyen bir Tanrı'ya teslim ediyorsunuz?"

"Çünkü bu sefer başarısız olduğunda, ki olacak, Archer'ın suçlayacak kimsesi kalmayacak, sadece kendini suçlayacak."

Olayın kontrolümü kaybedeceğim bir kavgaya dönüşmeden önce oradan ayrılmam gerektiğini biliyordum. Onun yeteneğiyle başarabileceği ihtimalini hiçe sayması beni çok öfkелendirdi.

"Sözümü unutma Hunter, bu kararından pişman olacaksın," dedim sandalyeden kalkarken. "Ona güvenilemez."

"Sen de aynısını yapamazsın."

FIVE

QUENTIN

Archer, alt Elysia'nın muadiline göre daha az gelişmiş olduğunu söylediğinde şaka yapmıyordu.

Yukarı Elysia'ya dair aklımda kalan birkaç anı parlak ve güzeldi. Yemyeşil çimenler, taş döşeli sokaklar, beyaz taş binalar. Mükemmelliğin resmiydi bu, ama içimde derin bir acıya neden oldu, sanki farkında olmadan kaybettiğim bir parça eksikmiş gibi. Tüm hayatım boyunca özlediğim bir aşinalık.

Aşağı Elysia güzel olsa da, yukarı cennetlerin aynı cazibesine sahip değildi. Sakinleri daha az ölçülüydü ve her köşede ahlaksızlık pusuda bekliyordu. Kumarhaneler. Barlar. Genelevler.

Klasik dönemde günahlar yalnızca ölümlüler için cezalandırılırdı. Tanrılar sonuçlarını umursamadan günahlara göz yumarlardı.

Hafta boyunca Archer, hediye balom için hazırlık yaparken beni Elysia'nın alt sokaklarında gezdirdi. Benim ne kadar isteksiz olsam da fikrini değiştirmede. Archer, istemedi de olsa onur konuğu olarak benimle birlikte kutlama yapmayı planlıyordu.

Yaptığımız birkaç yolculuk, meraklı bakışlara ve ellerin arkasına saklanarak yapılan fısıltılara neden olmuştu. Hayatımda ilk kez, her açıdan üzerime çöken ezici yargılardan kaçınmak için başımı öne eğerek yürüdüm. Bu durum beni yıpratmıştı ve karşılaştığım her varlığa karşı pervasız davranmaktansa, savaşlarımı seçmenin daha iyi olacağına karar verdim.

Tanrılar yaklaşmaya cesaret ettiklerinde, Archer fiziksel bir engel haline geldi ve onlara baloda hepsinin usulüne uygun olarak tanıştırılacağını söyledi. Bu da akla şu soruyu getirdi: Beni neden en başta buraya getirdi? O bir çocuktü, beni sanki çok istediği ama paylaşmayı reddettiği bir ödöl gibi peşinden sürüklüyordu.

Akşam için elbise almak üzere butiğe doğru yürürken Dionne'ye, "Bu hiç de dikkat çekmemek demek," dedim.

Archer, akşam için parti planlarının son aşamasının kusursuz olmasını sağlamak amacıyla görevlerinden vazgeçti. Bu onun bir jestiydi ve davet ettiği herkesin gözünde mükemmel olması gerekiyordu.

"Seni herkese bu kadar görkemli bir şekilde tanıtmayı planladığını düşünmemiştim," diye homurdandı.

"Aranızda 'sade' teriminin anlamını bilen var mı?" diye mırıldandım kendi kendime. Daha önce katıldığım tek hediyeleşme balosu bebek Cato'nunkiydi ve eğer o bir ölçütse, bu oldukça gösterişli bir etkinlik olacaktı. "Bexley'e bundan bahsettin mi?"

"Öğrenir öğrenmez hemen ileteceğini söyledi."

Soruları orada bıraktım, diğerlerini suçlayarak onların durumunu sormak istemedim. Dostlarım gibi davranan tanrılar tarafından reddedilme düşüncesiyle hayal kırıklığım giderek arttı. Günler boyunca derin bir terk edilmişlik duygusu bana eşlik etti. Dionne sadece Bexley'den bahsetti, hiç konuşmadığım bir tanrıçadan. Elitlerin geri kalanı sessiz hayaletler gibi kaldı.

Günah ve ayartma yuvalarının hepsinden uzak durarak, şık butiğe girdik. Sokaklarda üzerime çekilen bakışlar, bu küçük mekânda daha da yoğunlaştı. Dionne konuşmayı halletti ve akşamki kutlamalar için elbisemi taşıyan elbise çantasını aldıktan sonra Archer'ın evine döndük.

Bana yöneltilen meraklı bakışlardan kaçınırken adımlarım aceleliydi. Belki de ölümsüzlük görgü kurallarını gerektirmiyordu. Ya da belki de ilahi bir nitelik gerektiriyordu. Sonuçta, tanrılar kime hesap veriyordu ki?

Archer'ın görkemli evinin dışı, hafif esintiyle dalgalanan, koyu yeşil, parıldayan şeritlerle özenle süslenmişti. Kelepçelerden kurtulmuş ellerimi kaldırdım ve saten kurdelelerden birini çekiştirerek kopardım ve yere düşürdüm. Yerde bir yılan gibi kıvrıldı ve süslemeleri daha fazla yırtma isteğimi bastırarak, onu ayakkabımın tabanıyla ezmekle yetindim. Bu küçük vandalizm eylemi, tamamen etkisiz bir hareket olsa bile, kendimi karşı koyuyormuş gibi hissetmemi sağladı.

Dionne beni aceleyle merdivenlerden odama çıkardı. Zemin kat konuklarla dolarken, sohbetin kendine özgü uğultusu bizi takip etti, ancak akşamın ev sahibi ortalıkta görünmüyordu.

"Bu geceden ne beklemeliyim?" diye sordum, o da elbiseyi çıkarıp benim de soyunmamı işaret etti.

Sabahleyin Archer ile aramdaki soğukluk hissediliyordu. O, cazibesini kullanmaya devam ediyordu ama sözlerinin ardında bir gerilim vardı ve gülümsemesi her zamankinden daha yapmacıktı. En azından denedi, ki bu benim kendim için söyleyebileceğimden daha fazlasıydı. Kibarlığım yok olmuş, yerini sert bir sinirlilik almıştı.

“Çok fazla gösteriş yapıyorlar.” Dionne omuz silkti. “Burada her şey bir güç gösterisi.”

Burnumdan derin bir nefes verdim. "Bu sadece Elysia'ya özgü bir şey değil."

Saç örgüleri beline dolanırken, alaycı bir gülümsemeyle başını salladı. "Senden hoşlanıyorum, Quentin. Umarım seni öldürmezler."

Bu sert hatırlatma karşısında gülümsemem soldu. "En azından ölmeden önce bir parti yapacağım."

Konuşma, gerçekliğin ağırlığı altında kayboldu. Ölüm cezasıyla karşı karşıyayken, katıldığım en gösterişli partinin onur konuğu olmam gülünçtü.

Archer benim bundan nasıl zevk almamı bekliyordu?

En basit cevap ve çıkarabildiğim tek sonuç, bunu yapmadığıydı. Bu tamamen benim yararına değildi, ama sakladığı sırları korumasına yardımcı olan bir şeydi.

Dionne'nin yardımıyla altın rengi topuklu ayakkabılarımı giydim, boyum rahatsız edici derecede uzun olduğu için hafifçe sendeledim. Elbiseyi giyerken, o da elbiseyi vücuduma doğru çekti.

"Çok komik görünüyorum," dedim, boy aynasındaki yansıma bakanak.

Elbisenin korsesi gövdeyi sararak belimi inceltirken, bacaklarım kat kat tülün altında gizli kalmıştı. Akşam için seçilen renk altın rengiydi, ancak korsenin üzerinde orman yeşili sarmaşıklar uzanıyordu; bu da ev sahibine bir göndermeydi.

Ama yanlış görünüyordu.

Bir renk beni bu kadar derinden rahatsız etmemeliydi, ama zihnimde hafif bir ses yankılandı.

Onların senin bana ait olduğunu bilmelerini istedim.

"Kaybolmuş bir prensesin eve dönüşü havası yaratmaya çalışıyor," dedi Dionne, kahkahalarını zor tutarak.

"Ben oyuncak bebek değilim," diye çıktım. "Benimle giydirme oyunu oynayamaz."

Kapıya gelen hafif bir tıkırtı başımı çevirmeme neden oldu ve kapı çerçevesine yaslanmış Archer'a kaşlarımı çattım. İncecik bedeni benim rengime bürünmüştü. Altın rengi takım elbisesinin altında altın rengi bir gömlek ve kravat gizliydi. Ayakkabılarına göz attım ve mokasenleri bile benim auramı yansıtıyordu. Archer, altın rengi içinde o kadar iyi görünüyordu ki, diğer kupaların arasında bir vitrine konulabilirdi.

"Dionne, hazırlan ve partiye katıl," dedi ona, gözlerini benden ayırmadan.

Dionne, "Henüz saçına başlamadım," diye itiraz etti.

"Olduğu gibi mükemmel." Bakışları bedenimde gezindi ve ben de kollarımı belime doladım.

"Aşağıda görüşürüz," dedi bana, pazı kasımı sıkarak.

Dionne sessizce yanından geçip odadan çıktı, Archer ise içeri süzülerek yanıma geldi.

"Elbiseyi bu kadar beğenmediysen," dedi, "partiye çıplak da gelebilirsin." Gülmediğim veya yorum yapmadığımda iç çekti. "Hadi ama Quentin. Bu bir kutlama. Teşekkür bile etmedin. Bu balo seni onurlandırmak için düzenleniyor."

"Beni öldürmenin kesin bir yolunu bulduğunuz için teşekkürler," dedim soğuk ve yapmacık bir şekilde.

"Meleğim," diye mırıldandı. "Biz arkadaşız, ama sen sanki yabancıymışız gibi davranıyorsun."

"Sana güvenmiyorum."

"Ama siz elitlere mi güveniyorsunuz?"

"HAYIR."

"Grayson?"

"HAYIR."

"Tatlı, masum Erik?"

"Hiçbirinize güvenmiyorum."

Bu sözlerde bir doğruluk payı vardı. Ne yaptıklarını bilmediğim için onlara güvenmek zordu. Yine de, Archer'dan daha çok onlara güveniyordum.

"Bu muhtemelen en iyisi," dedi. "Ama bu şekilde kendinizin güvenilir olduğunu da kanıtlamış oluyorsunuz."

"Ben yapmadım—"

"Quentin, yetenekli olmadan önce de seninle birlikteydim. Bir sürü sır saklıyorsun. Birçoğu yüzeyin altında kaynıyor. Bunları paylaşırsan

üzerindeki yükü hafifletebilirsin.”

Ben hiçbir zaman açık bir kitap olmamıştım. Güven ve kırılganlık bana çekici gelmiyordu. İşler ters giderse çok büyük sonuçlar doğurabilirdi. Bu, Gray'den ve birlikte ördüğümüz tüm sırlardan önce benim düşüncemdi. Bunların hiçbirini açığa vuramazdım, çünkü sonuçları kırık bir kalpten ve incinmiş bir gururdan daha büyük olurdu.

“Neden ben başlamayayım?” diye önerdi Archer. “Bir süre önce, Elysia’yı ilk ziyaret ettiğinizde, hepinizi havuzun yakınında toplanmış gördüm. İçine girdim ve ondan sırlarını bana vermesini istedim, sonra da sizi gördüm. O zaman sizin özel bir yanınız olduğunu anladım.”

Bana içinde bulunduğum duruma daha iyi hazırlanmamı sağlayacak hiçbir şey söylemeyen bir başka kişi daha. Kendimi toparlayarak, umursamaz bir şekilde, "Sekiz yaşındayken imla sınavında kopya çekmiştim," diye yanıtladım.

Elini göğsüne bastırdı ve şok olmuş gibi yaptı. "Diplomalarınızı elinizden almalılar."

"Eminim sırrımı saklayacaksınız."

"Hepsi de öyle," dedi ciddi bir şekilde. "Tek yapmanız gereken bana güvenmek."

"Şarap içip içimi dökecek aşamada değiliz henüz."

"Henüz değil." Gülümsemesini tekrar yerine yerleştirdi, gamzelerini gizledi, bu yüzden samimi olmadığını anladım. “Ne oldu Quentin? Eskiden beni rüyalarına alırdın ve benimle birlikte Elysia'da dolaşırdın. Korktuğun anlarda beni arardın.”

“Rüyalarım sızdın ve beni olmamam gereken cennetlere götürdün. Bulabildiğim tek kişi sendin. Sana güvenmek zorundaydım.”

"Bunu çok kötü niyetli bir şeymiş gibi anlatıyorsunuz."

"Tam bir Jekyll ve Hyde gibi davranıyorsun." Davranışını eleştirdiğim için muhtemelen pişman olurdum, ama artık kendimi tutamadım.

"Seninle bir anlaşma yapacağım," dedim kendinden emin bir şekilde, oysa hiç de öyle hissetmiyordum. "Bana sırlarını anlat, ben de sana benimkileri anlatayım. Bütün bunlar ne için? Ve bana iyilik yapma saçmalığını anlatma. Bundan ne kazanıyorsun?"

"Dünyayı henüz anlamamış biri için çok fazla alaycı bir yaklaşım."

Dilini şaklattı, pantolon cebinden manşetleri çıkardı ve beklentiyle bana baktı. Normalde onları kullanmaktan memnuniyet duyardım, ama bu sefer

benim yararına olmadığını hissettim, bu yüzden olduğum yerde mihlandım. Sabırlı tavrında bir tereddüt belirdi, içini çekti ve bana doğru yaklaştı.

"Uzun süre kelepçeli kalmayacaksın," diye beni temin etti Archer, bileğimi sertçe kavrayıp kelepçeye sıkıştırırken. "Ama son zamanlarda biraz dengesizsin. Tüm o eğitiminle yıldız bir öğrenci olmanı bekliyordum, ama varsayımlarda bulunmam benim hatam."

Zekama yönelik saldırısına sinirlendim. Burası laboratuvar değildi ya da kitaptan öğrenebileceğim bir şey de değildi. Duygularımı kontrol altında tutmamı bekliyordu, oysa duygularımı kontrolümün ötesinde büyüten birçok sebep vardı.

Archer sözlerini şöyle tamamladı: "Hiçbirini gereksiz yere korkutmak istemiyoruz."

"Neden olmasın? Ne önemi var ki?"

Diğer bileğime de kelepçeyi taktı ve ellerimi bağlayarak karnımın alt kısmına yasladı.

Archer, "Onlar sizin aileniz olacak," dedi. "Ve ilk izlenim için sadece bir şansınız var."

"Benim bir ailem var," diye dişlerimi sıkarak söyledim.

"Eğer Elva'dan bahsediyorsanız—"

Havuzdan çıktıktan sonra yaşananlar beni derinden etkiledi ve Elva'nın annemin -biyolojik annemin- onun kuzeni olduğunu açıkladığını hatırladım. Ama aileden bahsedildiğinde aklıma ilk gelen kişi o değildi.

"Cassidy," dedim sert bir şekilde sözünü keserek. "Nerede olduğumu merak eden bir kardeşim var."

Bu, beynimi kemiren bir endişeydi ama henüz dile getirme cesaretini bulamamıştım. Öfke, sonunda gerçek ailem hakkında soru sorabilmemin itici gücüydü.

"Bunun için endişelenmene gerek yok," diye yanıtladı ve beni odadan dışarı çıkardı. Elini belime koymasından rahatsız olup uzaklaşmaya çalıştım, ancak topuklu ayakkabılarım kaçma girişimimi engelledi. "Eminim Hunter durumu açıklamıştır."

Yüzümden kan çekildi. "Cass'e mi söyledi?"

Kardeşimin bunu bilmesini istemiyordum. Henüz değil. Mümkünse asla. Cass ile iyi bir ilişkimiz vardı ve ona yarı tanrıça olduğumu söylemek, bana bakış açısını değiştirecekti ve onu kaybetmeye hazır değildim. Aramızda patlayacak ve bizi Atlantik Okyanusu'nun şu anki ayrımından daha da derinden ayıracak uçuruma hazır değildim.

Archer homurdandı. "Hayır. Kimsenin senin hakkında bir şey öğrenmesini istemez. Ama projeyi bir süreliğine durdurmak ve kardeşinle neden iletişim kurmadığına dair geçerli bir bahane uydurmuş olacaktır."

Hiçbir açık uç kalmasın. Hunter bunun halının altına süpürülmesini isterdi. En son istediği şey, özenle planladığı projesinde açıklanamayan bir aksaklık olmasıydı. Bu proje, ölümlülerin gökyüzünde neler olup bittiğini bile bilmemelerine yol açmak yerine, Tanrılara olan inancı yeniden tesis etmeyi amaçlıyordu.

"Hâlâ projeyi bitirmeyi mi planlıyor?" diye sordum.

E.L.I. öncelik listemin en altına düşmüştü. İlk defa, hayatımda işten daha acil meseleler vardı.

Archer'ın eli sırtıma bastırarak yürümeye devam etmemi sağladı. "Bunu tasarlamak ve her şeyi kurmak için yıllarını harcadı. Hunter, bir rahatsızlık olarak gördüğü bir şey için bunu terk etmeyecek."

Sözlerini sindirirken hakaretin etkisi üzerime sindi, bir yandan da bana biraz daha zaman kazandıracak bir plan kurmaya çalıştım.

E.L.I. benim pazarlık kozumdu. Hunter projeye devam etmek istiyordu ve ben de projeyi daha hızlı ilerletebilecek bilim insanıyım. Uykuya gerçekten ihtiyaç duymadığım için tüm zamanımı laboratuvara ayırabiliyordum. Bu bana zaman kazandırdı, beni gerçek dünyaya geri getirdi ve konseye değerimi kanıtladı.

Tek yapmam gereken Hunter'a ulaşmak ve ona bir yük değil, en değerli varlığı olduğumu ikna etmektir.

Bexley bana hediyeleşme balosundan günler önce bahsetmişti. Öğleden sonrasının geri kalanında tüm malikanem karanlığa büründü. Erik beni alt göklere inmekten ve Quen'i Archer'dan koparmaktan alıkoydu. Zeminde birkaç çatlak belirdi ve molozlar yere düşerken çevredeki duvarlar yıkıldı. Gözlerim bulanıklaştıkça içimde obsidyen bir öfke dalgalanıyordu.

Archer onun hediye balosuna mı ev sahipliği yapıyordu? Bir tanrının sahip olduğu en büyük onurlardan birini organize etmeye ne hakkı vardı? Onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Bu planlar, ölümden kurtulduğunu bildikten sonra bizim, benim ellerime düşmeliydi. Quentin, giyotin boynuna birkaç santim kala kutlama yapmak istemezdi. Bu hareketin incelikten yoksunluğu göğsümde daha da büyük bir öfke uyandırdı.

Öfkem yatıştıkça, bir karar verdim. Hunter'a henüz söylemeyecektim. Balodan önce öğrenme ihtimali vardı. İyiliksever liderimiz her şeyi bilen biri gibi görünse de, cehalet çoğu zaman görüşünü bulandırıyor. Eğer durum böyleyse, haberi o gece verecektim. Bunu önceden yapmak, Hunter'ın sakın bir şekilde alt cennete inmesine ve Archer'ın ustaca bir yalan uydurmasına olanak sağlayacaktı. Yaptıkları anlaşmayı bozmak ve Quentin'i tamamen eve getirmek istiyorsam, partinin tüm hızıyla devam etmesi gerekiyordu.

Odada volta atarken Erik'in gözleri beni takip etti. "Seni hiç bu kadar sabırlı görmemiştim."

"Kendimi oldukça kontrol altında tutuyorum."

"Onun herhangi bir sıkıntı içinde olduğunu anlardın," dedi. "Aranızdaki bağ, bunu hissetmeni sağladı."

Ben de homurdanarak karşılık verdim.

Erik sözlerine şöyle devam etti: "Acı çekmiyorsunuz. Üzüntü hissetmiyorsunuz. O iyi."

"Bir şeyleri saklamakta çok iyidir," diye tersledim.

Erik homurdandı ve ben ona ters ters baktım.

"Kendisi pek de hoşgörölü bir insan değil," diye belirtti. "Ölölmlü biri olarak öfkeye meyilli. Yarı tanrıça olarak ise bu duyguları daha da yoğunlaşır."

Sözlerini sindirdim. Gün içinde zaman zaman eşı benzeri görölmemiş bir öfke dalgası beni sarmıştı ama bunu önemsememiştim. Sonuçta, o saf kaos duygusu benim varoluşumun temelini oluşturuyordu. Şimdi ise bu kör edici öfkeye Quentin'in mi katkıda bulunduğunu merak ediyordum. Bu düşünce hem ruhumu tatmin etti hem de öfkeliendirdi. Onu bu kadar sinirlendiren ve o nefis öfkesini tetikleyen şey neydi acaba?

Erik, koltuğumdan bana, "Oylama öncesinde onu buraya geri getireceğinin garantisini veremezsin," dedi. "Zamanını diğlerlerini onun bir tehdit oluşturmayacağına ikna etmeye çalışarak geçirmen daha iyi olabilir."

"Ve Archer—"

"Kendi oyunlarını oynayacak, ama ona güvenmeniz gerekiyor."

"Ona güveniyorum. Güvenmediğim kişi o. Ona olan hayranlığının amacı benden intikam almak."

"Gray," diye seslendi Sloan.

Başımı çevirip odanın kapısında baldızımı gördüm. Arkasında, ışıklar altında parıldayan altın rengi bir elbiseye bürünmüş Dionne duruyordu. Aşağı Elysia bu gece altın bir deniz olacaktı ve Quentin'in kanımızın rengini müjdelemesi uygun görünüyordu. Ona ilk gözümü diktiğim andan itibaren damarlarımda atan oydu ve kader beni artık var olmamaya karar verene kadar da öyle olmaya devam edecekti.

Tek sorun, Elysia'nın yanlış bölümünün bu gece kutlama yapıyor olmasıydı. O onlara ait değildi. Yukarı Elysia'ya da ait değildi. Quentin tamamen bana aitti ve onu dünyama kabul etmek benim hakkım olmalıydı.

Dionne, gözlerini odanın içinde gezdirerek, "Daha yeni giyindi," dedi. "Onu tanıştırmak için beklemek istemeyecektir, bu yüzden şimdi gitsem iyi olur."

"Onu yalnız mı bıraktın?" diye sordum dişlerimi sıkarak.

"Girişinizi şansa mı bırakacaktınız?" diye sordu Dionne.

Bexley, kız arkadaşına dönmeden önce tıslayarak, "Seni memnun etmenin imkanı yok," dedi. "Git kutlamalara katıl. Yapman gerekenden fazlasını yaptın."

Dionne, Bexley'i öpüp evden kaybolmadan önce bakışlarını bana çevirdi.

"Sen de gidebilirsin," dedim Bexley'e.

"Ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Evet, öyle," diye itiraz etti. "Kız kardeşim senin erkek kardeşinle evli. Eğer onu kızdırırsan, bunun bedelini ödemek zorunda kalacak olan o olur."

"Larkin büyük bir kız. Kimsenin onu kurtarmasına ihtiyacı yok."

"Aynı şey Quentin için de söylenebilir."

Siyah bir duvar Bexley'e doğru hücum etti, ama Sloan onun önüne geçti ve onu durdurmak için tüm irademi kullanmam gerekti.

"Yeter artık!" diye emretti Sloan. "Kendi aramızda kavga etmek hiçbir işe yaramayacak. Bexley ve Dionne, aşağıda neler olup bittiğini bize anlatarak bize bir iyilik yaptılar. Ne planladıysanız, şimdi harekete geçmelisiniz, Gray."

Auramın uzantıları bana doğru geri kıvrılarak odaya yeniden ışık getirdi.

Durum hassastı. Archer, mükemmel bir ev sahibi rolü oynamaya çalışarak sınırı aşmış ve Quentin'in sırtına bıçağı daha da saplamıştı. Ancak Hunter'ı bilgilendirmek, Quen'i Archer'ın pençelerinden kurtarıp yukarı Elysia'ya geri götürmenin garantili bir yoluydu; böylece onu daha yakından takip edebilirdim.

"Kardeşimi ziyaret etmem gerek," dedim boynumu kütleterek.

Erik, "Ben de seninle gelirim," dedi.

"HAYIR."

"Gri-"

"Ne?" diye ona döndüm. "Sence ne gibi bir yardımın olabilir ki?"

"Hakem."

"Aptal değilim. Tehlikenin farkındayım."

Üçlüye bir nefes daha ayırmadan, auramı etrafıma sarıp Hunter'ın malikanesine doğru yola koyuldum.

Kapıya yumruğumu vurdum ve birkaç saniye sonra Hunter kapıyı açtı. Beni görünce yüzü düştü ve selam vermeden arkasını döndü. Onu evine kadar takip ederek, "Sanırım neler olup bittiğini biliyorsunuz," diye başladım.

Dayanamadım da ona laf soktum. Eski alışkanlıklar kolay kolay değişmez.

"Uzun bir günün ardından beni rahatsız ediyorsun," dedi elini saçlarının arasından geçirirken.

"Ah, lütfen en içten özürlerimi kabul edin. Hayatınızı zorlaştırmak istemedim," diye alaycı bir şekilde karşılık verdim.

"Ne istiyorsun, Grayson?" Hunter ofisine geri dönmüştü ve ben de ikinci raunt için içeri girdim.

"Quentin—" diye başladım.

"Sürekli aynı şeyi tekrarlıyorsun. Bu takıntın iğrenç."

Hakareti kafamdan atarak, "Hediyeleşmekten çok keyif alıyor," dedim.

Hunter'ın yüzü öfkeyle buruştu. "Hayır. O değil."

Ne kadar tatlı ki, bunun bir rica olduğunu sandı. "Ama öyle. Archer'ın izniyle."

"Ne?"

Onun istikrarsız, titrek aurası odaya girdi. Üçümüz arasında en sakin olanı Hunter'dı. Benim gibi kontrolsüz değildi ve Erik'in tarzında yumuşak bir parıltısı da yoktu.

"İşte tam da bu yüzden Archer'a Scott'ı emanet etmemeliydin." diye öfkeyle söyledim.

"Karar verene kadar temkinli olmasını söyledim."

"Onun ne zaman dinlediğini gördün ki? Ona bir hediye balosu düzenliyor. Onu alt sınıf Elysia'ya göstermeyi planlıyor. Hiç şüphesiz kafalarını fikirlerle dolduracak. Kim diyor ki bunu ona zaten yapmadı? Doğru hatırlıyorsam, melezlere düşkünlüğü var."

Sözler dilimde acı bir tat bıraktı. Quentin'den sanki benden aşağıda biriymiş gibi bahsetmek yanılttı ve eğer bunu öğrenirse, bedelini bana ödetirdi.

"Böyle bir şeye cesaret edemezdi," dedi Hunter. Ses tonu ortama bir ürperti verdi.

"Onun sözünden başka hiçbir garantiniz yok ve o da bir balo düzenleyerek sözünü zaten bozdu. Gerçekten de küçük çaplı bir etkinlik olacağına inanıyor musunuz?"

Hunter sözlerimi tartarken kısa bir sessizlik oldu. Metodik ve hesaplı bir adamdı, aklından neler geçtiğini görmeyi çok isterdim. Onun gözünde, kan bağım olmasına rağmen, Archer'a duyduğu güvenden daha fazla bana güvenmiyordu. Ancak bu bilgiyi nasıl ele almayı seçtiği, ikimizden birine boyun eğdiği anlamına geliyordu. Bunun benim lehime sonuçlanmasını sağlamalıydim.

"Onun gözetiminde orada ne kadar uzun süre kalırsa, akrabalarına ne olduğunu öğrenme riski o kadar artar," diye belirttim.

"Archer, bu konuda konuşmanın yasak olduğunu biliyor."

İçten içe bunun böyle olmasını umuyordum, ama Archer'ın gökyüzünün sakladığı tüm sırları sakladığının garantisi yoktu.

"Bu riski almaya hazır mısınız? Onu diğerleriyle tanıştırmak üzere. Küçük tanrılar yüzyıllardır isyan etmek için bahane arıyorlardı. Biz de onlara mükemmel bir sebep verdik. Eski yaraları yeniden açtık."

Hunter benden yüzünü çevirerek masasına doğru yürüdü. Sözlerimi dinlerken omuzları gerginlikten gerilmişti. Bu duruşu, kurtulması giderek zorlaşan anılarla beni boğdu.

"Onu, seçkinler karşısında avantaj elde etmek için kullanacak," diye ısrar ettim. "Eğer bu avantaj bir yere aitse, o da bize ait."

Ego, Hunter'ı kazanmanın her zaman yolu olmuştu. Kendisinin en güçlü ve en önemli kişi olduğuna inanıyordu. Eğer sizde değer görürse, sizi yanında tutardı. Konsey, Hunter'ın kendi düşünce ve görüşlerine sahip olamayacak kadar değerli gördüğü kişilerden başka neydi ki? İnsanlar onlara güveniyordu ve o da onları bir araya getiriyordu.

Kardeşimin beni konseye, başlangıçta iddia ettiği gibi bana yardım etmek için yerleştirmediğini anlamam utanç verici derecede uzun sürdü. Beni kendine ne kadar yakın tutarsa, üzerimdeki kontrolü de o kadar sıkılaştı. Ağzından çıkan sözlerle inanacak kadar saf olduğum o yıllarda, Hunter hayatımı çevreleyen anlatıyı kontrol ediyordu ve ben de onun gözünde kalmak istediğim için hiçbir şey yapmadım.

Bir daha asla.

Bunun bir daha asla yaşanmasına izin vermem.

Hikayenin kontrolü tamamen bendeydi. Sadece ipleri çevirerek onu istediğim gibi dans ettirmem gerekiyordu.

Ağzımı açtım, davamı savunmaya devam etmeye hazırlanıyordum, ama gerek kalmadı. Hunter kararını vermişti bile.

"Onu geri getirmemiz gerekecek."

Masasından kalkıp küçük bir dolaba doğru gitti ve kapılarını açtı. Bir eşya alırken odada hafif bir metal sesi yankılandı, ama sırtı bana dönük olduğu için ne olduğunu göremedim.

"Bunun yapılmasını ben istedim," diye açıkladı. "Ölümlüler yardım etmeye fazlasıyla istekliydiler. Bugün buraya geri getirdim ama bu kadar çabuk kullanmayı beklemiyordum." Hunter tekrar bana döndü. "Onu ona

uydurman gerekecek. Benim zevkime g re  ok fazla havlıyor. O senin sorumluluğunda olacak. Eğer burada bir sorun  ıkardığını  ğrenirsem, sonuçları olacaktır. Anlaşıldı mı?"

Bakır yakayı uzun bir zincirle birlikte aramızdaki masaya fırlattı.

Hunter, g zlerini bana dikerek, "Peki ya bu sizin i in bir sorun te kil ederse?" dedi.

Hunter'ı hafife almak  l mc l olurdu.  oğu g n onun hakkında ne d   n rsem d   neyim, g r nd  ğ  kadar aptal değildi. Onunla uzun soluklu bir oyun oynamaktan yorulmu  olsam da, yine de sava larımı se mek zorundaydım. Asi bir yol izleme se eneğ , ne kadar cazip olsa da, bana sadece ge ici bir mutluluk verecekti ve ben sonsuz mutluluğun pe indeydim.

Masadan yakayı aldım, elimdeki ağırlığına alışmaya  alı ıyordum. "Neden bana sorun  ıkarsın ki?"

Quentin beni  ld recekti.

SEVEN

QUENTIN

Topuklu ayakkabılarım yüzünden her adım normalden daha yavaş atarak merdivenleri zorlukla çıktım. Suçu tamamen ayakkabılarıma atmak haksızlık olurdu. Adımlarımı doğal olmayan bir şekilde yavaşlatmaya zorlayan, inatçı bir isteksizlik de vardı. Archer, evin zemin katına ulaşana kadar sabırla benim tempoma ayak uydurdu.

Mekânın içinde kısık sesle müzik yankılanıyor, kaynağa doğru ilerledikçe sesi daha da yükseliyordu. Büyük ahşap çift kapılar bizi, sohbet ve kahkahaların müzikle birleştiği partiden ayırıyordu. Bariyerin arkasında bile, oldukça kalabalık bir grup olduğu kolayca anlaşıyordu.

"Onlara ne söyledin?" diye sordum. "Bunun yüzyılın partisi olacağını mı?"

"Binyıllarca yıl," diye düzeltti.

Archer kravatını düzeltti ve bana bir bakış attı. İnce parmaklar aramızda yükseldi ve sonunda aralarında sarı bir lale belirdi.

"Çiçeğini yakında bulacağız," diye beni temin etti. "O zamana kadar benimkini ödünç alabilirsin." Çiçeği kulağımın arkasındaki saçıma yerleştirdi ve onu yerinden çıkarmak için başımı salladım. Archer derin bir kahkaha attı. "Sana ne dedim az önce? İlk izlenimler önemlidir. Senin için yerine yerleştirdim ama saçını bozuyorsun." Dağınık saç tellerini düzeltti, bir parmağıyla bir tutamı kavrayıp hafifçe çekti. "Gerçekten mükemmelsin," diye fısıldadı.

Bunun tatlı ve samimi bir duygu olarak algılanmasını istediğinden emindim, ancak istediği gibi giyinip bir suçlu gibi kelepçelenince, tüm anlamını yitirdi.

Ellerimi kaldırıp ağır bakır kelepçelerle şakaklarına vurmaya hayal ettim. Derisinin morarması ve kafatasının kırılması, onun kişisel Barbie bebeği olmanın bir nebze de olsa telafisi olurdu.

Ve sonra, onun hiçbir şey hissetmeyeceği ve benim de kendi ölüm fermanımı imzalayacağım düşüncesi içimi burktu.

'Uslu kadınlar nadiren tarih yazarlar.' Söz böyle değil miydi?

Hayatım boyunca sessiz kalmam beklenirken sesimi yükselttim. İşimin gereği olarak insanların bildiklerine meydan okumalı, inanmadıkları şeyleri kanıtlamalı ve etrafımdaki her şeyi sürekli sorgulamalıyım. Kendimi sansürlemek ruhumu kemiriyordu.

Çift kanatlı kapıların açılıp duvarlara çarpmasının sağır edici sesi, dikkatlice verdiğim cevabı bastırdı. Kapılar, zorlanarak açılıp titreyerek, artık kaygısızca gülüp dedikodu yapmayan tanrılarla dolu bir odayı ortaya çıkardı.

Kalabalığın tam ortasında, görmeyi hiç beklemediğim bir figür vardı.

"Hepimizi bekletmeyin," dedi Gray.

Göğsümde bir duygu seli sel gibi aktı ve neredeyse dizlerimin üzerine çöktüm. Birkaç ay önce onsuz yedi gün benim için mutluluk demek olurdu, ama işler değişmişti ve beni saran rahatlama başımı döndürdü. Göğsümün ortasında yankılanan ve nefes almamı zorlaştıran ağrı nihayet dindi.

Bu durum kısa sürdü. Gray'in yüzündeki ifade, arkasındaki odada bulunan siyah uzantılar ve şaşkına dönmüş küçük tanrılarla birleşince, midemde bir ağırlık hissettim.

Archer beni arkasına çekerken parmakları üst kolumun etine saplandı.

"Sadece davetliler girebilir," diye tısladı Gray'e.

"Gerçekten senin talimatlarını dinleyeceğimi mi düşünüyorsun? Umurumda olduğunu mu sanıyorsun?" diye yanıtladı Gray. "Onu alıp üst kata geri getirmeye geldim."

Archer alaycı bir şekilde, "Kimin yetkisi altında? Yoksa Elysia'nın başına getirildiğinizi mi kaçırdım?" dedi.

Arkamdan derin bir ses geldi. "Benim yetkim altında."

O kadar hızlı döndüm ki neredeyse tökezleyecektim, Hunter'ın yüzünde vahşi bir ifadeyle dimdik durduğunu gördüm. Hunter koridordan bize doğru süzülürken Archer beni kenara çekti. Archer'ın önünde durdu, böylece ayak buruna geldiler.

Hunter tehditkar bir şekilde fısıldadı: "Burada neler olup bittiğine dair iyi bir açıklaman olsa iyi olur. Çünkü bu, üzerinde anlaştığımız şey değil."

Gray'e ait olduğu anlaşılan karanlık bir kıkırdama evin içinde yankılandı ve kanımı dondurdu. Bu, ilk tanıştığımız zamanı hatırlatan boş bir sestir. O

zamanlar, kendisinden başka hiçbir şeyi veya hiç kimseyi önemsemediğine inanıyordum.

Gray, bizimle birlikte koridora girerken, "Kardeşimle yaptığınız anlaşma her neyse, görünüşe göre sona ermiş," diye belirtti.

Archer dişlerini sıkarak, "Onu Elysia'ya kabul etmekte hiçbir sakınca yok," dedi. "Hiçbir zararı yok."

"Henüz değil," diye tısladı Hunter. "Ama bu, sana güvenmemem gerektiğini kesinleştiriyor. Aşağı Elysia'nın büyük bir kısmı burada. Onun gizli kalması gerekiyordu."

Archer, "Belki de bu özel isteğinizi dile getirmeliydiniz," diye belirtti. "Doğrudan bir talep. Bu sizin bir hatanızdı."

Elektrik mavisini bir dal Archer'ı yolundan savurarak duvara çarptırdı ve sıva işine zarar verdi. Toz ve moloz bulutu içinde yere yığıldı.

"Larkin onu eve geri kabul etmeyecek," diye bağırdı Archer. "Onunla ne yapmayı planlıyorsunuz?"

Hunter ona doğru yürürken, "Eşimin istekleri yıllardır sizi ilgilendirmiyor," diye yanıtladı. "Scott'ı Grayson'ın gözetimine bıraktım."

"Ciddi olamazsın!" Archer ayağa kalktı. "Sana anlattığım her şeyden sonra mı?"

Gray, "Melez bir insanla uğraşmaktan çok daha önemli işlerim var," diye mırıldandı.

Bu yorum, mideme indirilmiş bir yumruk gibiydi. İğrençliğin kötü olduğunu düşünüyordum, ama 'melez' kelimelerinin ardındaki saf nefret beni şok etti.

Anılarla boğuşarak neler olup bittiğini anlamaya çalıştım. Gray beni sevdiğini söylemişti. Konsey salonunda benim için mücadele etmeye çalışmıştı. Ama o Gray burada değildi. Ayrı kaldığımız süre onun düşünce tarzını mı bozmuştu? Gerçekten de seçkin tanrılar için bu kadar itici miydim?

Sözler boğazımdan yukarı doğru tırmandı ve orada acı verici bir yumru gibi takılı kaldı. En kötü tanrılarda bile teselli bulmuştum, şimdi ise o bile yoktu. Kimseye değil, sadece kendime güvenmem gerektiğini biliyordum.

"Sen kendinden başka hiçbir şeyi umursamıyorsun," diye tükürdü Archer ona.

Gray omuz silkti. "Doğru."

Archer'ın aurası canlandı ve bize doğru yaklaştı, ancak Hunter saldırdı. Mavi, Archer'ın bedenini sardı ve çırpınırken onu yerinde tuttu.

“Şey, şey,” dedi Gray parmağını sallayarak. “Misafirlerinizin önünde olay çıkarmak istemiyoruz.”

Arkasındaki kalabalık gitmemişti, ama Archer'ı kurtarmak için de bir hamle yapmadılar. İlgiyle izlediler, hafif bir fısıltı yeniden başladı. Bencil. Kesinlikle bencil. Tanrılar her şeyden önce kendilerini düşünürdü. Kimse kavgaya karışmazdı.

Bakışlarım Gray'e kaydı. Tüm rahatlama öfkeye dönüşmüştü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum Gray'e kinle, sanki uyanık olduğum her an onun varlığını özlememişim gibi.

"İşte orada," dedi, dikkatini bana çevirerek. "Konuşma yeteneğinizi kaybettiğinizi merak ediyordum." Sözleri tıpkı benimkiler gibi kısa ve özlüydü. "Umarım buradaki kısa süreli kalışınızdan keyif almışsınızdır, ama benimle geri döneceksiniz."

Yanaklarımın içini o kadar sert ısırdım ki, dilime ve dişlerime bulaşan kanın demir gibi keskin tadını hissettim.

"Grayson," diye hırladı Hunter. "Bir şeyi unutuyorsun."

Bakışlarım ikisi arasında gidip geliyordu, kalbim göğsümde o kadar şiddetli çarpıyordu ki, vücudumu delip geçip yere düşüp güvenliğim karşılığında bir armağan gibi kalacağından endişeleniyordum.

Gray ceketinin iç cebine uzandı ve içinden tek bir bakır halka çıkardı; halka ellerinde ikiye ayrıldı.

Rahatlama hissiyle dudaklarımdan kısa bir kahkaha kaçtı. "Zaten kelepçeliyim," diye çıkıştım ve apaçık kanıtı göstermek için ellerimi kaldırdım.

Çok kısa bir an için, Archer'ın onları bana takmış olmasına ve henüz çıkarma fırsatı bulamamış olmasına minnettar oldum. Hiçbir tehdit oluşturmuyordum, bu yüzden içinde bulunduğum çukur daha da derinleşmedi.

Hunter bana, "Bu bilekleriniz için değil," diye bilgi verdi.

Hafif bir çekişle Gray'in ceketinden bir zincir tasma düştü ve elinde ne tuttuğunu fark edince başımı salladım.

"Hayır," diye çıkıştım, dehşet içinde bir adım geri çekilerek. "Şaka yapıyor olmalısın."

Gray dilini şaklattı. "Dilini düzelt, Scott."

Beynim hızla olasılıkları değerlendirdi ve sempatik sinir sistemini harekete geçirdi. Kavgaya söz konusu bile değildi. Kazanmamın imkanı yoktu. Bu da bana tek bir seçenek bıraktı.

Etrafımı saran üç tanrıyı umursamadan hızla döndüm ve koştum. Bir hafta gecikmişti ama hayatta kalma içgüdüm nihayet arka planda belirsiz bir fikir gibi durmak yerine kendini göstermişti.

Koridorda, ön kapıya doğru, tanrılardan uzaklaşarak birkaç metre ilerlemiştim ki topuğum tül eteğe takıldı ve yer yüzüme çarptı. Gözlerimi sıkıca kapatarak acıyı bekledim, ama hiç gelmedi.

Belime sert bir şey dolandı, beni geriye doğru sürükledi ve vücudumu döndürerek Grayson'la burun buruna gelmemi sağladı.

"Sakın yapma!" diye tısladım dişlerimin arasından.

Gözleri fırtınalıydı, koyu mavi ve gri arasında gidip geliyordu. Gözlerinin derinliklerinde, tanıdığım adamı bulmaya çalıştım.

"Peki sen bu konuda ne yapacaksın?" diye sordu, başını yana eğerek ve dosdoğru gözlerime bakarak.

"Onunla oynamayı bırak Grayson. Bunun için vaktim yok," diye seslendi Hunter.

Gray'in elleri yukarı uzandı ve ondan uzaklaşmaya çalıştım ama aurası çok güçlüydü. Bakır, yerine takarken soğuktu, omuzlarımın ve kollarımın çıplak teninde tüylerim diken diken olurken köprücük kemiklerimin üzerine ağır bir şekilde oturdu. Hayal kırıklığı gözyaşları gözlerimi doldururken yüzünün görüntüsü bulanıklaştı.

Onun aurası beni serbest bıraktı, ayaklarım yere değdi ve o elindeki kurşunu tutarak, küçük tanrılarla dolu odaya doğru geri döndü.

Hunter, sakın bir şekilde, "Bu bir hatırlatma olsun," dedi. "Buradaki yerinizi unutmayın. Tüm Elysia'yı güvende tutmak için kararlar aldık."

Düzinelerce bakış üzerime yöneldi, acıyan ve güçlü bakışlardı bunlar. Tamamen aşağılanmış ve kendime yardım etmek için hiçbir şey yapamayacak durumdaydım, ama gözyaşlarımı geri tutmaya çalıştım, onların önünde yıkılmayı reddettim.

Hunter, kardeşine hitaben, "Grayson," dedi. "Onu Yukarı Elysia'ya geri götür. Burada başka işin yok."

"Ya sen?" diye sordu Gray karşılık olarak.

"Archer ile halletmem gereken meseleler var." Hunter'ın dikkati, ıslıl ıslıl giyinmiş davetlilerle dolu odaya döndü. "Hepiniz dağılabilirsiniz."

Tarikat, küçük tanrı ve tanrıçaların ayrılmasıyla birlikte parlak, yanıp sönen renklerin zincirleme reaksiyonunu başlattı.

Dionne göz göze geldik ve odadan çıkmadan önce bana "Ona güven" diye fısıldadı.

Gray tasmayı çekti, bu da beni sendeleyerek vücuduna doğru itti. Dirseğimi kavradı ve ben de ona bakmaktan kaçınarak onu kurtarmaya çalıştım.

Gray bizi siyah bir örtüyle sarmadan önce gördüğüm son şey, etrafında aura titreşen Archer'ın "Ona bir şey olursa, sizi öldürürüm!" diye bağırmasıydı.

EIGHT

GRAYSON

Odaya girdiğimizde ayaklarım yatak odamın yumuşak halısına değdi. Quentin benden uzaklaşmak için elinden geleni yaparken zincir tasma avucumun etine battı.

"Kendine zarar vereceksin," diye uyardım onu. Boynunun etrafındaki deri, yaptığı çabalardan dolayı zaten kızarmıştı.

"Bundan kurtulur kurtulmaz sana zarar vereceğim," diye tükürdü.

İstemsizce kahkahamı tutamadım. İşte oradaydı. Ruh eşim, belirsizliğin uçurumunda bile her zamanki gibi cesur ve atılgandı.

Korku, alışık olduğum bir duygu değildi. Quen hayatıma girene kadar korkmam için hiçbir neden yoktu. Archer'ın evinde onu ne halde bulacağımdan endişeleniyordum. Ama onu şık giysiler içinde bulmak hayal ettiğim bir senaryo değildi.

Onu görünce içimdeki rahatlama ve neşe duygusu silinip gitti ve yerini tanıdık, kaotik bir öfke hissi aldı.

"Onun rengini giyiyorsun. Onun kolunda geçit töreni yapıyorsun," diye yorum yaptım, sesim tehlikeli derecede alçaktı.

Parmaklarım lale çiçeğini saçından kopardı. Archer onu yerine sabitlemiş olmalı ki, kaçma girişimlerinden kurtulabilmiş.

"Burada sorun bu mu?" diye bağırdı çiçeği paramparça edip küllerini halıya saçarken. "Bana melez dedin ve boynuma tasma taktın. Beni aşağılık Elysia halkının önünde küçük düşürdün."

"Ve siz hayatta kaldınız. Bu sayede hayatta kalmaya devam edeceksiniz."

"Beni günlerce tek kelime etmeden yalnız bıraktın. Burada neler olup bittiğini bilmiyordum."

"Benden şövalye rolü oynayıp seni kurtarmamı mı bekliyordun?" diye sordum, elimdeki kurşun kalemi bırakarak. "Seni yardıma muhtaç bir

prenseler olarak düşünmemiştim."

Quentin, sesini kısmasına rağmen, sözlerindeki kin hala devam ederek, "Burada kendimden başka her şey gibiyim," dedi. "Melez. İğrenç bir şey. Bir metres."

Auram odayı kararttı ve Quen birkaç sendeleyerek geriye doğru adım attı.

"Randevu mu?" diye sordum karanlık bir ses tonuyla.

"Böyle giyinmeyi tercih edeceğimi mi sandın?" Saçma sapan tül eteği yelpaze gibi açtı. "Bu da oyunun bir parçası."

"Sana dokundu mu?" Öfke arttı ve kulaklarımda kanım gümbür gümbür gümbür atmaya başladı.

Bir anlık sessizlikten sonra doğrudan gözlerime baktı. "Onunla yatakta yuvarlanarak geçirdiğim günler, saf mutluluktu. Hayatımda yaşadığım en güzel günlerdi."

"Küçük düşürücü, küstah kadın."

Quentin'in bedeni gerildi, gözleri yerde süzülüp ona doğru ilerleyen tek bir aura telini takip etti. Tel, bedeni boyunca kıvrılarak göğüslerinin arasında kalan elbisesinin kumaşına kondu.

"Cahil, bencil Tanrı," diye karşılık verdi, ama ateşin bir kısmı sönmüş ve yerini tedirginlik almıştı.

"Onun rengini bir daha asla giymeyeceksin."

"Kim söylüyor bunu?"

İtiraf dilimin ucundaydı ama yutkundum. Ona böyle söylemeyi planlamamıştım. Aşk ilanımı zaten berbat etmiştim. Beni öldürmeye hazır görünürken aramızdaki bağı itiraf etmeye hiç niyetim yoktu.

Elbisesinin üzerinde duran tek bir aura teli tekrar aşağı doğru sürüklenerek kumaşı yırtıp ayaklarının etrafında toplandı. Korkunç miktardaki altın ve yeşilin altında, Quen siyah dantel giymişti.

Benim rengim.

Benim bağım.

"Bana dokunursan, cinayet diye bağırırım," diye çıkıştı Quen.

Onu süzdükçe tüylerim diken diken oldu, auram benden ayrılıp uzayda büyüdü. Ne zaman karşımda olsa, kontrolümü kaybetmekten kendimi alamıyordum.

"Sen bana aitsin," diye hatırlattım ona.

"Gösterinin amacı bu muydu? Bir partiye izinsiz girip, bana tasma takıp, beni bizzat Hunter'a mı götürüyorsunuz?"

"Seni Hunter'a götürmekten kim bahsetti ki? Başka kimsenin seni almasına izin vermeyeceğim."

Ona doğru birkaç adım attım ve o, ayakları üzerinde dimdik durarak yerinden kıpırdamadı. Havuzun ona bahsettiği o an, düşüncelerini okuma yeteneğimi kaybetmiştim. İlahi yanı beni dışarıda bırakmıştı ve bileklerindeki ve boynundaki bakır bunu hafifletse de, ne olduğunu inkar edemezdi.

"Beni elde edemezsin," diye belirtti.

"Söz konusu sen olunca bana ne yapmam gerektiğini söyleyemezsin."

Ayakkabılarımın uçları topuklarının ucuna çarptı. Zihnini okuma avantajım olmadan, beklediğimden daha hızlı hareket etti. Quentin ellerini kaldırdı ve sertçe savurarak, onu bağlayan kelepçelerle yüzümün yan tarafına vurdu. Darbenin etkisi, acıyla inlememe ve olduğum yerde sendelememe yetti.

Doğrulduğumda Quen arkasını dönmüş ve yatak odası kapısına doğru koşmaya başlamıştı. Topuklu ayakkabıları hızını engelliyordu ve sadece iç çamaşırı ve metal bir şey giydiğini unutmuş gibiydi.

"Nereye gidiyorsun sanıyorsun?" diye sordum, arkasından yürüyerek.

Odayı zar zor terk etmişti ki, belinden yakalayıp onu tekrar içeri sürükledim. Quen benden kurtulmaya çalışarak direndi. Onsuz geçen günlerden sonra, bedeninin benimkine değmesi eşsiz bir rahatlık verdi.

"Bırakın beni!" diye bağırdı.

"Nereye gitmeyi planlıyorsun?" diye sordum, kapıyı sertçe kapatarak. "Kaçacak yerin yok. Buradaki en güvenli yer benim."

"O zaman Hunter'ın yanına gidip ölüm için yalvarsam daha iyi olur!"

Onu elimden bıraktım ve duvara doğru ittim. Geri dönüşü olmayan bir hasara yol açmadan önce öfkemi dizginlemem gerekiyordu. Kelepçeler yüzünden karşı koyamazdı, ama onu henüz kelepçelerden kurtarmaya da niyetim yoktu. Özellikle de ondan tam bir teslimiyet alma şansım varken.

"Gerçekten sana bir şey olmasına izin vereceğimi mi düşünüyorsun?" diye sordum, alnımı onun alnına yaslayarak.

Bal, portakal çiçeği ve şeftalinin hipnotize edici notaları beni tekrar büyüledi. Ellerimle yüzünü kavradım, uzaklaşmaya çalıştığında onu yerinde tutmak için sıkıca tuttum.

"Öyle mi?" diye ısrar ettim.

Erik bana onun duygularını hissedebileceğimi söyledi. Öfke apaçık ortadaydı ama korku yoktu. Rahatlama, huzur ve ihtiyaç bağımızın içinde

birbirine karışıyordu. Dokunuşuma yaslanmak, bedenime çökmek istiyordu ama kendine izin vermiyordu.

"Sen söyle bana," dedi dişlerini sıkarak. "Günlerce benden habersiz ayrıldın, sonra da ortaya çıkınca tam bir pislik oldun."

Söylediği her kelime dudaklarını benimkine değdirmeye zorluyordu, sonunda dayanamayıp onu öpüyordum. Bir haftalık neredeyse hiç sabretmemek beni çıldırtmıştı. Eğer benim istediğim gibi olsaydı, benden bir saniye bile ayrı kalmazdı.

Quen alt dudağını ısırduğında keskin bir acı hissettim. İnleyerek geri çekildim.

"Sen her zaman sert şeylerden hoşlanırdın," dedim gülerek.

Hiçbir inanç belirtisi göstermeden ve bakışlarını dudaklarıma dikerek, "Benden uzak dur," diye mırıldandı.

"Gerçekten bunu mu istiyorsun?" diye sordum, başımı yana eğerek ve kolumu zorla onun beline dolayarak.

Duvara yaslanmaya çalıştı ama parmaklarım askısız sütyeninin kopçasını açtı ve sütyen aramızda düştü. Quen ellerini tekrar kaldırdı, göğsüme bir darbe indirmeye çalıştı ama ben bileklerini kavrayıp başının üstüne sabitledim, avucumda soğuk metali hissettim.

"Senden olabildiğince uzak durmak istiyorum," dedi ama sözleri etkisiz, nefes nefese bir emir gibiydi. Kalbi derisinin altında gümbür gümbür atıyor, göz bebekleri ise alıştığım şehvetli bir bulanıklıkla genişliyordu.

Yüzünden bir tutam saçı yana iterek alnımı tekrar onun alnına yasladım. Biraz yalnız kalmak istiyordu ama ben ona izin vermeyi reddettim. Çok fazla yalnız kalmıştık. Ortaya çıkan beklenmedik sorunları çözemediğim için çok fazla zaman kaybetmiştik.

"Bana güveniyor musun?" diye sordum, yüzümü boynunun kıvrımına gömüp derin derin nefes alarak.

O olmadan dünyam canlılığını yitirdi. Konuşma ve davranış biçimi yüzünden onu, malikanemin arkasındaki uçurumdan aşağı atmayı hiç tereddüt etmeden düşündüğüm günler oldu, ama her zaman uçuruma düşmeden kurtarırdım. Quentin'in varlığı, kendi hayatıma bir nebze olsun akıl sağlığı getirmek için çok önemliydi.

Dilim onun nabız noktasına değdi ve bedeni titreyerek dokunuşuma karşı gevşedi. Her zaman en güzel şekilde karşılık veren biriydi.

"Bana yapamayacağımı söylemiştin," diye fısıldadı. Azalan azmine karşı koymaya çalışırken kelimeler zorlanarak çıktı.

Ellerimden biri omzundan aşağı, köprücük kemiğinin üzerinden geçerek göğsüne dokundu. Dokunuşum altında meme ucu hafifçe titredi.

“Söylediklerimi unut,” dedim ona. Başparmağımın ucu meme ucuna değdi. “Bana güveniyor musun?”

"Yapmamalıyım."

“Ama sen öyle düşünüyorsun.” Tenine doğru sırttım ve boynunu ısırarak ondan bir nefes kopardım. “Beni bekliyordun çünkü sana geleceğime gvendin. Ve ben de geldim.”

"Bana hiçbir şey aıklamadın."

Yüzümü boynundan uzaklaştırıp ona baktım. Gözlerinde kendi gözlerimin simsiyah olduğunu ve yüzümdeki ve boynumdaki damarların da aynı oniks renginde olduğunu gördüm.

“Akıllı bir kadınsın,” dedim, işaret parmağımla şakağına hafifçe dokunarak. “Bunu zeceksin.”

“Seninle oyun oynamıyorum Gray,” diye çıkıştı Quen, sanki parmağımı ısırmaya hazır gibiydi. “Beni bu işten kurtar ve neler olup bittiğini anlat.”

"Sen sakinleşene kadar olmaz," diye yanıtladım alaycı bir gülümsemeyle.

Dizlerimin zerine çöktüm, gözleri beni takip ederken önünde yere oturdum. Yavaşça topuklu ayakkabılarını ayaklarından çekip fırlattım ve Quentin gerçek boyutuna küçüldü. Burnumu bacağında gezdirerek, yukarı doğru ilerlerken çıplak tenini pp ısırdım. Sessiz nefes alışverişlerinin sesleri ve uyarılmasının kokusu, zamanımı boşa harcamamı zorlaştırıyordu.

"Beni sakinleştirmenin en kolay yolu bana karşı dürüst olmaktır," diye gszce itiraz etti.

“Bu mutlaka en iyi yol değil.” Danteli bacaklarından aşağı çekerek amacımı ortaya koydum. “ık dışarı,” diye emrettim. Kımıldamadı. “Quentin, iki kere sormaya alışkın değilim. ık. Dışarı.”

Bu sefer ayaklarını hareket ettirdi ve ben de nemli kumaş parçasını aldım.

"şimdi ne olacak?" diye sordu, bana bakarak.

İki basit kelime, onca tavırla doluydu. Onu ldrebileceklerine inanmam imkansızdı. Quentin çok güçlü bir ruha sahipti, bunca zorluğun üstesinden gelmişti; peki bu onun sonu nasıl olabilirdi?

Quen'in bacaklarından birini, ardından da diğerini sertçe omzuma kaldırdığımda dudaklarından tiz bir çığlık ıktı.

Dizlerimden kalkarken "Gray!" diye seslendi.

Quen'in kolları boynuma dolandı, kelepçeler enseme kesip beni kendine doğru çekerken dengesini sağlamaya çalıştı. Memnuniyetle ona eşlik ettim, yüzümü vajinasına bastırdım. Sırtı duvara yaslanmışken dilim hevesle onu yaladı. Gösterdiğim tüm sabır, onu yalnız yakaladığım anda silinip gitmişti. Vücudu duvara sürtünürken, vajinasını yüzüme bastırırken Quen boğuk inlemeler çıkardı.

Geri çekilip ona baktım, dudaklarımın etrafındaki ıslaklığı hissettim. "Seni duymak istiyorum, Quentin."

"O zaman daha çok çalışman gerekecek," diye karşılık verdi sert bir şekilde.

Öfkesi hâlâ çok kontrolsüzdü. İyi olduğu her şey arasında, kin tutmak listenin başında yer alabilirdi. Zevk karşısında bile inatçı olan Quen, bu durumdan vazgeçmeyi reddediyordu. İstediklerini elde edemeyecekti. Henüz değil. Durumunu daha da kötüleştirmeden ona ne kadarını anlatmam gerektiğini anlayana kadar değil.

"Biraz zor işten korkmuyorum," diye yanıtladım.

Boynunda tasma ve kelepçe olsa bile, ipleri eline almaya çalışıyordu. İnatçı doğası ve cevap arayışıyla çatıştığında boyun eğmek onun için kolay bir şey değildi.

"İşinize geldiği zaman olmaz!"

Klitorisini emerken, "sen" kelimesinde sesi bir oktav yükseldi. Onun tadıyla penisim pantolonuma acı verici bir şekilde gerilmişti. Yedi gün, var olduğum bin yıl içinde okyanusta bir damla gibiydi belki, ama Quentin olmadan, ellerimde onun bedeni olmadan, sonsuzluk gibi geliyordu.

Dişlerim sinir tomurcuklarını hafifçe ısırıktan sonra dilim sert oyunu yatıştırdı. Tatlı, şehvetli inlemeler odayı doldurdu. Bu, benden uzakta olduğu karanlık gecelerde yankılanan melodiydi. Bu sesleri ondan ben çıkardığımı bilmekle hiçbir şey kıyaslanamazdı. Bu güzel ve güçlü kadını, benim dokunuşlarım altında titreyen bir hale getirmiştım.

Yukarı uzanıp parmağımı ıslak vajinasına soktum, pompaladıktan sonra bir parmağımı daha ekledim. Quen kalçalarını yukarı doğru kaldırıp yüzüme sürtünerek, arzuladığı hazzı bulmak için beni kullanmaya çalıştı.

"Lütfen," diye inledi, "durmayın."

Memnuniyetle kabul ederdim. Onun benim ellerimde dağılmasını izlemek bana muazzam bir gurur veriyordu; diğer tüm işlerimden daha büyük bir gurur. Ama eve geldiğimiz andan itibaren sadece tavır sergilediği için ödüllendirilmeyecekti.

Ondan tekrar uzaklaşırken inledi ve neredeyse pes edecektim. O kahrolası ses... başka hiç kimsenin veremeyeceği zevki bana borçlu olduğu için çıkardığı o ses, benim sonumu getirecekti.

Parmaklarımı tam da duvarları etrafımı sıkmaya başladığı anda çektim ve beni boğduğu pozisyondan kurtuldum.

"Gri?"

Yüzündeki ifade kırılğanlıktı. Güzel bir güven ifadesiydi. Zaten böyle olması gerekiyordu. Ona duyduğum güven, hayatımda varlığına duyduğum özlem, karşılıklı olmalıydı. Aramızda bunu ilan eden bir bağ vardı.

Dikkatlice bacaklarını omuzlarımdan ayırdım ve ayakları yere değene kadar onu duvardan aşağı kaydırdım. Quen, bir sonraki adımın ne olacağını merak ederek, dikkatini bana vermişti. Onu döndürdüğümde, ellerini duvara yaslayarak duvara bastırılmasını engelledi.

"Tekrar söyle," dedim, pantolonumu çözüp aşağı doğru iterek sonunda penisimi serbest bıraktım. "Sana dokundu mu?"

Sessizlik.

İnatçı kadın.

Quentin arkasını dönmeye çalıştı ama ben tasmaının ucundaki ipi yakalayıp sertçe çekerek duvara dönük kalmasını sağladım.

Soruyu tekrar sordum: "O—"

"Sana zaten cevap verdim, değil mi?" Ateş yeniden alevlenmişti ve mücadele yeniden bedenini sarmıştı.

"Evet, yaptın," diye yanıtladım, penisimin ucunu vajinasının üzerinde gezdirirken.

Ona tam olarak girmemek tam bir işkenceydi, ama Quen de benim hissettiğim acıyı yansıtıyordu. Kendini doldurmak için çaresizce kalçalarını geriye doğru itti.

"Tam bir mutluluk," diye tekrarladım onun sözlerini. "Hayatında yaşadığın en iyisi."

Daha fazla sessizlik.

"Yani bana ya da benim vasat penisime ihtiyacın yok," diye dişlerimi sıkarak devam ettim.

Boşta kalan elim, penisimin yerini aldı ve tahrikten sırılsıklam olmuş vajinasının üzerinde gezindi, ta ki başparmağım ve işaret parmağım arasında klitorisini sıkıştırana kadar. Quen ığlık attı ve başını duvara yasladı.

"Seni bağlayıp burada bırakmalıyım," diye düşündüm.

"HAYIR!"

"Hayır mı?" Tek kelimesinde bir eğlence seziliyordu. "Burada olmamın bir anlamı yok."

"Yalan söyledim," dedi duvara doğru, nefes nefese. "Bana asla dokunmadı."

Oyunlardan bıktım. Bacaklarını daha da açtım ve zinciri çekiştirerek sırtını kamburlaştırmaya zorladım, ardından da hiç beklemeden penisimi sıcak ve ıslak vajinasına soktum.

"Kahretsin," diye inledim, günler sonra nihayet eve gelmiştim. Öne eğilerek kulağına fısıldadım, "Sana dokunmadığını biliyorum, yoksa şu an hayatta olmazdı."

Parmaklarım, içine girerken klitorisini okşamaya devam etti.

Quen, zorlukla nefes alıp verirken, "Senden nefret ediyorum," diye zar zor söyleyebildi.

"Bu, senin önemsedığın anlamına geliyor," dedim ona.

Eğer bana zarar vermeye çalışıyorsa, daha çok çaba sarf etmesi gerekirdi. Aşk ve nefret aynı madalyonun iki yüzüydü. İlk tanıştığımızda benden nefret ediyordu. Şimdi de küçük tartışmamızı kazandığım için benden nefret ettiğini söylüyor. Ama eğer böyle hissediyorsa, bunu kabul ederdim çünkü Scott'ı onun kayıtsız olduğu zamanlarda görmüştüm ve o çok daha kötü bir sonuçtu.

"Umurumda değil," diye inledi, kalçalarımaya doğru geriye doğru iterek. "En kötüsü sensin."

"Bana müstehcen şeyler söylemeye devam et, Scott."

Ama ben daha sertçe bastırdıkça sözleri boğazından koptu. Dirsekleri büküldü ve vücudu duvara çarptı. Kurşunu bıraktım ve onu ezmek için kolumu yüzüne yakın bir yere dayadı. Başını çevirdi ve ön kolumu ısırıldı.

"Benden nefret ettiğini söyleyebilirsin," diye homurdandım, ritmi korumaya çalışarak. "Ama yine de benden uzak duramazsın."

Quen'in duvarları etrafımda tekrar sıkılaşmaya başladı, penisimi sıkıştırdı ve dişleri etime daha da battı. Yavaşladım, neredeyse hiç hareket etmiyordum ve o tekrar inledi. Bu sestten asla bıkmayacaktım.

"Lütfen," diye yalvardı. "Lütfen, Gray."

"Bana şimdiye kadar sahip olduğun en iyi kişi olduğumu söyle."

"Seni öldüreceğim."

"Eminim yapacaksın, sevgilim." Hafifçe eğilerek omurgasının boyunca yaladım ve o ürperdi. "Bana şimdiye kadar yaşadığın en iyi deneyim

olduğumu söyle, o zaman bitirmene izin vereceğim.”

Nefesi kesik kesikti ve gururunun oyunumuzu uzatacağına dair bir izlenimim oluştu. Ama sonra başını öne eğdi ve "Şimdiye kadar sahip olduğum en iyisisin" dedi.

İtirafından memnun kalarak tempoyu artırdım, yüzünün yan tarafını öptüm ve Quen tekrar kolumu ısırды. Bana yeterince vermişti. Benim için çığlık atmaya niyeti yoktu.

"Gerçeğı söyleyince işlerin ne kadar kolaylaştığını görüyor musun?" dedim, sevişmemin arasında. "Ne kadar da iyi bir kızsın."

Quen'in doruk noktasına ulaşması uzun sürmedi. Duvarları etrafında kasılarak beni derine çekti ve orada tuttu. Dişleri kolumun etini deldi, bakır canavarlar tarafından biraz ıslanmış olsa da kanındaki ilahi gücü daha da kanıtladı. Kısa süre sonra ben de onu takip ettim, o kadar çok doldurdum ki birleştiğimiz yerden sızıp bacaklarından aşağıya dağınık bir şekilde damladı.

Quen'in bacakları, desteğimi kaybettiğimde titredi, ama onu dik tutmayı başardım ve yüzünü bana çevirdim. Kolum çoktan iyileşmişti, ama saldırının izleri dudaklarına bulaşmıştı. Altın rengi kan alt dudağını süslemişti ve benim bacaklarından aşağı damlıyordu.

Yaka. Kelepçe. Meni ve kan. Bu, ruhumun zihnimde canlanan ve hayatımın geri kalanında benimle kalacak bir imgeydi.

Onu benden alsalar bile kimsenin hayatta kalmasına izin vereceğimi gerçekten mi sandı? Deneseler bile hepsini paramparça etmeyeceğime mi inandı?

Kolumu beline dolayarak onu vücuduma iyice yapıştırdım. "Sanırım seninle işim henüz bitmedi."

NINE

QUENTIN

Şömine ateşi, deri ve kitapların tanıdık kokusu burnumu gıdıkladı. Başımı yumuşak yastığa gömdüm, kokunun kalıp beni rahatlatmasını diledim, ta ki bu baş döndürücü karışımın kime ait olduğunu anlayana kadar.

Gözlerim birden açıldı ve sırt üstü dönerken inledim. Bacaklarımın arasında, göğsümde ve vücudumun çeşitli yerlerinde hafif bir ağrı yankılanıyordu.

Anılar bir anda canlandı ve gözlerimi tekrar sıkıca kapattım. Gri, baskın ve her şeyi tüketen tavrıyla beni bütün gece sınırın eşiğine getirmişti. Birini eve hoş geldin demenin bir yolu varsa, işte buydu.

Beynimin derinliklerinde bir yerlerde, onu itip evden ayrılmalıydım. Ama tekrar onun kollarında olmanın verdiği his, her dokunuşun, öpücüğün ve ısırığın bana yaşattığı hayatta kalma arzusu, sanki gerçekten tek bir varlık olabilirmişiz gibi bedenimi ona bastırmama neden oldu.

Kendimi yukarı doğru iterek bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım ve gerindim, ardından aynaya baktım. Görüntü beni kendine çekti ve yansımamın karşısında durup onu inceledim.

Birlikte geçirdiğimiz geceden yeni bir morluk yoktu. Gray sayesinde görünür bir iz de yoktu. Ama çatlaklarım cildimde şimşek gibi çatallı kalmıştı. Kahverengi ten üzerinde beyaz izler, onları saklamayı imkansız kılıyordu. Parmaklarım uyluklarıma, kalçalarıma ve popoma dokunup izlerin üzerinden geçti, hala var oldukları için sinirliydim. Tanrısal gücümün yapabileceği en az şey, tanrıların o berbat durumla birlikte yaydığı aynı mükemmelliği bana bahşetmekti.

"Hâlâ oldukça kusurlu bir bireysiniz."

Arkamı döndüğümde Gray ile karşılaştım. Kapı çerçevesine yaslanmış, üstsüz ve eşofmanıya oturuyordu. Elinde bir yığın kıyafet vardı ve gözleri mavi ile siyah arasında gidip gelerek bana dikilmişti.

Kapıdan uzaklaştı ve kıyafetlerini yatağa bıraktıktan sonra aynanın karşısına yanıma geldi. Ondan yüzümü çevirdim ve yansımalarımıza baktım. Mutlak mükemmellik ve son derece kusurlu bir birey. Bu kadar küçük bir şeye takılıp kalmak aptalca görünüyordu, yine de beynim bu düşünceye öyle bir takıldı ki, kafamın içine uzanıp onu söküp atmam istedim.

Güçlü kollar belime dolanarak sırtımı sıcak, kaslı bir göğse yasladı. Gray konuştuğunda nefesi kulağımı gıdıkladı. "Seni başka türlü istemezdim."

Onu görmezden gelerek, "Gördüğüm kadarıyla kelepçeleri çıkardın," diye yanıtladım.

"Seni bağlı tutmaya hiç niyetim yok, Kraliçe."

"Beni kandırabilirdin," diye homurdandım.

Onun kollarından kurtulmaya çalıştığımda, Gray beni kucağına alıp banyosuna doğru hızla yürüdü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, ona sıkıca sarılarak.

Akıllara durgunluk veren seks, konuşulması gereken şeylerin olduğu gerçeğini ortadan kaldırmamıştı.

"Sana banyo hazırladım," diye yanıtladı. "Konuşurken iyi geleceğini düşündüm."

Evdeki her şey gibi siyah olan bağımsız küvetin içinde, suyun üzerinde inanılmaz sayıda kabarcık vardı.

"Seni köpük banyosundan hoşlanan biri olarak görmemiştim," diye mırıldandım, bu jest için minnettar hissetmek istemiyordum.

"Hayır," dedi ve şakağımdan öptü.

Gray çıplak bedenimi küvete yerleştirdi ve ben de suyun içine batarak sıcaklığın beni sarmasına izin verdim. Arkaya yaslandım ve biraz daha aşağıya kaydım, ta ki sadece başım köpüklerin üzerinde görüne kadar.

Tezgaha yaslandı, ayak bileklerini çaprazladı ve kollarını çıplak göğsünde kavuşturdu. "Eminim söyleyecek çok şeyiniz vardır. Nereden başlamak istersiniz?"

Lafı uzatmaya gerek yoktu. Dün gece istediğini, yani bizim istediğimizi aldı. Bu sabah tamamen bana aitti.

"Biliyordun," dedim. Bu bir soru değildi. Aklımda hiçbir şüphe yoktu.

Konsej salonunda Grayson, durumu ustaca kontrol altına almıştı. Tanrı olması onun için bir deha örneği idi, biliyorum, ama diğer tanrıların önünde

hiçbir hazırlık yapmadan benim davamı savunabilmesi şüpheli derecede pürüzsüzdü.

Burnundan derin bir nefes aldı. "Evet, yaptım."

"Erik mi? Sloan mı? Ignacio mu?" Her isimle birlikte öfkem daha da arttı.

"Eğer kavga çıkarmak istiyorsan, benimle çıkarsın Quentin. Erik sana söylemek istedi ama ben izin vermedim."

"Reddettiniz mi?"

"Seni korumaya çalışıyordum."

Kendimi yukarı doğru ittim, su küvetin kenarından şırıldayarak dışarı aktı.

Gray, tezgahdan uzaklaşıp bana doğru yürürken, "Kızgınsın ama şu anda oldukça kontrollüsün," diye yorum yaptı. "Sürekli auranın ortaya çıkmasını bekliyorum."

"Burası hayvanat bahçesi ya da sirk değil. Ben sergilenen bir figür değilim. Sana neden güveneyim ki, Grayson?"

"Özür dilerim ama benim sizinle oturup bir yarı tanrıça olduğunuz hakkında konuşmamı mı bekliyordunuz?" Bunu mantıksız bir istek gibi gösterdi.

"Evet!"

Gözlerim onun gözlerine kilitlendi ve içimdeki öfke kabardı. Göğsümde bir sıcaklık hissettim ve ona istediğini vermeyi reddederek bu sıcaklığa karşı koydum.

"Artık biliyorsun," dedi geniş omuzlarını silkerek. "Bana neden güvenmen gerektiğini soruyorsun ama zaten güveniyorsun. Aşağı Elysia'da beni bekliyordun. Kelepçeli ve tasmalı haldeyken benimle birlikte oldun. Evimizde küvette çıplak oturuyorsun. Bunlar bana güvenmeyen bir kadının davranışları değil."

Kolumu küvetin içinde gezdirerek suyu ona doğru fırlattım ama su ıslanmadı, sadece ayakları ıslandı.

"Ah," dedi ifadesiz bir şekilde, ayaklarından bana bakarak. "Eriyorum resmen."

"Senden nefret ediyorum."

"Buna henüz ikna oldun mu? Yoksa böyle saçma sapan şeyler söylemeye devam ettiğin için fikrimi değiştirip seni sevmekten vazgeçeceğimi mi umuyorsun?"

Elysia'ya gelmeden önceki son konuşmayı hatırlayınca yanaklarım kızardı. Ethan gelmeden önce Gray bana beni sevdiğini itiraf etmişti.

"Deprem sırasında neden sokaklarda koştuğunuzu gerçekten konuşmalıyız." Yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Kendi güvenliğinizi hiç mi önemsemiyorsunuz?"

"Seni bulmaya geliyordum."

"Peki neden?" diye sordu, küvete yaklaşp yanına diz çökerken. "Saçlarını ıslatmak için."

Suyun altına dalıp, yüzümden ve kirpiklerimden damlayan su damlalarıyla tekrar su yüzüne çıktım. "Ethan'la birlikte gitmekle hata yaptım. Seni bulmak için eve gittim ama orada değildin. Erik'in yanına gidiyordum."

Ona onu sevdiğimi itiraf edeceğimi bir türlü kabullenemiyordum. Çok şey olmuştu ve kalbimin etrafında buzdan bir kale yeniden örülmüştü. Etrafımda neler olup bittiğini anlamaya çalışırken kendimi korumam gerekiyordu. İtirafın buna değecek kadar uzun süre hayatta kalıp kalamayacağımı bilmiyordum.

Gray bir şişeyi hızla açtı ve avucuna bir miktar şampuan döktü. Tanıdık kokuyu duyunca kaşlarımı çattım.

"Evde kullandığım da bu," diye belirttim.

"Bu sabah çok dikkatlisiniz."

Küvetin üzerine eğilip şişeye baktım. Sol tarafında bir ezik vardı. "Evde kullandığım şişenin aynısı. Sen de gerçek dünyaya geri döndün." Dikkatim birden ona çevrildi. "Eve gittin. Beni de eve götürebilirsin."

"Hayır," dedi sakince. "Sana biraz teselli getirmek için izinsiz bir ziyaret gerçekleştirdim. Şampuan. Kıyafet. Seni Dünya'ya geri götürme riskini göze almayacağım."

"Risk aldın."

Çenesindeki bir kas seğirdi ve Gray yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Öncelik listemde iki kişi var: Sen ve ben. Sıralamayı çözdüğüne göre zeki bir kadınsın. Şimdi, arkana dön."

Yavaşça sırtımı ona döndüm ve Gray iyice yaklaştı, saçlarıma şampuanı köpürttü. Boğazımda bir yumru oluştu, yutkunmakta zorlandım. Birinin bana böyle baktığından beri çok zaman geçmişti. Endişe ve şefkatle dolu nazik dokunuşlar... Kendimi bir çocuk gibi hissettirdi.

"Bana karşı dürüst olmalısın," dedim, parmakları saç derimi okşarken başımı geriye doğru eğerek. "Birini seviyorsan, sır saklamazsın."

“Bu hatamı mazur görün,” dedi. Parmakları durdu ve ben de ona doğru döndüm. Gray konuşurken gözlerimin içine baktı. “Beni aşk için yaratmış kimse yok. Bu, ailem dışında yaşadığım ilk aşk deneyimim ve hatta ailemedekiler bile sadece seçilmiş üyelerle.”

Bu itiraf, kalbimi koruyan buzdan sarayda gürültülü bir çatırtı yarattı.

"Daha önce de aşık oldun," diye itiraz ettim.

"Sizi temin ederim ki, böyle bir şey yapmadım."

"Yüzyıllardır yaşıyorsunuz."

Dudaklarının kenarı seğirdi. "Millenia, Quentin. Ama iltifatın için teşekkür ederim." Sessizlikle karşılaşınca Gray işaret parmağını havada çevirdi. "Dön."

Emrine uyarak tekrar ondan yüzümü çevirdim ve o da saçımı yıkamaya devam etti.

"Bizim yeryüzünde bulunma amacımız sadece geçiciydi," diye açıkladı. "Senin ne olduğunu bilmenin sonuçlarını biliyordum. Sonsuza dek aramızda olmayacağını sana söylememe gerek yoktu."

Bu sözler kalbime saplanan bir bıçak gibiydi. Tüm bunlardan sonra yine de ayrılacaktık. 'Ölüm bizi ayırana kadar' asla bir seçenek olmayacaktı.

"Ama seni yolda gördüğümde, seni kaybedebileceğimi düşündüğümde... yapmam gerekeni yaptım," dedi Gray.

"Hunter ve diğerleri beni öldürmeyi planlıyorsa, tüm çabalarım boşa gitti. Ben o kadar büyük bir sorun muyum, Gray?"

"Daha önce de sorunlar yaşadık," dedi sözleri kısa ve öz bir şekilde. "Bazı şeyleri affetmek diğerlerinden daha zor. Ama buna izin vermeyeceğim, Quen. Bunu kazanabiliriz."

"Nasıl?" diye sordum. Ağzımdan dökülmek üzere olan gergin kahkahayı yuttum. "Eve gitmek istiyorum. Kardeşim ve laboratuvarım benim istediğim şey. Buna hiç izin verilecek mi?"

Derin bir nefes aldı, saçımı duruladı ve uçlarına kadar saç kremi sürdü.

"Quentin," diye mırıldandı Gray. "Sana söyleyeceklerim bu duvarların ötesine geçmeyecek. Anladın mı?"

Kaygı midemin derinliklerinde kabardı ve başımı hafifçe, tereddütle salladım.

"Yüzyıllardır Hunter'ın konumunu ele geçirmeye çalışıyorum. Bu, projeye karşı isteksizliğimin kısmen nedeni. Eğer o bu projede başarılı olursa, benim onun yerini almam daha da zorlaşır."

Kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyordu ki, kulaklarımda gümbürtüsünü duyabiliyordum. Sürekli, gürleyen bir ses, sözlerimin uzaktan gelmesine neden oluyordu. "Tahtı istemediğini sanıyordum."

"Niyetlerimi hiç konuşmadık," diye düzeltti Gray beni. "Sadece Hunter'ın gözden düştüğünü ve bir varis tercih ettiğini söyledik. Bana egomu hatırlatan ilk kişi sensin. Herkesin benim istediğim gibi davranmasını sağlayacak bir fırsatı kaçıracağımı mı düşünüyorsun gerçekten?"

"Ama sen sorumlu değilsin. Kararları Hunter veriyor, Gray. Senin yönetimi ele geçirmek istemen nasıl bir fark yaratacak ki?" diye sordum, mantığımı anlayamadığım için.

"Sizi hayatta tutmanın bir değeri olduğunu, bir tehdit oluşturmadığınızı kanıtlamamız gerekiyor."

Değerimi kanıtlama konusunda aynı fikirde olduğumuz anlaşılıyordu.

"Peki sonra?" diye ısrar ettim.

"Bağlılığınız bana ait. Doğru mu?"

Parçalar yerine oturduğunda kaskatı kesildim. "İstediklerini elde etmene yardımcı olmak için bir oyun oynamamı mı istiyorsun?"

Arkadan büyük bir el boğazımı kavradı, baskı uygulamadan ama başımı geriye doğru yönlendirdi. Gray'in dudakları şakağıma değdi.

"İstedikim şey," diye fısıldadı, "bu durumdan sağ çıkman. Böylece iki kuşu bir taşla vurmuş olacağız."

"Hayır," diye itiraz ettim. "Beni öldürseler bile o çok arzulanan koltuğu yine de kazanabilirsiniz."

Parmaklarım boğazımın kenarlarına bastırılmıştı ve bacaklarımın arasında oluşan hafif zonklamayı görmezden gelmeye çalıştım.

Gray, "Tek istediğim koltuk olsaydı," dedi, "o araba sana çarptığında ölmene izin verebilirdim. Hayatıma girdiğin andan itibaren gereksiz bir karmaşa oldun. Ben bencilim. Ben iğrenç biriyim. Senin benim hakkımda düşündüğün her şey ve daha da kötüsüyüm. Ama şimdi önceliğim sensin. Her şeyden önce, sen ve hayatta kalman benim için en önemli şey. Bana güvenmeni istiyorum."

Güven, çok az verdiğim bir şeydi. Kimse bunu hak etmiyordu ve Gray'in buna değip değmediğinden de tam emin değildim, ama havuzda uyandığım andan itibaren ruhumun ona güvendiğini biliyordum. Onun benim iyiliğimi düşündüğüne inanıyordu.

Üstelik Elysia'nın siyaseti ve gelenekleri o kadar karmaşıktı ki, bunlarla başa çıkmak çok zordu ve amacım hayatta kalıp Dünya'ya dönmekse, adımlarımı izleyecek birine ihtiyacım vardı. Gray, Archer gibi sır saklamıyordu. Planları konusunda dürüst davranmıştı.

Elim kolunun ön kısmında gezindi, parmaklarım onun parmaklarının arasındaki boşluğu buldu. Gray boğazımdaki tutuşunu gevşetti ve ben de elini tutarak bileğini dudaklarıma götürdüm.

"Bunu başarmak için tek bir şansımız var," diye mırıldandım tenine doğru. "Eğer bir şey ters giderse..."

"Olmayacak." Bunu öyle bir inançla söyledi ki, ona inanmamak zordu. Sıcak nefesi kulağıma değdi, tüylerim diken diken oldu. "Seni kaybetmemek için Elysia'yı ikiye bile ayırırım."

Bu sözleri pek ciddiye almamak istedim. Her şeye ihtiyatla yaklaşmak gerekiyordu, ama içimdeki o küçük umut kırıntısı midemin dibinde yeni bir adrenalin dalgası yarattı ve midemi endişe verici bir aciliyetle gerdi. Bunu kastetmese bile, bu jest bana biraz teselli verdi.

"Archer sana iyi davrandı mı?" diye sordu Gray, sözlerine gerginlik karışmıştı.

"Çoğunlukla," diye yanıtladım elini sıkarak. "Yeteneklerimi öğrenmeye kararlıydı."

"Ona söylemedin, değil mi?"

"Hayır. Dionne bana yapmamamı söyledi, ben de yalan söyledim ve bilmediğimi söyledim."

"Ve o sana inandı mı?"

"Kesinlikle hayır, ama yalan söylemeye devam ettim. Onun da kendi sırları var. O aptal hediyeleşme olayı birdenbire ortaya çıktı ve beni ödüllü bir domuz gibi tanıyacaktı."

"Sana bir şey söyledi mi? Sana bir şey anlattı mı?"

"Hiçbir şey. Sadece bana alt Elysia'nın benim evim olduğunu, ait olduğum yerin orası olduğunu söyleyip durdu. Sorularımın neredeyse hiçbirine cevap vermedi. O herif." Alt dudağımı hafifçe ısırdım. "Kimlerle aynı evi paylaşıyor, Gray? Orası sadece yeşil değil. Pembe dokunuşlar da var."

"Archer'ın özel hayatıyla fazla ilgilenmemeye çalışıyorum."

Ondan bir cevap alamayacağımı anlayınca, Gray'in elini bıraktım ve saç kremini temizlemek için tekrar suyun altına daldım. Su yüzüne çıktığımda,

Gray'in elinde kabarık siyah bir havlu vardı. K  vetten   ıktım ve beni havluya sarmasına izin verdim.

"Siyah olmayan herhangi bir e  yanız var mı?" diye sordum.

"Hayır, ve yeniden dekore etmeyi de planlamıyorum," diye gururla yanıtladı. "Ne tercih edersiniz? Altın mı?"

Y  z  m   buru  turarak havluyu v  cuduma daha sıkıca sardım ve ondan uzakla  şarak kapıya do  ru y  neldim.

"Ne yazık," diye seslendi Gray arkamdan, kendini be  enmi   bir tonda. Onu g  rmezden gelip yoluma devam ettim. "Renk ger  ekten de senin en m  kemmел kupa e  i olaca  ının ger  e  ini ortaya   ıkardı."

Olay, ben tepki veremedен ger  ekle  ti. Herhangi bir erkek i  in sadece g  zel, dekoratif bir unsur olaca  ım iması kanımı kaydattı ve g   s  mde bir sıcaklık patlaması ya  andı. Arkamı d  n  p Gray'e baktı  ımda, onun yere serilip tezgahın   zerindeki aynaya   arpmasını izlerken, bu sıcaklık derimi yakıp ge  ti.

Oda altın rengi bir ı  ıkla aydınlanırken ellerim a  zıma gitti. "Kahretsin," diye fısıldadım.

Gray, etrafı kırık camlarla   evrili yerden ba  ını kaldırdı. Bir anlık sessizlikten sonra ba  ını geriye do  ru e  di ve o kadar y  ksek sesle g  ld   ki yerimden sı  radım. Sakinle  ti  inde, siyah aurasının g  lgesinde kalmı   mavi g  z bebekleriyle tekrar bana baktı.

"Son zamanlarda insanı   ıldırtabilecek onca   ey varken, sana '  d  l e  i' demem oldu," dedi yerden kalkarken. "Ger  ekten de harika bir insansın, Quentin Scott."

Biz asla o kusursuz, tatlı bir a  kı arzulayan   ift olamayacaktık. Payla  tı  ımız anlar oldu ve ben bunlara de  er verdim, ama Gray ve ben kaotik ve da  ınık olmaya mahkumduk. Belki m  kemmел de  ildi, ama istedi  im buydu.

"Hayatımda g  rd    m en k  t   insansın," dedim ona, g  l  msememi zorlukla bastırarak.

"Buna g  veniyorum, altın kız."

"Kahve yapıyorsun." Erik'in sesi arkamdan geldi. "Eve geldi."

Tencereyi tezgâhın üzerine bırakıp kardeşime döndüm. "Dün burada olacağını sanıyordum."

"Sloan beni bekletti," diye homurdandı somurtarak. "Birlikte yalnız kalmanın hoşuna gideceğini düşündü."

Kendi kendime kıkırdadım. Quentin'in tam da ihtiyacı olan şey bir günlük huzurdu. Fiziksel olarak iyiydi ama benim altın kızım içine kapanmıştı. Malikanenin arkasındaki kayalıklarda otururken kendi düşüncelerine dalmıştı. Yatağa gitmeye hazır olana kadar sürekli yanımdan ayrılmadı, sorular sordu ve düşüncelerini dikkatlice paylaştı.

Gece boyunca onu izledim. Uykusunda da uyanıkken olduğu kadar huzursuzdu ve biliyordum ki daha konuşacak çok şeyi olacaktı. Bu yüzden bu sabah sohbete daha rahat başlamamız için bir demlik kahve hazırladım.

Erik, "Nerede o?" diye sordu.

"Hâlâ yatakta. Uzun ve yorucu birkaç gün oldu ve önümüzde daha çok uzun günler var. Dinlenmesi gerekiyor."

"Bundan sonra ne olacağını anladınız mı?"

"Erkek, eve gitmek istiyor."

Kardeşimin yüzü düştü ve onu hayal kırıklığına uğratan haberi vermiş olmaktan nefret ettim.

"O eve döndü," diye sızlandı. "Burası onun evi."

"Ona göre değil."

Quen, Elysia'yı kabul etmedi. Onun evi, büyüdüğü yerdi. Laboratuvarı. Kardeşi. Sadakat olmadan akrabalık pek bir anlam ifade etmiyordu. Ve Tanrılar ona hiçbir şey vermemişti.

Erik sert bir şekilde, "Ve onun gidişini izlemekten memnun musun?" diye sordu.

Etrafımda bir aura belirdi. "Hunter'ı eve geri getirmek için kapısını çaldığını görmedim."

Erik utanmış görünme nezaketini gösterdi. Ama anladım. Bu onun kavgası değildi. Quentin'i sevmiş olabilir, ama koruması gereken bir ailesi vardı ve olası zararları en aza indirmenin yolu geri adım atmaktı. Bu kararına kızabilirdim, ama en çok önem verdiği şeyi korumayı seçtiği için ona saygı duydum. Ben de aynısını yapardım - yapıyordum zaten.

İçime bir huzursuzluk dalgası yayıldı ve enerjim sarsıldı.

Erik başını kaldırdı. "Gerçekten çok üzgünüm—"

"Gray?" Quen'in sesi panikle dolu bir şekilde evin içinde yankılandı. "Bubba!"

Mutfığa koştu ve aniden durdu; bunun sebebini görmek kolaydı. Çıplak ayaklarının değdiği fayans, benim imzam olan siyahtan parıldayan altına dönüşmüştü.

"Bu sürekli oluyor," diye fısıldadı, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bana bakarak. "Bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum."

İşaret parmağımla Quen'i çağırdım. "Buraya gel."

"Buraya gel," diye yanıtladı. "Başka ne yapacağımı bilmiyorum."

"Buraya gel," diye tekrarladım. "Yoksa seni kendim buraya getiririm."

Auramın bir uzantısı ona doğru uzandığında, hayal kırıklığıyla iç çekti ve bana doğru yürüdü. Attığı her adım, ayaklarının altındaki siyah fayansları muhteşem, dalgalanan bir altın rengine dönüştürüyordu. Dikkatlice kollarımın arasına girerken, sırtıtmamak için yanaklarımın içini ısırdım.

Onu kucakladığımda yüzünü göğsüme gömdü ve ben de başına bir öpücük kondurdum. Aradığı teselli bendim.

Kardeşim yanıma geldiğinde ondan hafif bir kırmızı ışık yayıldı. "Bunu engelleyemezsin," dedi, sözlerinde neşe açıkça belliydi. "Ev seni tanıyor. Bu harika."

Başını çevirip Erik'e baktı ama yine de başını göğsüme yasladı.

"Quentin," dedi sıcak bir şekilde, ama gülümsemesi kısa sürede kayboldu.

Ona doğru yaklaşmadı ya da küçük erkek kardeşimi gördüğünde her zamanki gibi ona gülümsemedi. Bunun yerine, Quen ona sanki bir yabancıymış gibi baktı.

"Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?" diye sordu, sesi buz gibi ve kayıtsızdı.

Dudaklarımda beliren alaycı gülümsemeyi bastırdım. Ruh eşim kin tutmayı biliyordu. Mutlu değildi ve Erik'i aralarındaki şeylerin aynı kaldığına inandırmaya da niyeti yoktu. İletişimsizlik kişisel bir hakaret olarak algılanmıştı ve ikisi arasındaki sorunları çözmek benim işim değildi.

Erik, cevap vermeden önce bakışlarını bana ve tekrar ona çevirerek ensesini ovuşturdu. "Seni kontrol etmeye gelmek istedim. İyi olup olmadığını görmek istedim."

"Kuyu-"

Kahve makinesinin yanında beliren ve kaybolan elektrik mavisi bir damla, onun itirazını yarıda kesti; yerini bir kağıt parçası bıraktı.

Erik onu tezgâhtan alırken, "Muhteşem ötesi," diye mırıldandım.

Gözleri kağıdın üzerinde gezindi. "Hunter, en kısa sürede onunla görüşmenizi bekliyor."

"O kadar da kibar değildi," dedim.

"HAYIR."

Gözlerimi devirdim. "Tek başına bir ziyaret, diye tahmin ediyorum."

"Hayır," dedi Quentin bana bakarak. "Seninle geleceğim. Onunla konuşmak istiyorum."

Erik tereddütle, "Kraliçe—" diye başladı.

"Değerimi kanıtlamam gerektiğini söyledin, ben de aynı şeyi düşünüyordum. Onunla konuşmama izin ver. Projenin başarılı olmasını istiyor, ama bu da benim dünyada olmam gerektiği anlamına geliyor. Eve gitmeme izin vermesi gerekiyor."

"Bu, dün konuştuğumuz konularla örtüşmüyor," diye hatırlattım ona. "Üstelik bu geçici bir çözüm. E.L.I. projesini tamamladıktan sonra ne olacak?"

"Bunu çözmek için zamanımız olacak."

"Önce ne istediğine bakalım. Ondan sizinle görüşmesini isteyeceğim."

Erik ona gülümsedi. "Sen burada kaldığın sürece memnuniyetle kalırım —"

"Bakıcıya ihtiyacım yok Erik," diye sözünü kesti Quen. "Tek başıma iyiyim."

Benden uzaklaştı ve tezgâha doğru gitti. Avuç içleri tezgâhın yüzeyine değdiği anda, yüzey parıldayan bir altına dönüştü.

"Allah kahretsin," diye tısladı küfrederek. "Gray, lütfen bunu düzeltebilir misin?"

Arkasından yaklaşıp elimi tezgâhın üzerine koydum, ancak siyah mermer desenli tezgah altın rengiyle iç içe geçmiş kıvrımlarla doluydu.

"Özür dilerim canım." Başının arkasını öptüm. "Görünüşe göre yaptığın değişiklikler burada kalıcı olmuş."

"Hunter'la ne kadar süre daha birlikte olacaksın?" diye sordu, kahve demliğini alıp gerekenden biraz daha sert bir şekilde bir fincana kahve doldururken.

"Kısaca söyleyeyim. Onunla gerekenden daha fazla vakit geçirmek istemiyorum."

"Sence o ne istiyor?"

İkimiz de Erik'e baktık, o da omuz silkerek, "Tahmininiz benimki kadar doğru. Gelişmeler hakkında bilgi var mı? Kuralları belirleyelim mi?" dedi.

"Endişelenme," dedim Quen'in kalçasını avucumla okşayarak.

"Söylemesi kolay, yapması zor," diye mırıldandı kupasından bir yudum alırken. "Ben burada olacağım. Sağ salım geri dönün."

Parmak uçlarına yükselip beni öptü. Kolumu beline doladım, onu kendime iyice yaklaştırdım ve kucaklaşmayı derinleştirirken kahvenin acı tadını aldım. Quen öpüşmenin içine mırıldandıktan sonra, aurasının da yardımıyla beni itti.

Erik'in yanından geçerken bana el sallayarak, "Hadi," diye emretti. "İlk hamlemizi yapmanın en iyi yolunu bul."

O odadan çıktıktan sonra Erik'in omuzları düştü ve tüm dikkatini bana yöneltti.

"Neyi o şekilde görüyorsun?" diye sordum. Tekme yemiş bir köpek yavrusu gibi son derece acınası bir halde görünüyordu.

"İnsanların bana bu kadar soğuk davranmasına alışkın değilim," diye mırıldandı. "Archer'la birlikte kalmak zorunda kaldığın için seni affetti."

"Ben onun en sevdiği çocuğuyum," diye gururla hatırlattım ona.

"Ve ben herkes tarafından seilmeye layıkım."

"Erik, az kalsın ayağını yere vurup öfke nöbeti geçireceksin gibi görünüyorsun."

Derin bir nefes verdi ve elini saçlarının arasından geçirdi. "İnsanların bana kızmasından hoşlanmıyorum."

"Sakin mizaçlı biri olarak tanınmıyor. Onu orada kendi başına, hiçbir yardım almadan bırakmamıza ve ondan bir şeyler saklamamıza ses çıkarmayacağına inanacak kadar saf değilsin sen bile."

Başını sallayarak sordu: "Siz Hunter'la ilgilenirken ben burada kalabilir miyim?"

"Evet. Ama kendi güvenliğiniz için ondan uzak durun."

Son birkaç gündür Hunter'ın evinde istediğimden daha fazla zaman geçirmiştım. Erik'le yaptığımız gibi sık sık birbirimizi ziyaret ettiğimiz bir ilişkimiz yoktu. Hunter ve Larkin'in kapısından ancak mecbur kaldığımda geçiyordum.

Salonuna girdiğimde, kollarını kanepenin arkasına yayarak ve ayak bileğini dizinin üzerine atmış bir şekilde uzanmış olduğunu gördüm. Gerçekten de evinin kralıydı.

"Ne istiyorsun?" diye sordum, onu düşüncelerinden uzaklaştırarak.

Hareketleri yırtıcıydı. Başını yavaşça çevirip gözlerini bana dikmesi, omuzlarını geriye atması çoğu insanı tedirgin ederdi. Ama beni daha da sinirlendirdi. Quen'den uzakta yeterince zaman kaybetmişim ve eve dönmek istiyordum.

"Şimdiden sinirini bozdu mu?" diye sordu, pantolonundan bir tüy parçasını alıp yere düşmesine izin verirken.

"Archer'ın seninkine yaptığı kadar kötü değil. Onun duvarını tamir etmeyi teklif ettin mi?"

"Şanslıydı ki sadece duvara çarptı." Sakin tavrında bir dalgalanma oldu. "Onlar olmadan o nasıl?"

"Ne demek istiyorsun?"

Hunter karşısındaki sandalyeyi işaret etti. Oturmak istemiyordum ama istekliliğimi göstermeye devam etmem gerekiyordu.

"Sen hiçbir zaman kurallara uyan biri olmadın Grayson. Ve ben aptal değilim. Onu ilk fırsatta bağlarından kurtarıp neler yapabileceğini görmek isterdin. O yüzden, bunu sınıfla paylaş."

Boynumu çevirdim, çıtırtı sesi odayı doldurdu. İki seçeneğim vardı: Yalan söyleyip Hunter'ı kızdırmak ve gözünden düşmek ya da gerçeği söyleyip durumu bize puan kazandıracak şekilde anlatmaya çalışmak.

"Henüz yetenekli biri olmasına rağmen şaşırtıcı derecede kontrol sahibi," diye açıkladım gayriresmi bir şekilde. "Ara sıra ufak tefek aksaklıklar oldu ama çok da zarar verici bir şey değil."

Ayna olayını ona anlatmaya gerek yok. Hızlıca halledildi ve kalıcı bir yara almadım.

Hunter, "Ara sıra yaşanacak aksaklıkları göze alamayız," diye yanıtladı.

Sakin görünümüne rağmen, çenesinin yakınında bir kas seğirdi ve havada bana aitmiş gibi bir dalgalanma oldu. Quentin onu kızdırmıştı. Onun varlığı, savunduğu her şeye aykırıydı. Bu kadar uzun süre göz önünde saklanması onu çıldırtmış olmalıydı. Başından beri bildiğim şeyi doğruladı: Sahip olduğu pozisyona uygun değildi.

Hunter bacaklarını çözdü ve öne eğildi. Dirseklerini dizlerine dayadı ve bana baktı. Bir an için, yüzyıllar öncesine, kardeşimin onayını özleyerek ona baktığım zamana geri döndüm. Hunter'ın beni ikinci komutanı olmaya layık görmesinden başka hiçbir şey istemiyordum.

Ama o zamandan beri büyümüştüm. Birinci olabilecekken neden ikinciyle yetineyim ki? Onay almak fazlasıyla abartılıydı. Özellikle de bu palyaçodan gelince.

"Çalışmayla ilgili ve neden durdurulduğuyla ilgili sorular var." Hunter elini yüzüne götürdü. "Dindar birine yönelmenin ve onu bir araç olarak kullanmanın sorunu şu ki, işler biraz yolundan çıktığında sizi yalnız bırakmayacaklar."

"Eğer beni dinleyip bu saçma plandan en başından vazgeçseydin, bunların hepsi önlenebilirdi," dedim tırnaklarımı kontrol ederken.

Aniden parlayan mavi bir ışık beni yukarı bakmaya zorladı. Hunter'ın yüzü öfkeyle buruşmuştu, E.L.I.'ye duyulan ihtiyaç konusunda bir kez daha sorgulanmaktan bıkmıştı.

"Bu projenin başarılı olması gerekiyor—"

"Öyle diyorsan." Sandalyeme yaslandım ve burnumu çektim.

"Ve siz de bunun başarılı olmasına yardımcı olacaksınız."

"Peki bunu nasıl yapacağım? Oyuna katıldım ve kendimi mükemmel bir denek olarak sundum, ama her şey beklemede."

"Ona kendini kontrol etmeyi öğreteceksin, böylece aşağı inip başlattığım işi bitirebileceğiz."

Çektiğim el kardeşime karşı çok mükemmel görünüyordu. Bize tam olarak istediğimizi veriyordu, ama sakın kalmam gerekiyordu.

"Onu tekrar dünyaya bırakmaya hazır mısınız?" diye sordum sakın bir şekilde.

"Geçici olarak. Proje tamamlandığında, bir konsey toplantısı düzenleyip onunla ilgili ne yapacağımıza karar verebiliriz."

"Bunun ne kadar süreceğini bilmiyoruz."

"Belirsizlik korkuyu, korku da itaati doğurur. Onun itaatkar olmasını istiyorum, Grayson. Eğer melez bir köpeklerle başa çıkabileceğinden emin değilsen, Aria'ya sorarım."

"Evet, çünkü Aria'nın Scott'ın kalbine korku salacağından eminim," dedim gözlerimi devirerek.

Aria, sağlık tanrıçasıydı. Kendine güveni ve sivri dilliğiyle, diğerlerimizden birkaç derece daha dik bir şekilde yürürdü. Gerçi Quentin'le boy ölçüşebilecek biri değildi. Benim kadını bambaşka bir seviyedeydi.

"Emrettiğim gibi yapacaksın."

"Onu eğitmek için ne kadar zamanım var?"

Hunter gözlerini kısarak, "Sana bir hafta süre veriyorum. Hangi yöntemleri kullanacağın pek umurumda değil. O sürtük için bir ipucun var. Bunu kendi takdirine göre kullan." dedi.

Çenemde şiddetli bir ağrı hissettim, başımı salladım. "Eminim o noktaya gelmeyecek."

"Hayır. Eminim onu dinlemeye ikna etmenin daha yaratıcı yolları vardır. Bazı hikayelerinizi paylaşın. Eminim bu onu hizaya getirecektir."

Beni kışkırtıyordu. Hunter da onun gerçeği öğrenmesini istemiyordu, tıpkı benim istememem gibi.

"Başka bir şey var mı?" diye dişlerimi sıkarak sordum.

"Hayır. Gidebilirsiniz."

Hiç vakit kaybetmeden yerimden kalktım ve odadan hızla çıktım. Larkin'in ince bedeni kapının hemen dışında saklanmış, beni merakla izliyordu.

"Buna mı başvurdun?" Sesim fısıltıdan ibaretti. "Bilgi toplamak için dedektiflik yapıyorsun. Senden daha fazlasını bekliyordum, Larkin."

Yanından geçerken cevap beklemedim. Şaşırtıcı bir şekilde, peşimden geldi ve zaten kötü olan ruh halim daha da kötüleşti.

"Ne?" diye tısladım omzum üzerinden.

Larkin sesini alçaltarak, "Onu buraya geri getirmek için neden bu kadar çaresizsiniz?" diye sordu.

"Larkin, o bir baş belası."

"Öyleyse Bexley neden senin için ayak işleri yapıyor? Dionne'den de ona göz kulak olmasını mı istiyorsun?"

Bexley'nin kız kardeşiyle konuşacağını tahmin etmeliydim, ama Larkin'in de bilmesi gerekenden fazlasını bildiği gibi bir izlenimim yoktu. Eğer bağ hakkında en ufak bir bilgisi varsa, t m planlarım alt st olmak  zereydi.

Olduğum yerde durdum ve Larkin karşımda belirdi. Sarı sa ları uzun y z n n etrafına d z bir şekilde d k l yordu.

“Ne olduğunu bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum, ama tehlikeli bir oyun oynuyorsun,” diye uyardı beni. “Hunter, Archer ve sen. Hepiniz bir şeyin peşindesiniz. Bence bu işten vazge melisin Grayson. O zavallı kız burada yaşanan bu karmaşanın i ine s r klenmeyi hak etmiyor.”

Alaycı bir şekilde, "Onun iyiliğini  nemsemiğinize inanmamı mı bekliyorsunuz?" dedim.

"Kendini    psikopatın ortasında bulduğunda mı? Evet."

“G venle konuşabileceğin tek psikopat, sevgili kocan.” Başımı yana eğdim. “Bu tam doğru değil, değil mi? Archer hakkında bir iki şey biliyor olabilirsin, ger i zaman değişmiş olabilir.”

Tokatın canı bile yanmadı. Baldızım  fkeli bir ifadeyle karşımda duruyordu. Bug n ona derin bir darbe indirdim ve hi  pişman değilim. Ge miş ilişkisini g ndeme getirmek, onu kesinlikle kızdırmanın bir yoluydu.

Larkin bana, “Hunter bunu  ylece bırakmayacak,” dedi. “Aptal olma. Savaşa ihtiya ımız yok, Grayson. Onun i in yapabileceğin en iyi şey, onu ka ınılmaz olana hazırlamak.  l m, onu t m bunlardan s r klemekten daha iyi bir se enek. Ne i in? Ego i in mi? Gurur i in mi?”

“Tabutunu se mesine yardım edeyim mi? Yoksa siz gelip onunla birlikte mi se ersiniz?  i eklerinizi mi sunarsınız yoksa benim zambaklarım bu vesileyle daha mı uygun?”

"Bu kadar umursamaz olmayı bırak!"

“Larkin, senin ilgine ihtiya ım yok. Eminim Scott da bundan hoşlanmazdı. Kendine ve evliliğine odaklan.”

“Oyları b ld k, Grayson. Tek bir kişinin fikrini değiştirmesi yeterli ve o artık var olmayacak. Aylarca s recek belirsizliğe neden katlanıyorsunuz ki, sonra da birbirinizle zihin oyunları oynuyorsunuz?”

Auram etrafımı sardı ve ben de onu kendime dolayarak, Hunter'ın dikkatini  ekmeden oradan ayrıldım.

Larkin'in s zleri, oradan ayrılırken kafamda yankılandı, ama yanılıyordu.

Tek bir kişinin fikrini değiştirmesi yeterliydi ve Quentin sonsuza dek var olabilirdi.

ELEVEN

QUENTIN

Gray'in evinin arazisi tam da beklediğiniz gibiydi; karanlık ve kasvetli. Hafifçe süzülen sis, ileriye görmeyi zorlaştırıyordu. Geniş arazide üç tur attıktan sonra, yol boyunca kümeler halinde büyüyen Odessa kala zambaklarının arasına yerleştim.

Çok geçmeden havada tuhaf bir gerilim hissedilmeye başladı. Bu gerilim beni dik oturmaya zorladı ve arkamı döndüğümde Erik'in elinde bir şemsiye ile bana doğru yürüdüğünü gördüm.

"Yağmur yağacak gibi görünüyor," dedi ve ben de burada her zaman yağmur yağacak gibi görüldüğü cevabını vermekten kendimi zor tuttum.

Yüzümü çevirdim ve dikkatimi kupama verdim. Sessizliğim onu caydırmadı. Erik yanıma yere çöktü ve ilk damlalar düşerken şemsiyeyi üzerimizde tuttu.

"Özür dilerim," dedi kendiliğinden. "Lütfen bana kızmayın."

"Bu sadece seninle ilgili bir sorun değil," dedim ona.

"Sizi terk ettiğimizi hissetmenizi asla istemedik."

'Terk edilmiş' kelimesi, üzerime dökülen bir kova buz gibi su gibiydi. Bu duyguya alışmıştım ama yıllardır kimse bu eylemi tekrar yapma fırsatı bulamamıştı.

"Benim hatam. Bu kadar kısa sürede bu kadar çok kişiye güvenmemeliydim," dedim, çimen yapraklarını yolarken.

Erik'in eli elimi tuttu ve yere doğru yaptığım saldırıyı durdurdu. "Quentin, kalbini çok sıkı koruyorsun ve nedenini anlıyorum."

Erik'in benim hakkımda diğerlerinden daha çok şey bilmesinden hep nefret etmişim. Ben ona zaafılarımı sunmadan önce o benim zayıf noktalarıma ulaşıyordu.

"Ama verecek çok sevgin var. Bir hata yapmadın." Elim sıkı. "İşler karmaşık ve—"

"En iyisi olduğunu düşündüğünüzü yaptınız," diyerek sözlerimi kısaca tamamladım.

"Anlamadığınız çok şey var. Gray'in planları var—"

"Onun planlarından haberdarım, Erik," dedim sonunda ona bakarak.

"Sana mı söyledi?" Erik'in kaşları saç çizgisine kadar indi.

Erik'e kızmak zor bir işti. O, hiçbir art niyeti veya kötü amacı olmayan tek Tanrıydı. Sınırlarımı tam olarak anlamıyordu ama diğerlerinden daha çok çaba gösteriyordu. Elimi onun elinden ayırıp, gözlerinin önündeki beyaz sarı saçlarını kenara ittim. Bazen bana Cass'i hatırlatıyordu; her zaman kendini çok fazla dağıtıyor, her şeyi ayakta tutmaya çalışıyordu.

"Bana söyledi," diye doğruladım.

"Sana bayılıyor."

"O beni seviyor."

Erik'in yüzünde geniş bir gülümseme belirdi ve etrafını hafif kırmızı bir parıltı sardı. "Eğer onun için önemliysen, bizim için de önemlisin. Ama dikkatli olmalıyız."

"Anlıyorum," dedim, ona duyduğum öfkeyi bir kenara bırakarak. "Senin kaybedeceğin çok daha fazla şey var."

Yüzü buruştu ve ben gözlerimi kaçırdım. Erik tekrar elimi tuttu ve "Lütfen öyle söyleme," dedi.

"Senin bir eşin ve çocukların var. Gray senin. Onları koruman gerekiyor." Sesim duygudan titriyordu.

Gerçek, yutması acı bir hap gibiydi. Hepimizin önemsedığı insanlar vardı. Hayatımızda değer verdiğimiz insanlar. Tanrıların gözünde bu listede bir nebze bile yer edinebileceğimi beklemiyordum, çünkü beni sadece birkaç aydır tanıyorlardı ve pek de iyi bir izlenim bırakmamıştım.

"Var-"

"İkinizin de burada yağmurda olmanıza neden şaşırmadım ki?" Gray'in sesi tüm alanda yankılandı.

Şemsiyenin altından sürünerek çıktım ve bana doğru gelen adama baktım. Kesik yoktu. Morluk yoktu. Kan yoktu. Artık daha rahat nefes alabiliyordum.

"Hunter ne istiyordu?" diye sordum Gray'e.

Gray beni yerden kaldırdı, bacaklarım beline, kollarım da boynuna dolandı ve bizi malikaneye doğru taşıdı.

"Artık hizmetlerinize ihtiyaç duymuyoruz, Erik," diye seslendi Gray.

Gray'in omzunun üzerinden baktığımda, Erik'in kendi kendine kıkırdadığını ve ardından kırmızı bir ışık hüzmesi içinde gözden kaybolduğunu, kahve fincanımı ve şemsiyeyi zambaklarla çevrili halde bıraktığını gördüm.

"Hunter'ın ne dediğini bana anlat," diye ısrar ettim.

"Sizi evinize götürebiliriz."

"Ne?"

Buna inanmak istemedim. Göğsümde umut o kadar hızlı yeşerdi ki başım döndü ve ağzım uyuştı. Bir tuzak olacağını bilerek duygularımı kontrol etmeye çalıştım.

Gray sözlerine şöyle devam etti: "Bir hafta içinde, auranızı kontrol edebildiğinizden emin olmam gerekiyor. Projeyi tamamlamak için geri dönmek istiyor ve tamamlandığında, sizinle ilgili ne yapılacağına karar vermek için bir konsey toplantısı düzenleyecek."

"Bu biraz fazla... basit görünüyor."

Bu benim planımdı, ancak Hunter'ın hiçbir yönlendirme olmadan aynı düşüncelere sahip olması çok tesadüfî geldi.

"Anlıyorum," dedi, evin içinden geçip merdivenlerden yukarı çıkarken. "Engellerin üstesinden gelerek bunu başarabileceğini kanıtlamaktan başka ne düşündüğünü bilmiyorum."

"Bu benim için ne anlama geliyor?"

"Onun istediklerini yapacağız. Sana öğretmem gerekenleri öğreteceğim ve seni tekrar dünyaya getireceğiz. Senden yapmanı istediğim başka bir şey daha var."

"Ne?"

Gray beni odasındaki yatağa yatırdı ve ben de ona bakarak, şartların ne olacağını bekledim.

Yanımda duran yatağın iki yanına parmak boğumlarını bastırdı ve bana doğru eğildi. Konuşurken alnı benimkine yaslandı. "Sosyal bir kelebek olmanı istiyorum. Altın kız, diğer tanrıların da gönlünü kazanmalısın."

Tahmin ettiğimden de kötüydü. Gray benden uslu durmamı ve tanrıları hayatımın yaşamaya değer olduğuna ikna etmemi istiyordu.

"İsterseniz ben de bir güzellik yarışması elbisesi ve tacı takayım mı? Pasta yapıp hepsini çaya davet edeyim mi?" diye karşılık verdim.

"Hoşgörülü olmak sizin için gerçekten bu kadar zor mu?"

"Aynı soruyu kendinize hiç soruyor musunuz?"

Gray güldü, beni yatağa doğru itti ve benimle birlikte yatağa çıktı. Bir kolu belimin altında, diğer kolu ise uyluğumda duruyordu ve içinde bulunduğum duruma rağmen, göğsünün üzerinde bir, dört, üç diye saydım.

"Bu kadar iyi yalan söyleyebileceğimi sanmıyorum," diye itiraf ettim ona. "Hayatıma son verilmesi için oy veren insanlarla iyi geçinebileceğimi sanmıyorum."

"Mallory'ye çok benziyorsun," dedi bacağımı sıkarak.

"Annem mi?" Kelimeyi söylerken hafif bir titreme oldu. Dilimde doğru gelmedi. "Onu tanıyor muydunuz?"

Gray başını salladı ve ben de onun hareketini izledim.

"Bana onun hakkında bilgi verebilir misin..." diye kekeledim.

"Size gösterebilirim," diye yanıtladı Gray.

Elini bacağımdan kaldırıp bana uzattığında gözlerimi kırıştırdım. Tereddütle elimi onun eline koydum ve önümde gelişen sahneyi izledim.

Elysia'da hava ılıktı ve hafif bir esinti çimenleri hışırdatırken, bir grup tanrı etrafta uzanmış günün tadını çıkarıyordu.

Zeytin tenli ve uzun koyu saçlı bir kadın yere uzandı ve kollarını iyice açtı. "Hunter biraz sakinleşmeli. Neden ikinizi bir araya getirmek için bu kadar çaresiz? Sanki gizli bir sapkınlığıymış gibi."

Elva'nın yüzü kıpkırmızı olurken Erik ve Gray kahkahalarla gülüyorlardı.

Erik kendinden emin bir şekilde, "Olmayacak," dedi. "Zaten beni dinleyeceğini sanmıyorum."

Mallory yan döndü, yüzüstü yattı ve saçlarını yana savurarak Erik'e baktı. "Peki ya ben, Erik?" diye sordu. "Kaderimde kime aşık olacağım?"

"Ben bir kristal küre değilim, Mal. Bunu bilmemi istiyorsan, beni okumana izin vermen gerekir."

Yüzünü buruşturdu ve tekrar sırt üstü dönerek gökyüzüne baktı. Elva'nın parmakları nazikçe kuzeninin uzun saçlarını okşadı.

Mallory, "Sanırım asla aşık olmayacağım," diye belirtti.

Gray de "Seni de aramıza katabiliriz" diye ekledi.

Mal güldü. "Bu biraz farklı, Gray."

"Bunu nasıl hesaplıyorsunuz?"

"Aşık olamayacaksın çünkü kimse seni istemeyecek. Çok zor birisin ve aşırı seçicisin. Tanrı senin gözüne çarpan kadına yardım etsin."

Gray dışında herkes kahkahalara boğuldu; Gray ise yüzünde ifadesiz bir ses tonuyla duruyordu.

"Benim için," diye devam etti Mallory. "Açgözlülük ve bencilik kanımda var. Zamanımı kimseyle paylaşamayacak kadar bencilim ya da... yani, birini tüm varlığımla sevmek ve ondan da aynısını beklemek istiyorum." Grubun ilgisinden keyif alarak dirseklerinin üzerine doğruldu. "Sizce yeteneklerimiz daha çok bir lanet mi? Bazen tüm bunları unutup ölümlüler arasında yaşamamanın nasıl olacağını merak ediyorum—"

"Mallory!" diye azarladı Elva. "Bunu söyleyemezsin."

"Neden?"

"Hunter seni duyarsa, seni belediye meclisinin önüne çıkarır."

Mallory omuzlarını silkti.

"Gerçekten cesurmuşsun, Mal," diye yorumladı Gray.

"Seninkinden daha büyük," diye karşılık verdi.

Anı silindi gitti, ama gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdığı için oda hâlâ net değildi.

"O sanki..." Boğazımdaki düğüm yüzünden kelimeleri zorlukla çıkarabildim.

"Üstesinden gelmek çok mu zor? Bir yerden almış olmalısın."

"Beni tanıyor muydun Gray? Neden beni istemediğini biliyor muydun?"

"Öncelikle seni istedi, Quentin. Mallory seni buraya geri getiremedi ve baban öldü, bu yüzden bakım sistemine bırakıldın. Mal bunu ölümden daha iyi gördü. Ama sensiz de yaşayamazdı. Başkasının seni büyütmesini istemedi, bu yüzden Elva'dan rica etti..." Gray duraksadı. "Elva'dan yeteneğini kullanmasını istedi."

Elva'nın ölümden sorumlu olduğunu bilerek nefesimi tuttum.

"Senden haberim yoktu," diye itiraf etti Gray. "Hiçbirimiz bilmiyorduk. Mallory ile ilgili aklımda kalan son anılardan biri buydu. Sanırım bundan sonra Dünya'yı daha sık ziyaret etmeye başladı ve birini buldu."

Yavaşça başımı sallayarak, "Sanırım artık bu konuda konuşmak istemiyorum. Şu an değil," dedim.

O basit anı, tahmin ettiğimden çok daha fazla şeyi harekete geçirmişti ve sağlıklı bir şekilde işleyebileceğimden de fazlasını.

"Sorun değil." Gray elimi dudaklarına götürdü ve nazikçe öptü. "İstedğin zaman, istediğin her şeyi sorabilirsin ve ben de elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışacağım."

"Teşekkür ederim."

"Quentin, şunu söylemeliyim ki Elva seninle vakit geçirmekten çok mutlu olurdu. O senin kanından ve bu onun için çok şey ifade ederdi."

"Henüz değil."

Gray konuyu daha fazla uzatmadı. Eli tekrar uyluğuma gitti ve onları örten kumaş üzerinde daireler çizdi.

"Size bir şey sorabilir miyim?" dedi Gray.

"Elbette."

Ethan buralarda kalmayı mı planlıyor?

Göğsümde garip, bıçak saplanması gibi bir ağrı hissettim ve kendime gelmek için derin bir nefes aldım.

"Emin değilim," diye yanıtladım acı geçtikten sonra. "Öğrenmek için yeterince uzun süre kalmadım. Sanırım gitmiştir. Yüzüğü attıktan sonra ortaya çıkması çok garipti."

"O iğrenç şeyden kurtuldun mu?"

Göğsüne sert bir tokat attım. "Evet. Pub'a gelmeden önce rehin verdim."

Gray'in yüzündeki sırıtsı, sanki yüzünü ikiye ayıracak kadar genişti; benimkini kavradı ve beni tutkuyla öptü. Kucağına oturdum ve içimde dolaşan ona duyduğum her arzuya teslim oldum. Hayatımın karmaşık olduğunu ve onunla olan bu ilişkinin gereksiz olduğunu, çünkü işleri daha da kötüleştireceğini biliyordum, ama ne zaman mantığı seçmiştik ki?

Gray'in elleri kalçalarımı acıtacak bir güçle kavradı ve dillerimiz birbirine karşı savaşıırken ben de parmaklarımı saçlarına gömdüm. Ona duyduğum çekim sonsuza dek tarif edilemezdi. Tek bildiğim, onunla birlikteyken ruhumun huzur bulduğuydu. Gray'in yanında hayat daha katlanılabilir geliyordu ve hayatım boyunca taşıdığım yorgunluk paylaşıyor, nefes almamı kolaylaştırıyordu.

Ayrıldık ve yüzünde hâlâ o tebessüm vardı, ama gözleri maviden siyaha dönüyordu.

"Kendini biraz kontrol altında tutmalısın," dedim, burnunun ucunu öperken.

Gray kıkırdadı ve beni tek bir hızlı hareketle kucağına aldı. Bizi odasındaki boy aynasının önüne götürdü ve beni aynanın önüne oturttu.

"Tekrar dene, sevgilim," dedi sesi alçak ve boğuktu.

Eliyle başımı yönlendirdi, ta ki kendime bakıp nefesim kesilene kadar. Normalde koyu kahverengi olan gözlerim, muhteşem bir altın rengindeydi. Bu görüntü beni başka bir dünyadan gelmiş gibi gösterdi.

İlahi.

"Artık saklamanın bir anlamı yok, Quentin."

TWELVE

GRAYSON

Ig'in malikanesinin arkasındaki şelalelerin yanında toplanıp, onun Quentin ile çalışmasını dikkatle izledim. Bu, Erik'in fikriydi çünkü Ignacio tanrılar tarafından kabul edildiğinde muhtemelen birlikte çalışacaklardı. Bu fikirden pek memnun değildim çünkü içimde derin bir kıskançlık duygusu uyandırıyordu.

Ama cennetten ve akrabalarımın meraklı gözlerinden uzaklaşmamız gerekiyordu. Bunu yapabilmek için Quen'in aurasını daha iyi kontrol etmesi gerekiyordu, bu da takviye kuvvetlere ihtiyaç duyduğumu kabul ettiğim anlamına geliyordu.

Ignacio kollarını göğsünde kavuşturarak, "Güçlü duygular hissetmediğiniz bir zamanda ona ulaşmanız gerekiyor," dedi.

"Şey, bunu söylemek yapmaktan daha kolay, Ig," diye tersledi Quen, art arda ikinci gün çalıştıkları sırada.

"Tam bir baş belasısın. Bunun farkında mısın?"

Erik ve ben çimenlerin üzerine oturmuş, onların tartışmasını izliyor ve dersi anlamaya çalışıyorduk.

"Tekrar dene," diye dişlerini sıktı Ig. "Hediyenin başarılı olduğundan emin misin çünkü—"

Quentin onu altın bir dalgayla yere serdi. Ig'nin etrafında turuncu kıvılcımlar belirdi, ben de auramı onun önüne yansıttım.

"Ignacio!" diye bağırdım, cevabına çok sinirlenmişim. "Ya ona öğret ya da vazgeç, ben kendim yaparım!"

Quentin, durumdan dolayı hayal kırıklığına uğramış bir şekilde ona baktı. "Senin beni korumana ihtiyacım yok."

"Quentin." Ses tonumda hafif bir uyarı vardı.

"Bunu kendi başıma yapabilecek yeteneğe fazlasıyla sahibim."

"Senin öyle olmadığını hiç söylemedim."

Onu sevdiğim için koruyacaktım, ama o da bana bu nezaketi göstermeliydi. Gururunu bir kenara bırakmalıydı. Bu çok büyük bir istektir.

"İyiym," dedi ve ben de auramı ondan uzaklaştırdım.

"Tekrar dene, Scott," dedi Ig yerden kalkarken.

Orada durdu ve birkaç denemeden sonra, iki gün içinde ilk kez, Quen kışkırtılmadan aurasını çağırdı.

"Sonunda!" diye bağırdı Ig, ellerini havaya kaldırarak. "Şimdi, kışkırtıldığın zaman kendini kontrol altında tutman gerekiyor."

Erik doğruldu ve ayağa kalktı. "Bunun en iyi fikir olduğundan emin değilim."

"Ya ona bir şey öğretmezsek ve o da orada aklını kaybederse?" diye sordu Ig. "Hunter, onun güvenliğimiz için bir tehdit oluşturmadığından emin olmak için elinden gelenin en iyisini yapacak. Beni sorumlu tuttunuz, bırakın da işimi yapayım."

Ağaca yaslandım ve ellerimi başımın arkasına koyarak gözlerimi Quen'den ayırmadım. Bana doğru baktı ve göz kırptığımda gözleri parladı.

"Hey!" diye bağırdı Ig. "İkiniz de pantolonunuzun içinde duramıyorsanız, defolup gidin buradan."

Quen'in yüzü pembeleşti. İnsanların onu eleştirmesine hâlâ alışmaya çalışıyordu ve onun üzerinde böyle bir etki yaratabildiğimi bilmekten dolayı kendimi çok beğenmiş olduğumu söylesem yalan olmazdı.

"Scott!" diye bağırdı Ig. "Odaklan!"

Ignacio'ya döndü.

Erik ağırlığını ayakları arasında kaydırды. "Gerçekten sanmıyorum ki—"

Ama Ignacio aurasını canlandırınca sözleri kayboldu. Gözlerimin içine baktı ve ben de karşılık olarak gözlerimi kıstım. Bana asla ondan şüphe duymam için bir sebep vermemişti, ama ben de ona varoluşumdaki en değerli şeyi asla teslim etmemiştim. Ignacio bir adım bile yanlış atarsa, o köprünün alevler içinde yanmasını izlemekten hiç çekinmezdim ve onu tamir etmenin hiçbir yolu olmazdı.

Ig beni uyardı: "Ona yardım etmeye çalışıyorum. Bu yüzden karışma."

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim, planladığı şeyden rahatsızdım ama başımı sallayarak devam etmesine izin verdim.

Parlak turuncu aura ona doğru fırladı. Quentin kendi kendine seslendi ama yeterince hızlı değildi, darbeyi aldı ve çimenlerin üzerine yere düştü. Öfkemi kontrol ettim, bunu kendi başına yapması gerektiğini kendime hatırlattım. Ig, az önce verdiği zarardan daha fazlasını verebilirdi.

Ig onu uyardı: "Kendini frenle Scott,"
"Beni yere serdin resmen!" diye bağırdı.
"Zor değildi canım."

Etrafında bir aura titreşiyordu ve ayağa kalkarken ona öfkeyle baktı. Altın bir duvar Ig'nin yönüne doğru hızla ilerledi, ancak o bunu durdurdu.

"Çok sinirli birisin Scott," diye yorum yaptı. "Neredeyse şuradaki erkek arkadaşın kadar kötü."

Bu benim dikkatimi çekti. Onun erkek arkadaşı olarak bu kadar açıkça anılmak yeni bir şeydi. Görünüşe göre sadece benim dikkatim çekilmemişti çünkü Erik parlamaya başladı ve Quen'in aurası zayıfladı.

Ig düşünceli bir ifade takındı. "Ama yine de onun kadar kötü değil. Gray... şey, o aramızdaki en kötüsü."

Ne yapıyordu o? Bu onu kışkırtmazdı.

Ig sözlerine şöyle devam etti: "Gerçekten de nasıl seçim yapacağını biliyorsun. Onunla neden zamanını boşa harcadığını anlamıyorum."

Quentin'in aurası titreşmeyi bıraktı ve katılaşıyor, tehditkar bir şekilde bedeninin etrafında titreşmeye başladı.

Erik, ayak uçlarında zıplayarak, "Kendini kontrol et, Quentin," dedi.

Ignacio'nun benim hakkımda söylediklerine gerçekten sinirleniyor muydu?

"Kaos ve yıkım, ölümle birleşmiş durumda." Sanki onu kışkırtmaktan zevk alıyormuş gibi görünüyordu. "Vücudunda tek bir doğru dürüst insan bile yok, yine de ne düşünüyorsun Scott? Onu değiştirecek kişinin sen olacağını mı?"

Ignacio başını geriye atıp kahkaha attı. Quentin ona doğru öyle kararlı adımlarla ilerledi ki ben ayağa kalktım.

"Kraliçe!" diye seslendim. "Yapma. Kontrol et. Tıpkı Sal'ın sana ringde öğrettiği gibi."

Ignacio'nun önünde durdu, sözlerimi dinlerken aramızda sessizlik hakim oldu. Aurası yavaşça soldu ve sonunda tamamen kayboldu. Ig de kendi aurasını kovdu ve ben de derin bir nefes aldım. Quentin bana cevap vermek için arkasını döndü, ama nedense Ignacio ağzını açtı.

"Şaşırtıcı değil mi?" dedi. "Seni kontrol altında tutabilecek tek kişi o."

Hiçbirimiz onu durduramadan oldu. Quen'in eli yumruğa dönüştü ve aurasıyla sarıldı. Arkasını döndü ve kolunu geri çekip Ignacio'nun çenesine sert bir yumruk attı. Ig havaya fırladıktan sonra yerde kayarak durdu.

"Kimsenin kontrolü altında değilim," dedi ve işaret parmağını ona doğru uzattı.

İg, dudağındaki küçük bir kesikle doğruldu ve Erik ona yardım etmek için hemen yanına koştu.

"Deli kadın," diye mırıldandı Ignacio.

Ayağa kalkmayı zar zor başarmıştı ki, auram onu yakındaki bir ağaca yapıştırdı. Onu eğitmesi için iznim vardı. Bir noktayı kanıtlamak için aurasını kullanmasına izin verilmişti. Ama onun ağzını açıp konuşmasından hoşlanmadım çünkü o da karşılık verdi.

"Gray!" diye bağırdı Erik. "Onu bırak."

İg'i yere bıraktım, o da tıslayarak tek kelime etmeden turuncu bir ışık hüzmeleri gibi hızla uzaklaştı.

Erik iç çekti. "İkinizin de insan ilişkileri becerilerinizi geliştirmeniz gerekiyor. Biz insanları kendi tarafımıza çekiyoruz, uzaklaştırmıyoruz. Ben onun yanına gidip durumunu kontrol edeceğim. İkiniz de sakinleşince bana katılın."

Bizi yalnız bıraktı ve ben gözlerimi devirdim, ama yanımda Quentin endişeli görünüyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Ben sadece—"

"Sorun yok."

"Hayır, öyle değil. İnsanların beni kontrol edebileceklerini ya da benim kontrol edilebileceklerimi düşüncelerinden nefret ediyorum."

"Bana güven, sevgilim, biliyorum."

"Ve senin hakkında söylediklerinden nefret ediyorum." Etrafındaki aura yeniden canlandı.

Dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi. "Ah, itibarımı önemsiyorsun. Çok duygulandım, Scott."

"Defol git, Gray." Ama uzaklaşırken dudaklarında bir gülümseme vardı.

"Kendine dikkat etmelisin, altın kız," diye seslendim arkasından. "Onurumu böyle savunmaya devam edersen, beni sevdiğini düşünebilirim."

Omuzunun üzerinden bana baktı ve bir an için bunu söyleyeceğini sandım. Ama bana sırtıttı ve ben de yere yığılıp arkamdaki nehre düştüm. Buz gibi su kemiklerime kadar işledi ve su yüzüne çıktığımda Quentin kıyıdan bana bakıyordu.

"Şimdi aklına kötü fikirler gelmesini istemeyiz, değil mi evlat?" dedi.

Artık bunun için çok geçti.

Akşam çökerken hava soğudu. Ignacio ile aramızdaki sorunları çözmüştüm. O asla kin tutan biri olmamıştı ve Quentin ona bu kadar sert vurduğu için kendini çok kötü hissediyordu. Telafi olarak onu Sal'ın yanına götüreceğine söz vermişti ve Ig onu, benim hoşuma gitmeyecek kadar uzun süren bir kucaklamayla sarmıştı.

Ancak, suçluluk duygusu onu hâlâ tüketiyordu ve melankoli uzun süre devam etti, ben de artık dayanamaz oldum.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Elysia'nın arka sokaklarında, meraklı gözlerden uzakta, geç saatlerde yolumuza devam ettik. Quen kollarını kendine doladı ve onu kendime çekmek istedim ama henüz güvenli değildi.

Parkın yanından geçerken, ufuk çizgisinin ötesine uzanan, nemden dolayı camları buğulanmış devasa bir sera sırası gözümüze çarptı.

"Gray, bu ne?" diye sordu Quen, ben önde yürürken bana yetişmek için koşarak.

"Göreceksin," diye yanıtladım.

Cam yapılara ulaştığımda, kapıyı açmadan ve onu içeriye almadan önce etrafa şöyle bir göz attım.

"Burada olmamamız gerekirdi," diye düşündü.

Quen eşiği geçtikten sonra, arkamızdan kapıyı kapattım ve onu arkadan kollarımla sardım.

"Muhtemelen hayır, ama çok mutsuz görünüyorsun," diye fısıldadım kulağına. "Çiçeğini seçmen gerekiyor."

"Yapamam." Elimden kurtulmak için çırpındı.

"Evet, yapabilirsin," diye itiraz ettim. Quen kollarımda dönmeye çalıştı ama onu sayısız çiçeğe doğru tutmaya devam ettim. "Bu senin hakkın."

Onun ilahi doğasını kabul etmesini ve ondan kaçmayı bırakmasını çok istiyordum. Süslü balolar bu hayatın sadece bir yönüydü. Quen, ona sunduğumuz her gelenekten zevk almalıydı ve Erik ile Archer onu birden derin sulara atıp buranın evi olduğunu kabul ettirmek isterken, benim altın kızımın nazikçe ikna edilmesi gerekiyordu. Quen, kontrolün kendisinde olduğuna inandığında en iyi performansı sergiliyordu.

"Gri," dedi, sözlerine tereddüt karışmıştı, sonra içini çekti. "Nasıl birini seçeceğim ki?"

Onun bir kısmının pes etmek istediğini biliyordum. Quentin'in egosu, onun bir Tanrıça olduğu gerçeğini tamamen reddetmesine izin vermezdi. Bu gerçeğin, korkusunun önüne geçmesi gerekiyordu.

Onu kollarım arasından ayırıp elini tuttum ve koridordan aşağı yürüdüm.

"Bunu hissedeceksin," diye açıkladım. "İçgüdülerine güven."

Başını sağa sola çevirerek etrafımızdaki açmış çiçekleri inceledi. Ig'in ayçiçeklerini ve Sloan'ın şakayıklarını gösterdim ama o, benim çiçeklerimin yanında durmamızı istedi.

"Hâlâ bunların en sevdiklerim olduğunu düşünüyorum," diye mırıldandı Quen, Odessa zambaklarının siyah yapraklarına parmaklarını dokundurarak.

"Dilediğiniz takdirde, bunlardan sınırsız miktarda sahip olabilirsiniz."

Her gün onun için onlardan yapardım. Vazolar dolusu, yer kalmayana kadar. Ne isterse, onu yerine getirmek için elimden geleni yapardım. Onun her ihtiyacını karşılama arzusu her geçen gün daha da güçlendi, ta ki beni tamamen tüketeceğinden emin olana kadar.

Değişen bitki ve hayvan türlerinin arasında yürüdük, Quentin sorular sorduktan sonra kadın gerildi.

"Bu nedir?" diye sordum, tetikteydim.

"Benimle gel."

Quen daha özgüvenli yürüyordu. Bunu hissetmişti. Kendisini çağıran ve onu temsil edecek çiçeği hissetmişti. Diğerlerinin arasından geçtik, sonra o çiçeğin önünde durdu.

Orkideler.

Çiçekleri orkideydi.

"Çok güzeller," diye fısıldadı, çeşitli renklerdeki narin yapraklara bakarak.

"Bundan daha azıyla ilişkilendirilme yeteneğiniz olmazdı."

Bana bakarken yanakları pembeleşmişti. Bitkiden nazikçe bir çiçek kopardım ve kulağının arkasındaki saçına taktım.

"Seni seviyorum, Quentin," dedim ona usulca.

Kendimi bu kelimeleri söylerken gittikçe daha çok buluyordum. Sanki artık onları içimde tutamıyordum.

Kirpiklerinin altından bana baktı. "Ben de seni seviyorum, Gray."

Gözlerim aniden yüzüne çevrildi ve ilk defa onu doğru duyup duymadığımdan emin olamadım. "Kraliçe," dedim, ellerimle yüzünü

kavrayarak.

"Seni seviyorum," diye tekrarladı, neredeyse soru sorar gibi.

Göğsümde öyle bir şey filizlendi ki, patlayacakmışım gibi hissettim. Üç basit kelime beni paramparça etmeye ve ona kalbimi sunmaya yetti. Dudaklarımı sertçe onun dudaklarına bastırdım ve Quen geri çekilmeden önce tişörtümü avuçladı.

"Emin misin?" diye sordum, birden şüphelenerek.

Gözlerine baktım, bunun bizim bir oyunumuz ya da geçici bir heves olmadığını anlamak istiyordum. Gerçekten bunu kastettiğini bilmem gerekiyordu. Onunla karşılaşana kadar aşk özlemi çekmiyordum. Quentin, etkilemeyi ve sevgisini kazanmayı arzuladığım tek varlıktı. Diğer herkes yanabilirdi, gözümü bile kırpmazdım, ama o da bana benim ona sunduğum kadar derin bir sevgiyle karşılık vermeliydi.

Yüz ifadesi yumuşadı ve gözlerime bakmak için parmak uçlarına yükseldi. Ona bakmak için hafifçe eğildim, ellerim kalçalarına kaydı. Alışkın olduğum koyu renkli irisler altın rengi beneklerle doluydu.

"Ne olacağını bilmiyorum," diye fısıldadı. "Ama keşke onları kaybetmeden önce anne babama onları ne kadar çok sevdiğimi söyleyebilseydim. Sana söylemediğim için pişman olmak istemiyorum. Yani, evet. Eminim. Seni seviyorum, Gray."

THIRTEEN

QUENTIN

Sonunda bunu itiraf etme cesaretini bulmuştum. Ödünç alınmış zamanla yaşamak beni tüketiyordu. Eğer daha uzun süre burada olacağımı garanti edemezsem, bu açıklama anlamsız görünüyordu. Ama anne babamı, bunu son bir kez daha onlardan duymak için her şeyimi vereceğimi düşündüğümde, o üç küçük kelime dudaklarımdan döküldü. Yarının garantisi yoktu ve ben bir saniye daha boşa harcamayı reddettim.

Gray'in malikanesinin rahatlatıcı karanlığından sonra, Ignacio'nun mülkü göz kamaştırıcı derecede parlaktı. Benim altın dokunuşlarıma rağmen, ev hâlâ sisle örtülüydü ve sevdiğim adamla ilişkilendirdiğim uğursuz bir his uyandırıyordu.

Ig'in malikanesi açık bir alandı. Dekorasyonda minimalist bir yaklaşımı tercih ediyordu ve her odayı mağara gibi gösteriyordu. Koridorlarda çeşitli boyutlarda ayçiçekleri yer alıyordu. Sıcaklık yayan bir evdi ama tam anlamıyla ev değildi.

Gray'in evi değildi elbette.

"Gelişmişsin," dedi Ig, aurasını kendine doğru çekip bana doğru yürürken.

Gray beni tekrar antrenman yapmam için Ignacio ile bırakmıştı. Muhtemelen en iyisi buydu. Gray etraftayken duygularım asla kontrol altında değildi. O benden en iyi ve en kötü yanlarımı ortaya çıkarırken, duygularım sürekli yüzeyin altında kaynıyordu. En sevdiğim dikkat dağıtıcı unsur olmadan daha iyi odaklanabiliyordum ve Ig'nin antrenmanları daha az yorucu geliyordu.

Ağır bir el omzuma indi ve ona güçsüz bir gülümseme verdim. "Gerçekten Dünya'ya dönmek istiyorum."

Yüzünü buruşturdu. "Aşağıda ne bu kadar harika? Cennetin bir parçası olmak istemiyor musun?"

“Bu yerin bu kadar harika olan yanı ne?”

Ignacio'nun kahkahası o kadar derin ve içten geldi ki, benim de gülümsemem genişledi. "Birlikte çalışmak için yaratıldık. Bu, hayatta kalman ve saflarımıza katılman için yeterli bir argüman olmalıydı," diye açıkladı.

"Satış yapmıyorsun," diye takıldım ve o da bana orta parmağını gösterdi. "İg, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Ne olduğuna bağlı."

“Bu bizim yeteneklerimizle ilgili. Tanrı'nın doğrudan bir isteğini reddedemezsiniz, ama hepiniz sormakta tereddüt ediyorsunuz gibi görünüyor.”

Ignacio başını kanepeye doğru savurdu, koyu renk saçlarından bir tutam yerinden oynadı. Turuncu canavarın üzerine çöktük, vücudum neredeyse oraya yaslanmış yumuşak minderlerin içinde kayboldu.

“Eskiden birbirimizden iyilik istemek normaldi. Birbirimize kenetlenmenin ve akrabalarımıza yardım etmenin bir yoluydu. Ama her zaman bunu fazla abartanlar olur. Senin yeteneğin tam olarak bu. Senin özün. Birisi onu kullanmak istediğinde, sana ait olan bir şeyi alıyor. Kutsal bir şeyi.” Ignacio derin bir nefes aldı ve gözlerinde uzaklara dalmış bir ifade vardı. “Hayır diyemezsin ve insanlar bunu kötüye kullandı. Gray'in babası Kieran, tanrıların bir şey istemesini yasakladı.”

“Ama hâlâ yapıyorlar.”

“Biz bencil varlıklarız, Quentin. İstedığımızı elde etmekle yetinmeyeceğiz.”

Kollarımın ve ense tüylerim diken diken oldu. Uzandım ve nazıkçe koluna dokundum.

“İnsanlar istediklerini elde etmek için seni kullandılar,” diye fısıldadım ama sözlerim odada çok yüksek sesle yankılandı.

İg'in eli uzandı ve benimkinin üzerine yerleşti. Parmakları tenime hafifçe dokundu. "Seninki ve benimki gibi hediyeler çok güzel. Hatta en değerlileri olduklarını iddia ederim. Ama yanlış ellerde tehlikelidirler. Çevreni dar tutmanın önemini acı bir şekilde öğrendim, Scott."

"Üzgünüm."

“Gray’e sahip olduğun için sana tavsiye vermek bana düşmez belki ama onun yeteneği bizimkine benzemiyor. Birinin Gray’den doğrudan yeteneğini kullanmak için izin istemesi nadirdir. Sonuçları çok büyük olur. Ayrıca, o en cana yakın Tanrı da değil,” dedi Ig bana mahcup bir sırıtışla.

“Scott, herkesin seni tanımak istemesinin nedenini sorgula. Yanına yaklaştırdığın Tanrılar konusunda seçici ol.”

"Endişelenmene gerek yok, Ig. Ben her zaman temkinli oldum."

“Ig, tatlım, o hâlâ burada mı?” Elva’nın sesi evin içinde yankılandı.

Gözlerindeki o kederli ifade kayboldu, yerini aldığı ışık aldı. Elva'nın sesi, Ig'in yeniden yaşadığı geçmiş ihanetlerin acısını dindirmeye yetti.

"Başka nerede olabilirdi ki?" diye karşılık verdi. "Elysia'nın en mutlu köşesi onun yanında."

Elva'nın incecik bedeni, koyu mor bir elbiseyle kapı aralığında belirdi. Bakışları bir an ona takıldı, sonra bana döndü.

"Ben senin başının çaresine bakacağım," dedim ayağa fırlayarak. "Gray'in yanına geri döneceğim."

Elva, "Birkaç dakika bekleyebilir," diye yanıtladı.

Odaya girdi, doğruca bana doğru geldi ve geri çekilip ondan uzaklaşmamak için kendimi zor tuttum. Elva'nın elleri buz gibiydi, yüzümü kavradı, başparmakları elmacık kemiklerim boyunca gezindi, sonra bir yanağıma, ardından diğerine bir öpücük kondurdu.

"Seni ait olduğun yerde, aramızda görmek çok güzel," dedi yüzü ışıldayarak.

Elleri yüzümden aşağı, kollarıma doğru kaydı ve sonunda parmaklarımızı birbirine kenetledi. Geri çekilerek beni süzdü, gözleri buğulanmaya başlamıştı.

"Elva," dedi Ignacio sessizce. "Bırak gitsin."

Bakışları erkek arkadaşına kaydı. "Bizi yalnız bırakabilir misin, konuşalım?"

Başımı hızla çevirip Ignacio'ya baktım, gözlerimle bu durumda bırakılmamak için yalvarıyordum. Ama o tamamen Elva'ya aşık olmuştu ve Elva'nın arzuladığı şeyi başarmak için çaba gösteriyordu.

“Elbette. Ona nazik davran.” Ignacio, odadan çıkmadan önce dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurdu.

Elva, "Antrenman nasıldı?" diye sordu. "Geçen seferkinden daha iyi miydi?"

"Geçen sefer olanları duydun mu?" diye mırıldandım.

“Annen gibisin. Çabuk tepki veriyorsun ve sonrasındaki sonuçları düşünüyorsun. Sana baktıkça Mal’ı daha çok görüyorum. Senin ne hale geldiğini görseydi çok gurur duyardı ve—”

Elva'nın ellerinden hızla kurtuldum ve bir adım geri çekildim, aniden duvarların üzerime doğru yaklaştığını hissettim.

"Sorun ne?" diye sordu, benim adımlarımı taklit ederek. Aramızda biraz mesafe bırakmak için ellerimi uzattım. "Quentin—"

"Ben Mallory değilim," dedim kollarımı indirerek.

"Biliyorum." Elva alt dudağını ısırды ve bakışlarını yere indirdi. "Sizi rahatsız ettiysem özür dilerim. Niyetim bu değildi. Uzun zamandır etrafımda hiç ailem yoktu."

Daha gençken, evlat edinilmeden önce, biyolojik ailemle tanışmanın nasıl olacağını sık sık merak ederdim. Çok etkileyici ve güzel olacağını hayal ederdim. Sinematik bir sahne olacağını. Sonunda ait olduğumu hissedeceğimi ve bu garip yalnızlık duygusunun sonsuza dek ortadan kalkacağını düşünürdüm. Gerçekte ise, bu beni kafa karışıklığı içinde ve midemin derinliklerinde bir kaygı düğümüyle baş başa bıraktı.

"Kimsenin yerini almaya çalışmıyorum," diye beni temin etti Elva. "Gray bana senin daha büyük bir erkek kardeşin olduğunu söyledi. Cassidy mi? Doğru mu?"

Cass'in adını duyunca gerildim. "Evet."

"Belki hepimiz bir araya gelebiliriz?" diye önerdi Elva. "Aile olarak. Onun bir karısı var mı?"

"Nişanlı."

"Gray'in orada olmak isteyeceğinden eminim. Ve eğer izin verirsiniz Ignacio da bize katılacak—"

"Elva," dedim sesim yükselerek. "Bekle."

"Sorun nedir?"

Tanrılar bencildi. Bazen bu bencillik kötülükle örtülü değildi. Sahip oldukları her türlü ihtiyacı karşılama arzusunun derin bir örtüsüyle gizlenmişti. Elva'nın ihtiyacı ise kendini tekrar ailesiyle çevrelemektir ve benim isteyip istemediğimi düşünmeden planlarını uygulamaya koydu. Neden istemeyeyim ki? Kan bağı ve tanrılık; görünüşe göre büyük ikramiyeyi kazanmıştım. Gray dışında hiç kimse bunun benim için bir kabus olduğunu anlamadı.

"Cassidy'yi bu işe karıştırmayı istemiyorum," dedim ona. "Ya da Sophie'yi. Kardeşimin tanrılarla ne kadar az ilişkisi olursa o kadar iyi."

"Hâlâ seninle uğraşacak." Elva yüz ifademi okudu ve kaşları kalktı. "Ah! Ona söylemeyi düşünmüyorsun herhalde."

"Anlatacak bir şey yok."

"Tanrısallığınız ondan mı gizleyecektiniz?"

"Bunun asıl amacı bu değil mi zaten? Aşağıdakilerin hiçbirisi benim kısmen Tanrı olduğumu bilmiyor."

"Peki ya yukarı çıkarken ne olacak?"

"Yükselmek mi?"

"Eve döndüğünüzde, Elysia'da kalıcı olarak yaşayın."

"Keşke insanlar bunu söylemeyi bıraksalar. Yarınız benim ölmemi istiyor, diğer yarınız ise sanki zaten bir hayatım yokmuş gibi buraya taşınacağımı düşünüyor." Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim ve çekiştirdim.

Sonraki cümlesini kaşlarını çatarak, sanki benim mantığımı kendi mantığıyla karşılaştırmakta zorlanıyormuş gibi sessizce mırıldandı: "Grayson yüzünden senin de burada onunla birlikte olmak isteyeceğini varsaydık."

Kaygı o kadar şiddetli bir şekilde yayıldı ki, etrafımı saran auram adeta açıldı. Bildiğim hayata ve bana tanıdık gelen şeylere o kadar odaklanmışım ki, eğer bu durumdan sağ kurtulursam Gray ile ilişkimizin nasıl devam edeceğini hesaba katmamıştım. E.L.I. sonsuza dek süremezdi ve Gray de Dünya'ya yerleşecek türden biri gibi görünmüyordu.

Elva, etrafımızda altınlar uçuşurken hiç tepki vermedi. Yanıma geldi ve beni kucakladı. Onu itme isteğiyle mücadele ettim ama sonunda kollarında rahatladım.

"Özür dilerim," diye fısıldadı saçlarıma. "Düşünmen ve karar vermek gereken çok şey var. Varsayımlarda bulunmamalıydım."

Kollarım onun narin bedenini sardı. Öz annemi öldüren kadını kucaklamak tuhaf bir duyguydu. Anladığım kadarıyla Elva'nın başka seçeneği yoktu. Gerçekten de yoktu. Elinin zorlandığı ve onu cezalandırmanın anlamsız olduğu gerçeğinden teselli bulamamış olmalıydı. Beni ailesine dahil etmeye ve kendisini benim ailemin bir parçası yapmaya çalışması, kaybın acısını hala derinden hissettiğini ve kendi yöntemleriyle telafi etmeye çalıştığını gösteriyordu.

Aniden dolan gözyaşlarımı bastırmaya çalışarak, "İstersen birlikte vakit geçirebiliriz," dedim. "Birbirimizi tanıyabiliriz. Ama lütfen, şimdilik Cassidy'yi bu işin dışında tutalım."

Babam bana uzlaşma konusunda çok kötü olduğumu söylerdi. İnatçı olduğumu ve her şeyin benim istediğim gibi olmasını istediğimi söylerdi.

Onunla aynı fikirde olmamak mümkün değildi ve bu durum hayatım boyunca işime yaradı, ama bazen beni çok yoruyordu.

"Bunu isterim," dedi Elva beni bırakarak. "Seni Gray's Hastanesi'ne geri götürmeliyiz."

Etrafımızda dumanlı mor bulutlar belirdi. Elva'nın aurası üzerindeki kontrolü muhteşemdi. Aura, onun emrini bekleyerek, nazikçe etrafında dans ediyordu.

"Oraya yürüyerek gidebilir miyiz?" diye sordum, etrafımı sararken. "Beni bu halde görüp endişelenmesini istemiyorum."

Gray'in ilgisine alışmaya başlamıştım ama zaten yeterince derdi vardı. Aidiyet, aile ve onunla ilgili ufak tefek endişelerime bir de onun dolup taşan yükü eklememe gerek yoktu.

"Elbette," dedi ve kolunu bana uzattı.

Tereddütle, ben de kendi cihazımı onun içinden geçirdim ve Elva beni Ig'in evinin içinde gezdirdi, sonunda dışarı çıktık.

"Ignacio ile mi yaşıyorsunuz?" diye sordum, merakımı dizginleyemeyerek.

"Henüz değil. Hunter ilişkimizden haberdar değil. Biliyorsun, beni ve Gray'i bir araya getirmeye çalışıyor."

"Öyle duydum," diye mırıldandım dişlerimi sıkarak.

"Ona söylemeyi planlamıştık, ancak yaşanan her şeyden sonra beklemeye karar verdik."

"Üzgünüm. Planlarınızı askıya almak zorunda kaldım."

Elva, dirseğinin iç kısmıyla elimi kavradı ve dilini şaklattı. "Özür dileme. Her şeyin bir sebebi vardır. Sonunda başaracağız."

"Hunter'ın hayranı mısınız?"

Elva kısık sesle güldü. "Sen baş belasısın," diye mırıldandıktan sonra soruma cevap verdi: "Hayır."

"Neden onu meclis üyeliğinden almıyoruz?"

"Keşke bu kadar basit olsaydı. Elitlerin bir kısmı ona tapıyor. Alt sınıf Elysialılar da öyle. Onu görevden alırsak, yerine birini bulmamız gerekecek ve şu anda geçerli bir seçenek yok. Hepimizin saygı duyduğu ve üzerinde anlaştığı kimse yok. Buradaki istikrarsızlık, Dünya'daki istikrarsızlığa yol açar. Eğer birbirimizle savaşımaya odaklanırsak, dua etmeye odaklanamayız. Savaşların, kıtlıkların ve salgın hastalıkların çoğu Elysia'daki sorunlara dayanıyor. Dikkate alınması gereken birçok faktör var."

“Bu hassas bir denge.”

Hunter'ın malikanesine vardığımızda kapı gürültüyle kapandı ve Archer patikadan aşağı koştu. Saçları sanki çekiştirmiş gibi garip açılarla dikilmişti ve yüzünün sol tarafındaki deride derin kesikler vardı, altın sarısı, yeşil benekli kan sızıyordu. Larkin onu kapıdan dışarı takip etti, ancak bizi görünce aniden durdu.

Archer'ın bakışları üzerime dikildi ve yüzünde uğursuz bir gülümseme belirdi. "Ailece zaman geçirmenin tadını mı çıkarıyorsun? Seni tasmaından kurtarmasına şaşırdım."

Birkaç gün önce Archer'ın evinden ayrıldığımdaki halimi hatırlayınca yüzüm utançtan kızardı.

Larkin, Elva'ya "Onu Gray'in yanına geri götür," dedikten sonra Archer'a döndü. "Senden bu kadar yeter. Cezaya mı düşkünsün? Hunter bu akşam zaten seninle ilgilendi."

“Umursuyormuş gibi davranma.” diye öfkeleni Archer. “Bak Quentin. Seni bir ağa düşürüp kendi isteklerini yerine getirmeni sağlayacaklar. Yoksa sana biraz özgürlük vererek seni önemsediğine mi inanmaya çalışıyor? Eğer hâlâ tamamen ölümlü olsaydın, sana değer verir miydi diye kendine sor.”

“Archer!” diye çıkıştı Larkin, onu sertçe iterek. “Hunter’ı bizzat kendim almadan önce eve gitmeni öneririm.”

Gözlerini kısarak hafifçe eğildi. "Ne derseniz, Majesteleri."

Doğruduğu anda etrafını yeşil bir girdap sardı ve gözden kayboldu.

"Larkin," diye başladı Elva.

Ama Larkin bize bir bakış bile atmadan öfkeyle eve geri döndü.

"İyi misin?" diye sordu Elva, dikkatini bana çevirerek.

Başımı salladım. "Onu burada göreceğimi beklemiyordum."

"Archer kendi kurallarına göre hareket eder."

Bunun gayet farkındaydım.

“Bence bu yürüyüşü kısa kesip sizi Gray’in evine geri götürmemiz en iyisi. Hunter kötü bir ruh halindeyse, ihtiyacımız olan son şey sizin Elysia’da dolaşmanız,” diye belirtti Elva. Gray’in evinin giriş holünde belirmeden önce bizi kendi aurasıyla sardı.

"Geri döndünüz, Bayan," dedi bir kadın bana doğru yaklaşarak. Kim olduğunu merak ederek birkaç kez gözlerimi kırıştırdım.

"Şey, evet," diye yanıtladım.

"Ona hazır mı, Poppy?" diye sordu Elva.

"Her şey yerli yerinde," diye yanıtladı.

Elva yüzünde kocaman bir sırıtışla bana baktı. "Seni yalnız bırakıyorum."

"Bekle." Elini tuttum. "Neler oluyor?"

"Merak etme Quentin. Akşamın tadını çıkar."

FOURTEEN

QUENTIN

Yirmi dakika sonra, Gray'in evinden geçerek bahçeye doğru yürüdüm. Kot pantolonum ve tişörtümün yerini, sadece onun seçebileceği altın rengi bir elbise almıştı. Saten kumaş, hiçbir kusurumu gizlememe izin vermiyordu ve balıkçı yaka ile kalçama kadar uzanan yırtmacıyla birlikte, bolca tenim görünüyordu.

Burnunun üzerinde çiller olan, küçük bir tanrıça görünümündeki Poppy, neler olup bittiğini bana anlatmayı reddetti ve dışarı adımımızı attığımızda nefesim kesildi. Havadaki soğukluk kollarımda tüyleri diken diken etti ve ipek elbisenin altında meme uçlarım gerildi.

Grayson neredeyse anında ortaya çıktı. Üzerindeki takım elbise, vücuduna mükemmel bir şekilde dikilmişti, siyah ve iskeletine tam oturuyordu. Yakalarındaki koyu renkli işlemeleri ve saçlarının arasına yerleştirilmiş tacını fark ettim. Başından yükselen sivri siyah noktalar ve koyu renkli taşlar gecenin karanlığında parılıyordu.

"Teşekkür ederim, Poppy," diyerek onu gönderdi ve küçük tanrıça içeri geri döndü.

Gray'in derin bir şekilde eğilirken yaptığı hareketleri gözlerimle takip ettim. Belinden hâlâ eğik bir şekilde, bakışları bana doğru kaydı ve elini uzattı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. Elimini onun eline koyduğumda, dudaklarını parmak boğumlarıma değdirdi ve doğruldu.

"Benimle gelersen, açıklayacağım."

"Koşabilecek durumda değilim ki."

"Denesen bile seni yakalardım."

"Sinsi."

Parmaklarımız birbirine kenetlenmiş halde, zambakların arasından geçen patikalarda yürüyorduk. Sis hâlâ yerleri kaplıyor ve gökyüzü öfkeli

görünüyordu, ancak havadaki soğukluğa rağmen, yanımda Gray'in olmasından kaynaklanabilecek tuhaf bir sıcaklık içimden geçiyordu.

"Sizin için bir hediyeleşme balosu düzenleme fırsatını kaçırdım," diye açıkladı. "Bu yüzden ikimiz için özel bir balo düzenlemenin bu eksikliği telafi edeceğini düşündüm."

"Sadece ikimiz mi?" diye sordum uçurumun tepesine tırmanırken.

"Böyle olmasını tercih edeceğinizi düşündüm. Baskı yok. Stres yok. Sonuçta burası bir hayvanat bahçesi ya da sirk değil."

O benim sözlerimi bana karşı kullandığı için omzumla koluna çarptım.

Tepeye vardığımızda rüzgar saçlarımı yüzümün etrafında savurdu ve Gray'in kolu omzuma dolanarak beni sıkıca bedenine çekti.

"Sana göstermek istediğim bir şey var," dedi ve beni sola doğru yönlendirdi.

Rüzgarda sallanan bir sıra zambağı işaret etti ve aralarına serpiştirilmiş orkidelerin yapraklarının, havanın saldırısına karşı cesurca direndiğini gösterdi.

"Kara orkideleri," dedi Gray. "Burada hayatta kalıp kalmayacaklarından emin değilim, ama benimkilerin yanında büyümeleri doğru geldi."

"Ben antrenman yaptım, sen bütün günü bahçeyle mi geçirdin?" Kahkaha cümleye sızmak üzereydi. Gray'in bahçeyle ilgilenmek gibi önemsiz bir şey yaptığını hayal edemiyordum.

"Tam olarak değil," diye itiraf etti. "Tobias'ı onları dikmesi için davet ettim. O bu işin en iyisi. Neredeyse her şeyi yetiştirebilir."

"Tobias," diye tekrarlardım ismi. "Küçük bir tanrı mı o?"

"Evet. Neden?"

"Archer'ı ziyaret etmeye geldi."

"Ne için?"

"Bilmiyorum. Archer konuşmamıza izin vermedi. Yatak odasında bir şeyler yetiştiriyor."

Gray'in ruh hali karardı. "Neden onun yatak odasıdaydın?"

"Ona karşı kullanabileceğim bir şey bulmaya çalışıyordum," diye sertçe cevap verdim.

"Peki, bir şey bulabildiniz mi?"

"Hayır. Zaten artık bunun bir önemi yok."

"Hayır," diye onayladı, kulağımın arkasına düşen bir tutam saçı düzeltirken. "Öyle değil."

Etrafımızda melodik notalar yankılanıyordu ama konuşmacı ya da müzisyen yoktu. Elysia'nın kendine özgü bir büyüğü vardı ve ben hala onun sırlarını öğreniyordum.

“Benimle dans eder misin, Quentin?”

“Nasıl hayır diyebilirdim ki?”

Gray'in kolları belimi sarmıştı, benimkiler ise onun boynuna dolanmıştı. Bu gibi anlarda, hayatımda olup biten her şeyi dışlamak kolaydı. Ölüm yakın değildi. Omuzlarımda hiçbir sorumluluk yoktu. Benden ve sevdiğim Tanrı'dan başka hiçbir şey yoktu.

"Biliyorsun," dedim, alnını benimkine yaslarken. "Böyle tatlı dilli olmaya devam edersen, hak ettiğin itibarını kaybedersin."

"Bundan çok şüpheliyim. Bu sadece senin için." Gray'in ellerinden biri belimden ayrıldı ve parmakları boğazımı kavradı. "Ve biliyorum ki kişiliğimin bu yeni özelliğini kimseye anlatmayacaksın."

Gray'in bu halini kimseyle paylaşma niyetim yoktu. Varlığıyla insanları titreten, hoşuna gitmeyen her şeyi yok eden bu garip Tanrı, sadece benim için yumuşadı. Benim için denemeler yaptı ve konfor alanının dışına çıktı.

Aklımda bir düşünce belirdi ve onu uzaklaştırmaya çalıştım, ama kök saldı ve bakışlarımı Gray'in yüzünden ayırmama neden oldu.

"O parlak zihinde neler oluyor?" diye sordu, elini boğazımdan çekip parmak uçlarıyla şakağıma dokunurken.

"Bu aptalca," diye itiraf ettim.

"Neredeyse kesinlikle, ama yine de duymak istiyorum."

Göğsüne hafifçe vurdum ama sessizliği beni devam etmeye zorladı. "Eve dönerken Archer'a rastladık."

Dokunuşumun etkisiyle Gray gerildi ve ona baktım. Çenesi kasılmıştı, boynunda bir damar atıyordu. Uzanıp elimi yanağına koydum ve biraz gevşedi.

“Bir şey söyledi—”

"Ne?" diye sordu Gray, gözlerini bana dikerek.

Bu bir hataydı. Güvensizliklerimin beni ele geçirmesine izin verdiğim için pişman oldum, ama artık geri dönüş yoktu. "Eğer hâlâ ölümlü olsaydım benimle ilgilenmeyeceğini söyledi. Sadece ilahi yönümden dolayı ilgilendiğini ima etti."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Elbisesindeki işlemeleri incelerken göğsüm adeta çöktü. Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışarak, Archer'ın sorun çıkarmaya çalıştığını kendime

hatırlatmaya çalıştım.

“Seni seviyorum, Quentin.” Gray bunu öyle bir güçle söyledi ki, tekrar ona bakmak zorunda kaldım. “Senin ilahi bir yanının olduğunu bilmeden çok önce seni seviyordum. Bunu sana karşılık duymak için söylemiyorum. Sana, ne kadar gülünç bir varlık olduğunu fark etmen için söylüyorum.”

Sözler zihnimde sürekli yankılanıyor ve göğsümün, içindeki saf sevinçten patlayacakmış gibi hissetmesine neden oluyordu.

"Yanılma. Seni kendime denk görmüyorum," dedi bana dik dik bakarak.

Duygusal şok.

Neşe yerini o kadar çabuk öfkeye bıraktı ki, etrafımızı altın rengi ışıık huzmeleri sardı. Korku ve hayal kırıklığı da ona eşlik etti. Yukarıdan gelen bir gök gürültüsü, yağmur yağarken ruh halimi yansıtıyordu. Gray beni bedenine daha da yaklaştırdı, beni kuru tutmak için üzerime doğru eğildi.

Parmak boğumları yanağıma değdi, kaşları çatıldı. "Seni kendimden çok daha iyi görüyorum."

Şok, diğer tüm duyguları bastırdı ve gürleyen kalbimi susturdu. "Ne?"

“Elva’dan seni bana geri getirmesini istediğimi biliyor musun? Dizlerimin üzerine çöktüm ve senin için yalvardım. Ben bir Tanrıyım ve sen o sırada ölümlü bir insandan başka bir şey değildin, ama senin hayatın için yalvardım.”

Sözlerin büyüklüğü beni derinden etkiledi ve kalbimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldım.

“Archer gördüklerinden bahsediyor. Ben hiçbir zaman en şefkatli Tanrı olmadım.” Gray öfkeyle burnunu çekti. “Sana olan sevgimi benim için hiçbir anlam ifade etmeyen birine açıklamak zorunda hissetmiyorum. Ama benim için önemli olanlar, senin için ne kadar ileri gidebileceğimi anlıyorlar.”

Gray nadiren kendini birine açıklardı. Elbette, Archer'a her şeyi açıkça anlatmazdı. İkisi arasında hissedilir bir gerilim vardı ve Gray, Archer'ın beğenisini kazanmaya çalışmaktansa bir kolunu kesmeyi tercih ederdi.

“Biliyorum ki benden daha iyisin ve aynı zamanda seni hiçbir şekilde hak etmediğimi de biliyorum. Bu yüzden hayır, Quentin, kendimizi eşit görmüyorum.”

“Grayson—”

“Bunu sana kanıtlamamı ister misin?” Gray önümde diz çöktü ve kalçalarımın altına tuttu.

"Kalk," dedim ona. "Yağmur yağıyor."

"Sana ilk tapacak olan ben olacağım," diye fısıldadı, ardından bir gök gürültüsü daha duyuldu. Ardından gelen şimşek yüzünü aydınlattı ve bu kırılganlık nefesimi kesti. "Hiçbir ölümlü. Başka hiçbir Tanrı. Ben, Grayson, kaosun Efendisi ve yıkımın Kralı, seçkin bir Tanrı, ayaklarının dibinde sana tapacağım."

Başını hafifçe karnımın yumuşaklığına yasladı ve sessizce mırıldandı. Etrafımızda aralıksız yağan yağmur ve kulaklarımda uğuldayan kanımın sesi yüzünden kelimeleri anlayamadım.

Tam ona bu çılgınlığı durdurmasını söyleyecekken, içimde bir şey sarsıldı ve titremeye başladım. Gray'in kollarını sıkıca tuttum, tırnaklarım takım elbisesinin kumaşına saplandı ve bu his dayanılmaz hale geldi. Sanki özgür bırakılıyormuşum gibi, varlığımın derinliklerinde garip bir kırılganlık hissi oluştu. İnleyerek, vücudumdaki her sinirde inkar edilemez bir zevk hissettim.

Gray yavaşça başını kaldırdı ve ayağa kalkmadan önce bana baktı. Yağmur burnundan aşağı süzülüp saçlarını düzleştirdi. Başındaki tacı çıkarıp nazikçe benimkine yerleştirdi. Ağır metal tam oturmadığı için kaydı ve yeni yerinde yamuk bir şekilde durdu.

"Kendine bak," dedi.

Vücuduma şöyle bir baktığımda, altın renginde parlıyordu ve derimin altındaki damarlar da aynı renge bürünmüştü.

"Gray," diye fısıldadım, göğsümü panik kaplamıştı.

Başını salladı ve bir köpek gibi su damlacıkları saçtı. "Sana tapılırken bu zaman zaman olur. Bunu bastırmayı öğreneceksin."

"Doğum gününde böyle ışıldıyordun," diye yanıtladım o sabahı hatırlayarak.

"Çünkü insanlar bana dua etmeye ve bana tapınmaya odaklanmışlardı. Ben de sana tapındım, Quentin. Tanrılar olarak bunu birbirimiz için yapmıyoruz, ama bu sana, sana, senden ne kadar aşağı olduğumu düşünmediğimi göstermeli, kanıtlamalı."

Parmak uçlarıma yükselerek dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım ve onu derin bir öpücükle öptüm. Tanrılar arasındaki gelenekler benim için yeniydi, ama bunun çok şey ifade ettiğini biliyordum. Geleneklerine, tanıdığım herkesten daha çok değer veriyorlardı.

"Gecenin geri kalanını sana taparak geçirmek istiyorum," diye fısıldadı dudaklarımdan. "İzin verir misin, Tanrıça?"

Onun sergilediği gösteriden sonra herhangi bir şey söyleyemez hale geldiğim için başımı salladım.

Gray beni öptüğünde, dilini ağzıma soktuğnda, onun o büyüleyici havasına, yatak odasının sıcaklığına ve kuruluğuna dair beklentim kayboldu. Ona sarıldım, bedenim zaten daha fazlasını istiyordu. Ondan gelen en basit dokunuş bile beni her zaman çılgına çeviriyor, sahip olduğum tüm mantığı ve aklı yok ediyordu.

Gray bizi yere indirirken sırtım uçurumun çamurlu imenlerine çarptı. Tacı yerinden fırlayıp çimenlerin üzerinde yuvarlandı.

"Burada mı?" diye nefes nefese sordum, öpüşmeyi kesip ona bakarak.

Gray'in dudakları boynuma doğru kaymış, dişleri nabız noktamı hafifçe okşarken eli elbisemdeki yırtmacı açıp, çıplak vajinamı avuçladı.

"Bana kalırsa, ibadetle kirletme arasında ince bir çizgi var," dedi ve ardından tenimi hafifçe ısırarak beni inlettirdi.

İki eli de vücudumda gezindi, sırlıslık olmuş ve bana yapışmış elbisemin üzerinden gğslerimi avuçladı. Meme uçları sertleşerek kumaşın altında sivri uçlar oluşturdu ve Gray aralarındaki kumaşı yırtarak onları dışarıya maruz bıraktı.

Parmaklarıyla meme ularımdan birini yuvarlarken, ağzı diğerine indi. Dili etrafında döndükten sonra ısırđı ve benden bir çığlık kopardı. Mırıldandı, titreşim tenime yayıldı ve bacaklarımda arasında zonklamama neden oldu.

"lmller seni övmek isteyecekler," dedi. Boşta kalan eli uyluklarımda en st noktasına gitti, parmakları hafifçe bana dokundu ve beni titretti. "Onlara getireceğin tüm bu ışık. Cevaplayacağın tüm dualar."

Gray parmağını içime soktu ve ben inleyerek eline srtndm. Başparmağı klitorisimi ovarken, etrafımda yayılan altın rengi parıldı uçurum boşluğunu aydınlattı.

"Keşke karanlığa nasıl teslim olduğunu bilselerdi. Ne derlerdi acaba?"

Parmak ucunu çekti ve dudaklarıma götürdü. Parmağını emmek ve ondan kendi tadımı almak için teşvike ihtiyaım yoktu. Gray benim en büyük zaafımdı ve beni böyle ele geçirdiğinde, istediği her şeyi ona verirdim.

"Ne istediğini söyle," dedi parmağını ağzımdan çekerek.

"Ne istediğimi biliyorsun," diye sızlandım.

"Sen bir tanrıçasın, Quentin. Bana ne istediğini söyle. Benden talep et." Gray'in gözleri çoktan maviliğini kaybetmişti ve derisinin altındaki

damarlar simsiyah olmuştı.

Talep etmek.

Yere yığılmış halden doğrulup oturdum ve karşımda duran Tanrı'ya baktım. Ne zaman duracağımı hiç anlamadım. Aklıma bir fikir gelirse, peşinden koşardım.

"Seni tasma takılı istiyorum," dedim ona. "Çıplak."

Gray'in yüzü bir an için ifadesiz kaldı. Sonra hareket etti, yağmurda ıslak kıyafetlerini üzerinden attı ve altındaki kusursuzca şekillendirilmiş vücudu ortaya çıkardı. Siyah bulutların içinde kaybolduktan sonra elinde bakır bir tasma ile geri döndü.

"Dilediğiniz gibi olsun, Tanrıça," dedi ve onu bana uzattı.

Titreyen ellerimle onu ondan aldım. Gray ile yatak odasında oyunlar oynardık. Kolay kolay teslim olmazdım ama ona teslim olduğum anın tadını çıkarırdım. İstedğim şeyin peşinden koştuğum, kontrol için onunla savaştığım zamanlar oldu ama sonunda her zaman pes ettim. Ona güvenimi ve bedenimi teslim etmek iyi hissettirdi, ama o bana talep etmemi söylemişti ve dinleyip dinlemeyeceğini merak ediyordum.

"Buraya gel," dedim, hâlâ kendimden emin değildim.

Gray, yağmurda çıplak bir şekilde dururken günahkar görünüyordu. Damlalar geniş omuzlarından aşağı, karın kaslarına doğru akıyordu. V şeklinde bir yol izleyerek, genellikle beni yerimde tutan kaslı uyluklarından aşağı damlıyordu. Cinsel organı sert ve hazırды ve vajinam, onu tekrar içimde hissetme özlemiyle yanıyordu.

Yanıma geldi ve yere çöktü. Boynuna tasmaını taktığımda, tasma tam oturdu ve anında aurasını dağıtarak gözlerinin maviye dönmesini sağladı. Onu ilahi kılan özellikler birdenbire yok oldu.

"Arkanıza yaslanın," diye emrettim.

Çamurun içine uzanırken gözlerinde bir eğlence parıltısı vardı. Elbisemin kalan parçalarını da çıkardım, yırtık pırtık kumaşı anahtarın yanındaki yere bıraktım ve ona baktım.

"Sırada ne var?" diye merakla sordu.

Yerden kalktım ve yanına yürüdüm. Gray'in üzerinde durup arkamı döndüm ve vajinam ağzının hizasına gelecek şekilde kendimi aşağıya indirdim. Başım bacaklarının arasına girdi ve dilim penisinin üzerinde gezinmek için dışarı çıktı. Elleri sahiplenici bir şekilde uyluklarımı kavramadan önce inledi ve Gray yüzünü vajinamın içine bastırdı.

Dilim, penisinin damarlarını iki kez yaladıktan sonra onu ağzıma aldım, yanaklarımı içeri çekerek ona zevk vermeye başladım. Dilinin vajinamı ustaca yaladığı sırada, asıl işe odaklanmak zordu.

Gray beni kendisinden daha iyi ilan etmiş olabilir, ama benim gözümde eşittik. Bir ortaklıktı. Ona herkesten daha çok güveniyordum. Ve beni onun kollarına iten ve onun yanında kendim olmama izin veren de bu güvendi. Hayatta kalma ve onu hayatımda tutmanın bir yolunu bulma isteğimi ateşleyen de bu güvendi.

Kalçaları ani hareketlerle yukarı aşağı hareket etti, penisi boğazımın arkasına kadar girdi ve ben de gevşedim, daha derine inmesine izin verdim. Burnumdan nefes alıp verirken, kalçalarımı yüzüne sürterek istikrarlı bir ritim tutturmaya çalıştım.

Bir elim uyluğunu kavradı, tırnaklarım teninde izler bırakırken diğer elimle de testisleriyle oynadım. Altımdan homurdanarak, önden arkaya doğru yaladıktan sonra dilini vajinamın içine sokup beni becerdi. Bütün sesler ve kelimeler boğazımdaki penisinin altında boğuldu.

Alt karın bölgemde basınç artarken, onu ağzımdan ıslak bir sesle çıkardım.

"Dur!" diye bağırdım, henüz bitirmek istemiyordum.

Gray, emrimi görmezden gelerek klitorisimi emmeye başladı. Dişleri klitorisime hafifçe değdi, sonra nazikçe ısırdı ve çekti. Vücudum çılgınca kasıldı ve orgazm o kadar şiddetli geldi ki görüşüm bulanıklaştı, adını haykırdım. Dili devam etti, sunduğum her damlayı yaladı. Dalga dalga gelen zevk beni etkisi altına aldı, kaslarımın titremesine neden oldu.

Sonunda başını yana çevirdi ve kendimi toparlamak için birkaç saniye bekledikten sonra, güçsüz bacaklarımla ayağa kalktım ve ona doğru döndüm. Ağzı fırtınanın karanlığında parlıyordu ve Gray'in dili dudaklarının üzerinden geçti, ardından bana sapıkça bir gülümseme fırlattı. Aurası olmasa bile, genellikle onu saran karanlık olmasa bile, aklını yitirmiş görünüyordu. Bu adamdan kaosun ham özünü çıkarmak imkansızdı.

Parmaklarım zincir tasmanın etrafına kenetlendi ve çektim, onu hafifçe doğrulmaya, dirseklerinin üzerine yaslanmaya zorladım. "Kontrolün bende olduğunu sanıyordum."

"Beni affetmelisin," dedi, pişmanlık belirtisi göstermeden. "Sana en sevdiğim yemeğin sen olduğunu açıkça belirttiğimi sanıyordum."

Tasmasını bıraktım, böylece geriye doğru düştü ve elimi penisinin etrafına kapatıp yavaşça pompalamaya başladım. Acıyla inledi ve gözlerini kapatarak başını toprağa gömdü.

"Özür dile," dedim ona.

Gözlerini açtı ve bana baktı. Yüzü kızarmıştı ve uzun, koyu kirpiklerinde yağmur damlaları birikmişti.

"Özür dile, o zaman seni vajinama alacağım. Yoksa bu gece burada uyuyabilirsin."

"Bütün bu güç kafana vuruyor."

"Şaka yaptığımı sanıyorsan..." Elimi onun cinsel organından çekip ayağa kalkmaya çalıştım ama Gray'in elleri kalçalarımı ezici bir güçle kavradı.

"Özür dilerim," dedi dişlerini sıkarak.

"O kadar da zor değildi, değil mi?" diye sordum, sırtarak.

Eğilip onu öptüm, dudaklarında kendi tadımı hissettim. Dikkatlice geriye çekildim ve kalın penisini içime doğru yönlendirdim. Başı içeri girdi ve ben de yavaşça aşağı doğru indim, beni doldurmasının tadını çıkardım. Bu gerilmenin tatmin edici olmadığı bir an asla olmayacaktı. Kendimi yukarı kaldırdım ve sonra tekrar aşağı kaydım, vücudumu öyle bir açıyla ayarladım ki, tam doğru noktaya isabet etti. Ellerim omuzlarındaydı, ben de zevkime odaklanarak hareket ettim.

Gray'in elleri kalçalarımı kavradı, küfürler savurdu ve ben de başımı geriye doğru eğdim, fırtına üzerimizde şiddetle devam ediyordu. Zirveye yaklaştıkça, etrafımızdaki altın daha da parlaklaştı. Auram duygularımın bir uzantısıydı ve bedenimden geçen saf mutluluğu mükemmel bir şekilde yansıtıyordu.

"Altın kızım," diye homurdandı Gray, kalçalarını yukarı doğru iterek, karın kasları dalgalanarak ve penisini daha da içime sokarak. Devam etseydi, beni ikiye ayıracağından emindim. "Çok iğrenç ve çok mükemmel."

Elimi omzundan çekip, bacaklarımdaki yorgunluk çökerken boşalmayı umarak klitorisimi sertçe dairesel hareketlerle ovdum. Gray aciliyetimi hissetti ve beni kaldırarak tempomu korumama yardımcı oldu.

Söz verdiği gibi vücuduma taptı. Elleri, ağzı, cinsel organı... Her şeyi bana odaklanmıştı, gözlerim kararmıştı.

Orgazm beni altüst etti, dudaklarımdan boğuk bir çığlık koptu, onun adını haykırdım. Zevk her sinirimi yaladı, aynı anda hem her şeyi hem de

hiçbir şeyi hissetmeme neden oldu. Derin derin nefes alarak göğsüne yığılırken, Gray kalçalarını hareket ettirmeye devam etti. Boyun tasmaıyla bile sahip olduğu kaslar, beni kavradığı sırada güçlü kalmıştı. Boşalırken dişleri omzuma saplandı, içimi sıcak menisiyle doldurdu. İşini bitirdiğinde bile, penisinin seğirmesini hissettim ve fırtınanın içinde gecenin geri kalanını böyle geçirmenin mümkün olup olmadığını merak ettim. Hareket edecek enerjim yoktu.

Başımı kendi başıyla dürttü, böylece şehvet dolu bir sisin içinden ona bakabildim.

"İşte benim kızım. İstedğini özür dilemeden al," dedi bana. "Ve asla kimsenin seni mükemmellikten aşağı olduğuna inandırmasına izin verme."

FIFTEEN

GRAYSON

Quentin, yansıtma havuzunun kıyısında oturmuş, Ig'in kendisi, Sloan ve Elva ile yaptığı sohbeti dinliyordu. Buraya geldiğinden beri taşıdığı gerginlik, başını geriye yaslayıp gözlerini kapatarak güneşin tadını çıkarırken kaybolmuştu. Gerçek bir Elysia sakiniydi.

Dün gece onu fırtınada tutmamalıydım, ama ona olan ihtiyacım çok büyüktü ve tek bir an bile boşa harcamak istemedim. Endişem daha sonra, uyurken onu izlerken ortaya çıktı. Ya hastalanırsa? Hâlâ kısmen ölümlüydü. Ölümsüzlük bahşedilmiş olabilir ve çabuk iyileşebilirdi, ama bu onun herhangi bir şekilde acı çekmesini istediğim anlamına gelmiyordu. Ama uyandığında, adımlarında belirgin bir canlılık vardı ve günü diğerleriyle geçirmekten memnun görünüyordu.

Erik yanıma gelip bakışlarımı takip ederek, "Lütfen onu eve getirin," dedi. "O burada, sizinle, bizimle birlikte olmalı. Ona bakın."

"Tek yaptığım ona bakmak," diye mırıldandım. "Sence ne yapmaya çalışıyorum?"

"Ona söylemeyi düşündün mü?"

"Aklınızda hep aşk mı var?"

"Ve seks."

Burun kıvırdım. "Bu, anlayabileceğim bir şey." Derin bir iç çektim. "Dünyaya döndüğümüzde ona bu bağdan bahsetmeyi düşünüyordum. Kendi ortamında rahat hissedecek ve ben de ona bunu anlatabilirim. Onu korkutmak istemiyorum. Quen yavaş yavaş ne olduğunu anlamaya başlıyor. Hassas bir şekilde ele alınması gerekiyor."

Akşam yemeğini ben pişirir, onun laboratuvarından ve her şeyi tekrar çalışır hale getirmek için harcaması gereken emekten şikayet etmesine izin verirdim. Kanepede bana sokulur, başını kucağıma koyardı ve ben de bu sefer ona, ona olan sevgimin, herhangi bir ölümlünün kavrayabileceğinden

ne kadar derin olduğunu, ruhunun benimkinden, benimki de onunkinden yaratıldığı gibi yaratıldığını, başka hiçbir varlığın bu kadar mükemmel bir şekilde bir araya gelemeyeceğini, çünkü bizi bir çift olarak tasarladıklarını anlatırdım.

Erik beni öylesine sıkıca kucakladı ki sendeledim. "Senin için çok heyecanlıyım!"

Grubun dikkati bize yöneldi ve Quentin'in bakışları anında benimkilerle buluştu. Başını yana eğdi, saçları omzunun üzerinden dökülerek ona masum bir hava kattı. En karanlık fantezilerine vakıf olduğum halde böyle bir bakışa sahip olabilmesi gülünçtü.

Erik'i üzerimden iterek yanlarına doğru yürüdüm ve Quen'in yanına oturdum. Avucumu onun avucunun yanına koyarken serçe parmaklarımız birbirine değdi ve o hiç kıpırdamadı. Bu, halka açık bir yerde ona sunabileceğim en fazla şeydi. Diğer tanrılar, güneşin tadını çıkarmak için alt Elysia'dan gelmiş, havuzun etrafına dağılmış halde oturuyorlardı.

Quentin, vücudunu bana doğru eğerek, "İg bize Phillipe hakkında hikayeler anlatıyordu," dedi. "Burada cenaze törenleri yapılmaz."

"Bizim varlığımız sona eriyor," diye yanıtladım. "Ve hayat devam ediyor. İşleri yürütmeye devam etmemiz gerekirken yas tutmanın bir anlamı yok. Dualar, Philippe'in armağanını paylaşılanlar arasında paylaşılacak."

"Karar aleyhime çıkarsa bana da böyle mi olacak? Sizler yolunuza devam edeceksiniz ve dualarımı başkaları mı üstlenecek?"

"Öleceğini düşünmeyi bırakmalısın," diye tısladım dişlerimin arasından. Konuyu o kadar rahat bir şekilde açtı ki, bu gerçeğin ihtimali beni bomboş bıraktı. "Üstelik sen bir istisnasın. Bir asırdan fazla süredir başarıdan sorumlu birisi olmadı."

"Aynı yeteneği paylaşan birden fazla tanrı olduğuna inanıyordum."

"Var ama Liesl sonuncusuydu."

"Onun varlığı..."

"İnsanlar kararsızdır. İnanmayı bırakırlar. Minnettar olmayı bırakırlar. Birçoğu varoluştan silinmeye başladı. Sonunda buna karşı koyamadı."

"Peki, havuz o zamandan beri başka kimseye başarı getirmedi mi? Neden?"

"Belki de ölümlüleri böyle bir yeteneğe sahip bir Tanrı'ya layık görmemiştir. Ya da belki de doğru kişinin gelmesini bekliyordu."

"Senin o altın dilin işte."

"Birçok yeteneği var," diye fısıldadım bilerek.

Yüzü kızardı ve omzunu benimkine çarptıktan sonra gözümün ucuyla bir hareket fark ettim. Ig gruptan ayrılmış ve bize doğru hızla gelen Archer'la buluşmak üzere uzaklaşıyordu.

"Gidiyoruz," dedim tereddüt etmeden, Quentin'i ayağa kaldırarak.

Archer gerçekten de ortadan kaldıramadığım en zorlu engel olduğunu kanıtlıyordu. Quentin'e olan saplantısı ilk başta sandığımdan daha derindi ve bunun ardındaki mantığı çözemiyordum, umurumda da değildi. Ondan uzak durması gerekiyordu.

Auramı açarak Quentin'in etrafını sardım, ancak üçümüz de evimizin oturma odasına geri dönmeden önce yeşil ışık huzmeleri auramın içine sızdı.

"Çık dışarı!" diye bağırdım Archer'a, Quentin'i arkama iterek.

Quentin tekrar yanıma gelerek, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Archer ona odaklandı. "Aşağı Elysia'da bana tekrar katılmak isteyip istemediğini görmek istedim. Çok kaba bir şekilde rahatsız edildiğimizden beri akrabalarıyla biraz zaman geçir. Birçoğu hala tanışmayı bekliyor, ama anlaşılan ben keyifli bir öğleden sonraya denk gelmişim. Yanılıyorsam lütfen düzeltin."

"Tam olarak ne gördüğünü düşünüyorsun?" diye sordum ona, etrafımda auramı koruyarak.

"İkiniz de çok yakın görünüyorsunuz," diye yanıtladı Archer. "Ve beni sadece arkadaş olduğunuzu söyleyerek geçiştirmeyin. Ben arkadaşlarıma öyle bakmıyorum. Gerçi, o arkadaş Quentin olsaydı..."

Adam onu baştan aşağı süzdüğünde çenemdeki bir kas seğirdi.

"Belki de bu, karşılıklı çıkar ilişkisi içeren bir durum," diye devam etti. "Seni suçlamıyorum Grayson. Hediyeleşme balosunda birçok göz onun üzerindeydi." İçini çekti, ona odaklandı. "Burada neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorum Quentin. Gerçi onun tarafından baştan çıkarılacak kadar zeki olmamanı umardım."

Zekasına yönelik bu aşağılayıcı sözlerden rahatsız olan kadın, gözlerini kısarak baktı.

"Evimden çık!" diye emrettim.

Archer ona doğru bir adım attı, ama ben auramla aralarına bir duvar ördüm.

"Onu her zaman çok koruyorsun. Eğer hızlıca birlikte olunacak biriye, neden bu kadar çaba harcıyorsun? Ve eğer hızlıca birlikte olunacak biriye, paylaşmaktan da çekinmezsin."

Mantık ve sağduyu benim söz konusu olduğum hiçbir zaman galip gelmemişti. Öfke ve kaos yüzeye yakın bir şekilde kaynarken, bu durum daha da belirgindi. Ve bu öfke ve kaos sadece kaynamakla kalmadı, damarlarımda adeta yakıp kavurdu; auram onu duvara öyle bir etkiyle çarptı ki, sıva çatladı. Archer aurasını serbest bıraktığı anda Quentin kolumu yakaladı.

"Onun hakkında sakın öyle konuşmaya kalkma!" diye gürledim.

"Neden olmasın?" diye sordu Archer, yerden kalkarken. "Uzun fetihler listenizdeki bir diğer zafer, değil mi?"

Tekrar vurdum ama Archer saldırıyı engelledi.

Archer kendi kendine, "Ben sadece ona arkadaşlığımı sunmak için geldim," diye düşündü.

"Bu olmayacak, Archer," diye tısladı Quen.

"Neden olmasın, meleğim?"

Quentin meydan okurcasına kararlı bir şekilde ona doğru ilerledi, ancak auramın bir uzantısı beline dolanarak onu geri çekti. Dengesini kaybetti, kollarını savurarak ve elini odadaki masanın üzerinde sürükleyerek kendini dengelemeye çalıştı. Masa siyahtan altına dönüşürken Quentin göğsüme çarptı.

Archer'ın yüzü buruştu. "Ciddi misin?"

"Senden gitmeni istedim," dedim ona sert bir ses tonuyla.

"Seni mi seviyor? Seni! Yaptığın onca şeyden sonra mı?"

Archer'dan yüzümü çevirdim, Quentin hâlâ göğsüme yapışık haldeydi ve onu korumaya çalışıyordum. "Erik'in yanına git," diye talimat verdim.

"Gri-"

"Hadi git!" diye kükredim ve onu auramdan serbest bıraktım.

Archer arkamızdan homurdandı, adımları giderek yaklaşıyordu. "Kendine engel olamıyorsun, değil mi? Çıkardığın tüm bu kargaşa."

"Archer, seni uyarıyorum—"

Quentin'in onu net bir şekilde duyabilmesi için sesini yükseltti. "Sevdiğin Tanrı hakkında bir şey öğrenmek ister misin?"

Quentin bana baktı, yüzünde merak belirmişti. Her zaman cevap arıyordu. Her zaman daha fazlasını öğrenmek istiyordu. Archer bu özelliğine hitap ediyordu ve Archer sırları şimdi ifşa etmese bile, Quentin bunu asla unutmayacaktı.

"Kraliçe, beni dinle," diye yalvardım ama daha ileriye gidemedim.

Sırtım Archer'a dönük olduğu için, etrafımda hızla yayılan ve onu yakalayan aurasının izlerini görmemiştim. Onu benden uzaklaştırdı ve o, Archer'ın bedenine yaslanıp durmadan önce bir çığlık attı.

"Beni gerçekten çok sinirlendiriyorsun," dedi Archer'a, yumruğunu sıkarak göğsüne vurdu. Vücudunun etrafında altın rengi parıltılar uçuşuyordu, onun için savaşmaya hazırды.

Eğer ona vursaydım, Quentin'e de vurmuş olurđum ve bunu yapmak istemiyordum. Archer'ın burada bir avantajı vardı.

"Onu mu seviyorsun?" diye alay etti Archer. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Bilmem gerekenleri biliyorum."

Altın rengi daha da genişleyerek siyahıma katılmak için boşluğu doldurdu, ancak var olma şansı neredeyse hiç olmadı çünkü onun sonraki sözleri onu sendeledi ve sonunda tekrar yokluğa karıştı.

"Eşimi onun öldürdüğünü biliyor musun?"

Quentin kollarında kaskatı kesildi.

"Archer—" diye başladım ama o devam etti.

"Hiç düşünmeden öldürdüm onu, nedenini bilmek ister misin?"

Hiç rahatlamamıştı ve biliyordum ki söyleyeceği sonraki sözler, son birkaç aydır aramızda kurulan her şeyi paramparça edecekti.

Archer'ın bakışları bana kaydı ve gülümsedi. "Çünkü o bir yarı tanrıçaydı."

"Quentin, lütfen beni dinle," dedim, aramızdaki ilişkiyi kurtarmak için çaresizce.

"Bunu inkar mı edeceksin, Grayson?"

"Kraliçe..."

"Size göstereyim."

"HAYIR!"

Auram ona doğru yöneldi, onu ondan uzaklaştırmaya çalıştı. O da elleriyle onun yüzünü kavradı ve anının etrafımızda yayılmasına izin verdi.

"Grayson," dedi Archer, gözlerinden yaşlar süzülürken. "Sana yalvarıyorum. Yalvarıyorum." Önümde diz çöktü. "Lütfen bunu yapma."

Ona bakmak için döndüm. "Bu kanun."

“Bunun saçmalık olduğunu sen bile biliyorsun. Hepsini aynı kefeye koyuyorsun. Hepsi öyle değil. Hepsi sorun çıkarmıyor. Elara asla, asla—”

“Bu riski alamayız.”

Archer ayağa kalkarak, "Onu hayatta tutun," dedi. "Yapabileceği herhangi bir hatanın sorumluluğunu ben üstleneceğim. Eğer bize ihanet ederse, ikimizi de alabilirsiniz. Lütfen!"

“Bu iş böyle yapılmaz.”

Meclis salonu netleşti ve etrafı çeşitli auralarla çevrili sarışın bir kadın bana baktı. Yüz hatlarından hareketlerine kadar her şeyi yumuşaktı. Başını kocasına çevirdi. "Seni seviyorum," dedi. "Beni affet."

Dikkatini tekrar bana çevirdi ve başını salladı. Auram onun at kuyruğunu sardı ve başını geriye doğru çekerek ağzını zorla açtı.

"Vaktimizi boşa harcamayı bırak, Grayson," diye bağırdı Hunter arkamdan.

Şişenin kapağı koptuğunda ve yere düştüğünde, meclis salonunun taş zeminine çarpan camın şıkırtısı duyuldu.

"Hayır! Hayır!" diye kükredi Archer, bu sırada birçok aura onu yerinde tutuyordu. Uğruna savaştığımız davayı anlayan seçkin ve küçük tanrılar.

Dikkatlice, tek bir damlasını bile ziyan etmeden, karışımı Elara'nın ağzına damlattım. Bu karışım onun ilahi doğasını lekeleyecekti.

Etrafındaki auram kaybolunca, Elara sendeledi ve Elva'nın aurası benimkinin yerini aldı. Bu aura, Elara'nın narin bedenini sıkıştırarak odanın ortasında toz haline gelene kadar yok etti.

Archer, odalardan kaçarak yukarı Elysia sokaklarına çıktı ve hemen çimenlerin üzerine kustu. Ortaya çıkan bu saf kaos benim tarzımdı ve dışarıda da şiddetle devam ediyordu.

Oturma odamız etrafımızda yeniden netleşirken anılarım bulanıklaştı. Archer'ın gözleri duygudan donuktu ve aurası yavaşça Quentin'in etrafından dağıldı.

Quen'in ilahi gücünü öğrendiğim andan itibaren o anıdan kaçıyordum. Yanımdan ayrıldığı an, bu anı beni rahatsız etmeye başladı. Geleceğimizi mahvetmeden ona geçmişimi nasıl anlatacaktım?

Archer, sesi duygudan titreyerek, "İşte," dedi, "sevdiğiniz Tanrı sizin gibilere bunu yapıyor. O kadar tiksindi ki onları öldürdü."

SIXTEEN

QUENTIN

Archer'dan uzaklaşırken sendelediğimde yüzümden sıcak ve ıslak bir şey aktı. Gray'in eli beni dengelemek için uzandı, ama dokunuşundan irkildim.

"Quentin," diye fısıldadı.

"Bu doğru mu?" diye sordum. "Onu sen mi öldürdün?"

"Beni dinlemeniz gerekiyor."

"Öyle mi?"

Auram etrafımda canlandı, öfkem ve acım yayılırken kasılıp titreşti. Ondand cevaplar istiyordum. Archer'ın bir anıyı manipüle ettiğini, tahrif ettiğini söylemesini istiyordum.

Ama Gray'in yüzündeki ifade bana hiçbir yanılgı olmadığını gösterdi.

"Sen," dedim göğsümün sıkıştığını hissederek. "Sadece yarı ölümlü olduğun için mi?"

"O zamanlar farklı bir zamandı Quentin. Sana asla bir şey olmasına izin vermezdim."

"Ne? Çünkü ben miyim? Çünkü beni seviyorsun?" diye öfkeyle bağırdım. Kelimeleri haykırmaktan boğazım yanıyordu. "O birini seviyordu, Gray!" Titreyen parmağımle Archer'ı işaret ettim. "O birini seviyordu ve sen bunu ondan almayı uygun gördün!"

Gray irkildi ama sırtını dikleştirdi ve bana baktı. "O zamanlar neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrin yok," diye tekrarladı. "Sen yoktun. Burada öyle bir siyaset var ki..."

"Belki de bu tartışmayı ikiniz arasında yalnız başınıza yapmanız daha iyi olur," dedi Archer arkamdan çekilerek.

Gray'in bakışları onu takip etti, göz bebekleri karardı.

"Sakın aklından bile geçirme, Grayson!" diye uyardım onu.

Dikkatini bana çevirdi. "Quentin, beni geçmişime göre yargılama."

"Bana anlatmayı bilerek unuttuğun bir geçmiş."

"Size söyledim."

"Bana yine yalan söyledin."

"Gerçeği gizledim."

"Gerçekten de teknik bir ayrıntı üzerinde mi tartışmaya çalışıyorsunuz?"

Boğazımdan bir çığlık koptu. Her şeyden çok onun karşısında durmamayı diliyordum. Güvenli bir yere ihtiyacım vardı. Archer'ın bana gösterdiklerini sindirebileceğim bir yere. Altın o kadar göz kamaştırıcı bir şekilde parladı ki, gözlerimi sıkıca kapatmak zorunda kaldım.

Gözlerimi tekrar açtığımda artık Gray'in evinde değildim. Bir göletin kenarında tehlikeli bir şekilde duruyordum ve neredeyse dengemi kaybediyordum ki hardal rengi bir aura bileğimi yakalayıp beni oradan uzaklaştırdı.

"Gerçekten de nasıl etkileyici bir giriş yapılacağını biliyorsunuz," dedi etrafı saran auraya sahip adam.

Dionne'nin yanında duruyordu; ten rengi, kemik yapısı ve saçları aynıydı, ancak örgülü saçları ensesinin biraz altında bitiyordu.

"Marcel, eve git," diye mırıldandı Dionne, bana doğru yürürken.

"Ve bunu kaçırmak mı?" diye yanıtladı Marcel. "Asla."

Doğrulup gözlerimi ona diktim. "Burası senin evin mi?"

"Evet," dedi, önümde durarak, Marcel de arkasındaydı.

"Birkaç gün seninle kalmam gerekiyor."

"Quentin, ben—"

"Dionne, kalacak bir yere ihtiyacım var. Bana yardımcı olabilir misin, olamaz mısın?"

"Hunter bunu biliyor mu?"

"Bilip bilmemesi umurunda değil," dedim, auram yeniden belirirken.

"Lütfen beni tekrar oraya göndermeyin."

"Pekala," dedi ellerini aramızda birleştirerek. "Burada geceyi geçirebilirsin."

Uykunun da denklemin bir parçası olmasını istiyordum. Beynimin uzak bir köşesi bunun kötü bir rüya olduğuna beni ikna etmeye çalışıyordu. Uyuyup uyanırsam, Sal'ın atölyesinde tuval üzerinde, sert bir darbe aldıktan sonra

bilincimi geri kazanacağımı söylüyordu. Tanrılar olmayacaktı. İş olmayacaktı. Yalan olmayacaktı.

Ama göğsümde yanan ve midemin derinliklerinde düğümlenen dayanılmaz acı, hissedilmeyi talep ediyordu. Acı, güzel rüyalar diyarına ait değildi. Bu kadar güçlü duygular ancak gerçek hayatın kasvetli korkusunda var olabilirdi.

Kapı çalınca gözyaşlarımı hızla sildim, ardından Marcel içeri girdi. "Bir misafiriniz var," dedi kapıya yaslanarak.

"Kimseyle görüşme havasında değilim."

"Archer seni görmeden buradan ayrılmayı reddediyor."

Avuç içlerimi gözlerime bastırdım ve derin derin üç nefes aldım. Zamanda geriye dönebilseydim, Gareth'e işini nereye sokabileceğini söylerdim. Getirdiği sorun, faydasından çok zararı oldu.

"Dionne benim ikizim. Burası onun evi. O benim ailem."

"Anladım," diye tersledim, ellerimi gözlerimden uzaklaştırarak.

Herkesin ailesi vardı. Herkesin elinden geldiğince korumak istediği, her şeyini ortaya koymak istediği birileri vardı. Ben bu çevrelerin içinde değildim, bu da bir kez daha güvенеbileceğim tek kişiye, kendime güvenmem gerektiği anlamına geliyordu.

Yatağımdan kalkıp Marcel'in yanından sıyrılıp aşağı indim. Dionne ve Archer'ın tartışma sesleri evin her yerinde yankılanıyordu ama odaya girmeden önce kapıyı çalma zahmetine girmedim.

"Takip işini bambaşka bir seviyeye taşıyorsun," dedim Archer'a. Gray ona zarar vermeyi başardıysa da, saldırıdan hiçbir iz kalmamıştı.

"Kalmamı ister misiniz?" diye sordu Dionne.

"Bunu yapmanı istesem kardeşin kafamı mızrağa takar diye düşünüyorum. Bununla başa çıkabilirim," diye sertçe cevap verdim.

Dionne nefesini içine çekti ve mırıldandı, "Marcel."

Oyalanmadı, odadan hızla çıktı ve kapıyı arkasından sertçe kapattı. Ortam, bozmayı reddettiğim yoğun bir sessizliğe büründü. Eğer Archer beni görmek için bu kadar istekliyse, nedenini bana söyleyebilirdi.

"Dionne'nin evi mi?" diye sordu sonunda. "Benim evime gelmiş olabileceğini düşünmüştüm."

"Sanırım hayatımdaki psikopatlardan ve yalancılardan kaçmaya çalışıyordum."

"Beni bu iki kategoriye de dahil edemem."

Kontrolden çıktı.

Hissettiklerimi tarif etmenin tek yolu buydu.

Etrafım, asla güvenmemem gereken tanrılarla çevriliydi. Tatlı sözler ve boş vaatler aklımı karıştırmıştı. Kendimi unutup, asla vermeyeceğime yemin ettiğim şeyi onlara vermek ne kadar safça bir davranıştı?

Her şeyden çok, Dünya'da olmayı istiyordum. Cass'i arayıp birlikte izlemeye çalıştığımız o aptal Netflix dizisine gülmek ve monoton bir hayat sürmek istiyordum. Sıkıcı ama kontrollü. Şimdiki gibi değil, ne bekleyeceğimi biliyordum.

"Sence burada bir şey yaptın mı, Archer?" diye sordum, göğüs kemiğime çarpan vahşi karmaşayı bastırmaya çalışarak. "Sence bana yardım ettin mi?"

"Sanırım işler çok ileri gitmeden önce gözlerinizi açtım. Sizin için en iyisini istiyorum."

"Benim için en iyisi hangisi?" diye tekrarladım.

Daha gençken, Alice Harikalar Diyarında en sevdiğim masallardan biriydi. Çılgın Şapkacı'ya takıntılıydım ve aklını kaybettiğinde ve deliliğe teslim olduğunda nasıl hissettiğini merak ederdim. Şimdi biliyorum ki, başka seçeneği olmadığı için böyle olmuştu. Bazen tek seçenek, aklınızın kontrolünü kaybetmenize ve sonuçlarıyla başkalarının başa çıkmasına izin vermektir.

"Aylardır peşimi bırakmıyorsun," dedim ona doğru ölçülü adımlarla. "Rüyalarım musallat oldun ve hareketlerimi izledin ki en beklemediğim anda ortaya çıkabilesin, sırların ve aldatmanın tanrısı. Aylardır benden bir şeyler sakladığımdan emindin. Bunu ağzımdan söküp Gray'i kırmaya, ondan itiraf almaya çalıştığını izledim. Ve tüm bu süre boyunca, onun ne yaptığını ve benim ne olduğumu biliyordun ve tek kelime etmedin. Sakın benim veya iyiliğim umurundaymış gibi davranmaya kalkma."

"İşte o zaman onun aptalca bir oyun oynadığını ve bunu ona karşı kullanabileceğimi düşündüm. Seni kendisine aşık edecek şekilde manipüle edeceğini beklemiyordum. O zaman bile, ölümlü olsaydın seni öldürmezdi; sadece konsey ile başını belaya sokardı. Şimdi yarı tanrıça olduğuna göre, ona veya kardeşlerine güvenmiyorum. Zaten senin ölümünü planlıyorlar."

Beni manipüle mi etti? Bu hiç içime sinmedi. Gray yalan söylemiş olabilir, ama beni kendisine aşık etmek için manipüle etmedi. İkimiz de seks dışında bir şey istemiyorduk, ama aramızda açıklamakta zorlandığım derin bir bağ oluştu. Gray'i sevdiğim gibi kimseyi sevmemiştim ve bu da tüm durumu daha da kötüleştirdi. Sadece tekrar incinmeye açık hale

gelmekle kalmadım, bu sefer sanki beni yok ediyordu. Ruhumu paramparça ediyor ve sefaletle teslim olmaktan başka bir şey yapma yeteneğimi elimden alıyordu.

Öfkemin bir kısmını dizginleyerek gözlerinin içine baktım. "Eşinize olanlar için çok üzgünüm."

"Elara. Onun adı Elara."

"Ama ben bir yedek değilim ve Grayson'a ya da başka birine karşı olan intikamınızda bir piyon olmak istemiyorum. Onunla savaşmak mı istiyorsunuz? Hadi bakalım, yapın. Ama benim de bir hayatım var, Archer. Benim de duygularım var ve yoruldu. Hepinizden çok yoruldu."

Boğazımdaki yumru büyüdüğü ve gözlerimden yaşlar süzülürken sesim titredi. Gözlerimi hızla kırptırdım, onun önünde kırılmağımı göstermeyi reddettim. Bu benim hatamdı. Tanrıların bana asla yardım etmeyeceğini bildiğim halde onlara güvendim.

Gözlerini kısarak, "Oyunun kurallarını bile anlamadığınız, tüm oyuncuları tanımadığınız halde nasıl piyon olmamayı bekliyorsunuz?" dedi.

"Eğer Hunter'dan bahsediyorsanız, insanların inanmasını istediği kadar mükemmel bir koruyucu olmadığınızı tahmin ediyorum."

"Bunu anlamam epey zaman aldı," dedi Archer. "Ama Dionne'ye gelmen ilginç. Eğer güvensiz olacaksan, herkese karşı böyle olmalısın."

"Bilmecelerle konuşmayı bırak."

"O güzelim küçük kafanın içine nasıl girdiğimi hiç merak ettin mi? Kurduğın tüm o hayalleri."

"Sen bir tanrısın."

"Hâlâ kısmen saf bir ölümlüsün."

Altın rengi etrafımı saran spiral şeklinde yayıldı ve Archer kısık sesle güldü. Yeşil aurasını benimkiyle birleştirdiği anda, onu geri çektim. Renklerin karışımı, zaten olduğumdan daha da rahatsız hissetmeme neden oldu.

"Ben aldatmacadan sorumlu bir Tanrıyım. Rüyalarla hiçbir ilgim yok. Ama Dionne, işte bu güzel bir hediye ve işini gördü."

Karnıma bir başka ağır yük daha çöktü. Elysia bir cennet olarak övülüyordu. Ölümlüler arasında hayranlık uyandıran, tanrıların ikametgahıydı. Ama ben sadece kaçamadığım bir kâbus gördüm.

Öfke, kızgın bir halden buz gibi bir şeye dönüştü. Ne kadar yorgun olsam da, insanların bana bedavadan saldırmaya devam etmesine izin

vermeyi reddettim. Eğer tanrılar umursamazsa, eğer birbirlerinden üstünlerse, o zaman neden mirasımın bir parçasına boyun eğmeyeyim ki?

“Umarım mutlusundur Archer,” dedim yüz ifademi düzeltip sırtımı dikleştirerek. “Ve umarım Elara seninle gurur duyardı.”

Archer'ın kendini beğenmiş ifadesinin daha çirkin bir şeye dönüşmesini görünce içimde hastalıklı bir sevinç dalgası yükseldi.

“O oyuna gelince,” dedim öfkeyle. “Nasıl oynanacağını bilmiyor olabilirim ama çabuk öğrenirim.”

“Ben burada senin düşmanın değilim. Yukarıda seni öldürmek isteyen bir sürü tanrı var. Onlardan biriyle birlikte oldun diye seni eşit göreceklerini sanma. Sana ailemiz olduğumuzu söyledim. Burası senin ait olduğun yer.”

“Sanırım ailem olarak kimi kabul edeceğime ben karar vereceğim, Archer.”

“Laboratuvarda geçirdiğiniz tüm o zamanın, akıllıca ve bilinçli bir karar vermenize yardımcı olacağını umuyorum.”

“Ah, bilmiyor muydun? Kadınlar düzgün bir erkekle birlikte olunca başlarına gelen bir şey var. Beyinlerimiz eriyor ve kulaklarımızdan akıyor, o yüzden hiçbir şeyin garantisini veremem.”

“Sana yardım etmek çok zor,” dedi dişlerinin arasından.

“Öyleyse yapma. Ben senden bunu istemedim ve hoş karşılanmıyor.”

“Henüz neleri başarabileceğinizin farkında bile değilsiniz.”

“Seni akıl hocam olarak istemediğimi biliyorum.”

“Fikrinizi değiştireceksiniz.”

“Bundan çok şüpheliyim.”

Boynunu küttetti ve öfkeyle burnunu çekti. “Aceleci kararlar vermeden önce her şeyi iyice düşünmelisin. Dürtüsellik senin en büyük kusurlarından biri gibi görünüyor.”

“Bunu da listeye ekleyeceğim. Herkesin söylediğine göre liste bir mil uzunluğunda.”

“Yakında görüşürüz meleşim. Belki de rüyalarında.”

Elimde bir şey olsaydı ona fırlatırdım, ama yeşil bir bulut gibi kayboldu ve ıııılık atmamak için yanaklarımın içini ısırdım. Kaslarımı zorlayarak odadan çıktım ve Dionne karşı duvardan uzaklaşınca irkildim.

“Her şeyi duydunuz.” Sözlerim bir soru değil, bir açıklamaydı.

“Sana zarar vermeyeceğinden emin olmak istedim.”

“Marcel nerede?”

“Onu eve gönderdim. Quentin, Archer'ın söylediklerine bak—”

"Doğru mu? Ona yardım ettin mi?"

Ayakkabılarına baktı. "Evet, ama sadece doğrudan o istediği için. Onu reddedemedim ve o zamanlar senin kim olduğunu bilmiyordum." Dionne'nin koyu renkli gözleri tekrar benimkilerle buluştu. "Bexley beni gönderdikten sonra seni malikanesinde gördüğümde, senin olduğunu görünce şok oldum."

Kadının başka seçeneği olmadığı için ona kızmak zordu. Archer beni kendisine bağımlı hale getirmek için elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Etraftaki tek seçeneğin kendisi olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu, ama ben bu manipülatif heriften tedirgin olmaya başlamıştım.

Eleştirel düşünme hayatımın önemli bir parçasıydı. Sorun giderme günlük bir olaydı. Bu, laboratuvarda bir şeylerin ters gitmesinden farklı değildi. Sadece laboratuvarda bir şeyler ters giderse, potansiyel olarak başkalarının hayatını riske atardınız. Burada ise gerçekten tehlikede olan sadece benim hayatımdı.

Hunter benden kontrolün bende olduğunu kanıtlamamı istiyordu ve Archer ile Gray yolumdan çekildikleri sürece Dünya'ya geri döneceğimizin garantisini verebilirdim. Geriye konsey oylaması kalmıştı ve bunu kendi lehime çevirmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu.

"Bu karmaşaya yol açtığı için üzgünüm," diye devam etti Dionne. "Bu, böyle kullanılmak için tasarlanmış bir yetenek değil. Genellikle yaratıcı insanlara yardım ediyorum. Gelecek projeleri için hayallerine güvenenlere."

Dionne işini anlatırken ona baktım ama aklım başka yerlere gitti. Bexley ile bir ilişkisi vardı. Buradaki yukarı Elysia ile bağlantıları vardı. Archer, aşağı Elysia'yı hâlâ benim evim olarak adlandırıyordu. 'Ailemin' olması gereken yer burasıydı. Bu iki düşünce birbirine dolanarak bir karara dönüştü.

"Dionne," dedim, onun monologunu yarıda keserek. "Buradan çıkmam gerek."

"Üzgünüm?"

"Gitmem gerekiyor. Aşağı Elysia'yı keşfetmek istiyorum."

"Bunun en iyi fikir olduğunu düşünmüyorum."

Dionne'nin ne düşündüğü beni ilgilendirmiyordu. Bana borçluydu. Olanlar için ona kızgın olmayabilirdim, ama yine de bir ihlaldi ve hayatta kalmak için ihtiyacım olanı elde etmek için bunu kullanacaktım.

"Senden benimle gelmeni istemiyorum. Bana en kalabalık bölgeleri anlatman gerekiyor."

Dionne kararsız görünüyordu, ama artık işleri kendi ellerime alma zamanım gelmişti. Kendi ittifaklarımı kurma zamanı gelmişti.

SEVENTEEN

QUENTIN

İki günümün de mutluluk dolu geçtiğini söylesem yalan olurdu.

Hunter ile buluşmama doğru geri sayım başladığının son derece farkındaydım; bu buluşmada auramı kontrol edebildiğimi kanıtlamam gerekecekti. Aşağı Elysia sokaklarında geçirdiğim ilk birkaç saatte, sanki Midas gökyüzünde dolaşıyormuş gibi, auralarım vahşice belirginleşti. Aniden gelen anılar, kontrol edemediğim duyguları beraberinde getirdi, ama bu bana fayda sağladı.

Küçük tanrılar ve tanrıçalar, ten rengim daha az korkutucu bir hale gelirken temkinli bir şekilde yaklaştılar. Beynim o kadar çok insanın adı ve yüzüyle doluydu ki, hiçbir şey net bir şekilde eşleşmiyordu. El sıkıştılar ve daha cesur olanlar beni sıkıca kucakladılar. Yabancılarla fiziksel temastan duyduğum tiksintiyi yutarak mükemmel, uysal bir yeni gelen rolü oynadım. Merakları onları yeteneğimi sormaya itti, ancak bana öğretilen yalana sadık kalarak onu paylaşmayı reddettim.

Etkileşimlerden yorgun düştüğümde Dionne'nin peşinden eve gittim, ama kaçış yoktu. Bir sürü sorunu ortaya çıkarmıştım ve evi ziyaretçilerle dolup taşmıştı. Sesler birbirine karışıyordu, zihnime sızan dualardan daha da kötüydü. Herkes önemini göstermek, bana hikayelerini anlatmak ve beni kendi tarafına çekmek istiyordu. Ben, ölümsüzlüğün monotonluğunu kıran yeni ve parlak bir cazibe merkeziydim.

Her konuşmada ortak bir tema kendini gösteriyordu: Elitlere güvenilemezdi. Özellikle Grayson'a. Ne zaman adı geçse, gözleri boğazıma kayıyordu ve bu bana, boynuma tasma takılmış halde sürüklenerek götürüldüğümü hatırlatıyordu.

Bana, yarı tanrıları yok eden Elysian katliamının en canlı öykülerini anlattılar; sırf kim oldukları yüzünden kocalarını, karılarını ve çocuklarını kaybedenlerle birlikte travmayı yeniden yaşadım. Bu korkunç öykülerin

hiçbiri ölümlülere ulaşmamıştı. Eğer ulaşsaydı, dünyanın tanrısız kalacağından emindim. Ne kadar çok şey öğrenirsem, Dünya'yı tekrar göreceğim kadar yaşayamayacağımdan o kadar emin oldum. Sadece Cass'in düşüncesi bana planımı uygulamaya devam etme gücü veriyordu.

Diğerleri, yakın çevresindekiler üzerinde kalıcı bir etki bırakan Mallory hakkında hikayeler paylaştı. Ağzıyla beyni arasında hiçbir filtre olmayan, büyük bir kişiliğe sahipti; annemden çok farklı bir dünya gibiydi. Vanessa Scott sert, sevgi dolu ve yumuşak huyluydu. Hayran kaldığım sessiz bir kararlılığı vardı. Atamadığım küçük suçluluk duyguları vardı içimde. Biyolojik annemle, annemle kurduğum gibi bir bağ hissetmiyordum.

İkinci günün sonunda bitkin düşmüştüm ve sessizliğin içinde beni ezen bu ağırlıktan kurtulmak istiyordum. Etrafımda olup bitenleri görmezden gelmek yerine, kendimi daha da ateşe attım.

Hayatımda hiç kumar oynamamıştım. Hiçbir garantisi olmayan bir şansa para yatırma isteği hiç duymamıştım. Ve kesinlikle bir kumarhaneye hiç adım atmamıştım, ama Dionne bana güneş battıktan sonra The Vermillion Lady'nin Aşağı Elysia'nın en popüler yeri olduğunu söyledi.

Binaya girdik ve ben elbisemin etek ucunu çekiştirdim. İtirazlarıma rağmen Dionne, kot pantolonla gelirsem yersiz görüneceğim konusunda ısrar etti. Sonunda pes ettim ve ona ait olan gök mavisi elbiseyi giydim.

"Bunu yapıp yapmayacağımdan gerçekten emin değilim," diye mırıldandı.

"Burada olmak zorunda değilsin, Dionne."

"Seni burada yalnız bırakmayacağım."

Günler boyunca bir gölge gibi beni takip etti, uzaktan izledi. Bexley'nin de ona katıldığı anlar oldu ama Dionne kız arkadaşıyla hiç ayrılmadı. Bunun suçluluk duygusundan mı yoksa bir sonraki hamlemi merak etmesinden mi kaynaklandığından emin değildim.

"Yakında kal," diye talimat verdi Dionne.

Kaçıp gitmem konusunda hiçbir endişem yoktu. Mekan masalarla doluydu. Filmlerde gördüğüm gibi otomatik makineler veya rahatsız edici zil sesleri yoktu. Tanrılar kart oyunlarını tercih ediyordu ve gürültü, duyulmak için yarışan seslerin bir karmaşasıydı. Masalardan uzaklaşmak isteyenler için odanın en ucunda büyük bir bar vardı ve neredeyse çıplak çeşitli küçük tanrı ve tanrıçalar, hipnotize edici ve baştan çıkarıcı bir şekilde müziğe eşlik ederek sallanıyorlardı.

Birkaç göz bana dikildi ve ben de artık az çok tanıdığım tanrılara doğru utangaç bir şekilde elimi kaldırdım. Bana gülümsediler ve onlarla birlikte bir içki içmeye davet ettiler, ama ben başımı salladım.

Kalabalığın arasından ilerlerken Dionne, "Burada ne yapmayı planlıyorsunuz?" diye sordu.

"İnsanları tanımaya çalışıyorum."

"Bir milyon başka seçenek vardı. Onlarla sokaklarda karşılaşıyordunuz."

"Tanrıların çoğunun bir noktada burada olacağını söylemişsiniz."

Hoş. Esnek. Performans odaklı.

Güçlü bir irade, başımı giyotine düşürmediği sürece faydalıydı. Bütün tanrılar evi ziyaret etmeyecek ya da sokaklarda yürürken beni bulmaya gelmeyecekti ve orada oturup onları beklemek, yarı tanrıça olmanın sorun olduğu anlatısını daha da güçlendiriyordu. Kendimi onlardan daha üstün gördüğümü düşünüyordum. Kaygılarıma rağmen dışarı çıkıp aralarına katılmam gerekiyordu.

Dionne başını salladı ve boş bir masa buldu. Oturduk ve poker oyununun sonunu izledik. Gözler eldeki kartlardan ayrılıp bana çevrildi. Boğazım sinirden düğümlendi ama yüzüme bir gülümseme yerleştirdim.

"Benim yüzümden durmayın," dedim. Oyuna geri döndüler ve ben Dionne'ye baktım. "Burada ne tür para kullanıyorsunuz?"

Masanın ortasında, şaşırtıcı bir şekilde fiş, bozuk para veya banknot yoktu. Bunun yerine, yüzeyde farklı renklerdeki aura parçacıkları duruyordu. Sahiplerine geri dönmeyi sabırla bekliyorlarmış gibi masanın üzerinde parıldayarak hareket ediyorlardı.

Dionne yaklaştı ve fısıldadı, "Burada para bahsi oynamayız. Her şey faydalı olan şeylerle ilgili. İyilikler. Seks. Bu tür şeyler."

Bu bilgiyle yanaklarım kızardı. Gelmeden önce bir iki oyuna katılma fikriyle oynamıştım. Hunter'ın sınavı yaklaştığı için alabileceğim tüm şansa ihtiyacım vardı, ama riske atmaya hazır olduğum hiçbir şey yoktu.

Dikkatimi tekrar oyuna ve oyunculara verdim. Tanıdığım tek bir yüz vardı ve o da Tobias'a aitti. Oyun, bir Tanrıça'nın büyük ikramiyeyi kazanmasıyla sona ererken, bakışları kartlar ve yüzüm arasında gidip gelmeye devam etti. Auraları temizleyip kartları tekrar toplarken kumar oyununa bir ara verildi.

Yavaş ama emin adımlarla, meraklı bakışlar, henüz tanışmadığım alt Elysialılarla omuz omuza geldikçe sohbetlere dönüştü. Bu sohbetler, son

derece meraklı olanlardan boğucu derecede sıcakkanlı olanlara kadar çeşitlilik gösteriyordu. İtiraf etmek istemediğimden daha fazla kez kucaklandım. Her etkileşim, korku ve endişeyi uzaklaştırdı ve beni bir aidiyet duygusuyla doldurdu. Bu, bastırdığım tehlikeli bir duyguydu. Bu, bir amaca ulaşmanın bir yoluydu. Hayatta kalabileceğim söylendiğinde, bir daha asla cennete ayak basmayacaktım.

Tobias oturduğu yerden kalktı ve az önce boşalan yanıma oturdu. "Seni burada tekrar gördüğüme çok sevindim, Quentin," dedi. "Bizimle bir oyuna katılacak mısın?"

"Ne sunabileceğimden emin değilim."

"Hediyeniz," diye cıvıldaayan bir ses geldi masanın karşısından. Ses, önceki potu kazanan kadına aitti. Onda tanıdık bir şeyler vardı ama onu daha önce nerede gördüğümü hatırlayamadım. "Mabel," diye kendini tanıttı.

Mabel'in ipeksi kahverengi saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu ve kıvrımlı vücudu, vücuduna oturan neredeyse şeffaf bir elbise içinde mükemmel bir şekilde sergileniyordu. Buna kıyasla kendi kıyafetlerimle kendimi biraz muhafazakar hissettim.

"Quentin. Ve yeteneğimin ne olduğunu bilmiyorum," diye yalan söyledim.

"Bu, onu sunamayacağınız anlamına gelmez."

Dionne, daha önce hiç duymadığım kadar sert bir ses tonuyla, "Mabel," diye araya girdi. "Bu hiç adil değil. Henüz onunla tanışma fırsatı bulamadı."

Mabel omuzlarını silkip ela gözleriyle beni olduğum yerde mıhladı. "Birlikte bir çözüm bulabiliriz. Ya da..."

İncecik, neon pembe bir tutam bana doğru geldi ve bileğimi kavrayarak beni şiddetle masanın üzerinden çekti. Kalça kemiklerimde yayılan acıyla nefesim kesildi. Auramı kullanarak Mabel'ı itmek kolay olurdu ama sorun çıkaran biri gibi görünmek istemediğim için, onun kollarından kurtulmaya çalışarak çırpındım.

"Bunun yerine bana bedenini de sunabilirsin," dedi Mabel, yüzünü benimkine yaklaştırarak. Bu imalı teklif, çırpınmaya devam ederken yanaklarımın kızarmasına neden oldu.

"Bırakın gitsin!" diye bağırdı Dionne.

Belime bir şey dolandı ve çekiştirdi, ama Mabel'in aurası güçlü bir şekilde etkisini sürdürdü.

Mabel, "Ben sadece ona seçenekler sunuyorum," diye savundu.

“Teşekkür ederim,” diye sertçe yanıtladım. “Ama sanırım hem yeteneğimi hem de bedenimi bu işe karıştırmayacağım.”

"Hepimizi buradan attıracaksın," dedi Tobias ona.

Tartışmaya yabancı bir ses katıldı, derin ve gür bir sestti. "Tam olarak da bu olacak."

Mabel beni bıraktı ve kendinden uzaklaştırdı. Belimdeki baskı kayboldu ve geriye doğru savruldu. Tobias yere düşmeden önce beni yakaladı. Kollarını ön kollarımı kavradı ve tenime değen garip hisse baktım.

Tanrılar kusursuz varlıklardı, mükemmelliğin tadını çıkarırlardı, ama Tobias'ın üç parmağı derinden yaralanmış ve neredeyse iskelet gibiydi. Oyun sırasında masanın altında tutmuştu ve ben de bunu önemsemedim. Hızla ellerini benden çekti ve yaralı parmağını cebinin derinliklerine soktu.

Yeni ses, "Üçünüz de gidebilirsiniz," dedi.

Arkamı dönüp ona baktım. Hepimizden çok daha uzundu, iki metre boyundaydı ve yapısı güçlü ve genişti. Koyu saçları çoktan unutulmuştu, başındaki ve sakalındaki gri teller yerini griye bırakmıştı ve yüzü ile ön kolları derin yara izleriyle doluydu. Yalnız kalmak istediğim türden bir Tanrı değildi.

"Andreas," diye tatlı bir sesle mırıldandı Mabel.

"Dışarı!"

Kadın kendi kendine mırıldanarak hızla uzaklaştı ve Tobias kaşlarını çatarak onu takip etti. Dionne kolumu yakaladı, beni binadan dışarı sürüklemeye hazırdı ama Andreas başını salladı.

"Onu bırakın," diye emretti.

"Andreas, o hiçbir şey yapmadı."

"Kendimi tekrar etmeyeceğim, Dionne."

Kolumu bırakmadan önce bana endişeli bir bakış attı ve gitti. Andreas'ın gözleriyle karşılaştığımda yutkundum. Bu Tanrı'da affedici hiçbir şey yoktu.

"Beni takip edin," dedi arkasını dönerek.

Elbisemi düzeltip dediğini yaptım. Koridorda yürüyüp merdivenlerden çıkarken kulağıma bir sürü fısıltı geldi. Ne yanlış yaptığımı sormak istedim ama dilim damağıma yapışmıştı. Neden diğerleriyle birlikte dışarı atılmamıştım?

Andreas koridordaki bir kapıyı açtı ve içeri girdik. İçimde tanıdık bir his belirdi. Tarif edemediğim ama saatlerdir beni rahatsız eden boşluk hissini dolduran bir rahatlık ve öfke duygusu.

"Yardımanın için teşekkürler, Andreas," Gray'in sesi odanın köşesinden geldi ve başımı hızla ona çevirdim. Karanlıktan çıktı ve ben ona kaşlarımı çattım.

"Sorun yok, Grayson. İkinize de biraz mahremiyet tanıyacağım."

Andreas odadan çıktı, kapıyı arkasından kapattı ve Gray hiç vakit kaybetmeden yanıma yaklaştı.

"Burada olduğumu nereden bildin?" Bu, ağızımdan dökülen ilk soruydu.

"Pek de gözlerden uzak bir hayat sürmüyorsunuz."

Sırtım duvara çarptı ve auramı çağırarak etrafımızda dolaşmasını, mekanı aydınlatmasını sağladım. Gray'in aurası buna katılmadı. Beni kollarının arasına hapsetmişti. İstersem kolayca kaçabileceğim bir hapisaneydi.

Ona kendimi açıklamak zorunda değildim ama sözler ağızımdan döküldü: "Saklanmak bana yardımcı olmayacak. Güvenebileceğim tanrılar arıyorum."

"Bu berbat yerin en iyi yer olduğunu mu sanıyordunuz?"

"En kalabalık yerdin. Ayrıca, Andreas'ın iş yerini 'berbat bir yer' olarak adlandırmanızdan hoşlanacağından emin değilim."

"Umurunda olmayacak. Sonuçta biz bir aileyiz. Andreas, Sloan'ın babası ve bir savaş tanrısı. Hayatı boyunca çok daha kötü şeyler duydu."

Bu da onun heybetli ve korkutucu doğasını açıklıyordu. Bir savaş tanrısı tarafından emir almaktan ürperdim. Sloan gibi nazik ve pozitif birini yetiştirdiğine ve Erik gibi bir damadı olduğuna inanamadım.

"Sakinleşmen için sana biraz zaman verdim, sen ise giyinip kuşanıp aslanın inine mi girdin?" diye sordu Gray, gözleri yavaşça kararıyordu. "Başka bir gün olsa tüm bu kaosu teşvik ederdim, ama bu pervasızlık."

"Şimdi mi umursuyormuş gibi davranmak istiyorsun?"

Gray bedenini benimkine bastırdı ve ben de kendimi zorlayarak gözlerinin içine dosdoğru baktım. "Hayatını bir kez kurtardım ve bunu tekrar yapmaya çalışıyorum. Benim seni önemseyip önemsemediğimi sakın sorgulama."

Sözlerinin ardındaki çabayla göğsü kabarıp iniyordu ve bakışlarımı köprücük kemiklerine indirdim. Gray ile uğraşmak, tamamen farklı iki varlıkla uğraşmak gibiydi. O, geçmişini her şeyi sorgulamama neden olan yıkımın vücut bulmuş haliydi. Ama aynı zamanda dizlerinin üzerine çöküp hayatım için yalvaran adamdı. Onun bu iki versiyonunun aynı anda var

olması mümkün olmamalıydı, ama vardı ve ben duygularımı çözmekte zorlanıyordum.

"Eve gel," diye fısıldadı tenime. "İzin ver de açıklayayım."

Kararlılığım sarsıldı. Grayson'dan uzak kaldığım her an, saniyeler sonsuzluğa uzanıyordu. İçimdeki aptal kız onu affetmek istiyordu. Kollarının arasına yığılıp, taşıdığım her şeyin ağırlığını ona bırakmak istiyordu. Bana kendi tarafını anlatacaktı, ben de onu affedecektim ve her şey düzelecekti.

Ama bu kadar saf olmak beni öldürürdü. Kalbim yerine aklımı dinlemem gerekiyordu. Beynim beni asla yanıltmamıştı. Bana saygın bir iş kazandırmıştı. Beni beladan uzak tutmuştu. Kalbim ise beni aptalca kararlar almaya ikna ettikten sonra sadece paramparça etmişti.

"Bunlar her zaman senin şartlarına göre oluyor, Grayson," diye mırıldandım karşılık olarak. "Bilgiyi saklıyorsun ve benim de buna razı olmamı bekliyorsun. Bu küçük bir şey değildi."

"Bunu anlıyorum. Bunun benim için yeni bir şey olduğunu söylemiştim. Archer'ın sana gösterdikleri... Bunu asla hafife almayacağını biliyordum, ama sen sadece onun bu olayla ilgili anılarını gördün."

"Buradaki diğerlerinin söylediklerini duydum. Tam bir katliamdı."

"İzin verirseniz açıklayayım..."

"Gray," dedim sonunda ona bakarak.

Arkasında elektrik mavisi bir ışık belirdi ve Hunter odaya girmeden önce aramızda biraz mesafe bırakmak için Gray'i sertçe ittim.

Hunter, kardeşine küçümseyerek bakarak, "Neden en basit işlerin bile üstesinden gelemiyorsun?" diye sordu. "Ona kontrolü öğretmeni söylediğimde, onu tekrar burada teşhir etmek istediğimi nereden çıkardın?"

Gray, "Andreas'ı görmem gerekiyordu," diye sakince yanıtladı.

"Tek başına gidemez miydin?"

"Ve onu gözetimsiz bir şekilde evin içinde serbestçe dolaşmasına izin mi vereceğim? Bu riski almak istemem."

"Ve bu vesileyle şık giyinme ihtiyacı hissettiniz mi?" diye sordu Hunter, bakışlarını bana çevirerek.

"Sıkı bir kıyafet kuralı var, öyle duydum," diye yanıtladım, elbisenin etek ucunu çekıştırme isteğimi bastırmaya çalışarak.

Hunter, "Quentin, kurallar koyduğumda bunlara uyulmasını beklerim," dedi. "Ve sen sürekli bu kurallara karşı geliyorsun."

"Gray ile birlikte buraya geldim ve kimseye zarar vermedim."

“Varoluşunuz başlı başına bir zarar demek.” Dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. “Bir Tanrı'ya yalan söylemenin yanlış olduğunu bileceğinizi sanıyordum. Mabel, burada yalnız başınıza dolaştığınızı bana hemen bildirdi.”

Gray homurdandı. "Mabel'in ağzından çıkan hiçbir söze güvenmem. O sadece baş belası olmayı biliyor."

“Ama o senden daha güvenilir olduğunu kanıtladı, Grayson. Bu dişi köpeğe tasma verdim sana, sen ise onu serbest bırakıyorsun.”

Bu sözler karşısında öfkelendim ve auramın mekânda titreşmesini sağladım.

Hunter, parmaklarıyla auramı delip geçerken, "Kendinizle bu kadar barışık görüldüğünüze göre," diye devam etti, "sınavınızın zamanını belirleyelim. Yarın. Tam saat on birde, konsey salonunda."

“Chambers mı?” diye sordu Gray. “Evinize uğramamızı isteyeceğinizi düşünmüştüm.”

“Bu özel bir mesele değil. Tüm konsey, eve döndüğünde sorun çıkarmayacağına dair kanıt görmeyi hak ediyor. Bu izinsiz küçük gezi hakkında onları bilgilendireceğim.” Hunter doğrudan bana baktı. “Geç kalma Quentin. Umarım ikiniz de bu emre uyabilirsiniz.”

EIGHTEEN

GRAYSON

Evimizden ayrıldığında onu takip etme içgüdülerime karşı koydum. Aramızdaki bağ, yalanlarımla ona verdiğim acıdan daha fazla acı çekmediğini gösteriyordu ve onu köşeye sıkıştırılmak istemeyeceğini anlayacak kadar iyi tanıyordum. Beni tekrar çevresine almadan önce sindirmesi için zamana ihtiyacı vardı. Bu kadın cevap bulamazsa delirirdi ve ona istediği cevapları verebilecek tek kişi bendim. Ona tüm resmi görmesini sağlayacak boşlukları doldurabilirdim.

Onun güvende olduğunu bildiğim için ona bu alanı tanıyabilirdim, ancak Bexley gelip bana Vermillion Lady'ye bir gezi planladığını söylediği anda, onu geri getirmeye ve konuşmayı zorla gerçekleştirmeye hazırdım.

Dürtüsel ve pervasız olmak benim alanım, rahatlık bölgemdi. O ise mantıklı olan, sis perdesinin altından kalkabilen, ona teslim olmayan kişiydi. Ve o an teslim olduğunda, kendimizi bir çıkmazda bulduk.

Hunter emrini verdikten sonra Quentin benimle eve döndü, ancak o Ignacio'yu istedi. Geç saat olmasına rağmen, Ignacio şikayet etmeden geldi ve ona tatbikatları yaptırdı. İlk birkaç saat boyunca bocalarken, saçlarını sıkıca arkaya toplamış ve odaklanmış haldeyken gözlerim ondan hiç ayrılmadı.

Onu daha genç, doktora derecesine götürecek sınavlara hazırlanırken ve ben hayatıma dalmadan önceki hayatını hayal ettim. Yalnız ve odaklanmış. Quen'in gelişmek için kimseye ihtiyacı yoktu. Yeterli zaman verildiğinde, tıpkı diğer her şeyde olduğu gibi, duygularını ve aurasını da kontrol altına alabilirdi.

Ölümlü olarak gösterdiği zekâ, ilahi güçle daha da artacaktı. Bu fikri Hunter'ın önüne, onu kendi avantajımıza kullanmak şeklinde sundum, ama kardeşim ince ipuçlarını anlamakta hiç iyi değildi. Belki de düşünce tarzıma bir kez daha dokunmak, işlerin daha hızlı ilerlemesine yardımcı olabilir.

O bir başka tatbikatı daha zorlukla tamamlarken, suçluluk duygusu beni sardı. Bunun tamamen benim yüzümden ve Archer'ın anılarında gördüklerinden kaynaklandığına dair hiçbir şüphem yoktu.

"Tekrar," dedi Quentin, aurasını tekrar kendine doğru çekerek yerden kalkarken.

Ignacio bana endişeli bir bakış attı ve ben de yerimden kalkıp onlara katıldım.

"Dinlenmen gerekiyor," dedim yanına durarak.

Güneş, mülkümüzü çevreleyen sisin arasından zayıf bir şekilde süzülerek odayı yumuşak bir ışıkla aydınlattı. Gözlerinin altındaki koyu gölgeleri ve çenesindeki gerginliği belirginleştirdi.

"Hayatta kalmam gerek," diye çıkıştı Quen bana bakmadan.

Ignacio araya girerek, "Kardeşini görmek gerekiyor," dedi. "Eğer rahatlayabilirsen, duş alabilirsen, yemek yiyebilirsen bu da olur."

Başını ellerinin arasına gömdü ve derin bir nefes aldı, omuzları nefes alıp verirken inip kalkıyordu. "Tamam. Geri döndüğümde burada olacak mısın?"

Quen aramızda bir mesafe oluşturmaya çalışıyordu.

"Hayır," diye araya girdim. "Toplantıya hazırlanması gerekecek."

Quentin kaşlarını çattı ama başını salladı. "Sanırım orada görüşürüz."

Ignacio aralarındaki mesafeyi kapatıp onu kucakladı. Onun bu kadar kolayca kollarını ona dolmasına, bende bulamadığı teselliye arkadaşımından almasına duyduğum kıskançlık damarlarımda yakıcı bir his bıraktı.

"İsteyebilirsin," dedi, onu tamamen bırakmadan. "Sana tüm şansımı verirdim, ama bunu benden istemen gerekiyor."

Onun için yapabileceği, benim yapamadığım bir şey daha vardı. Ig'nin yeteneği bu durumda işe yarayabilecek bir şeydi. Benim sunabileceğim tek şey durumu daha da kötüleştirmekti.

Quentin'in yüzü bembeyaz oldu, parmaklarını yanlarına bastırdı. "Sana bunu yapamam. O kişi olmayacağım."

"Quentin," dedim ama beni duymazdan geldi.

Ignacio ona bir can simidi uzatıyordu, ama aralarında geçen ve tam olarak anlayamadığım bir bakış vardı. Düşüncelerini ifade etmek için kelimelere ihtiyaç duymayan bir bağ vardı aralarında.

Quentin, uzaklaşırken, "Seni odada göreceğim," dedi.

Ignacio gittikten sonra ev sessizleşti. Konuşma girişimleri sonuçsuz kaldı ve istemeyerek de olsa onun odaklanması gerektiğini anladım.

Quentin eldeki meseleyle ilgilenirken, ilişkimizin yıkıntıları öncelik listesinde aşağılara düştü.

Saat on bire beş dakika kala, yatak odası aynasında başımdaki tacı düzelttim ve yansımda onun bana baktığını gördüm. Yavaşça arkamı dönerek göz göze geldik.

"Zihninizin nasıl çalıştığını neredeyse duyabiliyorum," dedim. "Aklınızdan geçen her şeyi bana sorun."

"Ne yapacak ki?" diye sordu, başka bir şeye gerek kalmadan. "Hunter. Kontrolümü nasıl sınayacak?"

"Bunu daha önce hiç yapmamıştık. Sanırım Ignacio'nun sizi eğittiği yönetime benzer bir şekilde olacak."

Elleri yumruk olmuş bir şekilde kucağına baktı. Bilekleri kelepçelenmişti, bu da onu itaatkar görünmeye zorluyordu. "Hazırlıksız bir şekilde işlere girmekten nefret ediyorum."

"Hazırlıksız değilsiniz."

"Ya başarısız olursam?" Quentin tekrar bana baktı. "Eve gidemesem ve beni orada öldürse ne olur?"

Bu imkansızdı. Önce onun kanını kirletmesi gerekecekti ve bunun için gerekenleri toplaması biraz zaman alacaktı.

"Ona fırsat vermeden önce onu öldürürdüm."

Sözlerim karşısında gözleri sertleşti. Bunu yapabilecek kapasitede olduğumu biliyordu ve o da buna şahit olmuştu. Tartışmaya hazırlanıyordum ama omuzları düştü.

Quentin güçlü bir kadındı. Belki de onu tanımlamak için "inatçı, dik başlı bir savaşçı" demek daha doğru olurdu. Ama son birkaç haftadır Elysia'da yaşanan her şey benim altın kızımı yıpratmıştı. Onu tüketen çok fazla belirsizlik vardı. Nefes almak için bile yüzeye çıkamayacak kadar çok kaos vardı.

Ona elimi uzatarak, "Gitme vakti geldi. Orada olacağım ve sana şans getiremesem de, başına hiçbir şey gelmesine izin vermeyeceğime söz veriyorum," dedim. Bunu söylediğim için benden daha da nefret edecekti, ama bilmesini istiyordum. "Seni seviyorum."

Yavaşça ellerini kaldırdı ve benimkilerin arasına koydu, ben de ayağa kalkmasına yardım ettim. Sözleri neredeyse duyulmuyordu, yatak odamızın derinliklerinde kayboldu. "Ben de seni seviyorum."

Auramın siyahlığı etrafımızı sarıp sarmaladıktan sonra dağıldı ve bizi meclis salonunda yalnız bıraktı. Elim Quen'in elinden kayıp bileklerine

uzandı ve onu nazikçe odanın ortasına doğru çektim. Tahtıma doğru basamakları çıkmadan önce ona son bir kez baktım.

Aria yerine oturduktan sonra Hunter, "Madem hepimiz buradayız," dedi. "Hiç vakit kaybetmemeliyiz."

Tahtından kalkıp Quentin'in yanına yürüdü. Onun endişesi arttı, aramızdaki bağ sayesinde midesinde oluşan gergin enerjiyi, sonunda bulantıya dönüşene kadar hissedebiliyordum. Parmaklarım tahtımın kollarını kavradı. Erik'in bakışlarının beni delip geçtiğini hissediyordum ama Quen'den gözlerimi ayırmayı reddettim.

"Bu sadece senin kontrolünü test etmek için, Quentin," diye devam etti Hunter. Daha önce ona verdiğim anahtarla kelepçeleri açtı ve kelepçeler odanın içinde yankılanan bir sesle yere düştü, Quentin irkildi. "Diğerlerini de davet ettim çünkü onların da katılmaları ve senin neler yapabileceğine şahit olmaları gerektiğini düşündüm. Bu, tekrar oy kullandığımızda karar vermelerine yardımcı olabilir."

Dudaklarını sıkıca kenetleyerek kesin bir şekilde başını salladı.

Hunter, "Onu ortaya koy," diye emretti. "Bize yeteneğinin özünü göster."

Omuzlarının düşmesiyle daha önce sergilediği yorgunluk kaybolmuştu. Quentin omurgasını düzeltti, kısa boyuna bir santim kadar uzunluk kazandı ve etrafında nazik altın rengi ışık huzmeleri belirdi, vücudunun etrafında kıvrılıp açıldı.

"Sesini yükseltin," diye emretti.

Bu garip bir yoldu. Onun bunu kontrol etmesini istiyordu, ama ben ondan bunu gizlemesini değil, sergilemesini isteyeceğini düşünmüştüm.

Quen'in yaydığı kaotik enerji, etrafındaki aurayı büyüttükçe yavaş yavaş yok oldu. Göz kamaştırıcı güzellikte bir görüntü oluşturunuyordu; altın rengi, o kadar parlak bir ışıkla aydınlanmıştı ki, seçkinler bile gözlerini kapatmak zorunda kaldı.

"Yeter!" diye bağırdı Hunter. "Ondan kurtulun."

Quen aurasını içine çekerken oda karardı. Son ışık huzmeleri kayboldu ve bakışları Hunter'a dönmeden önce kısa bir an bana kaydı.

Erik bana doğru eğilerek, "İyi iş çıkardı," dedi.

"Hiç şüphe duymadım."

"Melez biri için oldukça iyi bir kontrol sergiledin," diye belirtti Hunter.

Elitlerden bazılarının kıkırdamaları arasında nefesimi tuttum. Onu kışkırtıyordu. Quentin gururlu bir yaratıktı. Her şeyi kişisel bir hakaret

olarak algılıyor ve sakın kalmak için mücadele ediyordu. İçgüdüğü öfkelenip kendini savunmaktı.

Hunter, kadını kışkırtarak, "Projeyi bitirene kadar bu oyunu sürdürmek için sahip olduğun kısıtlı zekayı kullanman gerekecek," dedi. "Yoksa sadece hayatın değil, daha fazlası da tehlikeye girecek. Kardeşin diye bahsettiğin o adam ve evlenmeyi planladığı güzel sarışın da yapacağın her hatanın bedelini ödeyecek."

"Bunu tamamlamama yardımcı olacak olan şey benim sınırlı zekam," diye belirtti ona.

"Projem üzerinde çalışan koca bir bilim insanı ekibi var. Kendinizi çok fazla beğeniyorsunuz."

"Ben bir yarı tanrıçayım. Gördüklerimden anladığım kadarıyla ego da bunun bir parçası."

Yanaklarımın içini ısırarak gülmemi bastırdım. O keskin zekâ her zaman karşılık vermeye hazırды.

Hunter ondan yüzünü çevirerek, tahtına giden basamaklara doğru geri yürüdü. "Öğleden sonra geri dönmek için hazırlık yapacağız."

Quen, gülümsemesini bastırırken dudaklarında bir seğirme belirdi. İlk engel aşılmıştı; rahatlatma aramızdaki bağdan hissediliyordu ve ona gitmek için can atıyordum. Kardeşimle yüzleşirken içimde oluşan muazzam gururu ifade etmek istiyordum.

"Ama hepimizin iç huzuru için," dedi Hunter, dikkatimi Quentin'den uzaklaştırarak, "Onun bizi herhangi bir rahatsız edici duruma sokmayacağından emin olmak istiyorum. Hepiniz biliyorsunuz ki önceliğim Elysia ve bu konsey."

Oturduğum yerden kalktım. "Az önce kanıtladı ki..."

Ama Hunter arkasını döndüğünde cümlem yarıda kesildi; mavi bir duvar Quentin'e doğru hızla ilerledi. Ona şiddetle çarptı, onu yerden kaldırıp meclis salonunun öbür ucuna savurdu.

"Avcı!" diye bağırdım, etrafımda bir aura parıladı. Göğsümden geçen derin bir acıyla bu aura birden söndü.

Kardeşim merdivenlerden yavaşça inip Quentin'e doğru geri döndü. Erik'in aurası bileğimi güçlü bir şekilde sardı ve beni tekrar yerime oturmaya zorladı.

"Eğer sen karışırsan, durumu daha da kötüleştirir," diye mırıldandı.

Bu doğrudu. Sadist ağabeyimin hepimizi koruduğunu kanıtlamak için ilginç yöntemleri vardı. Eğer biri ona karşı gelirse, bedelini ödetmenin bir

yolunu bulurdu. Beni meclis önünde onu küçük düşürdüğüm için cezalandıracaktı ve araya girerek onu riske atamazdım. İncinmiş gurur iyileştirilebilirdi, bir ceset ise iyileştirilemezdi.

Hunter ona yaklaşırken, "Enstitüde senin hakkında çok şey duydum," diye devam etti. Onun enerjisi onu alıp ayağa kaldırdı. "Çok sinirli olduğunu, birlikte çalışmanın zor olduğunu ve kendini herkesten üstün gördüğünü duydum."

Onun aurası canlandı ve Hunter dilini şaklattı.

"Kontrolü mü kaybediyorsun?" diye sordu. "Çünkü döndüğümde yapmam gereken ilk şeyin senin o zavallı ailenle savaşmak olması çok yazık olurdu. Seni yine terk edilmiş ve yalnız bıraktırdım, hem de bu sefer her şey senin suçun olurdu."

Quen'in aurası gözden kaybolmadan önce göğsümde şiddetli bir acı hissettim.

"Kardeşim hakkında konuşmaya hakkın yok," diye tısladı. "Kendi kardeşlerine nasıl davrandığına bak. Gerçek bir bağın üzerinde kan bağının hiçbir önemi yok."

Bu sefer, onun aurası ona çarptığında, doğrudan karnına isabet etti ve onu odadaki bir sütuna doğru savurdu. Taşa çarptı, kendi içine katlandı ve bir bez bebek gibi yere yığıldı. Gövdemde ve omurgam boyunca öylesine şiddetli bir acı yayıldı ki, beni oturduğum yerden fırlatıp dizlerimin üzerine çöktürdü. Çığlığım ancak sütunun parçalanmasının sesiyle bastırıldı. Taş onun üzerine düşerken, dayanılmaz bir ağrı göğsümden ve kalçalarımından geçti.

Erik yanıma düşerken, "Hunter, dur!" diye seslendi.

Ama ağabeyim tam anlamıyla kendi elementindeydi. Bulanık bir görüşle, bedeninin enkazın arasından kaldırıldığını, kanın tenini lekelediğini gördüm. Neden kendini savunmuyordu?

O taş zemine çarpmadan önce auramı çağırdım ve etrafımı sardım. Quen'in çığlıkları odayı yırtarcasına yankılanırken, sırtımdan aşağıya doğru inen yeni acı dalgasıyla vücudum kıvranıyordu. O kadar güçlüydü ki gözlerimden yaşlar fışkırdı ve midem bulandı.

"Dur!" diye bağırdı Erik.

Hunter onun çığlıklarını duymazdan geldi ve ben de bir şeyler yapmak için ayağa kalkmaya çalıştım. Bulanık görüşümle, tavandan bir başka moloz yığınının daha dökölüp bedeninin üzerine düştüğünü, başımı yere doğru ittiğini ve etrafımdaki aurayı çaldığını izledim.

“Bunu durdurun!” Erik’in sesi benden uzaklaştı. “Bağlılar!”

Odaya sessizlik çöktü ve acı dindikten sonra kendimi düzgünce dizlerimin üzerine kaldırdım. Saldırının verdiği yorgunluktan göğsüm hızla inip kalkarken, Hunter'ın bana baktığını gördüm.

"Bunu tekrar edin," dedi Hunter, sesi kısık ve tehlike dolu bir tonda.

Erik özür dileyen bir bakışla bana baktı. "Bağlılar."

Waverly, "Bağlanabilmesi için bir ruha sahip olması gerekir," diye belirtti.

"Melez birine bağlı." Aria kıkırdadı. "Sadece işe yaramaz şeylere uygun."

"Yeter!" diye bağırdı Hunter. "Grayson ve Erik hariç hepiniz dağılabilirsiniz."

Tanrıların fısıltılar ve auralar eşliğinde bizi terk etmesiyle oda hareketlendi. Ayağa kalkıp Hunter'ı iterek Quentin'in yanına çöktüm. Auramı tekrar kullanarak enkazın arasında onu aradım. Quen'in bedeni yerde kıvrılmış yatıyordu, birkaç hafta önce yolda bulduğumdan daha kötü görünüyordu. Bu sefer ölüm onu almaya gelmeyecekti, ama hissettiği acı ve Hunter'ın verdiği zarar ruhumda ölümcül ve sessiz bir öfke uyandırdı.

"Gerçekten birbirlerine bağlılar mı?" diye sordu Hunter.

Erik, "Gray'i okudum. Hiç şüphe yok. Quentin onun ruhuna çok bağlı," dedi.

Quentin'in yüzünden saçlarını çekerken kıpırdamadı. Nefesi sığı ve bedenini kırık zeminden kaldırdım. Kollarımda cansız yatıyordu, tenine kan bulaşmıştı. Kırmızı sıvı altın rengi beneklerle doluydu, bu da onun ilahi yönünü yansıtıyordu.

Hunter yanıma doğru yürüyerek, "Biliyordun," dedi. "Onu sadece kullandığını sanıyordum, ama bağlı olduğunuzu biliyordun."

Auram aramızda sağlam bir duvar oluşturdu, onu korumalıydım, tıpkı o lanet olası sorgulamaya başladığında yapmam gerektiği gibi. Onu orada tek başına onunla baş başa bırakmamalıydım. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Onu güvende tutmakta başarısız oldum.

“Eğer ona bir daha dokunmayı aklından bile geçirirsen...” diye duraksadım, dişlerimi sıktım. “... Sahip olduğum tüm yeteneklerimi kullanmaktan ve değer verdiğin her şeyi yok etmekten hiç çekinmeyeceğim.”

Hunter, siyah bir örtünün ardından bizi izlerken eğlenmiş görünüyordu. "Senin yerinde olsam bu kadar cesur olup tehditler savurmazdım, Grayson."

Erik, "Hunter, ne olacağını biliyorsun..." diyerek mantıklı bir açıklama yapmaya çalıştı.

"Senden tek bir kelime bile duymak istemiyorum. Ağzından çıkan hiçbir şeye güvenmiyorum." Hunter ona döndü. "İkiniz de beni yine konseyin önünde rezil ettiniz. Size birlik içinde hareket etmemiz gerektiğini söyledim, ama ikiniz de bana ihanet etmeye devam ediyorsunuz."

Erik, "Bunu yakın zamana kadar bilmiyorduk," diye yalan söyledi.

"Artık tüm meclis bu rahatsızlıktan haberdar."

"Avcı—"

Erik'in sözünü keserek, "Bugün öğleden sonra tekrar aşağı ineceğiz," dedi. "Kendine çok güvendiği için kendi zamanında iyileşebilir. Ona yardım edip etmediğinizi anlayacağım ve eğer yardım ettiyseniz daha kötü bir durumda kalmasını sağlayacağım."

Bakışlarını Quen'e çevirdi ve ben de onu sıkıca bedenime bastırıp kucakladım.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmiyor." Hunter, cansız bedenine baktı. "Onun kaderine konsey karar verecek."

Odayı terk etti ve Erik bana doğru iki adım attı, ama benim auram büyüdü.

"Gray," dedi üzgün bir şekilde. "Ona asla zarar vermezdim."

"Artık kimseye güvenmiyorum."

NINETEEN

GRAYSON

Quentin'den koparabildiğim her inilti, içimde derin bir şehvet uyandırıyordu, ama yatağımızda yatarken acıdan çıkardığı sesler, daha önce hiç yaşamadığım bir kan arzusunu alevlendirdi. Her sinirimi yakan, intikam alma isteğiyle dolu ham bir duyguydu bu. Duygunun gücü bedenimi titretti ve ancak ona baktığımda geçici olarak yatıştı.

Yanak kemiklerindeki koyu morluklar solmuş ve yerini kusursuz kahverengi bir cilde bırakmıştı. Hasar görmüş kılcal damarlar kolayca onarılabilirdi; saatlerce çektiği acı, kırık kemikler ve delinmiş organlardı. Kısmi ilahi güç bir hediye olarak müjdeleniyordu, ama ben onu anında iyileştirmek için çabalarken sadece bir lanet olarak görebiliyordum.

Dudaklarındaki son kan damlalarını sildim ve havluyu komodinin üzerindeki su dolu kaseye attım. Kalbimi paramparça eden zayıf bir inilti çıkardı. Çarşafların üzerinde kıvrılırken kaşları çatıldı. Uzanıp, başparmağımı nazikçe kaşlarının arasındaki boşluk boyunca gezdirdim ve kırıksıklığı hafifçe düzelttim.

"Bunu başarabilirsin, Quen," diye fısıldadım.

O anda ona dokunma korkusu iyice artmıştı. Nazik biri olarak tanınmıyordum. Yıkım benim uzmanlık alanımdı ve beni içine çekmeye çalışan psikoz girdabının Quentin'i de etkileyeceğinden emin değildim.

Elimi ondan çektiğimde, yastıklara doğru geri yaslandı ve geçici bir rahatlama buldu.

"Söz veriyorum, altın kızım," dedim, bakışlarım yüzünde sabitlenmişti, "bir daha kimsenin sana dokunmasına izin vermeyeceğim."

Yatak odasının kapısına sert bir şekilde vuruldu ve ben tahtaya kaşlarımı çattım.

"Abi," diye çekingen bir sesle karşılık verdi Erik diğer taraftan.

Elbette o olacaktı ve yanında süvarilerini de getirdiğinden hiç şüphem yoktu. Açık kapı politikası uyguladığım için derin bir pişmanlık duydum. Auralarıyla doğrudan yatak odasına girememeleri küçük bir teselliydi.

“Git buradan!” diye bağırdım ve Quen'in inlemesiyle irkildim. Bakışlarım aniden ona döndü. “Özür dilerim, canım.”

Kapının dışında bir arbede sesi duyuldu, bu da gözlerimi kısmama neden oldu.

Ignacio'nun sesi net bir şekilde duyuldu: "Çekil. Nezaketi boş ver. Güç kullan."

Auram genişleyip odayı doldururken hızla ayağa fırladım. Dikkatlice, karanlık gölgeleri kontrol ederek yatağı örttüm. Quentin için bir mahremiyet perdesi. Eğer onların onu zayıf ve savunmasız görmelerine izin verirsem, beni asla affetmezdi. Eğer onlara uygun gördüklerinde ona karşı kullanabilecekleri daha fazla malzeme verirsem. Auramın geri kalanı kapıya doğru ilerlerken kapıyı itti.

Öfkem kontrol edilemez bir şekilde, "Hiçbirinizin burada bulunmasının bir sebebi yok," dedim onlara sert bir ses tonuyla. "Bizi rahat bırakın."

"Onu ömrünün sonuna kadar saklayamazsın," diye yanıtladı Ig, sesi ormanın arasından geliyordu. "Aşağıya geri dönüyoruz. Ne yapmayı planlıyorsun? Onu evinde kilitli mi tutacaksın?"

"Gerekirse."

"Eminim bu yüzden seni çok sevecektir."

"Grayson, lütfen." Sıra Sloan'daydı. "Onun iyi olduğundan emin olmak istiyoruz."

"Hayır, değil," diye tersledim, sırtımı kapıya yaslayıp yatağa doğru baktım, ama o görüş alanımın dışındaydı.

"Ona asla zarar vermeyiz, Gray," diye devam etti Sloan. "Tıpkı senin bana yardım ettiğin gibi ben de sana yardım etmek istiyorum."

Kapıdan uzaklaşmadan önce bir anlığına gözlerimi kapattım. "Sadece sen. Ciddi söylüyorum, Sloan."

"Sadece ben," diye tekrarladı.

Kapıdan iyice uzaklaşarak kapı kolunu çevirdim ve Sloan odaya girdi. Yalnız kalmamızı sağlamak için auram kapıyı arkasından hızla kapattı.

Bakışları yüzümden yatağa, sonra tekrar yüzüme kaydı. "Onu görebilir miyim?"

"HAYIR."

Sloan yavaşça başını salladı. Parmak uçlarına kalkarak, baldızım elini yanağıma koydu ve dokunuşu altında gerildim. Gözleri yaşlarla dolarken, "Şu anda neler yaşadığını hayal bile edemiyorum," dedi. "Ama bizi dışlama."

"Bu iş çoktan kontrolden çıktı. Onu riske atmayı reddediyorum, Sloan. Yapamam..." Boğazımda acı bir şey düğümlendi. "Onsuz varoluşumun bir anlamı olmayacak."

"Grayson, kefalet borcum konusunda bana yardım ettiğin için sana sonsuza dek minnettarım. Senin kefalet borcun konusunda da sana yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum."

Sloan ve Erik'i, mide bulandırıcı derecede mükemmel bir çift olmaktan başka bir şey olarak düşünmek zordu. Ama Erik onu ilk bulduğunda, Sloan onunla hiçbir şey yapmak istemedi. Neden kalbini, şehvet düşkünü seks partileri ve bağılıktan yoksunluğuyla bilinen bir Tanrı için riske atsın ki? Sonra bir de Andreas vardı. Erik, savaş tanrısının tek kızı için bile yeterince iyi değildi.

"Ya diğerleri?" diye sordum, Sloan'ın güvenilir bir seçim olduğuna karar vererek.

Erik senin kardeşin.

"Hunter benim kardeşim."

"Onları sakın kıyaslama," diye çıkıştı, elini yüzümden çekerken aurasının bir parıltısı odayı aydınlattı. "O asla böyle bir numara yapmazdı. Erik sana bayılıyor. Her zaman bayılmıştır. Quentin senin bir uzantın ve Erik'in böyle bir kapasitesi yok—"

"Anladım," diye sözünü kestim. "Erik iyi."

"Diğerleri de öyle. Binlerce yıldır birlikteyiz. Hunter'ın kazanmasına izin vermeyin, çünkü bizi bölerse kazanacaktır."

"Gerçekten de babanın kızıymışsın, değil mi? Şimdiden savaş kazanmanın planlarını yapıyorsun."

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Ben sadece inandığım şeyler için savaşırım."

Derin bir nefes alarak, auramın bir telini onun yanından geçirip kapıyı açtım. Ignacio neredeyse yere düşecekti, Erik onu bu utançtan kurtardı.

Ama odaklandığım kişi kardeşim ya da arkadaşım değildi. Hatta yanımızdan sessizce geçip ailesini saran auramın yanına yaklaşan ve onun içinden yolunu bulmaya çalışan Elva bile değildi.

Bunun yerine, bakışlarım başka bir seçkin tanrının heybetli bedenine takıldı. Malaki, yatıştırıcı bir jestle ellerini kaldırdı; beyaz avuç içleri, koyu teniyle keskin bir tezat oluşturunuyordu.

“Grayson,” dedi Sloan kolumu tutarak. “Malachi seninle konuşmaya geldi. Buraya sorun çıkarmak için gelmedi—”

"Onun idam edilmesine oy verdiniz," dedim kararlı bir şekilde, kolumu Sloan'ın elinden kurtararak. "Ve şimdi de bizim evimize girmeye cüret ediyorsunuz!"

Auram genişleyerek malikanenin en üst katını kapladıkça, her yer karanlığa büründü ve hepimizi bu uçurumun içine çekti.

Malachi, fildişinden yapılmış parıldayan bir kubbenin içinde sakın bir şekilde durmuş, kendini koruyordu; bu da beni daha da sinirlendirdi.

“Bana karşı duyduğunuz düşmanlığı anlıyorum, Grayson,” dedi Malachi. Sesi her zamanki gibi sakın ve yatıştırıcıydı. “Oyumu mantıklı bir şekilde açıklamaya çalışarak sizi aşağılamayacağım, ancak kararımın kesin olmadığını söylemeye geldim.”

"Ve benden sana inanmamı mı bekliyorsun?"

“Kesinlikle hayır. Roller tersine olsaydı ben de öyle yapmazdım, ama fikrimi değiştirme hakkım var ve fikrimden etkilenebilirim.”

Gözüm seğirdi. "Neden?"

"Eğer odalardaki gösteriye ve Erik'in söylediklerine inanacak olursak, ona bağlısın, değil mi?"

"Bu sizin için neden önemli?"

“Çünkü burada bazı geleneklere hâlâ inanıyorum. Bunları sadece kendi çıkarım için veya iltimas kazanmak için öne sürmeye inanmıyorum. Ruh bağlama, kaderden gelen kutsal bir hediyedir. Bu bağı koparmak asla bize düşmemeli.”

Elysialıların öğrendiği ve uyguladığı sayısız gelenek ve görenek vardı. Bazıları yok olmaya yüz tutarken, diğerleri güçlü bir şekilde varlığını sürdürüyordu. Ruh eşi olan çiftler nadirdi, kaderin bir armağanıydı, ama kimsenin bu geleneklerle ilgileceğini sanmıyordum.

"Bu, oyları lehimize çevirmek için yeterli olurdu," dedi Elva, hâlâ yatağın olması gereken karanlık boşluğa bakarak. "Onu kurtarırdı." Parmakları aurama değdi, sonra içini çekip elini indirdi.

“Ya fikrini değiştirirse? Hunter'ın bunu öğrenirse onu konseyden uzaklaştırmaya çalışmayacağına güvenmiyorum. Malachi'nin yerine, onun gitmesini isteyen başka birini getirecektir,” diye savundum.

Ig homurdandı. "Seni hiç paranoyak biri olarak görmemiştim."

Malachi, dikkatimi kendisine çekmek için "Grayson" diye seslendi.

"Haberinizi ilettiniz. Niyetlerinizi de alıp gidebilirsiniz artık." Arkamı döndüm, diğerlerine de gidebileceklerini söylemeye hazırlanıyordum.

"Sor," dedi Malachi. Oda sessizleşti ve titrek bir nefes alırken burun deliklerim genişledi. "Yeteneklerimi biliyorsun. Sor," diye tekrarladı.

"HAYIR."

Hayatım boyunca yaptığım tüm korkunç şeylerin arasında, başka bir Tanrı'dan bana yardım etmesi için armağanını kullanmasını asla istemediğimi söyleyebilirim. Bu tabudan uzak durdum, bu şekilde birine borçlu kalmak istemiyordum.

"Benden konseyin geri kalanına sabır göstermemi isterseniz, yaparım Grayson. Bu size daha fazla zaman kazandırabilir," diye ısrar etti.

"Hayır!" dedim arkamı dönerek. "Hayır."

Malachi başını eğdi. "Eğer bunu istiyorsanız. Öyleyse, diğerlerini ikna etmek için elimden gelenin en iyisini yapacağım, böylece arkanızda güçlü bir çoğunluk olacak." Başını kaldırdı ve koyu renkli gözleri benimkilerle buluştu. "İyileştikten sonra onunla düzgün bir şekilde tanışmak güzel olurdu."

Şansınızı zorlamayın.

İyi geçinerek herkesi kendi tarafımıza çekmeye çalışmanın da bir anlamı yoktu. Hepsi arkalarına yaslanıp, sanki salonda sahnelenen bir tiyatro oyunu gibi, olup bitenleri izlediler. Onu, ölümünü isteyen insanların keyfine göre kendini sergilemeye zorlamak aptalca bir fikirdi.

"Sen kendi tarafını öne çıkarıyorsun. Eğer oyları etkileme umudun varsa, onun da kendini entegre etmesi gerekecek. Ben de kendimi buna dahil ediyorum. Aranızdaki bağ merakımı uyandırmaya yetiyor, ama yine de onun bir sorun teşkil etmeyeceğinden emin olmak istiyorum." Malachi tartışmaya yer bırakmadı, fildişi rengine incecik sözler söyledi.

Ignacio'nun imalı bakışını görmezden gelerek, "Neden onun hediyesini kullanmayasın?" diye sordu Elva. "Sana izin verdi."

Dişlerimi o kadar şiddetli bir şekilde sıktım ki çenemde belirsiz bir ağrı hissettim.

"Çünkü," dedi Ignacio. Bakışlarını tenimde hissedebiliyordum ama gözlerine bakmaktan kaçındım. "Quentin bunun tabu olduğunu ve onun onu asla affetmeyeceğini biliyor. Ona faydası olsa bile. Hayatta kalmasının kendi yeteneklerine bağlı olmasını istiyor."

"Bu, inatçılık ve ahlakçılık zamanı değil."

"Gitmeniz gerekiyor," diye duyurdum doğrulurken. "Hepiniz."

Elva, "Quentin'i görmedim," diye itiraz etti.

"Dünyaya döndüğümüzde onunla bir randevu ayarlayın," diye tersledim.

Yüzünde hayal kırıklığı okunuyordu. "Onu tek başına kontrol edemezsin, Gray."

"O kendi başına bir karar veremediği zaman, ben de öyle yapıyorum."

"Onu yarın göreceğiz," dedi Sloan ve yüz ifademi görünce duraksadı. "Ya da ne zaman isterse o zaman."

"Yakında görüşürüz Gray. Quentin'e sevgilerimizi ilet," dedi Erik, kendisini ve Sloan'ı hızla uzaklaştırırken.

Ig'in turuncu aurası Elva'yı belinden kavrayıp kendine doğru çekti. "Kaba olma," dedi bana. "Eğer bizi onu görmeye davet etmezsen, habersizce geleceğiz."

Verdiğim her cevap işe yaramadı çünkü Elva'yı da yanına alarak evimden ayrıldı.

Evimiz tehditten arınmışken, auramı hatırladım. Pencereler açılıp loş güneş ışığı tekrar içeri girince, zemin yavaşça aydınlandı. Işık yatağın etrafından dağılarak Quentin'i görünür hale getirdi. Hala solgundu, ama ışık ona vurduğunda göz kapakları titredi. Gözlerini açtığında, hemen yatağın yanına koştum.

"İşte buradasın," diye fısıldadım.

Gözleri odaklanmamış ve yorgunluktan ağırlaşmıştı, acıdan bulanık bir halde bana baktı. Aklı başında olsaydı, benimle bu kadar yumuşak ve kırılgan bir şekilde konuşmazdı diye düşünüyorum.

"Ben mi başardım?" diye sordu. "Kazandık mı?"

"İlk raundu biz kazandık, altın kız."

TWENTY

QUENTIN

Yeryüzüne iniş, tüm sorunlarımı çözecekti.

Aslında pek öyle değil, ama göğsümdeki ağır baskıyı hafifleteceğini ummuştum. Bunun yerine, her şey daha da şiddetlendi. Hunter'ın hayatımı elimden alma tehdidi ortadan kalkınca, beni rahatsız eden diğer tüm sorunlarla yüzleşmek zorunda kaldım.

Bedenim iyileştikten sonra, Grayson ile aramdaki garip soğukluk yeniden çöktü. Ona sormak istediğim birçok soru vardı ama kendime güvenemiyordum. Henüz değil. Yalan söylenmesinin acısı hala tazeydi, ama yeniden huzur bulabilmek için onun yaptıklarını anlamam gerekiyordu. İçimin büyük bir kısmı ilişkimizin yasını tutuyordu. Archer'ın açıklamasından sonra kurtarılamaz gibi geliyordu. Ve eğer bu doğruysa, o zaman tüm bunlar, son birkaç haftadır gökyüzünde yaşadığım stres, hiçbir işe yaramamıştı.

Hiç vakit kaybetmeden laboratuvara koştum ve sığınacak bir yer aradım. Gray beni takip etmemişti ve meslektaşlarımın eve dönmeden önce deneyleri tekrar başlatmak için sadece kısa bir süreliğine uğrayacak olmalarına minnettardım.

Gözlerimi açtığım andan itibaren berbat bir gündü.

Laboratuvara girmeden önce Cass'i aradım ve üçüncü çalışta telefonu açtı. Cassidy nadiren, hatta hiç, benden hayal kırıklığına uğramış gibi görünmezdi, ama her şeyin bir ilki vardı. Onu suçlamadım. Düşününe haftalar kalmıştı ve ben tamamen sessiz kalmıştım. Sophie, bunun işle ilgili olabileceğini, eve dönüş uçuşu rezervasyonu yapmamasının tek nedeninin bu olabileceğini öne sürdü. Boğazımda bir yumrukla, kardeşime bir daha böyle bir şey olmayacağına dair içtenlikle özür diledim. Sinirli bir şekilde iç çekti, sonra yumuşadı, ama telefonu kapattığımda tek istediğim

Grayson'dan bir kucaklamaydı. Bu teselli olmadan, midemde kurşun gibi bir ağırlık çöktü ve bütün gün beni terk etmeyi reddetti.

Cass, odalarda auramı kontrol altında tutmamın sebebiydi. Gerekirse Hunter beni öldürebilirdi. Ama kardeşimin adını andığı an, kontrolü kaybetmemem gerektiğini anladım. Cass'in görüntüsü zihnimde yer etmişken, Hunter'ın her darbesini göğüsledim çünkü bir kez olsun birinin Cass'e sahip çıkması gerekiyordu.

Ben sıvı azottan hücre tüplerini çıkarıp canlandırırken Charlie laboratuvarın etrafında dolaşıyordu. Her yaklaştığında, hasta numarası yaparak ve o sabah bileğime kelepçe takmadığım için lanet okuyarak yavaşça uzaklaşıyordum.

"Bu kadar geç bir saatte hâlâ işte olmak alışılmadık bir durum."

Konuşmadan önce başka bir Tanrı'nın varlığını hissetmiştim. Dizüstü bilgisayarımdan başımı kaldırdığımda, kapının yanında durmuş, karanlık gözleriyle beni izliyordu.

"Tanrılar tatil yapmaz. Ya da en azından inanmam gereken şey bu," diye yanıtladım ve sonra ağzımı sıkıca kapattım. Hunter'ın odalarda yerinden söktüğünden beri beynimle ağzım arasındaki filtre henüz yeniden ortaya çıkmamıştı.

Bana doğru ölçülü adımlarla yaklaştı, ama kendimi tehdit altında hissetmedim. Varlığında sakinleştirici bir şey vardı. Tıpkı nazikçe bir şeyler söylemek isteyen bir öğretmen ya da ebeveyn gibi.

"Benimle konuşmanız gerektiğinden emin değilim," dedim, karşımda bir sandalye çekip oturduğunda.

"Neden olmasın, Quentin Scott?"

"Hunter bundan hiç memnun olmazdı."

Konsej salonundaki gösterisinden sonra, Hunter'la tekrar karşı karşıya gelmek istemiyordum. Karanlık çöktüğünde anahtarlarımı parmak boğumlarımın arasında tutarak tetikte yürümeye alışmışım. Ama Hunter'ın saldırısı gün ışığında gerçekleşmişti. Ayrıca, tanrılardan hiçbirinin bu vahşi saldırıyı durdurmasını istememiş olması da hazmedilemezdi. Hepsi oturup izlemekten memnundu. Onun öfkesini bir daha riske atmayacaktım.

"Başka nasıl bilinçli bir karar vermemi bekliyorsunuz?" diye sordu.

Dizüstü bilgisayarı kapattım ve ona dikkatlice baktım. "Benimle bu kadar hassas konuları konuşacaksan kendini tanıtmalısın."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Malaki. Sabır tanrısı."

Büyük elini masanın üzerine uzattı. Parmaklarında çok sayıda gümüş yüzük vardı ve bir an ona baktıktan sonra elini sıktım.

"Ne öğrenmek istiyorsun?" diye sordum, elimi geri çekerek.

"Bu çıkmazda olmanızın nedenini anlıyor musunuz?"

"Mallory kurallara uymadı."

Mırıldandı. "Öyle yapmadı. Ama daha spesifik bir şey demek istedim."

"Bazı küçük tanrılar bana bunu açıkladı," dedim bakışlarımı masaya indirerek. "Yarı tanrılar sorun çıkarıyordu. Ölümlüleri dua etmeyi bırakmaya ikna ediyorlardı ve varlığını tehdit ediyorlardı. Ama bu onları etkilemezdi çünkü onlar da kısmen ölümlüydüler. Tanrısallıklarını kaybederlerdi ama onsuz da devam ederlerdi."

"Kesinlikle. Bu yüzden onlardan kurtulduk."

"Ben tek bir varlığım." Ona baktım. "Ne kadar zarar verebilirim ki?"

"Sen bir bilim insanısın, Quentin. Bir mikrolitre. Bir miligram. Bir ondalık nokta. En küçük kesir bile çalışmalarının seyrini değiştirebilir ve hayatları tehlikeye atabilir, değil mi?" Cevap vermeyince devam etti. "Bize sırtını dönmeyeceğine dair ne garanti verebilirsin? Sen hiçbir zaman inançlı biri değildin. Daha önce varlığımızla ilgilenmedin. Şimdi neden onu korumakla uğraşasın ki?"

Aklıma gelen ilk gerçeği söylememek için dilimi ısırdım. Grayson her zaman bunun sebebi olacaktı, ama ona bunu söyleyemezdim, bu yüzden bir sonraki şeye yöneldim.

"Seçkinlerin bazılarıyla arkadaş oldum. Erik ve Sloan. Ig. Elva benim ailem."

"Kan bağı her zaman sadakat anlamına gelmez. Bunun farkında olduğunuzdan eminim."

"Malachi, bana oyun oynuyorsun gibi geliyor," dedim hafifçe geriye yaslanarak. "Benim hakkımda bildiğinden daha fazlasını saklıyorsun sanki."

"Biliyorum ki nadiren dua ederdin ve oldukça sabırsızsın."

Öz güvenim sarsıldı. "Öne çıkarılması gereken en iyi özellikler değil bunlar."

"En iyilerinden birkaçını bana söylemek ister misiniz?"

Sanki bir mülakat gibiydi. Malachi benden kendimi satmamı istiyordu. Her zamanki niteliklerimin hepsi işe yaramadı. Verimlilik, takım çalışması, eleştirel düşünme—hepsi laboratuvar ortamı için harika özelliklerdi ama Tanrı'nın gözünde hayatta kalmam için tamamen işe yaramazdı.

“İnsanları kendime çok yaklaştırmam ama yaklaştırırsam da onlara her şeyimi veririm,” diye itiraf ettim sessizce, gözlerinin içine bakamadan. “Onları korumak istiyorum. Malachi, yükselmek istemiyorum. Cennette bir yer istemiyorum. Hayatımı yaşamak, kardeşimin evlenmesini izlemek ve belki bir gün teyze olmak istiyorum.”

“Peki ya onlar gittikten sonra?”

Boğazım düğümlendi ve ona gözlerimi kırptırdım. Ölümsüzlük henüz tam olarak idrak edememiştim. Yirmili yaşlarımda sonlarındaydım ve ilahi bir armağan, önümde milyonlarca yaşam olacağı anlamına geliyordu. Cass, Sophie ile birlikte yaşlanırken, ben olduğum gibi kalacaktım. Kalbim göğsümde acı verici bir şekilde sıkıştı.

Malachi ayağa kalkarak, beni içine düşürdüğü kargaşanın tamamen farkında olmadan ya da belki de umursamaz bir şekilde, "Bir tehdit gibi görünmüyorsun," dedi. "Ama Grayson'la cenaze töreninden başka seçenekleri de görüşmelisin. Sanırım böyle vahim planlara ihtiyacın olmayacak."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama o laboratuvardan çıktı ve ben de başımı masaya yasladım.

Her defasında bu işin üstesinden gelebileceğimi düşündüğümde, her defasında bir engeli aştığımda, beni aşağı çeken başka bir şey oldu.

Dizüstü bilgisayarımı çantama tıktırıp eşyalarımı kaptım ve sonunda binadan çıktım. Beynim verileri işlemeyi reddederken kendimi veri noktalarına bakarak sinirlendirmenin bir anlamı yoktu. Daha iyi bir plan, eve gidip yatağa girmek ve birkaç saatliğine her şeyden uzaklaşmayı ummaktı.

Depremden sonra hasar görmüş ve terk edilmiş arabamla metroya doğru ilerlerken, bir şey dikkatimi çekti. Yolun biraz ilerisinde beyaz tuğlalı bir bina vardı. Küçük bir grup insan sokağa dökülmüştü ve ben geride durarak, köşeyi dönüp gözden kaybolmalarını bekledikten sonra girişe doğru yaklaştım.

En son bir tapınağa ayak bastığım zaman, anne babamın cenazesi içindi. O güne dair anılarım bulanıktı, ama bir daha asla tapınağa gitmeyeceğime yemin ettiğimi hatırlıyorum. O gün resmen tanrılardan elimi çektim ve kararımın asla şüphe duymadım.

Şimdiye kadar.

Binanın eşliğinden içeri adımımı attığımda, ayakkabılarımı çıkarıp giriş holündeki bir rafa koydum. Sinirlerim o kadar gerildi ki titremeye başladım

ve vücudumda uyuşma hissettim. Dilimi damağıma bastırdım ve yavaş, ölçülü bir tempoyla ana salona girdim.

Oda boştu, tütsünün dumanlı izleri havada tembelce süzülerek odayı bir nebze de olsa davetkar kılıyordu. Aydınlatma loştu ve ön tarafa ulaşana kadar orta koridordan yürüdüm, sonra da bacaklarımı altına kıvrarak yere oturdum.

Daha küçükken, babamın yanında oturup kıpır kıpır olurdum. Başımı yeterince eğemezdim, istediğim şey için yalvarmaya odaklanamazdım. Cass her zaman dini niyet konusunda daha iyiydi ve ailenin kara koyunu olmak yerine, öyleymiş gibi davranırdım. Ama büyüdükçe, aklımda daha çok soru belirdi ve artık onları içimde tutamaz hale geldim. Babam olabildiğince açık ve dürüst bir şekilde cevap verdi ve bu konuyu bana asla zorlamadığı için onu daha da çok sevdim. Tapınağa daha az sıklıkla gitmeye başladığımda da hiç sorgulamadı.

Şimdi benim hakkımda ne düşünürdü acaba?

"Seni burada bulmayı hiç beklemiyordum."

O sesi duyunca irkildim, nostaljiye o kadar kapılmıştım ki adımları duymayı veya sezgilerimi takip etmeyi unuttum.

"Larkin," dedim başımı geriye doğru eğerek ona bakarken. "Burada ne yapıyorsun? Beni mi takip ediyorsun?"

"Evet."

Ondan dökülen bu bariz dürüstlüğe şaşırdım. Larkin sarı saçlarını omzunun üzerinden attı ve zarifçe bacaklarını katlayıp çıplak beyaz duvara bakarak yanıma yere oturdu. İnananlar rehberlik ararken hiçbir dikkat dağıtıcı şeye izin verilmezdi.

"Neden?" diye sordum sonunda, gözlerimi onun kusursuz yüzünden ayıramıyordum.

"Çünkü belki beni gerçekten dinlersin. Hunter, Grayson ve Archer dinlemez. Erkekler." Bu tek kelimeyi tükürerek söyledi. "Her zaman en iyisini kendilerinin bildiğini düşünürler."

"Ölümcül hata," diye onayladım.

Larkin başını çevirip gözlerime baktı ve yutkundum. Bana hiçbir rahatlık ya da güven duygusu aşılamamıştı. Tanrısal doğamı keşfetmeden önce bile Larkin bana değersiz hissettirmişti ve mecliste aleyhimde verilen bir oy, durumu yanlış değerlendirdiğime dair tüm umut kırıntılarını yok etmişti.

"Quentin," dedi nefesini vererek. "Ne yapmaya çalıştığını bir düşünmeni istiyorum."

"Anladığımdan emin değilim."

"Elysia'nın neler barındırdığını gördün. Konseyin karar konusunda nasıl ikiye bölündüğünü de gördün. Biliyorum, Gray sana cenneti vaat etmiş olabilir çünkü sen ruh eşinsin ama—"

Bu kelime, düzenli düşünce sürecimi rayından çıkardı ve kekeleyerek, "B-biz değiliz... Neden böyle bir şey yapasınız ki..." dedim.

Larkin'in kaşları çatıldı. "Sana söylemedi."

Etrafımdaki dünya istikrarsız geliyordu. Kimse bizim bir çift olduğumuzu bilmiyordu ve Larkin sadece ruhlarımızın birbirine bağlı olduğunu söylüyordu.

Gray bana ruh bağlamanın belirsiz bir tanımını vermişti. Ruh eşlerinden daha güçlü bir bağdı. Gray, bu konuda fazla bir şey bilmediğini itiraf ettiğine göre, ruh bağımız olup olmadığını nereden bilebilirdi? Erik bu konuda uzmandı.

"Şaşırmadım. Aranızda olanlar hakkında yalan söylemeye zahmet etmeyin. Bütün meclis biliyor," diye homurdandı, başını sallayarak ve beni düşüncelerimden uzaklaştırarak. "İşleri kendi lehlerine çevirmenin bir yolunu buluyorlar."

"Onlar?"

"Özel bir üçlü kardeş grubu." Larkin tekrar ileriye baktı. "Biliyorum, yeryüzündeki bir hayattan sonra cennetler harika görünebilir. Bize tapıyorsunuz. Yani, size değil. Biz de büyük saygı görüyoruz, ama bizim de kendi sorunlarımız var. Gray'e söylemeye çalıştım ama beni dinlemiyor. Quentin, bazen ölüm bu kadar çabuk göz ardı edilebilecek bir seçenek değildir."

Duvarlarımı ördüm ve ondan uzaklaştım. "Eğer buraya Hunter'ın pis işlerini yapmak için geldiysen, hem senin hem de benim zamanımı boşa harcıyorsun."

"Ben buraya onun için gelmedim. Nerede olduğumu bilseydi çıldırırdı. Eğer nerede olduğumu merak edecek kadar umursasaydı. Ben buraya senin için geldim."

"Larkin, hayatta kalmak istiyorum," diye vurguladım. "Konseyden ölüm istemeyeceğim."

Başını bana doğru çevirdi, saçları hareketle savruldu. "Çünkü Gray seni sevdiğini mi söyledi? Yanına oturacağına söz mü verdi? Sana eşit olduğunu

mu düşündürdü?"

Her şeyi bu kadar önemsizmiş gibi göstermesinden nefret ettim. Gray'in bana taptığı o anlar kutsaldı. Hafızama kazınmıştı.

"Bütün o vaatleri duydum," diye devam etti. "Hepsine inandım ve başka birinin aynı tuzağa düşmesini istemiyorum." Gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla doldu.

"Üç kardeşten bahsettin," diye yanıtladım sonunda. "Ama Erik, Sloan'a çok aşık."

"Onunla tanışmadan önce onu tanıımıyordunuz. Sloan ona kolay kolay güvenmiyordu."

"Ama sonunda başardı. Gray, Hunter gibi değil."

"Gray yıkıcı ve kaotik biri, Quentin." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. "Onunla tanıştığından beri her şey yolunda gitti mi? Yoksa her şeyin tamamen kontrolünüz dışında olduğunu mu hissediyorsunuz? Bağlı olduğunuzu biliyorum, ama en basit tabirle, onu kabul ederseniz, hayatınızın geri kalanında da bunu bekleyebilirsiniz. Asla huzur bulamayacaksınız. Her yaptığımız işe yeteneğimizin unsurlarını da beraberimizde getiririz. Kendinizi içinde bulduğunuz bu karmaşanın büyük olasılıkla nedeni Gray'in kaotik doğası."

Eğer bu doğruysa, birçok şey anlam kazanıyordu. Ondan gelen işbirliği eksikliği. Matthew'un bizi keşfetme şekli. Ethan'ın kapıda belirmesi. Gray'in yarattığı kaos, kaçamayacağınız bir şey değildi. Durmaksızın yağıyordu ve sığınak sağlanmıyordu.

"Öyle olsa bile," diye düşündüm sessizce, "bu beni ölümü seçmeye itmezdi. Bu aşırı bir durum, Larkin."

"Eğer hayatta kalırsan ne olacağını düşünüyorsun? Cennette sonsuza dek mutlu yaşayacağını mı?"

"Kimse bana ne istediğimi sormadı. Hepiniz isteklerim ve niyetlerim hakkında varsayımlarda bulundunuz. Burada bir ailem var. Bir işim var. Sizler hayatıma karışmadan önce hayatım gayet iyiydi. Cennette olmak istemiyorum. Tanrı olmak istemiyorum."

"Ama sen kısmen ilahisin ve Gray seni asla bu kadar kolay bırakmayacak. Onu uzun zamandır tanıyorum ve senin için bu kadar risk aldığını hiç görmedim. Onun böyle bir saplantısı olduğunu hiç görmedim."

"O zaman oldukça güvende olmalıyım."

"Tanrıların yanında asla güvende olmayacaksın," diye fısıldadı, bakışlarını aşağı indirerek. "Zeki bir kadınsın Quentin. Başka bir yol

olsaydı seni ikna etmeye çalışmak için burada olmazdım."

"Sanırım vaktini boşa harcadın." Yere düştüğüm yerden kalktım.

"Ben de senin gibiydim," dedi ve beni dondurdu. "Bağlı değildim ama hırslı ve kibirliydim."

"Kibirli değilim," diye yanıtladım ve tekrar yerime oturdum.

Larkin bana zayıf bir gülümseme sundu. "Biz kendi değerimizi bilen kadınlarız ve insanlar bundan nefret ediyor, ama biz boyun eğmeyi reddediyoruz. Bu egoya yol açıyor ve bunda yanlış bir şey yok."

O kısa cümleyle, Larkin'e daha önce hiç olmadığı kadar yakın hissettim. Birkaç ay önce, aramızda hiçbir ortak nokta olmadığını bana inandırmaya çalışırdı. Bu garip bir ilerleme kırıntısıydı, ama yine de kabul ederdim.

"Elysia'da büyük işler başarmayı ve efsaneler arasına adımlı yazdırmayı hayal ediyordum," diye itiraf etti Larkin. "Hunter bana ilgi gösterince tereddüt etmedim, ama etmeliydim. Herkes onun konumunu biliyordu ve çok çekici olabiliyordu. Gösterdiğim tüm gücü övdü. Bana, cennetlere hükmetmek için yanında olmasını hayal ettiği kadın tipi olduğumu söyledi. Gücün ve tatlı sözlerin verdiği o heyecan, Quentin—bazen dünyanın dönmesini sağlamak için ihtiyacınız olan tek şeyin bu olduğuna inanıyorsunuz."

Dizlerimi göğsüme doğru çekerek onu dinledim. Hunter'ın büyüleyici tarafıyla karşılaşmıştım. İnsanı küçük ve güvende hissettirme konusunda bir yeteneği vardı. Sizi koruma altında hissettirmek onun göreviydi ve bunu kolaylıkla başarıyordu.

"Evlendikten sonra bu değişti. Gücümü çok seviyordu ama onu kullanma şeklimi değil. Ona meydan okuduğum her an gücümünden faydalanıyordu."

Charlie'nin ettiği duaları bir kez daha hatırlayarak, "Güç senin hediyendir," dedim.

"Evet. Ve bunu benden izinsiz aldı." Sesi titriyordu. "Ve bununla da kalmadı."

Kafamda alarm zili çalmaya başlayınca kaşlarım çatıldı. Paniği bastırmaya çalıştım, aceleci davrandığımdan emindim.

Larkin duvara bakarken bana, "Bunların herhangi birini tekrarlarsan kimse sana inanmaz," dedi. "Seni baş belası sanırlar. Kötü niyetli dedikodular yayarak yükselmeye çalışan bir fahişe olarak görürler."

"Bana söylediklerinizi tekrar etmeyeceğim," dedim usulca, karakterime yönelik saldırıyı görmezden gelerek.

“Ona çocuk vermeyeceğim. Bundan daha kötü bir kader hayal edemezdim, ama Hunter hayır denmesine alışkın değil.”

İma açık ve netti ve yüzünden bir damla gözyaşı süzüldü. Bu açıklama karşısında midem bulandı, Larkin konuşmaya devam ederken olduğum yerde donakaldım.

“İlk olduğunda ne düşüneceğimi bilemedim. O benim kocam. O benim koruyucum. Bana zarar vereceğine inanmadım. Belki de bir güç oyunu, bir sapkınlık diye düşündüm.” Sesinde sorgulayıcı bir ton vardı. “Gerçekte ne olduğunu kendime itiraf etmem çok uzun sürdü. Şanslıysam, beni aldatıyor ve ben şikayet etmiyorum. Tanrıların bazılarının bana acıdığını biliyorum çünkü bunu gizlemiyor. Gitmeyi reddettiğim partilerde Mabel'ı sergiliyor, ama bu daha kolay bir hayat. Hunter mutlu, tasasız ve günü iyi geçtiğinde beni yalnız bırakıyor ve istekli birini buluyor. Ve bazen de karısını istiyor çünkü kötü bir gün geçirmiş ve kızgın, çünkü kapalı kapılar ardında maskesini düşürebiliyor. Yeteneğimi bana karşı kullandığında yapabileceğim pek bir şey yok. Kazanmak için gücümü kullanıyor.”

Ağzından hıçkırıklar koptu ve ben de dizlerimin üzerine doğrulup ona doğru yavaşça yaklaştım ama onu kucaklayamadım. Bunun onun istediği şey olup olmadığından emin değildim.

“Onu bırak,” diye fısıldadım. “Larkin, neden hâlâ onunlasın? Onun yeteneğini kullan, kendini koru ve git.”

“Bazen dövüşemiyorum. Dövüştüğüm zamanlarda ise durum daha da kötüleşiyor.”

“Yapabileceğiniz bir şey olmalı. Anlatabileceğiniz biri olmalı.”

“Hunter konseyin başı. Evlilik ve boşanmayı onaylayabilecek tek kişi o. Elysia'da evlilik hafife alınacak bir şey değil ve ben sıkıştım kaldım.” Larkin burnundan derin bir nefes aldı. “Tuzaktayım, Quentin. En sevilen Tanrıça değilim. Bunu onlara anlatsam kim inanır? Kocam. Hediye olarak koruyucum. Yüzyıllardır onunla evli olduktan sonra bana tecavüz ettiğine kim inanır?”

Dünyada ortaya çıkan sorunların tanrıları etkileyeceğini hiç düşünmemiştim. Doğruyu söylemekten korkan, yalancı olarak nitelendirilmekten çekinen kadınlar...

"Sana inanıyorum," dedim ona sert bir şekilde.

Larkin yüzünü silerek, "Sen bir dışlanmışsın," dedi. "Bunların hiçbirini sana acıdığım için anlatmadım. Sana anlattım çünkü senin de benzer bir kadere düşmeni istemiyorum."

"Sence Grayson böyle bir şey yapabilir mi?"

Birlikte geçirdiğimiz aylar boyunca Grayson beni asla cinsel ilişkiye zorlamadı. Boynuma tasma geçirilmiş ve duvara yaslanmış haldeyken bile, ondan nefret ettiğimi söylerken bile, gönüllü bir katılımcıydım. O anlarda aramızda güven ve saygı vardı.

Omuz silkti. "Hunter'ın yaptıklarını yapabileceğini hiç düşünmemiştim, ama karanlığı derinliklerde gizli. Grayson ise karanlığını gizlemeye bile çalışmıyor. İyice düşün. Kendimi kurtaramadım, ama bu kimsenin aynı kaderi paylaşmasını istediğim anlamına gelmiyor. Hain bir yarı tanrıça olsan bile." Mizah denemesi başarısız oldu.

"Larkin." Aramızda duran elini tuttum ve o da elini çekmedi. "Sana yardımcı olabileceğim bir şey var mı? Lütfen, yardım etmeme izin ver."

"Hiçbir şey yok. Bir yol bulmaya çalışıyorum. Bir yol bulacağım."

Belki de hayal etmişim ama elimde hafif bir sıkışma hissettim.

"Ya hamile kalırsan?" diye sordum sessizce. "O zaman asla gitmene izin vermez, değil mi?"

Larkin, "Hamile kalmayacağım," diye yanıtladı.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

Mavi gözleri ellerimize kaydı. "Sloan'ın yeteneğini kullandım. Beni kısır yaptı."

Kalbim göğsümde daha da paramparça oldu, ta ki o boşlukta atacak hiçbir şey kalmayana kadar. Hayatımın bir döneminde çocuklarla dolu bir ev hayal etmişim, ama o zamandan beri fikrimi değiştirmiştim. Hiçbir şey beni fikrimi tekrar değiştirmekten alıkoymazdı, ama Larkin kendini korumak için yapabileceği tek yolu seçmişti.

"Neden Hunter'a çocuk sahibi olamayacağını söylemiyorsun? Eğer sadece bir varis arıyorsa, sana boşanma izni verir," diye önerdim, içinde bulunduğu kâbustan kurtulması için bir yol bulmaya çalışarak.

"Bu, Sloan'ın hayatını tehlikeye atardı ve bunu yapmayı reddediyorum. Bana iyilik sunan kız kardeşimden başka tek kişi o."

Elysium siyaseti, herkesi birbirine bağlayan karmaşık bir iplik yumağıydı. Başkasının iplerini kesmeden veya kendinizi daha da içine gömmeden bu ağdan kurtulmanın hiçbir yolu yoktu.

Larkin bana bakarak, "Daha önce bize güvenmedin," dedi. "Güvenmemen doğrudu. Büyük bir başarı elde etmek için olduğundan daha azına düşme, Quentin. Buna değmez."

TWENTY-ONE

QUENTIN

Metroya adımımı attığım anda, tanıdık bir his içimi sardı. Başımı sağa sola çevirdiğimde, Ig'nin vagonun ucunda oturup beni izlediğini gördüm. İçimden bir ah çektim ve ona doğru koridorda ağır adımlarla ilerledim.

Larkin'in itirafından sonra kafam hala dönüyordu ve diğer tanrıların gerçekten de kapalı kapılar ardında neler olup bittiğini bilmediklerinden şüphe ediyordum. Kurtulacaklarını düşünürlerse göz yummayacaklarından emin değildim. Ama Ig gibi, yeteneğini ondan çalanlardan derinden etkilenmiş görünen tanrıların bunu bu kadar kolayca geçiştirmesi pek olası görünmüyordu.

Banktaki oturma yerinde biraz yana kaydı, böylece ben de yanına oturabildim, kollarımız ve uyluklarımız birbirine değdi.

Çantamı kucağıma koyarken, "Ayaklarımı daha az yayarak otursam iyi olur," diye mırıldandım.

"Ortama uyum sağlamaya çalışıyorum. Sanırım olabildiğince çok yer kaplamalıyım."

"Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?" diye sordum. "Yoksa bu sağlıksız bir tesadüf mü?"

"Grayson hakkında sizinle konuşmak istiyordum."

Derin bir nefes aldım ve başımı geriye attım. Bir sonraki durakta inersem eve varmadan önce epey yürümem gerekecekti. Her zaman taksi çağırma seçeneği de vardı.

"Quentin," diye seslendi Ig.

"Ne yaptığını biliyordun." Çenemi aşağı indirdim ve başımı çevirerek Ig'e baktım. "Neler yapabileceğini biliyordun."

"Eğer onun bir tehdit olduğunu düşünseydik, onu asla size bırakmazdık."

"Çünkü bu, varlığınızı riske atardı."

Ig utanç içinde başka yöne baktı. Bana karşı hiçbir sadakatleri yoktu ve kendimi aksine ikna etmeye çalışmaktan yorulmuştum.

"Elva'nın da bunda payı vardı," diye itiraf etti sessizce. "Onu isteği dışında zorladılar, ama yine de elleri kana bulaşmıştı."

antamın askısını acımasızca sıkarken parmak boğumlarım bembeyaz oldu. "Gray zorlanmadı, değil mi?" Sessizlik çok şey anlatıyordu. "Seni buraya kendi kirli işlerini yapmak için mi gönderdi?"

Ig homurdandı. "Sence bu Gray'in tarzı mı?"

Hayır. Grayson bir duruma doğrudan dalar ve işleri kendisi hallederdi, bu durum işleri daha da kötüleştirse bile. Yetki devretmezdi. Eğer bir gün Elysia'nın yönetimini devralmayı planlıyorsa, bu konuda kendini geliştirmesi gerekecekti.

"Quentin, bu onun gurur duyduğu bir şey değil. Sana neden söylemediğini anlayabilirsin herhalde."

"Bilmeye hakkım vardı."

"Belki öyle düşündün ama olaylar öyle gelişmedi. Aranızdaki ilişkiler karışık. Sana ne zaman açıklama yapması gerekiyordu ki?"

"Bana aşık olduğunu itiraf etmeden önce mi?" Daha fazla insan metroya binerken bacaklarımı içeri çektim.

"O, seni hayatta tutmaya odaklanmış durumda." Sesi alaldı. "Onu çok uzun zamandır tanıyorum ve sana söyleyebilirim ki, bir şeyi, birini kaybetme ihtimali karşısında onu hiç bu kadar perişan görmemiştım."

Metro raylarda hareket ederken dizlerimin nasıl sallandığını dikkatle izledim.

"Yaptıklarını bildiğim halde onu nasıl sevebilirim ki?" diye fısıldadım.

Ig'in ağırlığı sol tarafıma baskı yapıyordu. "Onun da anlattıklarını duydun mu?"

"HAYIR."

"Belki de onunla ne yapacağınıza karar vermeden önce bunu denemelisiniz."

Başımı çevirdiğimde, viski rengi gözlerin bana baktığını gördüm. "Bana söyleyemez misin?"

"Bunu o da beğenmezdi, sen de bundan memnun olmazdın. Onunla konuşman gerekiyor. O senin bağın."

Başımı ellerimin arasına alıp derin bir nefes verdim ve gözyaşlarımın acısını umursamadım. Yıllardır bu kadar yorgun hissetmemiştim.

"Onu bir dinle, Quen," diye yalvardı Ig, sırtımı okşayarak. "Ve eğer onunla bir daha hiçbir şey yapmak istemezsen, onu evinden kendim kovarım."

Gün boyunca beni saran ağırlık o kadar arttı ki, kapıya kadar yürümek için bile ayaklarımı kaldıramaz hale geldim. Larkin'in itirafından sonra, vücudumdaki tek bir hücre bile onu yalnız bırakmak istemiyordu. Omuzlarında çok fazla yük taşımıştı ve aynı hatayı yapmamı engellemek için bunları paylaşma ihtiyacı hissetmişti. Kaçmama yardım etmek istiyordu ve ben de onun için aynısını istiyordum.

Ignacio ile yaptığım ikinci beklenmedik konuşma da moralimi bozmaya başlamıştı. Bana katılma davetimi reddetti, böylece oyunumu bozdu ve Grayson'la yalnız kalmak istemediğim gerçeğini ortaya çıkardı.

Eve girdikten sonra ön kapıya yaslandım. Işıklar kapalıydı ve gözlerimi kapatarak beni saran karanlığın bir parçası oldum. Evin sessizliğinde, içimde bir şey dalgalandı. Rahatlama hissi vücudumu sardı ve dizlerim titredi. Sağlam bir şey beni yerimde tutuyordu ama gözlerimi açmayı reddettim ve Gray'in bedeninin sıcaklığı, yanıma adım attığı anda beni sardı.

"Beklediğimden daha geç geldin eve," dedi, nefesi yüzüme vururken.

"Laboratuvarda yapacak çok işim vardı."

"Hiç yedin mi?"

"Aç değilim," diye fısıldadım sesim titreyerek.

Larkin'le olan konuşmam zihnimde dönüp dururken, içimden bir hüznün dalgası geçti. Onun durumundaki adaletsizlik yüzünden iştahım kalmamıştı. Bu durum zihnimin en ön sıralarına yerleşti, öncelik listemin en başına geçti. Polisin sıradan yolları anlamsızdı. Konsey kanundu ve Hunter da başkanıydı. Bu beni çılgılık atmaya itti.

Gray'in elleri yüzümü kavradı ve gözlerimi açtığımda yüzünde endişe ifadesiyle bana baktığını gördüm.

"Ne oldu?" diye sordu, rahatsızlığın kaynağını bulmaya çalışırken bakışlarını vücudumda gezdirdi.

"Hiç bir şey."

“Şu anda içinden geçen her şeyi hissedemediğimi mi sanıyorsun? Söyle bana. Keşke seninle laboratuvara gelseydin.”

Bu, en son istediğim şeydi. Garip bir durumdaydım; ondan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı, ama kalbim tam tersini arzuluyordu.

"Ruhlarımız birbirimize bağlı," diye birden karanlığa fısıldadım.

Grayson ellerini yüzümden çekti. "Nasıl öğrendin? Onlardan hangisi sana söyledi?"

“Önemli değil.”

"Sana kim söyledi?" Onun aurası koridoru kararttı, önümü göremez hale geldim.

"Larkin," diye itiraf ettim.

“Bunu tahmin etmeliydim.”

O, aurasını kontrol altına alıp oturma odasına doğru yürürken karanlık dağıldı. Ben de ayakkabılarımı çıkardım, çantamı yere bıraktım ve onu takip ettim.

"Bu doğru mu? Biz mi?" diye sordum.

"Kanıt lazım," dedi, hafifçe gülerek. "Hiçbir şeye olduğu gibi inanmayacaksınız. Erik'i buraya getirmeme izin verir misiniz?"

Başımı salladım ve gözümün önünden kayboluşunu izledim. Gray'in yokluğunda ev boş geliyordu ve bunun böyle olup olmayacağını merak ettim. Eğer Gray ile ayrılırsam, alıştığım sevgi ve kaos yerine, her anımı tüketen bir sessizlik içinde burada yaşayacaktım.

Kanepeye yığılıp ellerimi yüzüme sürdüm, hayatımı oluşturan bu çılgınlığın içinde beni bir yere bağlayacak bir şey, herhangi bir şey bulmaya çalıştım. Her şey gerçekliğin sınırlarını zorlarken tutunacak pek bir şey yoktu.

Çok geçmeden Gray, Erik'i yanına alarak geri döndü ve odayı kırmızı ışıkla aydınlattı.

“Quentin.” Erik gülümsedi ama ben onu durdurmak için elimi kaldırdım.

“Bu sıradan bir ziyaret değil. Gray ile benim aramda ruh bağı olup olmadığını bana söylemen gerekiyor.”

Erik'in gülümsemesi soldu ama yine de korudu. "Sana göstermemi ister misin?"

"Lütfen."

Bana sunulan somut gerçeklerle en iyi şekilde çalışıyordum. Beynim mantıklı çözümlerle besleniyordu. Tekrar kontrolü ele geçirmem

gerekiyordu ve sosyal normlara ve nezaket kurallarına uyma kapasitem yoktu. İhtiyacım olan şey Erik'in işini yapmasıydı.

"Ellerinizi uzatın," diye talimat verdi.

Kalçamı kanepenin kenarına doğru kaydırarak, onun dediğini yaptım. Erik önümde diz çöktü ve ellerimi kendi ellerine aldı, kırmızı aura ipleri kollarımın etrafını sardı.

Zihnimde anılar canlanırken, kontrolümü tamamen kaybettim. Hepsinde Gray vardı. Onu ilk kez koridorda sürüklenirken gördüğüm an. Murphy's'deki bara yaslanışı. Geç saatlerde uykuya dalarken beni sıkıca kucaklaması. İlişkimizin başlangıcı, nefes almayı zorlaştıran, kaos ve şehvet dolu duygularla birlikte gelmişti.

Yavaş yavaş, anılar daha yakın zamana ait anılara dönüştü. Malezya'daki teknenin etrafındaki ateş böcekleri. Onu bulmak için fırtınada sokaklarda koşmak. Bana taparcasına hayranlıkla bakarken uçurumların üzerinde sevişmek. Duygular aynı yoğunluktaydı, ama aşka dönüştüler. Hala aynı derecede kaotik, hala şehvetle besleniyordu, ama aramızdaki her anın ardında daha somut bir şey yatıyordu.

Erik yavaşça ellerimi bıraktı ve ben de titrek bir nefes verip ona bir soru sormak için ağzımı açtım. Bakışlarım ellerime kayınca sesim boğazımda düğümlendi. Derim simsiyahdı ve kollarımda da yayılıyordu. Panik içinde ayağa fırladım.

"Ne yaptın sen?" diye bağırdım.

"Kraliçe, iyisin," dedi Gray yanıma gelerek. "Sadece bekle."

Gray, Erik'e kollarını uzattı ve Erik de onları tuttu. Gray'in göğsünden nazik bir altın parıltı yayıldı ve ellerini sardı.

"Bu senin ruhun," dedi Gray, elini kaldırıp iyice görebilmem için. "Ve bu da"—ellerime baktı—"benimki. Bağlıyız, Quentin. İşte bunun kanıtı."

Erik, gözleri yaşlarla dolmuş bir halde, "Çok güzel," diye fısıldadı.

Öyleydi, ama aynı zamanda korkunçtu da. Koluma doğru yayılan simsiyahlık, bir korku filminden fırlamış gibiydi. Elbette, bu Gray'e ait olacaktı.

Erik bize, "Ruhunuzun bir parçası diğerinde kalır. Bu, başka hiçbir varlıkla kuramayacağınız bir bağdır," dedi. "Birbirinizin duygularını hissedeceksiniz. Acı, öfke, sevinç. Yönetmeyi öğreneceksiniz—"

"Erik," diye sözünü kestim. "Lütfen gidebilir misin? Gray ile konuşmamız gerekiyor."

Bana doğru adım atmadan önce gözleriyle ikimiz arasında gidip geldi. Erik nazıkçe elleriyle yüzümü kavradı ve ben de gözlerimi onun gözleriyle buluşturmaya zorladım. Gözlerinde öyle büyük bir umut vardı ki, göğsüm sıkıştı ve derin bir nefes aldım.

"Gerçekten çok şanslısın," diye fısıldadı gülümseyerek. Erik, evimden kıpkırmızı bir ışıltıyla ayrılmadan önce alnıma bir öpücük kondurdu.

Yalnız kaldığımızda Gray, "Ne hakkında konuşmak istiyorsunuz?" diye sordu.

Koltuğa yerleşti ve ben de yanına oturmadan önce biraz bekledim. Gözlerimi sürekli ellerimle onun elleri arasında gezdiriyordum.

Siyah ve altın rengi.

Işık ve karanlık.

Bu bizim çarpık tangomuzdu.

"Ne zamandır tanıyorsunuz?" diye sordum, kolay bir soruyla başlayarak.

"Malezya'daki konferansınıza gittiğinizde öğrendim. Göğsümde çok büyük bir acı hissettim ve Erik bana dua etmek istedi. Ruhum seninkini özlüyordu. İndiğimden beri ilk kez ayrı kalmıştık." Gray'in açıklaması özlüydü.

"Ama bana hiç söylemedin."

"İşler karmaşıktı. Hala o beyinsiz herifle görüşüyordun..."

"Bunu bahane olarak kullanma. Bu bizi diğer her şeyden alıkoymadı." Gurur duymuyordum ama bu bir gerçektir. "Öyleyse neden bunu benden saklıyorsun?"

Gray bana baktı ve bu bakışın yoğunluğu beni ürpertti. "Çünkü bundan önceki her şey seksti. Ya da en azından öyle olması gerekiyordu. Sana söylemek istemedim çünkü seni tanıyorum. Bir durumu nasıl fazla düşündüğünü biliyorum. Bunu bir yükümlülük olarak görürdün. Hediye üzerine bahse girerim ki şimdi de bunu düşünüyorsun. Bağlı olduğun için benimle yetinmek zorunda kalacağını ve başka seçeneğin olmayacağını düşünüyorsun. Seçeneklerin var, Quentin. Seni kalmaya zorlamayacağım. Sana söylemedim çünkü beni kendi isteğinle sevmeni istedim. Gerçi, artık durumun böyle olmadığını hissediyorum."

"Seni sevmediğimi hiç söylemedim."

"Benden kaçındın ve konuşmayı reddettin."

"Gördüklerimden sonra beni suçlayabilir misiniz?"

"Olayın sadece bir tarafını gördünüz."

Ellerimi kucağında kavuşturup onlara baktım. Odadaki saatin tıkırtısı son derece gürültülü geliyordu ve hayatımdaki her sorunu ayrı ayrı ele almaya çalıştım. Kaçmak sadece bir yere kadar bir seçenektir. Bugünkü olaydan yola çıkarsak, kendimi işe gömmek bana genellikle sunduğu geçici huzuru vermeyecekti.

Gray sözlerine şöyle devam etti: "Topladığınız verilerde bir önyargı var."

"Bana bilimden bahsetme."

"Bazen sizinle iletişim kurmanın tek yolu bu."

Odaya yeniden sessizlik çöktü. Odayı aydınlatan şey Gray'den yayılan ışıktı. Bilgileri sindirmeye çalışırken parmaklarım kucağında seğirdi ve başımda hafif bir ağrı başladı.

"Altın kız, tüm yetenekler seninki gibi değildir," dedi Gray elini kaldırıp parmaklarını oynatarak. "Hepimiz senin, Erik'in ve Ignacio'nun sahip olduğu gibi başkalarına neşe bahsetme yeteneğiyle kutsanmış değiliz. Bazılarımız her zaman yıkıma mahkumdur. Savaş, ölüm ve kaos—bize verilenler konusunda bir seçim şansımız yoktu."

"Ama o zamandan beri bazı seçimler yaptınız."

"Özür dilerim. Kusursuzluğun ta kendisi olan biriyle konuştuğumu unuttum," diye tersledi ve başını öne eğdi. "Hiçbir zaman iyi olduğumu iddia etmedim." Bu ifade fısıltı gibiydi. "Tam tersine, aslında. Size her zaman tam olarak ne olduğumu ve neler yapabileceğimi gösterdim. Bu konuda size asla yalan söylemedim."

Gray binaya adım attığı andan itibaren kişiliğinin hiçbir yönünü gizlemedi. Huysuz ve acımasızdı. Bunu bir onur nişanı gibi taşıyordu ve bu da ona aşık olmamın sebeplerinden biriydi.

Saçmalık yok.

Öyleyse, onun da olaya dair anlattıklarını dinlemek, üzerinde durduğum tehlikeli çıkıntıyla ilgili ne yapacağıma karar vermeme yardımcı olacaktır.

"Göster bana," dedim ona. "Yardımcı olacağını düşünüyorsan, bana kendi bakış açını göster."

Gray derin bir nefes verdi ve elini bana doğru uzattı. Ben de ihtiyatla elimi onun eline koydum ve o beni sertçe çekerek oturduğum yerden kucağına oturttu. İtmek istedim ama üzerime çöken ağırlık beni rahatlattı ve kendimi toplamaya çalışarak yüzümü onun yüzüne yasladım.

Kolunu bana doladı, beni bedenine sıkıca bastırdı. "Hazır mısın?"

Başımı salladım ve Gray'in parmakları hafifçe şakağıma dokundu.

Elysia'da güneşli, muhteşem bir gündü. Yansıtma havuzu güneş ışığında parılıyordu ve kahkahalar tüm mekânı sarıyordu.

Gözüm, havuz kenarında uzanan, yaşları onlu yaşlarının başlarında gibi görünen üç küçük çocuğa takıldı. Gray, çocuk olmasına rağmen, etrafındaki çimleri yolarken asık suratlı bir ifade takınmıştı.

Erik, sarı saçları gözlerine düşerken, "Hunter, dur artık," diye yalvardı.

Hunter omuz silkerek, "Ben hiçbir şey yapmıyorum," diye yanıtladı. "Grayson zaten bunların hepsini biliyor. Sen de bilmiyor musun, Grayson?"

Gray cevap vermedi. Daha da vahşi bir niyetle çimenleri yolmaya devam etti.

"Tam bir baş belası. Kimse onunla birlikte olmak istemiyor ve onları suçlamıyorum. Ailenin tam anlamıyla kara koyunu. Koruma." Hunter kendini işaret etti. "Sevgi." Erik'e el salladıktan sonra Gray'e baktı. "Ve kaos. Bunun ne faydası olacak ki? Muhtemelen uzun süre var olmayacak."

Siyah duman, Gray'in etrafından adeta kendi kişisel gök gürültüsü bulutu gibi yükseldi.

"Siktir git," dedi büyük kardeşine, her kelimeyi vurgulayarak ve ayağa kalkarak. "Umarım var olmazsın. Umarım ölümlüler intikama o kadar bağımlı hale gelirler ki bir daha asla korunma aramazlar."

Hunter, kardeşine doğru yürürken kendini beğenmiş bir tavırla, "Sakin ol, sakın ol Grayson," dedi. "İnsanları korkutuyorsun."

Gray, Hunter'ın arkasından, Elysia'nın diğer sakinlerinin eşyalarını toplamaya başladığı yere baktı. Başını öne eğdi, yumruklarını yanlarında sıktı.

Hunter onu uyardı: "Senin yerinde olsam kendime iyi davranırdım. Herkes babamdan sonra yönetimi devralacak kişinin ben olduğumu söylüyor. Ölümlüler korkaktır. Korunmak isterler. Ölene kadar bana güvenecekler. İyi davran ve eğer bir şekilde sana güvenip seni yanlarında tutmaya devam ederlerse, hayatını bağışlarım."

Hunter, yanından geçerken omzunu sertçe Grayson'ın omzuna çarptı ve küçük kardeşlerini arkasında bıraktı.

Erik, Gray'in yanına yaklaştı. "Onu boş ver. Hiçbir şey bilmiyor."

"Senin acımana ihtiyacım yok, Erik."

"Bu acıma duygusu değil, Gray."

“Beni rahat bırakın!” diye öfkeyle bağırdı Gray, kontrolsüzce yayılan aurası insanların dağılmasına neden oluyordu. “Yalnız kalmak istiyorum.”

Anılar silinip gitti ve gördüklerimi sindirmeye çalışırken burnumu Gray'in yanağına bastırdım.

Gray sessizce, "O her zaman benim gitmemi istedi," dedi. "Hâlâ var olmam onun için gerçekten bir diken olmalı."

"Çok gençtin," diye fısıldadım.

"Ölümsüz olduğunuzda yaşın hiçbir önemi yoktur."

"Yine de sana öyle konuşmamalıydı. O senin kardeşin. Cass asla..."

“Sana acıdığım için göstermedim,” dedi Grayson sert bir şekilde, ama ben hiç tepki vermedim. “Sana gösterdim ki, bundan sonra göstereceklerim bir anlam ifade etsin.”

Avucu yüzüme yaslandı ve etrafımızdaki oda bulanıklaştı, başka bir anı zihnimi kapladı.

Gray, meclis salonunda aceleyle yürüyerek, merdivenlerden aşağıya, derinliklere doğru indi. Koridora girmeden önce arkasına meraklı bakışlar attı. Ayak sesleri mekânda yankılandı ve sonunda durdu.

Elara, sırtını duvara yaslamış, yerde oturuyordu. Sarı saçları yüzüne yapışmış, gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

Gray, yanına doğru yürüdü ve dizlerinin üzerine çöktü. "Söylediğim hiçbir şey onu dinlemeye ikna edemez."

Elara başını kaldırıp gözlerine bakarak, "Denemeye çalıştın," dedi. "Biliyorum."

“Elva'yı yardım etmeye zorluyor. Ondan doğrudan yeteneğini kullanmak için izin istedi.”

Elara başını salladı. "Grayson, lütfen Hunter'ın bunu yapmasına izin verme. Onun ellerinde ölmek istemiyorum."

“Onu durduramam. Elva yarın kontrolü ele alacak. O da bunu engelleyemeyecek.”

“Bunun sen olman gerekiyor. Güvendiğim biri olması gerekiyor. Kandırılmamış ve bu suçluluk duygusuyla yaşamak zorunda kalmayacak biri olmalı.”

“Hayır.” Gray ayağa kalkmaya çalıştı ama Elara uzanıp, ne kadar güçsüz görünse de şaşırtıcı bir güçle elini tuttu. “Bunu benden isteyemezsin.”

“Grayson, ne zamandır tanışıyoruz?” Cevap vermeyince, “Nereye gidersen git, arkanı kim topluyor?” diye sordu.

“Kaosun ardından her zaman umuda ihtiyaç vardır,” dedi sert bir şekilde.

“Ben her zaman benden isteneni yaptım. Sizden sadece bunu istiyorum.”

“Bunu yapmayacağım. Yıllarca onun hepimizi koruduğunu sandım, ama bu delilik. Kanıt olmadan hepinizi aynı kefeye koyuyor. Geri kalanımızı da kendi kirli işlerini yapmaya zorluyor.”

“Ve sen ona meydan okumayı mı planlıyorsun?” diye sordu Elara. Kelimeler sanki bir çaba sarf edilerek söylenmişti ve derin bir nefes aldı. “Alt Elysialıların gördüğünü sen de görüyorsun, Gray. Kardeşin asla bir lider olmadı. Her şeyi kendi lehine çevirmek için elinden gelen her şeyi yaptı.”

“Artık bunu yapmasına izin vermeyeceğim.”

“Eğer kendini konseyden attırırsan veya öldürülürsen, o istediğini yapacaktır.” Elara gözlerini kapattı. “Çoğumuzun arzuladığı bir konumdasın. Ona karşı oy kullanmak ve başkalarının fikrini değiştirmek için tam oradasın. Onlara başka bir seçenek sunabilirsin.”

“O zamana kadar çok geç olacak.”

“Zaten çok geç, Gray.” Gözlerini yaşlarla bulanmış bir şekilde açtı ve ona baktı. “Gökyüzü ve yeryüzünü dengelemeyi planlıyorsan, bu uzun soluklu bir oyun.”

“Peki, bu süreçte akrabalarımızı mı kaybediyoruz?”

“Bize karşı kaç kişinin oy verdiğini gördünüz. Eğer yoldan çıkarsanız, siz de bizim gibi yok olacaksınız ve Hunter istediği gibi yönetmeye devam edecek.”

“Gerçeği başkalarının gördüğünü kendiniz de söylediniz.”

“Ama onu görevden alma zamanı geldiğinde tam bir kaos ortamı yaratmamız gerekecek.”

“Elara,” dedi Grayson yumruklarını sıkarak. “Orada durup senin hayatını almana yardım edersem beni asla affetmeyecekler. Ben de kendimi asla affetmeyeceğim.”

“Kendini affedeceksin. Ben seni affediyorum. Archer da zamanı geldiğinde, dinlemeye hazır olduklarında ve sen onlara bunu gösterdiğinde seni affedecek.”

“Bunu yapmak istemiyorum.” Sesi titredi ve gözlerini ondan kaçırdı.

“Biliyorum. İşte bu yüzden yapmak zorundasın.”

Salon tekrar netleşti ve Gray altımda gergin bir şekilde duruyordu. Ona daha iyi bakabilmek için yüzümü ondan uzaklaştırdım.

“Bunu kendi isteğinle yapmadın. O senden istedi.”

“Elara,” diye fısıldadı Grayson onun adını. “Onu uzun zamandır tanıyordum. Her yere yeteneğini, umudunu getiren bir kız kardeş gibiydi. Archer'la tanıştıktan sonra onunla daha az vakit geçirdim. Evlendikleri zamana kadar iletişimimiz tamamen kesilmişti.”

“O bir arkadaştı ve sen mecbur kaldın.”

Sadece Hunter değil, Elara da öyle. Elara ondan ölümcül bir iyilik istemişti ve Gray onun ölmeden önceki dileğini nasıl reddedebilirdi ki?

“Bu bir bahane değil,” diye yanıtladı. “Bir karar verdim ve yaptığım şeyden gurur duymuyorum, Quentin. Keşke başka bir seçeneği seçmiş olsaydım dediğim bir gün bile geçmiyor. Elara, her şeyi en net benim gördüğümünden emindi. Hunter'ı gerçekte olduğu gibi gördüğümünden. Pozisyonumu korumam konusunda ısrarcıydı ve onu koltuğundan indirmeye çalıştı. Elysia'daki en uyumlu Tanrı olmadığımı unuttu. Uyumlu olmaya çalıştım, ama uzun sürmedi. Bazı günler her şeyin boşuna olduğunu hissediyorum.”

“Neden Archer'a ya da diğerlerine göstermedin?” diye sordum. “Neden onlara açıklama yapmadın?”

“Sence aramızda nefret dolu sözler sarf edilmeden tek bir saniye bile geçirdik mi? Hunter, Larkin'i ondan aldı ve bu büyük bir darbeydi. En azından Elysia'da onu hala görebiliyor. Ben de Elara'yı ondan en kalıcı şekilde aldım. Sebepleri ne olursa olsun, seni benden alan kimseyi affetmezdim.”

“Ama Gray—”

“Archer sana anılarını gösterdiğinde hemen inandın mı? Sen bir bilim insanısın, Quen. Bana beynin mucizelerini anlat.”

Beyin, beni büyüleyen organdı. Gelişim mekanizmalarına bu kadar hayran olmasaydım, nörobiyoloji alanında uzmanlaşırdım.

Gray'in ima ettiği özel mekanizma, sahte anılardı. Bunları manipüle etmek ve başkalarına doğru olduğunu düşündüğünüz şeyleri göstermek. Gray'in bana sahte bir şey gösterdiğine inanmıyordum, Archer da inanmıyordu. İkisi de bir hikayenin gerçek taraflarıydı, ancak Archer'ın kederi ve ıstırabı içinde Gray'e inanması pek olası değildi.

Gördüklerime inandım. Larkin'in bana anlattıklarıyla birleşince, Hunter tam bir manipülatördü. Bir bireyin zayıf ve güçlü yönlerini bulup bunları kendi avantajına nasıl kullanacağını çözüyordu. Gray kabul ve sevgiye ihtiyaç duyuyordu ve Hunter onu bu duyguları yatıştırmak için kullandı ve ona konseyde bir pozisyon verdi. İşler çok ileri gittiği anda, Gray kardeşinin ne olduğunu, yani bir canavar olduğunu artık inkar edemez hale geldi.

Bunun bana yardımcı olacağını düşünüyorsam yanılmışım. Gray'in geçmişine dair bir fikir edinmek işleri daha da karmaşıktı.

Beni kucağından kaldırdı ve yanındaki kanepeye oturttu. Anında onun bedeninin sıcaklığını ve rahatlığını özledim.

"Benimle kalmak zorunda değilsin," dedi. "Hikayenin her iki tarafını da biliyorsun ve senin için doğru olanı belirleme konusunda fazlasıyla yeteneklisin."

“Ama biz bağlıyız,” diye belirttim.

Ellerimdeki siyahlık yavaş yavaş kaybolarak tenimin normal kahverengi rengine dönüşüyordu.

"Bağlar koparılabilir," diye yanıtladı.

Göğsümde keskin bir ağrı hissettim, nefesim kesildi. Gray yanımda kıpırdandı, bir eli kalbimin üzerinde, diğer eli de sırtımdaydı.

"Derin bir nefes al," diye telkin etti.

Dediğini yaptım ama kendimi dengesiz hissettim.

"Bu bağ koparmak acı verecek," diye açıkladı, bir başka acı dalgası daha vücudumdan geçerken. "Erik de bana aynısını söylemişti."

Yüzümdeki şaşkınlığı gizleyemedim. "Şimdiden mi sordun?"

"Eğer başka biri öğrenseydi hayatın tehlikeye girerdi. Seni hayatta tutmak için o kilidi kırardım."

"Bütün bu kararları bana danışmadan alıyorsunuz."

“Kararlarımı Elysia’yı tanıdığım için alıyorum. Sen benim yaşadığım dünyayı reddettin. Seni güvende tutmaya çalışıyorum.”

“İşler böyle yürümez.”

“Özür dilerim...” Bu kelimeyi kullanmak onun için zordu. Özür dilemek Gray için kolay bir şey değildi. “Size karşı dürüst olmadığım için özür dilerim. Geçmişim için özür dilerim ve tüm varoluşumda başıma gelen en iyi şeyi riske attığım için özür dilerim.”

Boğazımda yine bir yumru oluştu.

"Bütün bunları düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var," dedim ona.

“Anlaşılabilir. Şu anda başka öncelikleriniz var.” Koltuktan kalktı ve dikkatimi kendine çekti. “Araştırmalarınız ve aileniz öncelikli olmalı. Bunlara odaklanın, Quentin. Sonrasında ne yapacağımıza karar vermek için zamanımız olacak.”

Sözlerinde beni rahatsız eden bir kaşıntı vardı. Gray, hayatımda kendisini öncelikli biri olarak görmüyordu. Ben de ona bunu hiç belli etmemiştim ve daha önce olsa bunu önemsemezdim. Ama yaşadıklarımızdan ve bu gece gördüklerimden sonra, onun böyle bir izlenim bırakmış olmasından nefret ettim.

"Biraz dinlen, Quentin," dedi ve ben de koltuktan kalktım.

"Sabah burada olacak mısınız?" diye sordum, sesim duygudan titriyordu.

"Seni asla terk etmeyeceğim."

TWENTY-TWO

GRAYSON

Onunla tanıştığım andan itibaren, kafasının içine girip düşüncelerini içmek istemiştim. Karanlık ve enfes. Quentin'in bir şey düşünmediği uyanık bir an bile yoktu. İnsanlar onunla konuşurken, tamamen alakasız bir şey sorardı. Elindeki işe odaklanması gerekirken bile zihnini nasıl çözmeye devam ettiğini görmek beni eğlendiriyordu.

Yakınlaştıkça onun düşüncelerini okumaktan vazgeçtim. Ona biraz mahremiyet ve kontrol hakkı tanımak için yaptığım bir tercihti bu. İlahi yönü artık gizli olmadığı için başka seçeneğim kalmamıştı ve bu beni delirtiyordu.

O, mutfakta sessizce dolaşırken ölüm sessizliğine bürünmüştü. Auramın ince bir uzantısı yanından geçti ve tezgâhın üzerine çıkmaya hazırlanırken dolabın üstünden bir paket kahve kapsülü aldı. Teşekkür etmedi ve bunu hatırladığımda auram beline değdi.

"Kadınlar hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu, kupası dolup havada acı kahve kokusu asılı kalınca.

Bu nereden çıkmıştı? Sormasını beklediğim tüm sorular arasında, kadınlar hakkındaki görüşüm listenin en altındaydı. Dün gece ve anılarım hakkında sorular bekliyordum, ama o başka bir şeyle meşguldü.

"Bunu neden soruyorsun?" diye karşılık verdim.

Quentin tezgâha yaslandı. Üzerinde iki beden büyük bir kot pantolon ve dizlerinin hemen üstünde biten bir kapüşonlu sweatshirt vardı. Rahatlık. Her türlü rahatlığı arıyordu.

"Seninle ilk tanıştığımda," dedi, kahve fincanının derinliklerine bakarak, "kadınları incitmekten korkmadığını söylemiştin."

Sandalyeden kalktım ve ona doğru yürüdüm. Quentin başını kaldırdı, yaklaşırken beni izledi. Büyük kahverengi gözleri her hareketimi takip ediyordu. Ellerimle iki yanındaki tezgahı kavradım, onu küçük alana

hapsettim. Aramızdaki bağda ne korku ne de panik yankılandı, bu da beni daha da şaşırttı. Ne anlamaya çalışıyordu? Gerekirse onu öldüreceğimi mi düşünüyordu?

"Birinden yeterince hoşlanmazsam, yıkıcı olurum," dedim ona dürüstçe. "Cinsiyet asla bir soru işareti değildir."

"Bana zarar verir miydin?"

"HAYIR."

"Ya..." diye sözünü kesti ve bakışlarını Adem elmamıza dikti. "Ya artık bunu yapmak istemediğimi söyleseydim?"

Dizleri büküldü ve onu ayakta tutmak için ellerimi beline götürdüm.

"Bunu mu istiyorsun?" diye sordum, göğsümdeki dayanılmaz acıyı umursamadan.

"Hayır, varsayımsal olarak soruyorum." Gözlerime bakmaktan kaçınmaya devam etti. "Bunu istemeseydim, beni zorlar mıydın?" Bardağı tutuşu o kadar sıkılaştı ki parmak boğumları bembeyaz oldu. "Seninle herhangi bir şey yapmaya beni zorlar mıydın?" diye fısıldadı.

Sorunun anlamını kavradım ve olabildiğince sakın kalmaya çalıştım.

"Quentin," diye başladım, çenemi gevşetemiyordum. "Bir şey mi oldu? Biri sana bir şey mi yapmaya çalıştı?"

Bilseydim bilirdim. Eğer o gözümün önünden uzaktayken bir şey olmuş olsaydı, aramızdaki bağ sayesinde bunu hissederdim. Ama ya hissetmemiş olsaydım? Cinayet niyeti damarlarımda şiddetle dolaştı ve görüşümü bulanıklaştırdı.

"Hayır, Gray," diye yanıtladı, gözlerinde bir anlık panikle bana bakarak.

Ona olan tutuşum gevşek kalmış olsa da, oda zifiri karanlık olmuştu. Eli kalbimin üzerine geldi.

"Yemin ederim, bana hiçbir şey olmadı."

"Aşağı Elysia'da mı?" diye sordum.

Archer, insanların dönüp baktığına dair yorumlar yapmıştı. Elbette dikkat çekecekti ve tanrılar çekingen değildi. O pislik yuvasının sokaklarında yürüdü, Vermillion Lady'de bir masaya oturdu. Andreas hiçbir şey söylemedi, ama bir şey olursa binayı yerle bir edeceğimi biliyordu.

"HAYIR."

"Seni tanımadan önce mi?"

Ethan gerçek bir erkek değildi. Onu hak ettiği gibi sevmemişti ve Quentin'in, onun gelecek hayalini canlı tutmak için, sevgi diye

nitelendirdiği her şeyi kabul edeceğini düşündükçe içimde bir burukluk yükseldi.

"Söz veriyorum, bana hiçbir şey olmadı Gray. Kimse bana zarar vermedi."

Odanın benim auramdan arınması birkaç dakika sürdü. Quen'e nasıl davrandıkları yüzünden yok etmeye hazır olduğum birçok insan vardı, ama eğer birinin ona zorla sahip olmaya çalıştığını öğrenirsem, yıkımın gerçek anlamını anlayacaklardı.

"Bunu neden soruyorsun? Ben hiç..."

Yatak odamızda oynadığımız, birbirimize yaptığımız sert oyunların karşılık bulmamış olabileceğine dair ufak bir şüphe vardı içimde. Birlikte geçirdiğimiz zamanlara dair anıları taradım, onun hissetmiş olabileceği herhangi bir rahatsızlığı yakalamaya çalıştım.

"Bazen insanları tanıdığınızı sanırsınız, sonra da onları hiç tanımadığınızı fark edersiniz," dedi.

"Bu nereden çıktı?" diye sordum, avuçlarımın arasına alarak. "Quentin, sana asla böyle bir şey yapmazdım. Kimseye de yapmazdım."

"Sadece bilmem gerekiyordu." Elimden kurtuldu ve dolu bardağı tezgâhın üzerine koydu. "Bugün laboratuvarı sana ihtiyacım yok, eve geldiğimde görüşürüz."

O, sorularının cevaplarını aldığı için artık güne başlamaya hazır bir şekilde kapıya doğru ilerliyordu bile, ama bana birçok soru bırakmıştı.

Ön kapı kapanır kapanmaz, auramın beni odasına taşımasına izin verdim. Uyku benim için gerekli değildi ve onun alanına tecavüz etmek yerine, o yatak odasına çekilirken ben de evin içinde dolaşarak zamanımı geçirdim. Bana ihtiyacı olursa, beni nerede bulacağını biliyordu.

Onun yarattığı kaosu içinde tekrar bulunmak dudaklarımda hafif bir gülümsemeye neden oldu. Elysia'daki odamız geniş ve düzenli bir yerdi. Dünya'daki odası ise çok daha küçüktü ve Quentin içine olabildiğince çok şey sığdırmıştı. Kağıtlar ve fotoğraflar. Peri ışıkları ve battaniyeler.

Yatağının üstüne yapıştırılmış yeni bir not kağıdı yığınının baktım. Artıları ve eksileri içeren bir liste. Bu kararı verirken kalbine güvenmesini istemek çok fazla olurdu. Kalbine pek güvenmiyordu.

Artıları listesi boş kaldı, ancak eksileri sütununa çeşitli notlar yapıştırılmıştı.

Öleceğim.

O dürüst değil.

Kötü huylu.

Yıkıcı.

Kelimeler genişleyerek duvarın bir tarafını kaplayan kireç yeşili notaların kayboluşuna dönüştü. Parmaklarım boş tarafa dokundu ve dişlerimi sıktım. Tek bir profesyonel bile yoktu.

Yıllarca insanlar bana sevilmenin imkansız olduğunu söylediler. Umurumda bile değildi. Böylesine önemsiz bir duyguyla ilgilenmiyordum. İhtiyaçlarım karşılanıyordu ve ben de işime devam ediyordum. Sevgiye ihtiyacım yoktu.

Ta ki onunla tanışana kadar.

Erik, Sloan'ı bulduğunda, onu kazanmak için çabaladığında, ben oradaydım. Çapkın yaşam tarzından nasıl uzaklaştığını ve ruhunun bir parçasını taşıyan kadına nasıl odaklandığını hatırlıyorum. Kayınvalidem için nasıl yumuşadığını ve teslim olduğunu görmek inanılmazdı. Sloan daha azını kabul etmeyeceği için daha iyi birine dönüştü.

O zaman anlamamıştım, ama şimdi anlıyorum.

Doğamı veya yeteneğimi değiştiremezdim, ama Quentin'in benden istediği her şeyi yapardım. Kalması için onu zorlayıp zorlamayacağımı sordu ve yalan söylememiştim. Gitmek istiyorsa gidebilirdi, ama ondan vazgeçmeyecektim.

Duvarın boş tarafına, itiraf etmek istemediğim kadar uzun süre baktım. Bana bir şans vermesi için gerçekten tek bir sebep bile bulamıyor muydu? Duvara birkaç faydalı sebep eklesen kızarmıydı?

Odayı terk etmek üzere arkamı döndüğümde, başka bir şey dikkatimi çekti. Masasının köşesinde bir buket çiçek sapı duruyordu ve birkaç santim ötede, gövdelerinden vahşice koparılmış parlak sarı lale başları vardı.

Archer'ın düşünceleri beynime sızdı ve sezgilerim beni onun olduğu yere götürürken aurası açıldı. Laboratuvarda belirlediğim insanları irkildi, ama Archer sahte bir şaşkınlıkla bana baktı.

"Önümde eğilmemi ister misiniz?" diye sordu, rahatça oturduğu masadan.

Yanındaki bilim insanı muhtemelen Quentin'den on yaş büyüktü ve gözlerinin etrafında derin çizgiler, kır saçları vardı. Dostça bir şekilde Archer'ın omzuna elini koydu ve dikkatini bana çevirdi.

"Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordu adam.

Archer, sandalyeden kalkarken, "Emmanuel, o benim için burada," dedi. "Quentin mi gönderdi seni?"

"Onu rahatsız ediyorsun," diye öfkeyle söylendim.

Acaba bu sabah ima ettiği şey bu muydu? Archer kendi yöntemleriyle ona baskı yapıyordu ve kız onun hareketlerinden rahatsız oluyordu.

"Ben mi?" Elini göğsüne bastırdı. "Onun akrabalarını katleden ben değilim."

"Ağzına dikkat et."

Etrafımızı ölümlüler sarmıştı ve eğer içlerinden herhangi biri onun ne olduğunu öğrenirse, Hunter oylamayı beklemezdi.

"Ona dürüst davrandım. Sonunda bana teşekkür edecek," dedi Archer.

Auram hızla yayıldı, ayak bileğini sardı ve onu sertçe kendime doğru çekti. Kafatası yere çarpıp küfrettiğinde, içimden hasta bir tatmin duygusu geçti.

Emmanuel, "Gareth'i bulun!" diye seslendi ve arkamdan kapının açılıp kapanma sesini duydum.

"Beni dinle," diye tısladım Archer'a doğru yaklaşarak. "Zaten yeterince derdi var, senin istenmeyen yaklaşımlarınla da uğraşmak zorunda kalmasın."

"Ona dostluk elini uzatıyorum," diye yanıtladı. Archer, aurasını sıkıca kapalı tuttu. "Güvenebileceği insanlara ihtiyacı olacak."

"O beni ele geçirdi."

"Cinayet eğilimli bir psikopat. Bu ona derin bir rahatlık hissi veriyor olmalı ve geceleri rahat uyumasına yardımcı oluyor olmalı."

"Yapmam gerekeni yaptım."

"Bunu mu savunuyorsun?" Gözleri orman yeşiline döndü.

"Anlamıyorsun. Elara—"

"Sakın onun adını ağzına alma."

"Onun varlığıyla ilgilenmeye başlamadan çok önce onu tanıyordum. Larkin'e o kadar takıntılıydınız ki onu fark etmediniz bile."

Yeşil ışık laboratuvarın her yerine yayıldı ve tezgahlardaki cam eşyaları ve evrakları süpürdü.

"Ama ben onu fark ettim ve sen de onun varlığına son vermeyi uygun gördün!" diye bağırdı. "Quentin'e de aynısını yapacaksın. Sana faydası kalmaz kalmaz onu yok edeceksin. Bağlar kopabilir, Grayson. Seninkini paramparça etmeyi düşünüyorum. Mutluluk senin hak ettiğin bir şey değil. Sen sadece sonsuza dek sürecek bir sefalete layıksın!"

"Burada neler oluyor?" Gareth'in sesi odada yankılandı.

"Onu rahat bırak," diye uyardım Archer'ı.

"Onu kurtarmaya çalışıyorum."

"Onun ölümüne sebep olacaksın."

"Grayson!" diye seslendi Gareth. "Onu bırak yoksa Hunter'ı çağırمام gerekecek."

"Gareth, bunu yapma." Arkamı döndüğümde Quentin'in laboratuvar alanına zorla girdiğini gördüm. "Lütfen," dedi ona bakarak. "Ben hallederim."

Laboratuvarın içinden geçerken, etrafımızda dönüp duran yeşil ve siyah renkler yavaşça kayboldu.

"Günaydın, Quentin," dedi Archer yerden ve ona hitap ettiği için kaburgalarına tekme atmak isteğime karşı koydum.

"Sana bu sabah laboratuvarıda sana ihtiyacım olmadığını söylemiştim. Tesisteki başka birinin sana ihtiyacı mı vardı?" diye sordu bana, onu görmezden gelerek.

"Hayır. Halletmem gereken bazı işlerim vardı."

"Durumu daha da kötüleştiriyorsunuz."

"Bütün bunlar benim suçum değil."

"Burada olmana gerek yoktu," diye itiraz etti. "Kavga çıkarmaya geldin. Lütfen git." Yanakları utançtan kıpkırmızı olmuştu ve kasları gerilmişti, bu da onu olduğundan daha küçük gösteriyordu. "Git," dedi ve onu omzuma atıp dışarıya doğru yürürsem ne kadar büyük bir belaya bulaşacağımı düşündüm.

"Eğer karşınızdaki kişiyi idare edemiyorsanız, o kişi kelepçelerden kurtulmamalı." Konuşan Emmanuel'e tüm salondakilerin dikkati yöneldi.

"Bilginize sunarım—" diye başladı Quentin.

"Bu programı ben yönetiyorum Emmanuel," diye araya girdi Gareth. "İşinizi nasıl yürüteceğinizi size söylemek de benim görevim."

"Ona söylemeyi mi planlıyorsun?" diye sordu. "Laboratuvarımın haline bak."

"Temizlenecek. Gerçekte herhangi bir hasar yok. Eminim Archer yardımcı olmaktan memnuniyet duyacaktır."

Archer zarifçe yerden kalktı ve üzerini silkeledi. "Elbette. Çok uzun sürmez ve yolumuza devam ederiz," diye Emmanuel'e güvence verdi. "İstedğin zaman uğrayabilirsin," dedi Quentin'e.

Emmanuel alaycı bir şekilde, "Bunu yapmanı tercih etmem. Kendini ve yanında getirdiğin kişiyi benim yerimden uzak tut." dedi.

"Memnuniyetle," diye karşılık verdi Quentin. "Hadi bakalım."

Yanımdan geçip kapıya doğru yürüdü, ben de arkasından gittim. Kapı kapanınca ağzımı açtım ama o benden önce davrandı.

“Bunu duymak istemiyorum, Gray. Benim sevmeye ihtiyacım olduğunu söyleyen sendin, ama bu hiç yardımcı olmuyor. Archer'dan uzak dur. Yalvarıyorum, bunu gerekenden daha zor hale getirme.”

Asansör düğmesine parmağıyla bastı ve bana bakmak için döndü. Gözlerindeki ifade, yatak odasının duvarının diğer tarafında kalmam için hiçbir sebep olmadığını söylüyordu.

Ve onu suçlayamazdım.

Ben aşk için yaratılmamıştım.

TWENTY-THREE

GRAYSON

Cass, kalabalık salona hitaben, "Kardeşim Quentin'e teşekkür etmek istiyorum," diye duyurdu.

Quentin'in beni kız kardeşinin düğününe yanında davet etmesi mucize gibiydi.

Archer ile yaşanan olaydan sonra laboratuvarı uzak durdum. Gün içinde, Charlotte'ın bana ihtiyacı olmadığı zamanlarda Malachi ve Flynn ile vakit geçirdim.

Flynn, güvenli seyahatten sorumlu genç ve seçkin bir Tanrıydı. Aynı zamanda dedikoducu biriydi, bu yüzden onlarla geçirdiğim zaman bana iki yönden fayda sağladı. Onlara Kraliçe'nin övgülerini söyledim ve aramızdaki bağ hakkındaki sorularını yanıtladım; Flynn ise bana Aşağı Elysia'da olup bitenler hakkında bildiği her şeyi anlattı. Aşırı samimi kişiliği insanları kendine çekiyor ve ona tereddütsüz güveniyorlardı.

O eşikten içeri adımını attığı anda evde olmaya özen gösterdim, ama yine de eve girer girmez sanki orada olmayacağımdan korkmuş gibi adımı söyledi. Önünde belirlediğimde ise sakinleşip akşamına devam edebildi.

Cassidy sözlerine şöyle devam etti: "Annem ve babam seni eve getirdiklerinde, bakıp koruyabileceğim küçük bir kız kardeşim olacağı için çok heyecanlanmıştım. Bunların hiçbirine ihtiyacın olmayacağını fark etmemiştim. Hayatımın büyük bir bölümünde bana bakıp beni koruyan sen oldun."

"Sophie'den ilk bahsettiğim kişi sendin ve aynen şöyle demiştin: 'Cass, eğer o kızla evlenmezsen, ben evlenirim. Onun gibi sana kim katlanacak ki?'"

Kahkaha attım ve Quen sırtıttı, bakışlarını bir anlığına masaya indirdi.

"Evet, başardım." Cass, içtiği şampanyadan yanakları kızarmış bir şekilde gülümsedi. "Her zaman yanımda olduğunuz ve beni desteklediğiniz

için teşekkür ederim. Yüzük konusunda, planlama konusunda ve seyahat konusunda bana yardımcı oldunuz. Ne olursa olsun güvenebileceğim kişi sizsiniz.”

Elini yavaşça kaldırdı ve parmaklarıyla ona bir, dört ve üç rakamlarını gösterdi. O da aynı işareti ona geri verdi ve kaşlarım çatıldı. Cass konuşmasını bitirirken, Quentin birkaç damla gözyaşı yüzünden süzülürken avucuma rakamları karaladı. Eğilip baş parmağımla onları sildim.

İnsanlar kadehlerini kaldırırken, "Benim kim olduğumdan ya da neler olabileceğinden haberi yok," diye mırıldandı. "Ama artık Sophie'si var. Mutlu."

Konuşmalar bitince Quentin yerinden kalktı. İhtiyaç duyduğunda bileğindeki kelepçeyle yanımda kalmıştı, ama gidebildiği anda gitti. Durum karşısındaki hayal kırıklığım giderek artıyordu. Ona anılarımı göstermenin bize yardımcı olacağını ummuştum, ama o hala bu durumu tek başına atlatmaya çalışıyordu. Genellikle eğlenceli olan inatçılığı sinirlerimi bozuyordu.

"Tebrikler, Cassidy," dedim, yanıma gelirken elini sıkarak.

"Teşekkürler, Gray." Bana o kadar açıkça sırtıttı ki, benden hoşlandığını düşünebilirdim. "Gray, kız kardeşimi mutlu ediyorsun ve bunu nasıl başaracağını bilmiyorum ama lütfen ona göz kulak ol. İkinizin bazı sorunlar yaşadığını söylemek için aradı." Alkol gerçekten de vücudunda dolaşıyordu.

"Üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir şey yok," diye yanıtladım. "Sana Tanrı gibi söz veriyorum Cassidy, onunla ilgileneceğim."

Bir an bana baktı ve ancak Sophie nazıkçe kolundan çektiğinde yüzünü çevirdi. Sophie gelinliğiyle çok güzel görünüyordu ve iki saniyeliğine Quentin'in benzer bir şey içinde nasıl görüneceğini merak ettim. Baştan aşağı beyazlar içinde, alabileceğim en büyük hediye gibi bana doğru yürüyen Quentin.

Bu düşünce aklıma geldiği kadar hızlı bir şekilde uzaklaştırdım, yanaklarımda hafif bir kızarıklık hissettim.

Eğer bu onu benim tarafıma daha da bağlayacaksa, "eş" unvanını da repertuarına eklemeliydi.

Quentin'i ikna edebileceğimden hiç şüphem yoktu. Ona seçme şansı olduğundan bahsetsem de, tek bir seçeneği vardı. Bond olsun ya da olmasın, o kadın bana aitti ve içten içe bunu biliyordu.

Beni sinirlendirmekten hoşlansa bile.

Yerimden fırladım ve hızla kadının bir adam tarafından döndürüldüğü yere doğru yürüdüm.

Adam onu yere indirirken, "Kalbim kan ağlıyor," dedi. "Travma cerrahisini sen seçtin, bu yüzden bunun getirdiği saatlerle sen başa çıkmalısın."

Quen geriye doğru bir adım attı, sırtı göğsüme çarptı. Sahiplenici bir kol beline dolandı ve onu sıkıca bana bastırdı.

"Bizi tanıştırır mısınız?" diye sordum ona.

"Gray, bu Wyatt—Cass'in üniversiteden eski oda arkadaşı ve eski dostlarından biri."

Wyatt kaşlarını çatı. "Eski alışkanlıklarından vazgeç, Scotty."

Güldü ve tüm dikkatini bana verdi, koyu renk gözleri beni olduğum yerde mıhladı. "Wyatt, bu benim erkek arkadaşım Grayson."

Bir anda, göğsümde kıvrılan tüm o küçük kıskançlık kırıntıları yok oldu.

Erkek arkadaş.

Bunu o kadar rahat bir şekilde söyledi ki.

Wyatt elini uzattı ama ben başımla onayladım. Kelepçe yok, yeni ölümlülerle temas yok. Düğünde herhangi bir şey çıkarsa diye serbest bırakılmıştım. Quentin, Hunter'ın ailesinin peşine düşme tehditlerini yerine getireceğinden endişeliydi.

"Scotty'ye göz kulak ol yoksa Cass'ten daha fazlasına hesap vermek zorunda kalırsın," diye uyardı Wyatt. Barda dolaşan birkaç kadın ve erkeğe başıyla selam verdikten sonra Quen'e baktı. "Bana bir dans ayır, güzelim." Yanağından öptü ve ayrıldı.

"Wyatt'ı görmezden gelin," dedi Quen.

"Kesinlikle niyetim bu," diye yanıtladım kendimi sakinleştirmeye çalışarak. "Erkek arkadaş mı?"

"Bugün olman gereken şey bu." Quentin kollarımın arasından sıyrıldı. "Biraz sosyalleşmem gerekiyor."

"Ellerini kullanmalarını istemiyorsan, ellerinin sana değmemesine dikkat etmeni öneririm," diye hatırlattım ona.

Gitmeden önce kendi kendine, "Sahipleyci pislik," diye mırıldandı.

Boş bir masaya oturup onu dikkatle izledim. İndiğimizden beri taşıdığı gerginlik geçmemişti ama ailesinin yanında olmak onu rahatlatmıştı.

Hayatı böyle olmalıydı. Quentin başarının vücut bulmuş haliydi. Tapılmayı hak eden altın kızdı. Bunun yerine, sorunlarını tek başına

çözmeye, zihninde anlamlandırmaya ve her şeye bir anlam yüklemeye çalışırken, hem tanrılardan hem de ölümlülerden uzaklaşmıştı.

Hayatım boyunca onun bir daha asla böyle hissetmemesini, zorluklar içinde ezilmiş ve yalnız kalmamasını sağlamayı kendime görev edineceğim.

Cassidy ve Sophie'yi mekandan uğurladıktan sonra, "Gitmeye hazır mısınız?" diye sordum.

Quen yutkundu ve başını salladı. Onu binanın yan tarafına doğru çektim. Konukların çoğu, nereye kaybolduğunu merak edecek kadar ayık olmayacaktı. Auramın siyahlığı bizi sardı ve evine geri götürdü. Yatak odasında duruyorduk ve Quentin benden uzaklaştı.

"Elbisenizle ilgili yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordum.

Mor renkli elbise omuzlarından aşağı sarkıp yere kadar uzanarak vücut hatlarını gizliyordu. Sophie'nin elbise seçiminden memnun mu olmalıyım yoksa sinirlenmeli miyim, karar veremedim.

"Üstesinden gelebilirim," dedi Quen.

Bir zamanlar bulundüğümüz, aramızda ne olduğunu ikimizin de anlamadığı o garip alana geri dönmüştük. Ona ve ihtiyacı olan zamana saygı duymak istiyordum, ama hayal kırıklığım giderek artıyordu.

"Pekala. İyi geceler." Söyleyecek başka bir şey kalmamıştı, bu yüzden kapıya doğru yöneldim.

Kapıya uzandığımda fısıldadı: "Sen benim önceliğimsin. Bunu sana hiç söylemedim çünkü itiraf etmek istemedim. Hayatımda bu kadar önemli bir yer edindiğini kabul etmek istemedim, ama sen, Grayson, benim önceliğimsin."

Kapı kolundan elimi çektim ve ona doğru döndüm. Ne kadar genç görünüyordu, kendi içine kapanmış, bakışları etrafta geziniyordu.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordum.

"Bana söyleyeceğin tek şey bu mu?"

"Quentin, benim nerede durduğumu biliyorsun. Bana zamana ihtiyacın olduğunu söyledin ve sana bu zamanı vereceğim. Önceliğin ben olduğumu söylemen güzel ama zaten karmaşık olan bir duruma eklenen sözlerden başka bir şey değil."

"Pekala," diye tersledi, doğrulup, benim onun kaprisine boyun eğmediğim için mutsuz bir şekilde. "O zaman evet. Hepsi bu."

İçimden bir tiksintiyle iç çektim, cevap vermemek için kendimi zor tuttum ve ilk taşındığımda kaldığım misafir odasına dönmek için odadan çıktım. Kulağıma kumaş yırtılmasının belirsiz sesi ulaştı, ardından Quen'in

hayal kırıklığı dolu ılığı geldi. Hafifçe güldüm ve odama girdim, bütün gün üzerimde kapalı kaldığım kıyafeti çıkardım.

Onu çok sevdim.

Ona bayılıyordum.

Ona tapıyordu.

Onun ilahi yönünün bazen nasıl da ortaya çıktığı beni eğlendiriyordu. Quen, asgari düzeyde iş yapmak, zorlu konuşmalardan kaçınmak ve bunun meyvelerini almak istiyordu. Ben buna izin vermezdim.

Kapı tekrar açıldığında içeriye soğuk bir hava doldu ve ben de gözlerimi kapatıp, Quentin Kasırgası'nın serbest kalmasını bekledim.

"Aslında," diye duyurdu ben arkamı döndüğümde. Yanaklarımın içini ısırdım ve onu sadece i amaşıyla gördüm. "Hayır, hepsi bu değil." Ellerini beline koydu ve oda karardı.

Yere attığım tişörtü alıp yanına gittim. "Benimle tartışacaksan, lütfen giyinikken tartış."

Gömleği alıp giyerken yanakları kızardı, kollarını da beline doladı.

"Lütfen devam edin," dedim, kolumu uzatarak yatağın kenarına oturdum.

Yüzünde bir anlık belirsizlik belirdi ve auramın bir uzantısı onun ötesine uzanarak kapıyı kapattı.

"Artık kaçmak yok, Quentin. Söyleyecek bir şeyin var. Söyle onu," diye emrettim.

Gözlerini kırpıştırdı ve kollarını beline daha sıkı sardı. Savunma pozisyonundaydı. Kendini koruyordu.

"Bunu bana yaptırma," diye fısıldadı.

Ellerimi kaldırdım ve öfkeyle burnumu çektim. "Sizi hiçbir şeye zorlamıyorum."

"Ne demek istediğimi anlayabilirsiniz. Beni okumanıza izin vereceğim."

Hayır, düşüncelerinizi kurcalamakla ilgilenmiyorum. Bana söylemek istediğiniz bir şey varsa, orada durup söyleyebilirsiniz.

Belki de onu zor durumda bırakmak haksızlıktı, ama Quentin onun iyi ya da kötü duygularından kaçıyordu. Bu beni hiçbir zaman gerçekten rahatsız etmedi, ama uçurumun kenarında tehlikeli bir durumdaydık ve içinde kaynayan her neyse, ikimizin de iyiliği için dışarı çıkması gerekiyordu.

Olduğu yerde mihlanmış bir şekilde duruyordu, saçlarının yarısı topuz yapılmış, yarısı da omuzlarına serbestçe dökülüyordu. Buraya girmeden önce yüzündeki makyajı temizlemişti ama birkaç rimel izi gözlerinin etrafındaki cildi koyulaştırmıştı. Her zamanki gibi Quentin tam bir felaket halindeydi ve evrende bundan daha tuhaf bir görüntü asla olmamıştı ve olmayacaktı.

"Sana ihtiyaç duyduğumdan nefret ediyorum," diye mırıldandı ayak parmaklarına bakarak. "Tek başıma idare etmeyi öğrendim. Aslında hiç kimseye gerçekten ihtiyacım olmadı, ama sana ihtiyacım var."

"Bana ihtiyacın var," diye tekrarlardım kesin bir dille.

"Bunu yapmaktan hoşlanmıyorum," diye karşılık verdi.

Öfkesi birden alevlendi ve bende heyecan uyandırdı. Hunter'ın meclis salonundaki duruşmasından beri Quen ateşini kaybetmişti. Bu, altın kızımın hâlâ mücadelecî ruhunu koruduğunun ilk işaretiydi.

"Neden?" diye ısrar ettim.

"Çünkü insanlar gidiyor. Bütün bunları size anlatmanın ne anlamı var? Kimse burada kalmıyor. Ya ölüyorlar, ya taşıyorlar ya da benim yeterince iyi olmadığımı düşünüyorlar."

Anne ve babası. Erkek kardeşi. Eski nişanlısı.

Derin bir nefes alarak, auramı onun etrafına sardım ve bedenini bacaklarımın arasına aldım. "Altın kızım," diye mırıldandım usulca, onu uyluğuma yerleştirirken. "Bana bir volkanı hatırlatıyorsun. Herkes hayatına devam ettiğin için uykuda olduğunu düşünüyor, ama yüzeyin altında çok şey var. Ve sonra aniden patlıyorsun."

Konu değişikliğine hemen tutundu. "Vezüv Yanardağı olmak istiyorum."

"Elbette," dedim ve bizi asıl konuya geri döndürdüm. "Rahatsız edici derecede sessizsin ve neler olup bittiğini öğrenmek istiyorum."

Ellerini kucağına koydu ve onlara baktı. İçimden bir hışımla parmaklarımı çenesinin altına götürdüm ve başını tekrar yukarı kaldırdım, böylece bana bakıyordu.

"Bunu bir kenara bırak," diye sertçe talimat verdim, bu hareketten rahatsız olmuşum. "Sen bir yarı tanrıçasın. Tamamen ölümlü olduğun zamanlarda nadiren başını aşağıya eğiyordun. Neden şimdi?"

"Çünkü artık hiçbir şeyi nasıl kontrol edeceğime dair hiçbir fikrim yok."

KontROLSÜZLÜK onu çıldırtmış olmalı. Hayatını böyle yaşamazdı. Biraz kaos onun hoşuna giderdi, ama şimdi tamamen benim dünyama dalmıştı.

"Grayson, laboratuvar ve aile gibi önceliklerim olduğunu söyledin ama gerçek şu ki, önceliğim sensin. Bunu hiç itiraf etmesem de uzun zamandır öylesin."

Ellerinden biri boynuma dolandı, parmakları ensedeki kısa saçlarımla oynadı. Bu hareket bile rahatlamama yetti.

"Tanrı olmak karmaşık ve zorlu bir iş," dedi sessizce. "Doğru olduğunu düşündüğünüz kararlar aldınız. Sizi sevmesi ve size yol göstermesi gereken insanlar tarafından eliniz zorlandı. Bunu tekrar yapar mıydınız?"

"Quentin—"

"İster miydiniz?"

"Bunu asla zevk için yapmadım," diye hatırlattım ona. "Eğer bir daha asla yapmayacağımı söylememi bekliyorsan, sana bu garantiyi veremem. Şartlar gerektirirse bir can alırım. Eğer seçim başkasıyla senin arasında ise, her zaman seni seçerim."

Yavaşça başını salladı ve tekrar sustu. Uzandım, saçındaki tel tokaları dikkatlice çıkardım ve saç tellerinin omuzlarına dökülmesine izin verdim.

Parmaklarıyla boynumun arkasında üç rakam çizdi.

"Ne anlama geliyor?" diye sordum ona. "Bir, dört, üç. Sen ve Cassidy bunları düğünde birbirinize verdiniz."

Hareketlerini durdurdu ve derin bir nefes aldı. "Bu, 'Seni seviyorum' anlamına geliyor. Cümledeki her kelimenin harf sayısından oluşuyor. Annemle babam tiyatroydayken birbirleriyle konuşamadıkları zamanlarda bunu kullanırlardı. Bana ve Cass'e de öğrettiler. Onlara kızdığım da ve kelimeleri sesli söylemek istemediğim de kullanmayı öğrendim."

"Bunu aileniz için kullanıyorsunuz."

"Bunu ailem için kullanıyorum," diye tekrarladı sessizce.

Birlikte geçirdiğimiz zamanı düşünerek, "Bana uzun zamandır beni sevdiğini söylüyorsun," diye düşündüm.

"İtiraf etmek istemediğimden daha uzun bir süre. Eğer bunu yaparsak, benden artık hiçbir şey saklayamazsın," dedi Quentin.

Saçını çözmeyi bıraktım. "Eğer bunu yaparsak..."

"Eğer bunu yaparsak, bana karşı dürüst olman gerekiyor. Kararları birlikte alıyoruz. Benimle eşit olduğunu söylemiştin."

"Senden daha iyi olduğunu söylemiştim." Sanki beni işlevsiz hale getirecekmiş gibi hissettiğim derin acı anında iyileşti.

"Seni seviyorum." Quentin elini yanağıma koydu ve ben de dokunuşuna karşılık verdim. "Sanırım bunu asla durduramayacağım."

“Bunu durdurabilecek güce sahipsiniz.”

"İstemiyorum."

Duvarına işaret ederek, "Bunu sürdürmek için bir neden bulamadığını fark ettim," dedim. "Beni terk etmek için o kadar çok nedenin vardı ki. Fikrini ne değiştirdi?"

“Grayson,” diye fısıldadı. “Duvarın o tarafı boş, çünkü aklıma bir şey gelmiyordu diye değil, çok fazla şey vardı diye.”

Sözlerini idrak ederken kaşlarım çatıldı. "Çok mu fazla?"

Başını sallayarak karşılık verdi. "Ve bunları nasıl dile getireceğimi bilmiyorum. Hayatım boyunca çok fazla kelime kullandım, ama konu senin bana hissettirdiklerine gelince zorlanıyorum."

“Benim kim olduğumu değiştiremeyeceğimi anlıyorsunuz. Yıkım, intikam ve kaos. Her gün ölümle iç içeyim. Size bir peri masalı anlatamam.”

"Bunu senden hiç beklemiyordum."

“Sen, seni sen yapan minicik bir molekülü inceledin. Ona hakim oldun. Ama ben, beni tanımadan çok önce DNA'nı kirlettim. Adım, vücudundaki her hücreye kazınmış durumda. Ruhumun bir parçası sende, seninkinin bir parçası bende ve bunu asla kaybetmek istemiyorum. Seni kaybedemem.”

Sözlerim üzerine yanakları kızardı ve mırıldandı, "Bu ömür boyu sürececek bir felaket olacak."

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. "En karanlık günlerimi aydınlatacaksın ve ben de her fırsatta seni yoldan çıkaracağım."

"Ömrümün geri kalanını seninle geçirmek için her fırsatı değerlendireceğim, Grayson."

Onu kendime doğru çekerek yatağa uzandık. Quentin göğsüme sokulduktan sonra yüzümü kendine doğru çekti ve beni derin bir öpücükle öptü. Dili dudaklarımı yokladı, ben de izin verene kadar. Dudaklarının sıcaklığı vücudumda sıvı bir sıcaklık yarattı. Elim ensesine kaydı ve saçlarını avuçlayıp çekiştirirken o da çenemi kavradı. Geri çekildiğinde, altın rengi gözleri bana bakıyordu.

O anda, kollarımda tuttuğum kadını asla kaybetmemem gerektiğine yeniden kesin olarak inandım. Birkaç günlük mesafe zaten yeterince kötüydü. Onun yokluğunun kalıcı olması durumunda, Elva'nın kapısına çok özel bir istekle gidecektim.

“Quentin Scott, sonsuza dek birlikte olacağız. Sana Tanrı olarak söz veriyorum.”

TWENTY-FOUR

QUENTIN

Gray'den önce yatağında uyandım. Dün gece konuştuktan sonra odama geri döndük. İkimiz de çok yorgunduk ve bu tamamen benim hatamdı.

Yüzü yastığa yapışmış, dolgun dudakları aralık ve huzurlu görünüyordu. Gray yüzüstü yatmış, bir kolunu üzerime atmıştı; bilinçsizken bile sahipleniciydi. Onunla böyle uyumayı özlemiştim. Son birkaç hafta beni çok yıpratmıştı ama sonunda tekrar huzur bulmuştum.

Bütün kusurlarına ve hatalarına, yaptığı bütün karanlık ve korkunç şeylere rağmen, Gray benimkisiydi. Uzanıp alnından birkaç saç telini kenara ittim.

Ruhsal bağ.

Gri renk tam bana göreydi.

Bu sinir bozucu, yıkıcı, kaotik... seksi, ilgili ve düşünceli Tanrı benim için yaratılmıştı. Bu bağın büyüklüğü beni tekrar idrak ederken nefesim boğazımda düğümlendi.

Hayatım boyunca aidiyet duygusundan yoksun kaldım. Annem ve babamla bile, kan bağının olmaması beni uçsuz bucaksız evrende sürüklenen, tamamen bağlantısız bir yapboz parçası gibi hissettirdiği anlar oldu.

"Neye bakıyorsun?" Gray bunu tehditkar bir şekilde söylemek istediye de başaramadı, çünkü fırtınalı mavi gözlerini açarken uykulu bir mırıltı çıkardı.

"Benim—" diye yanıtlamaya başladım.

"Erkek arkadaş" kelimesi çok önemsiz bir kelime gibi geliyordu. Erik'in ortaya koyduğu her şeyi ya da benim hissettiklerimi kapsamıyordu.

Gray'in dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. "Evet?"

Benden yine sessizlik.

"Söyle şunu, Scott," diye emretti.

“Ruhsal Bağılılık.”

Gray o kadar hızlı hareket etti ki, ne olduğunu bile anlamadım. Yatakta doğruldu, başucu tahtasına yaslandı ve beni kucağına oturttu. Yüzünde uykudan eser kalmamıştı. Üzerimdeki battaniye olmadan, odanın soğukluğu çıplak bedenime çarptı ve tüylerim diken diken oldu.

"Ruhsal bağ," diye tekrarladı Gray.

Sesinin derin tınısı ve bana bakış şekli midemi düğümledi ve kalbimi hızlandırdı. Aniden tüm vücudumu bir endişe dalgası sardı ve ondan uzaklaşmaya çalıştım. Parmakları kalçalarımın dolandı, sıkıca kavradı ve beni yerimde tuttu.

"Sorun ne?" diye sordu.

“Ya bir hata ise?”

Ellerimi çıplak göğsüne yaslayıp doğru kelimeleri bulmaya çalışırken bana şaşkın bir bakış attı. Kendimi yetersiz hissetme sendromu bedenimi pençelerine almıştı ve kafamı dolduran rahatsız edici düşünceler yüzünden ona bakamıyordum.

“Quentin, yukarıda neler oluyor?” Gray şakağıma hafifçe dokundu.

Kendime bu kadar güvensiz hissettiğimden beri yıllar geçmişti. Giydiğim her zırh katmanı soyulmuştu, ta ki çıplak kalana kadar. Her zaman taşıdığım özgüven tamamen tükenmişti.

Sonunda, "Ölümlü bir insan için yeterince iyi değildim," dedim. "Bir Tanrı için yeterince iyi olduğuma nasıl inanabilirim ki?"

Gray, elleriyle yüzümü kavrayarak bana baktı. Gözlerindeki sert bakış yutkunmamı sağladı. "Dinle Scott. Sen onun için fazla iyiydin. O seni asla hak etmedi ve sen de onun için yaratılmamıştın. Bunu anlıyor musun? Sen benim için fazla iyiydin, ama kader benim seni hak ettiğime karar verdi ve ben bunu mahvetmeyeceğim."

Başımı salladım ve o da yüzümü bıraktı, kollarını belime doladı ve avuç içleri kalçamın kıvrımına değene kadar aşağı doğru indi.

Gray kendi kendine şöyle düşündü: "Üstelik ben sıradan bir Tanrı değilim. Sen, seçkin bir Tanrı'ya ruhani bir bağla bağlısın."

Gözlerimi devirdim.

“Kaosun efendisi. Yıkımın kralı. Sen en iyisi için yaratıldın—”

Onu bir öpücükle susturdum. Kollarımı boynuna doladım ve ayrılmadan önce kalçamı sertçe sıktı.

"Haksızlık yapıyorsun, Scott."

“Hayır. Ben sadece istediğimi nasıl elde edeceğimi biliyorum.”

"Ben de öyle düşünüyorum."

Gray kalçasını öyle bir hareket ettirdi ki, uyarılmasının çıplak uyluklarıma değdiğini hissedebildim. Yanaklarım kızardı ve bacaklarımın arasında hafif bir sızı belirdi. Tanrısallığımı ilan ettiğimden beri, Gray'in tanrılar ve dayanıklılık hakkındaki söylediklerini anlamıştım.

"Gri-"

"Bu bir hata değil, Quentin. Sonsuza dek benimsin."

Sonsuzluk.

Tanrılar ölümsüzdü.

Ben ölümsüzdüm.

Eğer konseyi ikna edebilirsek, Gray ile sonsuza dek birlikte olacaktık. Bu ihtimal beni hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyordu.

Eğilip beni tekrar öptü, dilini ağzıma soktu. Dilim onunla buluştu, ama ilk defa hareketlerimizde acele yoktu. Parmaklarımı kıvrıracak kadar nazik bir okşamaydı. Parmaklarım saçlarına gömüldü ve elleri sırtımda gezinerek tenimi hafifliğiyle gıdıkladı. Bizi dikkatlice hareket ettirdi, böylece ben onun altında, sırtım yatağa yaslanmış haldeydim.

"Yani," dedi, "eğer bunu istiyorsanız."

"Evet," diye yanıtladım, ona bakarak. Elimi göğsüne, kalbinin üstüne koydum. "Bunu fark etmemin, itiraf etmemin bu kadar uzun sürmesinden dolayı özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok, Kraliçe. Ruh eşimsin."

Yüzünü boynumun kıvrımına indirdi, nabız noktamı öptü ve başımı geriye doğru eğmemi sağladı. Boynumla omzum arasındaki birleşme noktasına hafifçe ısırıldığında dudaklarımdan küçük bir inilti çıktı. Oda soğuktu, ama Gray'in bedeni benimkine yapışıkken, yeterince sıcaklık vardı.

Ellerim kollarından aşağı doğru kaydı, kaslarına dokundu ve sıcaklık bacaklarımın arasında birikti. Gray'in vücudu bir sanat eseriymiş; bronzlaşmış, kaslı ve acımasızdı. Beni kırabilecekken bunu asla yapmaması, olması gerekenden daha çok heyecanlandırıyor beni.

Köprücük kemiklerim boyunca tembel öpücükler kondurdu, ağzının altında morarana kadar deriyi ısırp emdi. Ölümlülüğüm hâlâ işaretlenmeme yardımcı oluyordu, ama iyileşmesi daha az zaman alıyordu. Yine de bu halini seviyordum. Gray'in beni hâlâ kendine ait olarak işaretleyebilmesini seviyordum.

"Beni sevdiğini söyle," diye mırıldandı, ardından dilini meme ucunun etrafında döndürdü.

Sırtımı onun dokunuşuna doğru bükerek inledim. "Seni seviyorum."

Bu sözler nadiren ağzımdan çıkardı, kime söylediğime dikkat ederdim. Ama bu sözleri, tüm anlamlarını yitirene ve ağzım uyuşana kadar ona söylemeye devam etmek istiyordum.

Gray bacaklarımı daha da araladı, uç kısmı zaten yapış yapış ve ihtiyaçtan ıslaktı. Aralarına yerleşti ve ağzını diğer meme ucuna götürerek dişlerinin arasına aldı ve hafifçe çekti. Parmağını vajina açıklığım boyunca gezdirirken inledim.

"Bak, şimdiden ne kadar ıslanmışsın sevgilim. Bunların hepsi benim için mi?" diye sordu, kısık sesle kıkırdarak.

Dudakları dudaklarıma değdiği anda cevabım kesildi. Gray'i öpmek, binlerce havai fişegi yutmak gibiydi. Patlayıcı ve yıkıcı. Dudaklarını bana değdirdiği anda ona karşı sahip olduğum tüm savunmalar işe yaramaz hale geldi.

Penisinin kasıklarına sürtünmesini hissettiğimde bacaklarımın arasındaki sızı daha da arttı. Kalçalarım yukarı kalktı ve öpüşmenin içine inledim, dudaklarımın arasında onun gülümsemesini hissettim.

"Sen her zaman çok sabırsızsın, Kraliçe."

"Beni suçlayabilir misin?" diye fısıldadım.

"Biraz ölçülü olmayı öğrenmelisin, canım."

Onun yanında kendimi kontrol etmeyi öğrenmeye hiç niyetim yoktu. Neden isteyeyim ki?

"Sen de öyle," diye mırıldandım. O da en az benim kadar, hatta belki de daha kötüydü.

"Yanımda her zaman güzel bir yarı tanrıça varken bunu nasıl bekleyebilirsiniz ki?"

Vücudumda bir sıcaklık yükseldi ve başımı çevirdim, ama Gray'in parmakları çenemi yakaladı ve bana bakmaya zorladı.

"Çok güzelsin, Quentin. Bunu hep düşündüm." Dudakları saç çizgime değdi. "Mükemmelliği arzuladığımı sanıyorsun. Ama tam olarak sahip olduğum şeyin bu olduğunu göremiyorsun. Bir Tanrı olarak bana çok şey sunuldu, ama evreni kucakladığım tek zaman, sen kollarımdayken oldu."

Kalbim birkaç kez duracak gibi oldu ve Gray'in başparmağının ucu klitorisime bastırıp dairesel hareketler yaparken çarşafın üzerinde kıvrandım.

Gray'in bu yumuşak ve sevgi dolu yönünü sadece benimle paylaştı. Bana, dünyada önemsenen tek varlığın ben olduğumu hissettirdi ve eminim ki ona sorsam, bunun böyle olduğunu söylerdi.

Tek bir parmak içime girdi ve ben de başımı yastıklara yaslayıp ona sürtündüm.

“Beni özledin mi, Quen?” diye sordu Gray, dudaklarını mememden çekerek. Sözlerinde bir eğlence vardı. “Ruhun benim, ama vücudun da öyle. Senin her santimine sahibim.”

Memnuniyetten dolayı kelimeler boğazımda düğümlenerek karşılık verdim. Acaba sinir ağları, muazzam zevkin ağırlığı altında geçici olarak çöktü mü?

Bir parmağını daha ekleyerek beni gerdi ve bir yandan da klitorisimle oynamaya devam etti. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Kalçalarım eline doğru kıpırdandı, ondan daha fazlasını istiyordum ama Gray acele etmedi, parmaklarını öyle bir şekilde kıvırdı ki altımdaki battaniyeleri sıkıca kavradım.

“Hayır,” diye fısıldadım ama kelime bir iniltiye dönüştü.

“Emin misin? Çünkü artık geri dönüş yok.”

"Seninim," dedim ona bakarak. "Sadece seninim."

"Mükemmel kız," diye övdü, bu da beni yatakta daha da eritti.

Gray beni derin bir öpücükle öptü ve parmaklarını çekti. Kalçalarım onun hareketlerini takip ederek kalktı, ama kısa süre sonra yerini penisi aldı. Duvarlarım onu içine alacak şekilde gerildi ve daha derine girebilmek için beni açılı bir şekilde konumlandırdı. Geri çekilirken, siyah gözlerini benimkilerle kilitleti. Gray bir koluyla kendini desteklerken diğerkoluyla kalçamı tuttu. Sadece ucu içimde kalana kadar geri çekildi, sonra olabildiğince derine itti. Her hareket yavaş ve bilinçliydi ve eli klitorisimi sıkıştırıp ovuşturdukça zevk arttı. Gözlerim kapandı, yarattığı yoğun zevke teslim oldum.

"Gözlerini açık tut, altın kız," diye emretti. "Bu sefer dağıldığını görmek istiyorum."

Dediğini yaptım, içgüdülerime karşı koyarak. Derin siyah gözlerinde saf altın yansıyordu. Kalçalarım onunkine doğru hareket ederken, auralarımızın incecik telleri etrafımızda karıştı. Tırnaklarım omuzlarına ve kaburgalarına saplandı ve her seferinde doğru noktaya dokunduğunda ayak parmaklarım kıvrıldı. Dokunuşumun baskısı altında teni yırtıldı ama şikayet etmedi, alnını benimkine yasladı.

"Gri," diye inledim.

Haz giderek arttı ve artık dayanamayacak hale geldim. Genellikle şehvetin esiri olurduk, acıdan sonra hazzı kovalardık ama bu farklıydı. Her hareket, her nefes amaçlıydı. Sanki Gray, asla kelimelere dökemeyeceği duyguları aktarmaya çalışıyordu ama ben anlıyordum. Ne demek istediğini biliyordum.

Gözümünden bir damla yaş süzülüp yanağımdan aşağı aktı ve o, dudakları tekrar benimkilerle buluşmadan önce onu öperek sildi. Onu içime çekmek istedim. Birlikte hareket ediş biçimimiz—nefeslerimiz ve kalplerimiz senkronizeydi—bunun bitmesini istemedim.

Bacaklarımı onun uyluklarının arkasına doladım, onu olabildiğince fiziksel olarak yakın tutmak istiyordum. Sonsuza dek böyle kalmak mümkün müydü? Zamanın durduğu, tek önceliğimizin birbirimiz olduğu bir halde...

"Gray," diye fısıldadım dudaklarına doğru. "Çok yaklaştım."

"Beni bekleyin. Bekleyin."

Hızını artırdı, elini klitorisimden çekti ve beni inlemeye itti. Özellikle onun nasıl boşaldığını izlerken kendimi tutabileceğimi bilmiyordum. Tüm vücudu kaslarını vurgulayan bir parlaklıkla kaplıydı ve koyu renk saçları alnına dökülüyordu. Ama beni sınırın eşiğine iten şey, bana olan aç, sevgi dolu ve saplantılı bakışlarıydı.

"Yapamam," diye nefes nefese söyledim.

"Gel yanıma, sevgilim."

Onun kutsamasıyla, kendimi uçurumun kenarına, yer yerinden oynatan bir mutluluğa bıraktım. Dalgalar halinde bedenimi kasıp kavurdu, beni yataktan kaldırdı ve Gray beni artık dayanamayacak hale gelene kadar doldurdu.

Yavaş yavaş ikimiz de kendimizden geçtik ve gözlerimi açıp ona baktım. Yüzünde tembel bir gülümseme vardı ve penisi hâlâ içimde atıyordu.

"Seni seviyorum, Quentin," dedi.

"Ben de seni seviyorum, Grayson." Sonra aramızda beni paniğe sürükleyen bir şey fark ettim. "Gray, o nedir?"

TWENTY-FIVE

GRAYSON

Ondan henüz kendimi ayırmamıştım. Quen ile ilk kez teslim olduğumuzdan beri tavşan gibi seviştığımızı söylemek yanlış olmazdı, ama bu farklıydı. Onun benimle güvende olduğunu bilmesini istiyordum. Ona değer verdiğimi ve hiçbir şeyin bizi ayıramayacağını bilmesini istiyordum.

Bana "seni seviyorum" dediği her seferinde, garip bir sıcaklık bedenimi sarıyor, ruhumun derinliklerinde yankılanıyordu. Binlerce yıldır tüm kaosumun içinde bir nebze olsun açıklık aradıktan sonra, o bunu varlığıyla bana sundu.

"Gray, bu nedir?"

Göğsüme baktı ve ben de çenemi içeri çekerek bakışlarını takip ettim. Kalplerimiz arasında altın ve siyahın karışımı bir bağ oluştu, bizi birbirine bağladı. Yüzüne tekrar baktım, dikkatlice ondan ayrılıp yatağın yanındaki boşluğa oturdum. Bağımız kopmadı.

"Sanırım bu, aramızdaki bağın daha da güçlendiği bir nokta," dedim ona.

Parmakları ona hafifçe değdi, kolayca içinden geçti ama kırılmayı reddetti. Parmaklarını geri çekip inceledi ve temiz olduklarını gördü. "Daha önce orada yoktu."

"Hayır, öyle değildi."

"Sence bu uygun mu?"

"Kendinizi iyi hissediyor musunuz?"

Başını salladı ama kaşlarının arasındaki kırıklılık kaldı. Kolumu onun etrafına doladım ve onu kendime doğru çektim.

Bu bağ.

Bu kadın.

Onun yanında doğru düzgün düşünemiyordum. Onu neredeyse kaybettiğim zamanki kadar çaresizce yalnız hissetmemiştim ve o

yanımdayken hissettiğim kadar da huzurlu hissetmemiştim.

Onu sessizce izledim, altın rengi gözlerinin kalplerimiz arasındaki görünür bağa nasıl odaklandığını gördüm. Mekanizma hakkında meraklıydı ve aklını kurcalayan cevapları alabilmesi için Erik'e sormayı aklıma not ettim.

Onun zihni.

Kahretsin.

Bedeni muhteşemdi, ama zihni bambaşka bir şeydi. Quentin, her zaman ne kadar çok şey bildiği, ne kadar metanetle çalıştığı ve ne kadar meraklı olduğuyla beni etkilemişti.

Bu dayanılmaz kadın sonsuza dek benim olacaktı. Ömrümüzün geri kalanında yanımda mutlu olmasını sağlayacaktım. Onu korumak için gerekirse savaş bile başlatırdım.

"Bubba?" diye seslendi Quen usulca.

Bana öyle seslenmesini çok severdim. Resmiyetten sıyrılıp bana karşı yumuşamasını, nadiren yeni başvuruları kabul eden o gizemli iç çevrenin bir parçası olduğumun teyidini alırdım.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu. Quen kısmen üzerime uzanmış, çenesi göğsüme yaslanmış ve başını yana eğmişti.

Meraklıydım. Her zaman meraklıydım. Her zaman cevap arıyordum. Eğer ne düşündüğümü bilmek isteseydi, ona söyledim.

"Benimle evlen."

Quentin donakaldı. "Ö-özür dilerim," diye kekeleydi, sonunda tekrar kendine gelerek. "Az önce ne dedin?"

"Benimle evlenir misin?" diye tekrarladım ona.

İlk söylediğimde hiç yanılmamıştım. Ruhsal bağımızın olduğunu öğrendiğimden beri evlilik aklımdan ara sıra geçen bir düşünce olmuştu. Benim için asla olası bir şey değildi ama aramızdaki bağı bilmek ve Erik ile Sloan'ı, sonra da Sophie ve Cassidy'yi görünce...

Quentin'i eşim yapmak istedim.

Benden doğrulup yataktan kalktı. Daha ağzını açmadan bile anladım. İsteddiği bu değildi. Quentin daha önce de bu tür şeyler yaşamıştı, oysa ben kimsenin bana bu kadar yaklaşmasına asla izin vermemiştim. Sözlerine kendimi hazırladım.

"Aklını mı kaçırdın?" diye sordu. "Seninle mi evleneyim? Evlenmemize gerek yok."

Banyosuna doğru yürüdü; bu manzara beni onu tekrar tekrar istemeye itti. Kapı gürültüyle kapandı, bizi ayırdı ve ben gözlerimi devirerek yataktan kalkıp onu takip ettim.

"Neden olmasın?" diye sordum tahta parçasının arkasından.

Birkaç haftalık sessizlik ve mesafe, hayatımın artık boş olmasını istemediğim gerçeğini pekiştirdi. Onun benim olduğunu bilmek yeterli değildi. Parmağında benim yüzüğümü taşımalıydı ve bir gün Quentin çocuklarımızı taşıyacaktı. Kendi ailemiz olacaktı. Paylaştığımız bağı daha da güçlendirecektik.

Tuvaleti sifonladı ve içeri girmem için kapıyı açtı. Quentin duşa vurdu ve "Birlikte sonsuza dek yaşayacağımızı söyledin, o halde neden evlenmemiz gerekiyor?" dedi.

Konuşmayı bitirip suya girdi.

Kesinlikle imkansız.

Onu takip ederek mekana girdim. Bana doğru döndü ve bakışlarımın istemsizce vücudunda gezindiğini hissettim. Su, kıvrımlarından aşağı doğru akıyor, damlacıklar tenine yapışıyor.

"Gray." Beni uyarmak istiyordu ama sesindeki gizli tonu duydum. Benimkine benzer bir arzu hissettim.

"Bana bir cevap vermedin," dedim ona.

Düşün püskürtmesiyle ikimiz de sıırıslıklam olmuştuk ve ellerim vücudunda gezinerek onu geriye doğru itti, ta ki duvara çarpana kadar. Soğuk, onu duvardan uzaklaştırdı, göğüsleri göğsüme bastırıldı ve yeni sertleşmiş penisim karnına sürtündü.

"Bizim gibi mutlu değil misin?" diye sordu Quentin.

"Ben bencil ve açgözlüyüm," diye karşılık verdim.

Elleri vücudumda gezindi, ta ki parmaklarının penisime hafifçe değdiğini hissedene kadar. Gözlerimi yarı kapattım, sonra ikimizin de aynı planı olduğunu fark ettim.

"Quentin," diye uyardım onu. "Bu oyunu oynama."

Gözyaşlarının arasından bana baktı, masum ve iri gözlerle. "Hangi oyun?"

Dizleri fayanslara çarptı, eli ritmik bir hareketle penisimin üzerinde gezindi ve sonra beni ağzına aldı. Islak saçlarını avuçlayıp kendimi daha da içeri ittiğimde, boğazının arkasına kadar ulaştığımda boğuk bir inilti çıktı ağzımdan.

"Bunu çok iyi biliyorsun," diye tısladım.

Bu kadın tam bir baş belasıydı ama ağzını nasıl kullanacağını biliyordu. Quen'in dili penisimin başının etrafında döndü, sonra tekrar içine aldı. Başını aşağı yukarı hareket ettirerek beni boğazının daha da aşağısına doğru itti, eli de uzanıp testislerimle oynadı. Homurdandım ve ittim, öğürme refleksine karşı koymaya çalışsa bile kendimi tutamadım.

Böyle uysal ve itaatkâr olduğu zamanlarda ona ne isterse verirdim, ama bu sefer değil. Bu sefer onu kaybetmeyecektim. Eğilip kollarından tuttum ve ayağa kaldırdım, bu da onun surat asmasına neden oldu.

"Beğenmedin mi?" diye sordu, hâlâ masum rolü yaparak.

"Sen tamamen delirdin mi?"

Rol yapma bırakılmış, yerini küstahlık almıştı. "En azından ikimiz de aynı gemide olurduk."

Onu sertçe öptüm, dilimi ağzına sokup yerden kaldırdım. Bacakları belime dolanmış halde onu duvara yasladım.

"Benimle evlen," diye emrettim.

"Gray, aklını kaçırıyorsun."

Kendimi konumlandırımdı, penisimi onunkiyle hizalayıp içine girdim. Vajinası beni içine çekti, karşılık verdi ve Quen nefes nefese bir inilti çıkardı.

"Hayır. Senin karım olmanı istiyorum."

Söylediğim her birkaç kelime arasında dudaklarımı boynuna, omuzlarına, göğüslerine bastırıyordum. Quen bana sürtünüyordu. Asla sabırlı olamıyordu ve ben onun bu özelliğini çok seviyordum.

"Bu adil değil," diye sızlandı ben daha da derine doğru ilerlerken.

"Adil oynamam," diye karşılık verdim, boynunu yalayıp sonra da derisini sertçe ısırdım. Vücudu benimkine doğru kıvrıldı. "İstediğimi alırım."

Konuşma zevke dönüşürken Quen'in kasları gerildi. Bedeni benim emrimdeydi ve istediğimi elde etmek için onu kullanmaktan çekinmezdim.

Duvarları beni sıkıca kavradı, yerimde tuttu ve tekrar içine boşalmam için beni teşvik etti. Bacakları güçsüzleşince, üzerinden kaydım ve yerde dengesini sağlamasına yardımcı oldum.

"Beni seksle ikna edemezsin," dedi, başını göğsüme yaslayıp nefes nefese.

"Benimle evlenirsen, sonsuza dek benimle seks yapma hakkına sahip olacaksın."

Başını kaldırdı. "Yani, eğer seninle evlenmeyi kabul etmezsem, cinsel perhiz uygulayacağını mı söylüyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır."

"İyi ki seksi birisin, tatlım." diye iç çekti ve ıslak saç tutamımı yüzümden çekti.

Quentin arkasını döndü ve duş jeline uzandı. Ben de elinden jeli aldım ve banyo lifini kaparak vücudunu yıkamaya başladım.

"Bunu aklınızdan bile geçirmeyecek misiniz?" diye ısrar ettim.

Omuzları düştü, sonra bana bakmak için döndü. "Gray... yarını görüp göremeyeceğimi bile bilmiyoruz..."

"Öyle deme," diye çıkıştım, ses tonum sert ve acımasızdı.

Quentin Scott'ın olmadığı bir dünyayı hayal edemezdim. O gerçeğe çok yaklaşmıştım ve dayanılmazdı. Şimdi ölümsüz olduğuna göre, onu hayatta tutmaya ve yanımda olmaya niyetliydim.

"Sonra da sevdiğim herkese kim olduğumu anlatmak, projeyi sevmek, ailemi tanımak meselesi var."

Bana akla gelebilecek her türlü bahaneyi sıraladı ama ben gerçeği biliyordum. Quen korkuyordu. Hayatındaki en büyük başarısızlık, son olacağına inandığı uzun süreli bir ilişkiydi. Bağlı olmak bize verilmiş bir hediye idi ama zihninin bir köşesinde, bir evlilik—bir nişan—hala başarısız olabiliirdi.

Normalde, bir konu için bu kadar endişelenmesi konusunda onunla dalga geçerdim, ama bu sefer kendimi tuttum. Bu konuda ciddi olduğumu bilmesi gerekiyordu.

"Tekrar soracağım," dedim ona.

"Neden?"

"Çünkü ben bir tanrıyım ve istediğimi elde etmeye alışkınım."

"Grayson—"

"Sana her gün soracağım."

"Çok fazla boş vaktin var."

Uzattığı tüm bahanelerde bir kere bile hayır dememişti. Bu düşünceye tutundum ve duşumuzu bitirirken konuyu kapattım.

Dışarı çıktığımızda Quen saçlarını bir havluya sardı ve banyo kapısını açıp çığlık attı.

"Ah!" Erik'in sesi hem şaşırmış hem de eğlenmiş gibiydi.

Onun yanından hızla geçip, kardeşimin bir sandalyede uzanmış olduğunu gördüm. Onu çıplak halde gördüğü için gözlerini yuvasından

çıkarmak isteği beni ele geçirdi.

"Daha erken gelirdim," diye açıkladı, "ama biraz meşgul olduğunuzu hissettim." İnce bir parmakla yatağın üzerindeki yapış yapış, buruşuk arşafıı işaret etti. "İşinizin bittiğini varsaydım. İkcinizin de çıplak olmasını beklemiyordum."

"Sen bir aptalsın," diye tısladım.

Quentin utanç içinde banyosunun derinliklerine çekilmiş, kendi kendine küfrediyordu. Odayı altın rengi bir ışık kaplamıştı. Yatak odasına girdim, bir havlu ve birkaç kıyafet aldım, ona uzattım ve kapıyı kapattım.

"Ne istiyorsun Erik? Neden normal bir insan gibi aşağıda bekleyemedin?" diye sordum, kendimi havluyla kurularken.

"ünkü ben olağanüstü bir varlığım," diye masumca karşılık verdi.

"Burada ne işin var?" diye tersledim.

"Hunter bizi bir toplantıya çağırdı. Neden bu kadar geciktiğinizi merak ediyordum, ama şimdi anlıyorum."

"Neden bu kadar erken bir toplantı çağırdı?" diye sordum üzerine kıyafetlerimi giyerken. "Onun orada olmasını mı bekliyor?"

"Hayır. Sadece üçümüz. Henüz bir şey söylemedi. Belki de ondan kurtulmak isteme gibi saçma fikrinden vazgeçmiştir."

"Belki de beynini kafatasından dışarı fırlatmama izin verir ve bana tahtını teklif eder."

Erik iyimser bir insandı, ancak bazen bu iyimserlik gerçeklikten kopma noktasına geliyordu.

Erik gözlerini kısarak aniden, "Ne yaptın?" diye sordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordum, kaşlarımı çatarak.

"Onu çok koruyorsun ama havada başka bir şey var... Ne olduğunu anlayamıyorum. Ne yaptın?" Erik bana ışııl ışııl bakıyordu.

Yanaklarımın içini ısırarak kardeşime küfrettim, sonra omuz silktim. "Ona evlenme teklifi ettim."

Ayağa fırladı, aradaki mesafeyi katedip bana sarıldı. "Ne zaman? Ne zaman olacak? Lütfen, Gray, töreni ben yöneteyim. Söz veriyorum, en iyi halimde olacağım."

"Evet demedi."

Onun enerjisinin bir kısmı sönmüşü. "Onun bazı çekinceleri var."

"Evet."

"Üzgün görünmüyorsun."

“Onu ikna edeceğim Erik. Merak etme.” Nasıl yapacağımdan emin değildim ama Quentin’i eşim yapacaktım. “Kimseye tek kelime etme.”

Kalbine çapraz geçme hareketini taklit etti ama yüzündeki sırıtış hiç azalmadı. Öğleden sonra sona erdiğinde, Sloan, Ignacio ve Elva’nın planlarımdan haberdar olacağından emindim.

Banyo kapısı açıldı ve Quentin, tamamen giyinmiş halde dışarı çıktı. Erik’e, "Sana bir zil alacağım," dedi. "Ve gördüklerini unutsan iyi olur."

“Çok—”

“Cümleyi tamamla bakalım, kardeşim.” Auram odayı doldurdu. “Cesaretin varsa yap.”

Dudaklarını birbirine bastırdı.

"Hunter bir toplantı ayarladı," dedim Quentin'e, yanına doğru yürürken. Yüzünün rengi soldu ve ben devam ettim, "Sanırım seninle ilgili değil, ama zaten geç kaldım ve onu daha fazla kızdırmamaya çalıştığımızı düşünürsek, ne istediğini öğrenmeliyim."

"Gray," dedi bana bakarak. "Ne derse desin, öfkeni kontrol altında tut."

TWENTY-SIX

QUENTIN

Gray ve Erik ayrıldı ve midemdeki endişe düğümü daha da sıkılaştı. İşlerin kontrolden çıkmadığından emin olmak için ikisiyle birlikte toplantıda olmayı tercih ederdim. Gray'in öfkesi sık sık başına bela oluyordu, laboratuvarında Archer'la yaşadığı tartışma bunun kanıtıydı. "Şimdi hareket et, sonra düşün" sözü erkek arkadaşımın alnına dövme olarak yaptırılmalıydı.

Yatağın kenarına oturdum ve komodinin üzerinden yapışkan not defterini ve kalemi aldım.

Arya

Malaki

Waverly

Flynn

Kazanmam gereken seçkin tanrıların bir listesini yaptım ve yatağımın yanındaki duvara yapıştırdım. Hunter'ı listeye eklemenin bir anlamı yoktu. Birkaç dakika sonra, Larkin'in adını yanına bir soru işaretiyle yazdım.

Larkin.

Boş zamanlarımda, kendi sorunlarımla uğraşacak gücüm kalmadığında, aklım hep ona kayıyordu. Ona yardım edebilecek biriyle, herhangi biriyle konuşmak istiyordum ama kimsenin bana inanmayacağını açıkça belirtmişti.

Birkaç gece önce istatistiklerle uğraşırken aklıma bir fikir gelmişti, ama bu fikir Larkin ile konuşabilmemi gerektiriyordu ve mühendislik ekibi için bu kolay olmayacaktı. Geçerli bir sebep olmadan laboratuvarına giremezdim, çünkü bilim insanları dedikodu yapmayı severdi ve bu da Gray ve Hunter'a haberin ulaşması anlamına geliyordu. Kendimi daha da büyük bir çıkmaza sokardım ve Larkin de bu karmaşaya çekilmekten hoşlanmazdı.

Gray'in dikkat dağıtıcı etkisi ortadan kalkınca, tanıdık bir his içimde dalgalandı ve kırtasiye malzemelerini yatağın üzerine fırlattım.

"Gray?" diye seslendim odadan çıkarken. "Erik?"

Küçük dalgalanma bir dalgaya dönüştü. Yakınlarda tanrıların olduğu sezgisi. Birden fazla tanrı. Üç kardeş de eve geri mi dönmüştü?

Koridorda hızla ilerleyen Archer, merdivenlerin başında beni karşıladı.

"Şaka yapıyor olmalısınız," dedim tırabzanı sıkıca kavrayarak. "Bunun hırsızlık sayılacağından eminim."

"Polisi aramayı düşünüyor musunuz?"

"Gray'e söylemeyi planlıyorum."

"Ama o burada değil, değil mi? Bunu hissettim."

"Gitmen gerekiyor çünkü sana söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Gidersem sana hediye veremem."

"Senden hiçbir şey istemiyorum, Archer. Bunu neden anlamıyorsun?"

"Quentin?"

Archer'ı geçip merdivenlerin dibine baktım. "Dionne? Burada ne yapıyorsun?"

Archer döndü ve sahanlığa doğru eğildi. "Görünüşe göre bu ziyareti istemiyor."

Onu görmezden gelerek merdivenlerden aşağı koştum. En alt kata vardığımda Dionne beni kemiklerimi kıracak kadar sıkı bir şekilde kucakladı.

"İyisin," diye fısıldadı saçlarıma.

"Neden olmasın ki?"

Beni bıraktı ve baştan aşağı süzdü. "Bexley bana odada olanları anlattı ve Archer, Gray'in tekrar seninle birlikte yaşamasına izin verdiğini söyledi. Senin için endişeleniyorduk."

Arkamı dönüp Archer'a baktım, o da omuzlarını silkti. Sonra Dionne'nin ne dediğini anladım.

"Biz mi?" diye sordum, tekrar ona bakarak.

Elimi tutarak beni oturma odama çekti; oda küçük tanrı heykelleriyle doluydu. Koltuğa uzanmışlar, sehpanın üzerinde oturuyorlar ve kitaplıkların yanında duruyorlardı.

"Hepiniz burada ne yapıyorsunuz?" diye fısıldadım, nefesimi kesen o garip, bunaltıcı duyguyu çözmeye çalışarak. Panik ya da endişe değildi, daha hafif ve umut dolu bir şeydi.

Marcel bana, "Hunter'ın yaptıklarını duyduk ve seni kontrol etmek istedik," dedi. "İyileşmişsin."

"Gayet iyiyim." Odaya düzgün bir şekilde girdim.

Tobias koltuğun kolundan kalkıp bana yerini teklif etti ama elimle işaret ederek onu geri çevirdim. Elinin iyileştiğini fark ettim ve kaşlarım çatıldı. Cilt tekrar mükemmel görünüyordu, bu da elinin hiç yaralanıp yaralanmadığını sorgulamama neden oldu.

"Burada bulunduğunuz için hepiniz başınız derde girecek," diye belirttim Archer'a dönmeden önce. "Sanırım bunların hepsi izinsiz."

"Bizim için endişeleniyor musun, Quentin?" diye sordu bana.

Dilimi ısırđım, ona gerçeğı söyleyip bu memnuniyeti yaşatmak istemedim. Küçük tanrıların yanında kendimi seçkinlerden daha güvende hissediyordum. Beni aralarına kabul etmişlerdi ve hayatıma son verme gücüne sahip değillerdi.

Andreas'ın kalın sesi odanın köşesinden sordu: "Diğer söylenti doğru mu? Grayson'la bir bağınız olduğu doğru mu?"

Yüzüm kızardı. Bexley onlara ne kadar şey anlatmıştı ve söylentiler ne kadar hızlı yayılmıştı?

"Öyle mi?" diye sordu Marcel, bana merakla bakarak.

"Evet," diye onayladım. "Biz... o..."

Yanımda duran Archer gerildi ve ifadesiz bir şekilde, "Bağlılar," dedi.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu Tobias. "O da sorunun bir parçası."

Andreas onu uyardı: "Ağızına dikkat et. O ailemizden."

"Ve bakın neler yaptı."

"Hepimiz sakinleşebilir miyiz?" diye araya girdim, yaklaşan bir kavgadan endişelenerek. "Bağ kurmak bir hediyedir."

"Reddedebileceğin, arandaki bağı koparabileceğin bir durum," diye belirtti Archer. "Elysia'da bir pozisyon elde ettikten sonra planının bu olacağını tahmin ediyorum. Bizimle tekrar bir araya gelene kadar onu yanında tutmak daha iyi."

Gözler üzerime çevrilince odadaki gerilim arttı. Tüylerim diken diken oldu ve boğazımdaki yumruyu yuttum. Gray, geçinmesi en kolay tanrı değildi ve kendisini dışlanmasına neden olan bir üne sahipti. Ona bağlılığımı göstermek, karşılama komitesini öfkeli bir kalabalığa dönüştürebilirdi, ama onları yatıştırmak için yalan söylemeye niyetim yoktu.

"Bu bağı koparmaya niyetim yok," diye açıkladım.

"Ciddi olamazsın," dedi Archer. Aurası ellerinin etrafında incecik bulutlar halinde belirdi. "Sana onun neler yapabileceğini gösterdim."

"Grayson da bana anılarını gösterdi."

Archer bana doğru uzandı ama ben bir adım geri çekildim. Diğer tanrıların önünde tartışmak istemiyordum. Kararımı vermiştim ve Archer beni aksi yönde ikna edemezdi.

"Seni manipüle ediyor." Archer elimi tuttu.

"Onu bırakmanızı öneririm." Andreas odanın köşesinden yanıma geldi. "Karar vermek onlara kalmış."

"Bu kadar kör olamazsın," diye devam etti Archer ve parmakları benimkileri sıkıca kavrayıp birbirine bastırınca irkildim. "Tek yapacağı şeyin yalan söylemek olduğunu kanıtladı."

"Dedim ki, bırak gitsin." Arkamdan kalın, kırmızı bir aura şeridi belirdi. Erik'inkinden daha koyu, daha kanlıydı ve bir savaş tanrısı için mükemmeldi.

Archer beni bırakmayınca, Andreas'ın aurası onun belini sardı ve onu kaldırıp odanın diğer tarafına bıraktı. Beni hazırlıksız yakalayan sakin bir hareketti ama evin tamire ihtiyacı olmamasına şükrettim. Archer, yüzünde öfke okunarak evden ayrılmadan önce tek kelime etmedi.

Parmaklarımı kıpırdattım ve temkinli bir şekilde olduğum yerde dönerek Andreas'la yüzleştim. Başımı geriye doğru eğerek gözlerine baktım. Karakterinde nazik hiçbir şey yoktu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Sorun çıkarmak istememiştim."

"Ailemi korurum," dedi bana kararlı bir şekilde.

"Ben değilim—"

"Sloan sizden çok övgüyle bahsetti."

"Kendisi çok misafirperverdi."

Andreas gururla gülümsedi. "İnsan karakterini değerlendirmede çok iyidir. Tabii kocasını hesaba katmazsanız."

Onun yorumuna kaşımı kaldırdım. "Bağlılar."

"O, onun için yeterince iyi değil ve kader beni aksine ikna edemez."

Andreas, Erik'e kıyasla Gray'e ısınan tek tanrı olmalıydı, ama umarım bu, düşündüğümünden daha iyi anlaşacağımız anlamına geliyordu.

"Yani, verdiğin sözü tutmayı mı planlıyorsun?" diye sordu Marcel, koltuğuna yaslanarak. "Dionne'nin Bexley ile çıkmaya başlaması zaten yeterince kötüydü diye düşünmüştüm. Ah!"

Dionne kafasının arkasına bir tokat attı ve ben de yanaklarımın içini ısırarak gülmemi bastırdım.

"Sadece soruyorum," diye mırıldandı Marcel, o yeri ovuşturarak. "Seçkin birliğe bağlısın. Şimdi seni öldüreceklerinin imkanı yok."

"Bundan o kadar emin olmazdım," diye yanıtladım. "Hunter, en güvenilir veya merhametli Tanrı sayılmaz."

Odada kahkahalar koptu ve ben irkildim, muhtemelen bu düşünceleri kendime saklamam gerektiğini fark ettim. Bir filtre hayatta kalmama yardımcı olurdu. Ve plan da buydu.

Tobias usulca, "Sen gerçekten de bizden birisin," dedi. "Seçkinlere ne kadar az güvenirsen, o kadar güvende olursun."

Andreas arkamdan homurdandı, "Hepsi aynı değil."

"Belki de bu değişimin başlangıcıdır," diye düşündü Dionne umutla.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordum.

"Seçkinlerin eşlerini, bir zamanlar konseyin üyesi olan ailelerden seçtikleri biliniyor."

Marcel oturduğu yerde doğruldu. "Dionne bu trendi kırdı."

"Ve sen de saflara katıldın," diyerek sözlerini tamamladı.

Tobias alaycı bir şekilde güldü, bakışlarını bacaklarına indirdi ve başını salladı. "Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Hâlâ bize tepeden bakacaklar."

Dionne, "Bir yerden başlamamız gerekiyor," diye savundu.

"Önce onları koltuklarından indirmekle başlamalıydık."

"Ne önerirsiniz? Bir diyalog mu yoksa bir savaş mı?"

"Bir görüşme yapalım, eğer bundan bir sonuç çıkmazsa o zaman savaşa hazırlanırız," dedi ve gözlüğünü burnunun üzerine doğru itti.

Andreas, "Peki böyle bir savaşı nasıl kazanmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Tobias başını yana eğdi, sarı bukleleri omzunun üzerinden döküldü. "Elbette, yeteneklerinizi bizimle paylaşacaksınız."

"Kızım o konseyde görev yapıyor. Gerçekten ona karşı savaş açmamı mı bekliyorsunuz?"

"Bunun Sloan ile hiçbir ilgisi yok."

Dionne sert bir şekilde, "Savaş başlatırsanız gökleri ve yeri istikrarsızlaştırırsınız," dedi. "Risk almaya değmeyecek kadar çok şey var."

Etraftaki sesler, tartışmaya dönüştükçe boğuklaştı.

Savaş?

Ciddi ciddi oturma odamda savaştan bahsediyor olamazlar.

Omzuma nazik bir el dokundu ve ben de Andreas'a baktım.

"İyi misin?" diye sert bir sesle sordu.

"Andreas, onların savaş başlatma olasılığı nedir?"

Omuz silkti. "Aşağı cennetlerde biraz huzursuz oluyoruz. Bu konu sık sık gündeme geliyor. Senin görünüşün, Hunter'ın sana yaptıklarını ve Grayson ile olan bağını duyduktan sonra, aşağı Elysia'da sismik bir deprem yaşandı."

"Ben de bunun sadece küçük bir dalgalanma olacağını sanıyordum," diye mırıldandım, şaka yapmaya çalışarak.

"Farklı bir his," dedi. "Sanki bir şeyler kaynıyor."

"Neden?"

"Sen," diye yanıtladı kısaca. "Sen, bazılarımızın kaybettiği ve bazılarımızın korktuğu şeyin sembolüsün. Hunter zor bir durumda."

"Nasıl yani?"

"Kazanamaz. Eğer seni öldürürse, yarı tanrıların bir tehdit olduğu konusundaki inançlarına sadık kalır. Eğer hayatta kalmaya izin verirse, o zaman diğerleri için yapamadığı bir şeyi yapmış olur. Sanırım bu yüzden işi konseye bıraktı. Onun demokrasi anlayışına aldanmayın. Onları kendi çıkarı için yanında tutuyor. Mesleğimde birçok insanla karşılaştım ve Hunter tam anlamıyla bir korkak."

Benden herhangi bir itiraz bulamazdı. Hunter'ın yetkisini kullanıp, kendisini daha da kötü duruma düşürecek bir karar vermeye isteksiz olması mantıklıydı. Konsey karar verseydi, suçlayabileceği birçok başka kişi vardı.

"Gerçekten bir savaş çıkabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordum, olası sonuçlardan endişelenerek.

"Herkesin iyiliği için umarım öyle olmaz. Ama varlığınız bazı karmaşık siyasi meseleleri gündeme getirdi ve cevap istediğimiz kadar basit olmayacak. Bu benim sorumluluğum olabilir, ama savaş ganimetlerinde kimse gerçekten galip gelmez."

"Bunu durdurabilir misin?" diye sordum, yeteneğinin boyutunu merak ederek.

"Ben de yardım ederim," diye yanıtladı. "Savaş kanımı coşturur, ama Sloan'ı potansiyel olarak zedeleyebilecek bir oyunda piyon olarak kullanılmayacağım. Savaşın çıkacağını sanmıyorum. Başka meselelerle ilgilenmemiz gerekiyor."

Merak beni iyice sarmıştı. "Örneğin?"

Andreas kaşını kaldırdı. "Resmi olarak bir Elysialı olmadığın sürece sana hiçbir şey söylememeliyim."

"Gray biliyorsa bana söyler," diye belirttim.

"Etrafınızda olanı zaten kendi avantajınıza kullanıyor musunuz? Sloan sizin zeki olduğunuzu söyledi."

Bu söz üzerine yanaklarım kızardı. "Onu kullanmıyorum."

"Biliyorum, ama bazıları senin öyle olduğunu düşünebilir. Biraz daha kalın derili ol, Quentin." İçini çekti ve konuşurken tartışan küçük tanrılara baktı. "Tanrıların yok olma oranı endişe verici bir hızla artıyor. Sen indiğinden beri on küçük tanrı kaybettik."

"Bu alışılmadık bir durum mu?"

"Kesinlikle. En kötü ihtimalle ayda yaklaşık iki hayvan kaybettik. Birkaç hafta içinde on hayvan kaybetmek, bu projenin gerçekten bir faydası olup olmadığını sorgulamamıza neden oluyor."

"İnsanlar inançlarını kaybediyor."

"Öyle görünüyor. Bazılarımız kendimizi ölümlülere tekrar göstermenin buna değip değmeyeceğini merak ediyor."

"Ama bunu yapamazsın çünkü bu daha fazla yarı tanrının ortaya çıkmasına yol açabilir," diyerek cümleyi tamamladım.

"Doğru. Bu projeyi hayata geçiremediğimiz sürece garip bir belirsizlik durumundayız."

Yavaşça başımı salladım. E.L.I., Tanrıların hayatta kalma planıydı ve eğer onların ihtiyaç duyduğu sonuçları alabilirsem, onların tarafında olduğumu göstermiş olacaktım. Gray ile aramdaki meseleler çözüldüğünde, tekrar işime odaklanabilirdim.

"Quentin," diye seslendi Marcel, beni düşüncelerimden sıyrarak. "Viskiniz var mı? Bu konuşma alkol gerektiriyor."

"Daha öğlen bile olmadı," dedim gülerek.

"Biz tanrıyız, Quentin." Bana bir sır veriyormuş gibi öne eğildi. "Kurallar bizim için geçerli değil."

TWENTY-SEVEN

GRAYSON

Gareth'in evi, üçümüzden başka kimse yoktu. Bu sefer kardeşimi rahatsız eden ne olursa olsun, kimse yoktu. Hunter'ın yanına katıldığımızda, üçümüzün nasıl bu kadar farklı olduğumuzu merak ettim. Yeteneklerimizin, nasıl bir sonuca vardığımızda şüphesiz bir payı vardı. Benimki beni dışlanmış biri yapmıştı, ama Hunter ve Erik hiçbir zaman yakın olmamışlardı. Sevgi ve koruma. Onların beni hayatlarından tamamen çıkarmalarına olanak sağlayacak bir bağ kurmalarına izin verecek bir eşleşme olmalıydı, yine de Erik doğduğu andan itibaren peşimden gelmişti.

"Dakiklik için çok teşekkür ederim, Grayson. Basit bir mesaja cevap vermek neden bu kadar zor?" diye mırıldandı Hunter, ben bir sandalyeye otururken. "Yoksa melez sevgilinle sevişmekle o kadar meşguldün ki Elysia'nın geri kalanını umursamadın mı?"

Evet. Ve bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi seks. Cennetin tadını sonuna kadar çıkarırken, cenneti neden umursayayım ki?

Ağzımdan laf kaçırmak kolay olurdu ama bu hiçbir işe yaramazdı ve bu toplantının neden gerekli olduğundan hala emin değildim.

"Şu anda buradayım," diye sertçe yanıtladım. "Tüm konseyin burada olmamasının bir sebebi var mı, yoksa sadece aileyi mutsuz etmekle mi yetiniyorsunuz?"

"Bu, üçümüz arasında kalması gereken bir konuşma," dedi, oturduğu sandalyenin kolçaklarını elleriyle sıkıca kavrayarak.

"Bize duyduğunuz güven için teşekkür ederiz."

"Ve yanlış yere konulmuş."

"Hunter." Erik kenara çekildi ve aramızda durdu. "Sorun ne?"

Sandalyesinde kıpırdandı ve dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi. İki parmağını birbirine bastırarak Erik'e kenara çekilmesini işaret etti ve Erik de itaat etti. Fiziksel engel ortadan kalkınca, Hunter'ın buz mavisi

gözleri doğrudan bana baktı. Daha gençken bu gözdağı taktiği işe yarardı. Bakışları bile başımı eğip dinlememi sağlardı. Şimdi ise zayıf bir adamdan gelen gülünç bir hareketti.

Hunter, "Bu konuşma aslında Erik'i ilgilendirmiyor, ama yanlış anlaşılma olmasın diye onu buraya getirdim," diye açıkladı. "Ve buradan ayrıldığınız anda ona söyleyeceğinizden hiç şüphem yok."

Omuz silktim karşılık olarak. Onun bildiği bir gerçeği inkar etmenin bir anlamı yoktu. Erik'i tehlikeye atmadığı sürece, hayatımda neler olduğunu biliyordu.

"Elysia'dan buraya döndüğümüzden beri, varlıklarını yitiren bir dizi küçük tanrı oldu. On tanesi."

Kaşlarım gerçek bir şokla kalktı. Birkaç hafta içinde on tanrının ortadan kaybolması şaka yapılacak bir şey değildi. Akrabalarımız alışık olmadığımız bir hızla yok oluyordu ve bu da Elysia'nın ne kadar süre daha tanrılar tarafından mesken tutulacağı sorusunu akla getiriyordu.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Erik. "Tekrar oraya gittin mi?"

"Bunu biliyor çünkü ben ona söyledim."

Kapı aralığından gelen yapmacık sese içten içe irkildim. Mabel, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle kapı çerçevesine yaslanmıştı.

"Bu konuşmanın üçümüz arasında kalacağı fikri de suya düştü," diye homurdandım.

Larkin'e olan hoşnutsuzluğum devam etti, ama onu Mabel'e tercih ettim. Larkin karşı koydu ve kim olduğunu asla gizlemedi. Bu konuda birbirimize benziyorduk. Mabel ise elinde bir hançer tutarken tatlı sözlerden ve sahte gülümsemelerden bir kale inşa eden biriydi. Mabel'e sırtımı dönmezdim; Larkin'le aynı ahlaki değerlere sahip değildi.

Hunter kolunu açarak, "Bazı insanlar sadakatin ne olduğunu anlıyor," dedi.

Mabel, bir kedinin çevikliğiyle çerçeveden sıyrıldı ve mükemmel bir evcil hayvan gibi yavaşça kardeşimin yanına gitti. Yere düşüp mırıldanmaması şaşırtıcıydı.

Hunter'ın kolu Mabel'in uyluklarına dolanıp onu kendine doğru çekerken Erik, "Kesinlikle öyle değilsin," diye çıkıştı. "Sadakatini hak eden bir karın var."

"İlişkim sizi ilgilendirmez," diye sakince yanıtladı.

Burnumu çektim ve koltuğuma yaslandım. "Unutma, bu sadece seni ilgilendirmiyor."

Hunter, Mabel'ı kucağına oturttu ve Mabel, önünde olup bitenlerden fazlasıyla memnun görünüyordu. İnsanlar benim başkalarının mutsuzluğundan zevk aldığını sanıyordu. Kibir tanrıçası Mabel, bana bile taş çıkarabilirdi.

Hunter sözlerine şöyle devam etti: "Bu projenin başarılı olması gerekiyor. Quentin'e, o bencil iddialarının arkasında durması ve sonuç üretmeye başlaması gerektiğini söylemenizi öneririm."

"Neden onun yeteneğini kullanmıyorsun?" diye sordu Mabel, elini Hunter'ın göğsünde gezdirerek.

Parmakları beline dolandı, o da hafifçe inledi ve ben gözlerimi kısıtım.

"Bunu yapmazdı," diye yanıtladım. "Çünkü bu onun değerli olduğunu kanıtlamak demek. Hunter, bu konu üzerinde çalışan birden fazla bilim insanı var. Quentin onun yapması gerekeni yapacak, ama Gareth ile de konuşup bunun verimli bir şekilde yapılmasının önemini anlamasını sağlamanız gerekiyor."

"Bunu yapabilir."

Erik doğruldu. "Quentin'i onlara onun kim olduğunu söylemeye zorlamaya mı çalışıyorsun? Eğer Gareth'le konuşursa, Elysia hakkında bu kadar çok şeyi nasıl bildiğini öğrenmek isteyecektir."

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordum, içimde bir şüphe dalgası yükseliyordu.

Quentin, Cassidy'ye ilahi gücünden bahsetmeyi reddetti. Cassidy'nin de bunu kardeşinden önce Gareth'e söylemeye hiç niyeti yoktu.

"Akrabalarımızın geri kalanının mümkün olduğunca uzun süre Elysia'da kalmasını sağlamaya çalışıyorum. Eğer değerini kanıtlamak istiyorsa, bu onun için bir fırsat. Bizi kurtarabilirse, tanrıların çoğunun onu reddetmeyeceğini düşünüyorum."

Yerimden fırladım. "Onu başarısızlığa mahkum ediyorsunuz."

Erik, "Hunter, sadece Quentin'in canıyla değil, daha fazla canla oynuyorsun," diye karşı çıktı. "Elysianları istediğini elde etmek için bir koz olarak kullanıyorsun."

"Hiçbir şey yapmıyorum," diye yanıtladı Hunter, parmakları Mabel'in uyluğunda daireler çizerken. "Sadece sana üzücü bir haber veriyorum ve bir çözüm sunuyorum. Melez çocuğunla konuşacaksın, değil mi Grayson?"

"Onun bir adı var," diye dişlerimi sıkarak söyledim.

"Çünkü eğer sen yapmazsan, ben her zaman onu ziyaret edebilirim."

Cevap vermek için ağzımı açtım ki, evin içinde yankılanan derin bir ses duyuldu. "Hunter!"

"Archer! Dur!"

Larkin ve Archer odaya daldılar. Larkin ellerini Archer'ın göğsüne bastırarak onu itmeye çalıştı, ancak Archer onu kenara iterek devam etti.

"Bu iş iyice ilginçleşti," diye mırıldandı Mabel neşeyle.

Archer'ın gözleri bana dikilirken parladı. "Ona kaç yalan söyledin? Onunla olan bağını kabul etmesi için ona ne anlattın?"

"Tam bir çekicilik ve onu çılgılık attıran bir cinsel organ," diye yanıtladım ona soğukkanlılıkla.

Quentin cevabımı duyarsa, hayatımın geri kalanında bekâr kalırdım, ama Hunter'a karşı son derece uslu davranmıştım ve içimdeki kaos göğsümü ve kafatasımı tırmalayarak, serbest bırakılmayı bekliyordu.

"Bir şey yapmalısın," dedi büyük kardeşime dönerek. "Onu kullanacak."

Hunter o kadar hızlı ayağa kalktı ki Mabel kucagından düştü. Kendini yerden kaldırdı, üzerindeki tozları silerken surat astı.

Hunter, "Hepinizin gitmesi gerekiyor," diye emretti. "Archer'la konuşmam lazım."

"Seyirci olup olmaması umurumda değil," diye yanıtladı. "Hikayenin sadece bir kısmını duymaktan bıktım."

"Çık dışarı!" diye bağırdı Hunter.

Larkin huysuzluğuna alışkın olduğum için fazla oyalanmadı ve Archer'ın planları ters gittiği için sinir krizi geçirmesini izlemekten daha iyi işlerim vardı.

Erik kırmızıya bürünmeden önce bana bir bakış attı ve ben de saniyeler sonra oradan ayrılıp Quentin'in evinin koridoruna geri döndüm.

Alt basamaktan inerken ufak tefek bir beden bana çarptı. Onu yerinde tutmak için kollarımı bedeninin etrafına sardım.

"Bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun?" diye sordum.

Quentin saçlarını topuz yapmış ve çantasını omzuna asmıştı. Giriş kartı, gökkuşağı renkleriyle süslenmiş bir kordonla boynuna asılıydı.

"Geri döndün," diye belirtti. "Her şey yolunda mı?"

"Önce benim sorumu cevapla."

"Laboratuvara gidiyorum."

"Neden?"

Yanakları kızardı. "Bu projeyle yeterince zaman kaybettik."

"Archer, Elysia'yı ziyaret ettiğinde sana orada neler olup bittiğini anlattı mı?"

"Onun burada olduğunu nereden bildin?"

"Sanırım aranızdaki bağı koparmaya niyetiniz olmadığını söyledikten sonra doğruca Hunter'ın yanına gitti." Alnına bir öpücük kondurdum. "Gerçekten de meseleyi iyice anlatmak için ona benim karım olma planlarınızdan bahsetmeliydiniz." Beni itti ve onu bıraktım. "Neden ziyarete geldi?"

Quentin yanımdan sıyrılıp oturma odasına girdi ve kitaplıktan birkaç kağıt aldı. "Sebepe yok."

"Dürüstlük iki taraflı işler, altın kızım."

Donakaldı ve beyninin bana cevap vermekten kurtulmasını sağlayacak bir açık bulmaya çalıştığını neredeyse duyabiliyordum.

"Bekliyorum, Quen," diye ısrar ettim.

Çantasını omzundan indirip fermuarını açtı ve kağıtları yavaşça içine koydu. "Bir hediye ile uğradı."

Birkaç adımda onun arkasına geçtim. "Bu bana hiç güven vermiyor. Ne tür bir hediye bu?"

"Dostluk şeklinde gelen bir tür hediye."

"Quentin." İsmi bir ısırik gibi ağzından çıkardı. "Sana teklifte bulundu mu?"

"Hayır!" diye bana doğru döndü. "Yanlış ifade ettim. Yanında birkaç küçük tanrı getirdi."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Herkes aklını mı kaçırdı?"

"Dionne, Marcel, Tobias. Tanrıların ortadan kaybolduğunu bana Andreas anlattı."

"Andreas? Eğer burada seninle birlikte yakalansalardı ne kadar büyük bir belaya bulaşacaklarını biliyorlar mı?" Saçlarımı tuttum ve Quen de kollarımı kavrayıp aşağı indirmek için çekiştirdi.

"Uzun süre kalmadılar. Kimse bilmiyor."

"Archer bunu biliyor ve şu anda çok öfkeli."

"Bunu Hunter'a anlatırsa kendini zor duruma düşürür," diye yanıtladı sonunda kollarımı yanlarıma indirerek. "Bizi şikayet ederek enerjisini boşa harcasın. Daha önemli sorunlar var. Hunter ne istiyordu ki?"

Buz gibi bir mantık. Quentin yeniden eski formuna kavuşuyordu. Durumuna alışmaya başlamıştı. Baskı altında olmasına rağmen, kendi

lehine kullanabileceği ipuçlarını görüyordu ve bu bana biraz sakinlik veriyordu.

"Tanrılar meselesini çözmenizi istiyor."

"yle tahmin ediyordum, bu yüzden laboratuvara gidiyorum. Hunter durumu Gareth'e açıkladıktan sonra—"

"Hayır, Quentin. O, senin bunu dzeltmeni bekliyor. Liderliği ele alıp Gareth'e neler olup bittiğini aıklamanı istiyor."

"Gareth, tanrıların sözcüsü nasıl olduğumu merak edecek. O, seçilmiş bir araçtı."

Ona baktım ve parçalar yerine oturdukça yüzünün düştüğünü izledim.

"Hayır." Yanımdan sıyrılıp çantasının fermuarını çekti. "Ona söylemeyeceğim. Onlardan hiçbirine söylemeyeceğim."

"Quen, ne yapmayı planlıyorsun? Bu projenin tamamını tek başına yapamazsın. Hele ki onun senden beklediği zaman diliminde."

Bahse girmek ister misin?

TWENTY-EIGHT

GRAYSON

Laboratuvara girerken, "Scott nerede?" diye sordum.

James cevap verirken laboratuvar önlüğünü üzerinden attı. "Hasta odasında."

"Teşekkürler."

Gece yarısına yaklaşıyordu ve laboratuvar, ikisi dışında bomboştu. James de ayrılmaya hazırlanıyor gibiydi.

Quentin bu yerde akıl almaz saatler geçiriyordu. Kontrol ihtiyacını anlıyordum ve her ne kadar kısmen tanrıça olsa da, tükenmesinden endişeleniyordum. Zihni sürekli çalışıyor, olup biten her şeyi tekrar tekrar değerlendiriyordu ve onu sakinleştirmek için yapabileceğim çok az şey vardı. Laboratuvar onun üssü olmuştu ve ev uzak bir anıydı.

Hasta odasının kapısını çalan Quen'in sesi net bir şekilde duyuldu: "İçeri gelin!"

Kapıyı iterek açtım ve aradığım şeyi bulana kadar boşluğa baktım. Tezgahın üzerinde durmuş, dolapların üstündeki bir kutuya uzanıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Quentin vücudunu çevirerek bana baktı. "Bana pipet uçlarına ihtiyacım var. İyi misin?"

Tekrar arkasını döndü, kutuya uzanmak için parmak uçlarına kalktı. Tembelce, auramın bir uzantısı onu dolaptan kaptı ve yere bıraktı. Quentin bana baktı, dolgun alt dudağını ısırды. Ya bu kadar kontrol yeteneğine sahip olduğuna güvenmiyordu ya da aurasının kendisine faydalı olabileceğini unutmuştu.

Quen'in önüne geçtiğimde, tezgahtan inerken dengesini sağlamak için ellerini omuzlarıma koydu. Ayaklarının yere değmesine izin vermedim, bir

kolumu kalçasının hemen altından uyluklarına doladım ve vücudunu kendime iyice yapıştırdım.

"Gray, çalışıyorum," dedi, ellerini göğsüme yayarak ve biraz mesafe yaratmaya çalışarak.

"Tek yaptığın iş," diye yanıtladım. "Bana beş dakikanı ver."

"Beş dakikanız var," dedi sert bir şekilde.

Hasta odasındaki yatağa oturdum, Quentin de kucağıma oturdu. Elini uzatıp saçlarımı yüzümden çekti, başparmaklarıyla elmacık kemiklerimi okşadı.

Küçük jestler.

Bu küçük jestler bile beni tüketmeye yetiyordu. Onun konuşmasını dinlemeyi çok seviyordum. İçimdeki karmaşayı yatıştıran o üç küçük kelimeyi dinlemek... Ama dokunuşu her zaman daha anlamlıydı. Her ten teması ve nazık okşama, bana bu kadar şefkatle davranabilecek birini bulduğumun sürekli bir hatırlatıcısıydı.

"Evde seni çok özlüyorum," diye mırıldandım içimden.

"Bubba," diye fısıldadı Quen, alnını benimkine yaslayarak. "Çalışmam gerekiyor. Beni burada tutmanın bir anlamı olduğunu kanıtlamaya çalışıyorum. Beş Tanrı daha."

Hunter bizi belirsizlik içinde bırakmıştı ve ben tanrıların ne tartıştığını anlamaya çalışırken, Quentin çalışıyordu. Beş tanrı daha yok olmuştu ve baskı o kadar artmıştı ki, veri ve cam eşyaların altında kalmıştı. Bazen sanki her şeyi tek başına taşıyormuş gibi geliyordu ve bu düşünce beni rahatsız ediyordu.

"Seni kaybetmeyeceğim," dedim ona dişlerimi sıkarak. Akrabalarımın ilgili endişem, onunla ilgili endişemin her zaman önüne geçiyordu.

"Ne yazık ki, bu karar bizim değil," diye hatırlattı bana.

"Anlamalısın sevgilim, daha önce kaybetmeye değer bir şeyim hiç olmadı. Beni senin gibi seven birine hiç sahip olmadım ve bunu da beklemiyordum. Ben inatçı biriyim. Konsey ne karar verirse versin, seni kaybetmeyeceğim."

Dudaklarını benimkine hafifçe değdirdi ve ellerim belinden aşağı kayarak kalçalarını kavradı.

"Gri," diye mırıldandı.

"Usulüne uygun davranıyorum." Ama yine de sıkıca sarıldım.

"Burası benim çalışma yerim."

"Pekala. Uslu duracağım," dedim ona, ellerimi yerinde tutarak.

"Sizinle birlikte olabilmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Her şeyle birlikte, size bunu garanti edebilirim."

Kahverengi gözleri doğrudan gözlerimin içine baktı ve göğsümde alevlenen karmaşa yatıştı. İnsanların sürekli belirttiği gibi, bağlar kopabilirdi, bu yüzden hayatının sözünü aldıktan sonra fikrini değiştirip beni terk etmeyeceğinin hiçbir garantisi yoktu.

"Seni asla terk etmeyeceğim," dedim ona. Aramızdaki ilişkiyi bitirse bile, onu asla bırakmayacağım. O her zaman sadece bana ait olacak. "Bunun olması için aklımı kaybetmiş olmam gerekirdi."

"Biliyorum."

Burnunun ucu benimkine değdi ve kelimeler ağzımdan yeniden döküldü: "Benimle evlen, Quentin."

Kollarımı okşayarak içini çekti. "Yine mi bu?"

Onu nazıkçe öptüm. "Sen bir ölümlüyle evlenirdin."

"O zamanlar farklı bir insandım. Artık sevgimi evlilik yoluyla kanıtlama ihtiyacı hissetmiyorum."

"Kimseye bir şey kanıtlamaya çalışmıyorum. Seni eşim olarak istiyorum. Seni akla gelebilecek her şekilde ele geçirmek istiyorum."

Göğsüme bir tokat attı ve ben de bu güçsüz saldırıya gözlerimi devirdim.

Quentin gözlerini kısarak, "Eğer bana sahip olmak istiyorsan," dedi, "bunu mümkün olan en geleneksel şekilde sorman gerekecek ve belki o zaman düşünebilirim. O zamana kadar birbirimize bağlıyız ve bu yeterli."

"Bunun için kardeşine yarı tanrıça olduğunu söylemen gerekecek."

"Yapamam."

"Yapabilirsin. Quen, sence de bilmeyi hak etmiyor mu? Ondan hiçbir şey saklamadın ve bence bunu biriyle paylaşman sana iyi gelecek. Sonra Gareth'e anlatabilirsin ve hayatında başka hiçbir şey yokmuş gibi çalışmayı bırakabilirsin."

"Üzerinde düşüneceğim."

Yalancı. Beni geçiştiriyordu ama bu gece onu zorlamamaya karar verdim.

"İşe geri dönmem gerekiyor," dedi. "Bırakın gideyim."

"Eve gel."

"Yarın için hazırlıkları bitirmem gerekiyor, sonra eve geleceğim."

"Söz?"

Bana serçe parmağını uzattı ve ben alaycı bir şekilde güldüm.

"Ben kaç yaşındayım? Beş mi?" diye sordum.

O homurdandı. "Keşke öyle olsa. Sen çok yaşlısın."

Birkaç saniye içinde onu yatağın üzerinde altıma almıştım. "Özür dilerim," dedim ona bakarak. "Ne dedin?"

Eğilip onu derin bir öpücükle öptüm ve ayrıldığımızda Quen sırtıyordu.

"Sana yaşlı bir adamsın dedim."

"Ve yine de tüm bu enerjiye sahibim." Kalçalarımı öyle bir hareket ettirdim ki, büyüyen ereksiyonun ona değdiğini hissedebilsin ve bu, gözlerinin kahverengiden altına dönmesi için yeterli oldu.

"Ah, altın kızım," diye fısıldadım. "Seninle ne yapacağız?" Kalçalarımı tekrar salladım ve o inledi. "Kendine engel olamıyorsun işte."

"Gray, yapamayız."

"İş yerin olması ne fark eder ki?" Onu nereye götürebilirim, ne zaman götürebilirim götürmekte hiçbir sakınca görmedim. Boğazının üst kısmına öpücükler kondururken, Quen başını geriye doğru eğdi.

"Hayır," diye zayıf bir sesle itiraz etti. "Gerçekten yapamayız. Doğum kontrol yöntemimi ayarlamam gerekiyor."

"Buna ihtiyacın yok."

"Korunmuş olsaydım kendimi daha rahat hissederdim."

Quentin'in hâlâ kurtulamadığı bazı şeyler vardı. Ölümlü sıradanlıklar onun içine işlemişti ve onlardan vazgeçmeyi reddediyordu. Eğer bu onu rahat hissettirecekse, ona izin verirdim. Korunmasız seks yapmaya devam edebilmemiz için doğum kontrol yöntemlerini kullanmasını tercih ederdim. Ben hiç prezervatif kullanmamıştım ve şimdi de başlamayı düşünmüyordum.

Sevgili kızıma şöyle bir baktım. "Aria'yı görmen gerekecek."

"Aria mı? Neden?"

"Quentin, sıradan bir doktora gidip muayene olamazsın. Kanın..."

Yüzünde gerçek belirdi. Altın rengi kan lekeleriyle karışmış kırmızı yüzü, mutlaka bazı soruları beraberinde getirecekti.

"Benimle gelecek misin?" diye sordu Quen.

"O benim en büyük hayranım değil."

Yerimi değiştirdim ve tişörtünü yukarı iterek yumuşak karnını öptüm. Yapabileceğimiz başka seks biçimleri de vardı. Tenini emerken, morartırken, memnuniyetle mırıldandı ve dokunuşumun altında parladı. Bacaklarının arasını okşadım, kot pantolonu hedefime ulaşmamı engelliyordu. Ama daha ileri gidmeden hasta odasının kapısı aniden açıldı.

James, telefonundan başını kaldırarak, "Scott," dedi. Gözleri kocaman açıldı ve yüzünün rengi soldu. "Aman Tanrım! Kahretsin!"

James kapıda sendeledi ve ben Quen'den geri çekildim, o da hızla doğrulup bacaklarını birbirine kenetledi. Etrafında hâlâ titreşen aurasını kullanarak kapıyı hızla kapattım, böylece James çıkamadı.

"Bana bak," dedim Quentin'e dönerek. Panik yüzünden okunuyordu ve duyguları ne kadar yoğunsa, aurası da o kadar yoğundu. Yüzünü ellerimin arasına alarak, "Ona söylemek zorunda kalacaksın," dedim.

"Yapamam."

"Çok şey görmüş. Işıl ışıl parlıyorsun."

James gözlerini elleriyle kapatarak, "Tek kelime etmeyeceğim," dedi. "Hiçbir şey görmedim."

Quen yavaşça başını salladı ve ben de yüzünü bırakıp kenara çekildim. James'in bakışları benden meslektaşına kaydı ve yüzündeki ifade saf bir hayranlıktı. Başka bir adamın ona böyle baktığını görmek damarlarımda kıskançlık kabardı. Ondan dalga dalga yayılan hayranlık, etrafımda bir aura belirmesine ve onu görüş alanından korumaya hazır hale gelmeme neden oldu.

Quentin yataktan kalktı, tişörtünü düzeltti ama ona yaklaşmadı.

"Ne yaptın?" diye fısıldadı James, elini indirerek. "Kendi üzerinde deney yapmak son derece etik dışıdır."

"Gece geç saatlerde ne yaptığımı sanıyorsun? Örümceklerin beni ısırmasına mı izin veriyorum?"

"Grayson örümceğe dönüşebiliyorsa, evet."

"Sen bir aptalsın ve seni bu laboratuvarımda ikinci asistanım olarak seçtiğime inanamıyorum."

"Ahmak olduğumu kabul ediyorum. Ama sen nesen, Scott?"

Parmakları uzandı ve bizi saran onun aurasının incecik telleriyle oynadı. Bunu onun izni olmadan yaptığı için, ona ait herhangi bir şeye dokunmaya layık olduğunu düşündüğü için her bir parmağını kırmak istedim. Dizlerinin üzerine çökmeliydi.

"Ben bir..." Sözü yarım kaldı, itirafı yaparken kekeleydi. "Ben bir yarı tanrıçayım."

"Asla olmaz," diye fısıldadı, elini indirip tekrar ona baktı.

Auram boğazını sardı, onu duvara çarpına kadar geri itti. Artık sabırlı olmaktan bıkmıştım.

Quentin, "Gray," diye seslendi. "Dur."

“O bir yarı tanrıça,” diye doğruladım. “Ve bu bilgi gizli kalmalı, aksi takdirde çok ciddi sonuçlar doğuracaktır.”

"Bırak onu!" diye bağırdı, ona doğru yürüyerek. Dediğini yaptım ve James derin bir nefes aldı. "Çok üzgünüm," dedi Quen, ayağa kalkmasına yardım ederken. "İyi misin?"

"Başka kimse bilmiyor mu?" diye hırıltılı bir sesle sordu James.

"Biraz karmaşık bir durum. Bunu ancak yakın zamanda öğrendim."

James kaşlarını çatarak boğazını ovuşturdu. "Projenin durmasının sebebi buydu."

"Seni ikinci adamım olarak seçmemin nedenini kanıtlıyorsun," diye mırıldandı kendi kendine.

"Gareth bilmiyor mu?"

"Tanrılar dışında kimse bunu yapmaz," diye araya girdim, onun tarafına geçerek. "Ve eğer hayatınıza değer veriyorsanız, durum böyle kalır."

Hunter zaten onu zorlamaya çalışıyordu ve ben de onu nazikçe bu fikre doğru yönlendirmeye çalışsam da, hazır olmadan önce onu bunu yapmaya zorlamayacaktım.

James geri çekildi, benim bedenimde Quen'in bedenine göre daha az rahat hissediyordu.

"Lütfen, James," dedi.

"Tek kelime etmeyeceğim. Kaosun Efendisi tarafından dayak yeme riskini göze almayacağım."

"Aslında çok duygusal biri."

"Quentin," diye uyardım ama o James'e döndü.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı, onun aurasıyla tekrar oynayarak. "Daha önce de güzeldin, değil mi? Güzeldin."

Auram, etrafımızdaki küçük alanı dolduran incecik bulutlardan simsiyah bir tabakaya dönüştü.

"Yani..." diye kekeleydi, kendinden emin değildi.

"Teşekkür ederim," dedi Quen bana doğru geri çekilirken.

Kolumu beline doladım ve onu yanıma çektim. Vücudunun dokunuşu, kıskançlığı dindiren bir merhem gibiydi.

James derin bir nefes verdi. "Sen nesin? Bir yeteneğin var mı?"

"Evet."

"Bunun ne olduğunu öğrenebilir miyim?"

Bana baktı ve gözlerinin ardında zihninin nasıl çalıştığını gördüm. Quentin bir fikre takılmıştı.

"Ona güveniyorum," dedi bana.

"Hayır," diye yanıtladım.

"Bu aramayı ben yapıyorum." Dikkatini tekrar James'e çevirdi. "Benim yeteneğim başarıdır."

Hafifçe ıslık çaldı. "Tabii ki. Yaptığın her şeyde, özel hayatın da dahil, çok başarılısın." James çenesini bana doğru kaldırdı.

Quentin gözlerini devirdi, gözleri yavaş yavaş kahverengiye dönüyordu. "Egosunu besleme."

James, "Onun beni öldürmesini engellemeye çalışıyorum," diye karşılık verdi.

"Yapmayacak."

"Bunu garanti edemeyiz."

Eli göğsümde yukarı doğru kaydı ve kalbimin üzerine indi. "O sadece beni korumaya çalışıyor, James. Sen sözünü tuttuğun ve bunu kendine sakladığın sürece Gray hiçbir şey yapmayacak."

Alnının tepesine bir öpücük kondurdum. Aramızda bir anlayış vardı. Quentin'i ve onun mantığını, onu tehlikeye atmadığı sürece dinleyebilirdim ve dinleyecektim de.

"Bu çok garip. Burada neler oluyor anlamıyorum," diye mırıldandı James.

Quentin benden uzaklaştı ve ağzından ne çıkacağını tahmin ederken içimde bir rahatsızlık hissettim.

"Ya onu anlamaya çalışsak?"

"Ne?" diye sordu James.

"Zaten yeterince geç kaldık. Neden benim örneklerimi de çalışmaya eklemiyoruz?"

Kolundan tutup bana bakmaya zorladım. "Kesinlikle hayır. Hunter buna izin vermedi. Eğer öğrenirse..."

"Bunu nasıl öğrenecek ki? Ben hiçbir şey söylemeyeceğim, sen de söylemeyeceksin. James?"

"Ben bir aptalım ama salak değilim," diye araya girdi arkasından.

Quentin ona bakarak sırtıttı. "Sen ve ben. Küçük bir yan proje. Çok fazla zaman almaz. Zaten deneyleri biz yürütüyoruz. Bunu da ekleyip, deneyleri yürüten ve analizleri yapanların biz olduğumuzdan emin oluruz."

"Bu sağlam bir veri değil," diye savundu ve benden puan kazandı. "Örnekleme büyüklüğü sadece bir kişi. Yaptığımız hiçbir şeyin istatistiksel bir önemi olmayacak."

"Adamı dinleyin," diye ısrar ettim ona. "Mantıklı konuşuyor."

"Bunu bir kavram kanıtı olarak düşünün," dedi Quen topuklarının üzerinde sallanarak. "Makaleye ekliyoruz. Daha yüksek etki faktörlü bir dergi hedefliyoruz." Bana doğru baktı. "Bize yardımcı olur. İnançlarını kaybedenlerin, kendileriyle Tanrılar arasında kozmik bir uçurum olmadığını anlamalarını sağlar."

James araya girdi: "Doğanın tanrılar üzerine yaptığımız çalışmayı kabul etmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Sanırım oraya girebilmek için ilk doğan çocuğumuzu feda etmemiz gerekecek," diye şaka yaptı. "Tesisin geri kalanına göre bir avantajımız olacak. Diğerlerinden daha iyi olacağız."

James onun sözlerini düşündü, ben de gözlerimin önünde gelişen bu çılgınlığı izlerken yanaklarımın içini ısırđım. İlahi bir güce sahipken nasıl hala ölümlü arzularının peşinden koşabiliyordu? Bunların hiçbirinin önemi olmayacaktı.

"İlk yazar olmak istiyorum," dedi sonunda.

Quentin alaycı bir şekilde, "İmkânsız," dedi.

"Sen bir yarı tanrıçasın. Birinci yazar olarak makale yazmaya ne gerek var ki?"

James'e olan saygım giderek artıyordu.

"Haklısın Quen. Bunların hiçbirine ihtiyacın yok," diye ekledim.

"Gurur ve ego," diye itiraf etti. "Tüm hayatım boyunca çalıştım ve siz benden Tanrı'nın bir parçası olduğum için durmamı bekliyorsunuz. Burası benim laboratuvarım."

James başını salladı. "O zaman ben yapmayacağım."

Derin bir nefes aldım, egosunun onu laboratuvarda şu an dürüst davrandığından daha fazla saat geçirmesine neden olacak o aptalca fikri engellemesine minnettar oldum.

Quen arkasını dönerken birden, "Ortak birinci yazar," diye patladı. "Ve sen de sorumlu yazar olacaksın. Benim zaten yeterince işim var. Topluluğun geri kalanından gelen e-postalar, Hunter'la geçireceğim bir öğleden sonra kadar çekici."

James'in kafatasını duvara çarpıp öldürürsem ne kadar kızacağını hesapladım. Cesedi temizlememiz gerekecekti ve onun da başa çıkması gereken bir travma olacaktı, ama onu beni affetmeye ikna edebileceğime oldukça emindim.

Ona doğru döndü ve başını salladı. "Anlaştık, Scott."

James ona elini uzattı ve Quentin de elini uzatmak üzereydi ki ben onu geri çektim.

"Kelepçe yok!" diye bağırdım ve kızardı. "Umarım ikiniz de bu planı onaylamadığımı biliyorsunuzdur."

"Biliyorum, bilmiyorsun," dedi bana alaycı bir gülümsemeyle bakarak. "Ama aynı zamanda biliyorum ki, bu konuda çalıştığımızı kimsenin öğrenmemesi için elinden gelen her şeyi yapacaksın."

Derin bir nefes aldım. "İnsanlara senin hiç sorun çıkarmadığını söylediğimde yalan söylüyorum."

TWENTY-NINE

QUENTIN

İş yoğunluğunun ve belediye meclisi önüne çağrılma ihtimalinin sürekli baskısı altında, diğer birçok şeyi bir kenara bırakmıştım. Bara uğramayı reddediyor ve birkaç günde bir eve dönüp uyuyordum. Beş küçük tanrı daha yok olmuştu ve bu baskı beni eziyordu. Benim etki alanımın dışında bir şeyin var olabileceğini hayal etmek zordu, ama vardı ve bu gece bununla yüzleşiyordum.

Elva'nın ev sahibi Profesör Bruna Conti, bu akşamki kutlamalar için evini cömertçe tahsis etmişti. Mor ve turuncu renklerle dekore edilmiş oturma odasında belirlediğimizde Gray'in elini sıkıca tuttum. Renk düzeni bana Cadılar Bayramı'nı hatırlattı.

"Daha sıkı tutarsan parmaklarımı kaybedebilirim," diye mırıldandı Gray. "Buraya nişan kutlaması için geldik. Kötü bir şey yok."

"Kötü bir şey yok," diye şüpheyi tekrarlardım.

Dünyaya gelmelerine izin verilmiş olması gereken, tanımadığım birkaç yüz vardı. Gray onların yanından hızla geçti ve Ignacio ile Elva'ya doğru yöneldi. İkisi de kendi renklerinde giyinmişti ve Ig, beline kolunu dolamış, yaklaşan herkese gururla gülümsüyordu.

Yanlarına vardığımızda Gray, "Acele etmemişsin," dedi. El sıkıştılar, ama Gray onu kucakladı ve sırtına vurdu. "Tebrikler."

"İkiniz için de çok mutluyum," dedim, aynı duyguları paylaşarak Elva'nın her iki yanağından da öptüm.

Elva, "İkinize de teşekkür etmeliyiz," dedi. "Hunter, Gray'in başkası için yaratıldığını bildiği için her zamanki argümanlarını öne süremezdi. Bu da tüm konuşmayı çok daha kolay hale getirdi."

"Faydalı olabildiğime sevindim."

"Ailenin büyüdüğünü düşünmek heyecan verici." Elva saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Yakında başa çıkamayacağımız

kadar çok üyemiz olacak.”

"Sen, ben ve Ignacio, kalabalık sayılmazız."

"Cassidy ve Sophie."

Hayatımın iki farklı yönünü bir araya getirmekte hâlâ zorlanıyordum. Beynim, hepimizin bir aile olduğunu kavrayamıyordu.

Elva sesini alçaltarak, "Grayson," diye devam etti. "Bu da Erik ve Sloan ile çocuklarının yanı sıra Larkin ve maalesef Hunter'ın da olacağı anlamına geliyor. Gray'in anne babası. Quentin, etrafımızda çok fazla insan olacak."

Gerçekler hızla üzerime çöktü. Cassidy ve Sophie'den, aile sayılabilecek insanlarla dolu koca bir odaya geçmiştim.

"Harika değil mi?" diye sordu Elva, sırtarak.

İçimdeki hain bir parça mutluluktan kabardı ve kalbimi hızlandırdı. Bu daha sık oldu. Her şeye sahip olma ihtimaline teslim oldum. Neden etrafımda büyük bir aileye sahip olmanın tadını çıkaramayayım ki? Tüm hayatım boyunca özlediğim aidiyet ve huzur duygusuna neden erişemeyeyim?

Çünkü Cass'i terk ediyormuş gibi hissediyordum. Abim her zaman bana göz kulak olmuştu ve ben kendimi büyük bir aileye kaptırmışken, onun sadece Sophie'si vardı. Bana ne oluyordu böyle?

Gray'in eli sırtımda gezindi ve dikkatimi ona çekti. Düşüncelerimi çözmeye çalışırken kaşlarında bir kırılganlık vardı. Birbirimizin duygularıyla uyum içindeydik, ancak duyguları neyin tetiklediğini anlamak bir tahmin oyunu gibiydi. İçimdeki savaşı bastırarak ona gülümsedim. Geceyi fazla düşünerek mahvetmeye gerek yoktu.

"Grayson." Malachi odanın diğer ucundaki gruba doğru ilerlemişti. "Quentin'i birkaç dakikalığına yanınıza alabilir misiniz? Tanrılardan bazıları onunla düzgün bir şekilde tanışmak istiyor."

Odanın bir köşesinde, gözlerini bana dikmiş bir tanrı ve tanrıçanın olduğu yere doğru işaret etti. Bakışlarım hızla Malachi'ye döndü, herhangi bir tehdit veya aldatmaca arıyordum.

Gray, gergin bir şekilde, "Tanıştırmaları yapmaktan memnuniyet duyarım," dedi.

Koluna elimi koyup başımı salladım. "Bunu tek başıma da yapabilirim."

"Öyle düşünmüyorum."

"Gray, ben odanın diğer tarafında olacağım. Beni tüm süre boyunca izleyebilirsin."

Elleriyle yüzümü kavradı. "Eğer bir şey yapmaya kalkarlarsa, yaptıklarımın sorumluluğunu üstlenmeyeceğim."

Yüzünü benimkine yaklaştırdığında bir an gerildim. Aylardır kendimizi gizli tutmuştuk, ama Tanrılar arasında bunu yapmamıza gerek yoktu. Aramızdaki bağı biliyorlardı, ama yine de tüm konseyin önünde açıkça sevgi göstermek tuhaf geliyordu.

Gray'in dudakları dudaklarıma değdiğinde, o tanıdık sıvı sıcaklık damarlarımı doldurdu ve midemde birikerek beni onun dokunuşuna teslim etti. Geri çekildi ve fısıldadı, "Git ve onları büyüle, altın kız."

Doğruldu, benden uzaklaştı ve onu geri çekmemek için tüm gücümü toplamam gerekti. Ethan'la birlikteyken bile, destekleyici bir rol için ona nadiren güvenirdim. Hayat boyunca paralel ilerleyen, aynı yöne giden ama asla kesişmeyen iki çizgi gibiydik. Gray ile ise o kadar çok kesiştik ki, ipliklerimizi çözmek neredeyse imkansızdı.

O hissi bastırarak Malachi'ye döndüm ve gülümsedim. "Önden sen."

Malachi başını salladıktan sonra odanın karşısına geçti. Ben de arkasından yürüdüm, iri cüssesi beni geçici olarak koruyordu. Etrafımızda müzik ve kahkaha yankılanıyordu, ama en belirgin ses kulaklarımda yankılanan kalbimin gümbürtüsüdür.

"Flynn. Waverly," dedi Malachi kenara çekilerek, böylece beni görebildi. "Bu Quentin Scott. Quentin, seni seyahat tanrısı Flynn ve dinlenme tanrıçası Waverly ile tanıştırayım."

"İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum." Ağzımın birdenbire ne kadar kurduğunu düşünürsek, herhangi bir kelime söyleyebilmem bile küçük bir mucizeydi.

Flynn öne eğildi, uzatmadığım elimi tuttu ve coşkuyla sıktı. "Cennetleri çok daha ilginç hale getirdin." Kirli sarı saçları omuzlarında dans ederken beni süzdü.

"İlginç olmak her zaman iyi bir şey değildir," diye mırıldandım karşılık olarak, elimi geri çekerken.

"Eğer isyan çıkarıp bizi soğukkanlılıkla öldürmeyi planlıyorsanız, bu hiç de iyi bir şey değil."

"Flynn," diye inledi Malachi. "Onu yavaş yavaş alıştıracağına söz vermiştin."

"Neden zaman kaybedelim ki?" diye sordu Waverly. "İşler böyle devam ederse, zaman bizim için bile en kıymetli şey."

Waverly, diğer tanrılardan daha genç görünüyordu. Pembe, tombul yanakları ve ceylanı andıran iri kahverengi gözleri vardı. Saçları kısa kesilmişti, ama bu onu olgunlaştırmaya pek yardımcı olmamıştı.

"Grayson, dinleyen herkese sizi övüyor," dedi. "Proje üzerinde yorulmadan çalıştığınızı söylüyor."

"Ben işimi yapıyorum," dedim ona, o da bana Gray'in perde arkasında neler yaptığını kısaca anlattı.

"Akrabalarınızı yok ettikten sonra bile, bizi kurtarmaya çalışıyorsunuz," dedi Flynn.

"Flynn," diye tısladı Malachi.

"Aman Tanrım. Grayson'dan muhtemelen daha kötü şeyler duymuştur."

Flynn bana bakmadı, ben de hızla omzumu çevirip Gray'in duvara yaslanmış, etrafını saran küçük bir siyah bulutla durduğunu gördüm. Flynn'e tekrar baktığımda, Gray'e öpücük gönderiyor ve parmaklarını dalgalar gibi sallıyordu.

"Benden nefret ediyor," diye neşeyle belirtti Flynn.

"Uzun bir liste. Sen özel biri değilsin," diye yanıtladım.

Başını geriye doğru eğdi ve güldü. "Çok doğru." Flynn kanepede kıpırdandı ve yanındaki boşluğa vurdu, ben de oraya gömüldüm. "Kişisel algılama," dedi, omzunu benimkine çarparak. "Seni öldürmek isteme meselesi. Bu, en güçlü olanın hayatta kalması. Hepimiz kendi çıkarımızı düşünüyoruz."

Waverly, "Sen hariç," diye belirtti. "Neden bize yardım ediyorsun? Üstelik bunun senin işin olduğunu da söyleme."

Bakışlarını, kollarını göğsünde kavuşturmuş, üzerimizde duran Malachi'ye kaydı. Hepsi cevabımı bekliyordu.

Dürüst olmanın ne zararı olabilirdi ki? Beni dinlemeye istekli seçkin tanrılarla ilk kez bir araya geliyordum, bu yüzden onlara en iyi bildiğim şekilde hitap etme şansımı değerlendirdim: Onlara gerçekleri sunarak.

"Size hiç inanmadım çünkü hiçbirinizin beni dinlemediğini hissettim. Bu işi, bitirdiğimizde elde edeceğimiz şöhret için kabul ettim," diye itiraf ettim ellerime bakarak.

Tekrar yukarı baktığımda gözlerim Gray'e takıldı. Ignacio ve Erik, çılgınca el kol hareketleri yaparak konuşurken onun iki yanında duruyorlardı ve Gray onları ayırmaya çalışıyordu. Elva ve Sloan ise yakınlarda durmuş, önlerinde gelişen sahneyi eğlenerek izliyorlardı.

"Sizlerden birine aşık olacağımı hiç beklemiyordum," dedim, hâlâ Gray'e bakarken. "Hiç ailem olmadığına emin olduğum bir dönemde aile bulmayı da beklemiyordum."

Elva, Ig'in yanına sokuldu ve Ig başının üstünü öptüğünde burnunu buruşturdu. Gray'le olan tepkim de aynıydı.

"Hiçbirinizden kurtulmak istemiyorum," dedim gözlerimi kaçırarak. "Sorun çıkarmak istemiyorum." İtiraf dilimin ucundaydı, kaçmaya çalıştığım ama giderek daha da zorlaşan itiraf. "Eve dönme ve hatırlayabildiğimden beri eksik olan bir parçamı öğrenme şansına sahip olmak istiyorum."

"Beni tam bir aptal gibi hissettirmenin yolu bu mu?" diye mırıldandı Flynn ve ben de dikkatimi tekrar onlara çevirdim. "Seni canı bir cadı sanıyordum."

Malachi, özür dileme amacıyla, "Gerçekten ne zaman susması gerektiğini bilmiyor," dedi.

Waverly, "Bizimle daha fazla zaman geçirmeye çalışmalısın," diye belirtti. "Ara sıra laboratuvarından çıkmalısın. Kendini tanımaya başlamak için iyi bir yer olur."

"Kimsenin beni burada isteyeceğinden emin değildim. Pek misafirperver bir topluluk değilsiniz."

Omuz silkti. "Şey, teklif artık geçerli. Sizi daha yakından tanımaktan memnuniyet duyarım."

Çevremizdeki gerilim azaldı ve konuşma benim ölümlülüğümünden uzaklaşıp dedikoduya dönüştü. Sessizce oturup Flynn'in Erik'in düğün törenini yönetmek isteyeceğini, ama Ig'in şapkasını yemeyi tercih edeceğini anlatmasını dinledim.

Tanrıların ve tanrıçaların, bunca ölümlünün kaderinden sorumlu oldukları halde fısıltılar paylaşmak gibi önemsiz şeylerle uğraştıklarını düşünmek tuhaftı. Her şey, alıştıkları bir denge oyunu haline gelmişti.

Waverly, Aria ile yaşadığı son kavgayı anlatmaya başlarken, Larkin'i gördüm. Misafirlerin arasından zarifçe sıyrılıp odadan çıkarken ifadesi taş gibi ve kederliydi. Midemde bir endişe dalgası oluştu, parmaklarım seğirdi ve onu takip eden olup olmadığını görmek için birkaç dakika bekledim. Misafirlerden hiçbiri odadan çıkmayınca, planımı uygulamaya koyma fırsatım gerçeğe dönüştü.

"Bir saniye izin verir misiniz?" diye sordum, oturduğum yerden kalkarken. "Hemen geri döneceğim."

Odayı yavaşça terk ederken, Larkin'in koridorun sonundaki merdivenlerden yukarı çıkışını izledim ve onu takip etmeden önce beşe kadar saydım. Bir kapı aralığından kayboldu ve ben de derin bir nefes alarak kapıyı itip açtım ve onunla birlikte içeri girdim. Kapıyı kapatırken hızla arkasına döndü.

"Ne istiyorsun?" diye çıkıştı, sesi banyoda yankılandı. "Grayson'la çok fazla vakit geçiriyorsun, bu durum artık ürkütücü olmaya yaklaşıyor."

"Larkin—"

"Uyarıma kulak asmamışsınız anlaşılan."

"Söylediklerinizi duydum, ama Gray farklı."

"Çünkü bağlısın?"

"Bundan önce bile bana zarar vermezdi."

"Bunun garantisi yok."

"Ona güveniyorum."

"Pekala, iyi şanslar. Sizi uyarmadığımı söylemeyin."

Larkin banyodan çıkmak için beni iterek geçti. Uzandım, bileğini tuttum ve avucumun altında gerildiğini hissettim. Onu rahatsız etmek istemediğim için hemen bıraktım.

"Lütfen beni dinleyin," dedim. "Size nasıl yardımcı olabileceğimi düşündüm."

"Senden asla yardım istemedim."

"Biliyorum, ama bu onu sunmak istemediğim anlamına gelmiyor."

Larkin başını salladı ve elini kapıya koyarak arkasını döndü. Bunu önceden söyleyemedim çünkü bana şans vermiyordu.

"Hediyemi kullan," diye patladım. Donakaldı ve ben aceleyle devam ettim. "Yarı tanrıça olduğum için işe yarayıp yaramayacağından emin değilim, ama bir şans varsa denemeye değer."

Etrafımızı saran sessizlik çökmüştü ve ona hediyemi sunarak korkunç bir hata yaptığımı hissettim. Ona yardım etmek için tek bir şansım vardı ve bu da felaketle sonuçlandı.

Larkin, mavi gözlerini kısarak, "Bu fikrimi değiştirmeyecek," dedi. "Oyumu değiştirmeyeceğim. Satın alınamam, Quentin."

"Sana rüşvet vermeye çalışmıyorum," diye yanıtladım inanmaz bir şekilde, gücenmemeye çalışarak. "Bana karşı oy vermen umurumda değil."

Küçük bir yalan. Hayatta kalmaya çok önem veriyordum ama Larkin'i fikrini değiştirmesi için rüşvet vermeye çalışmıyordum. Bu teklif hiçbir

gizli amaç gütmekten yapılmıştı. O gece bu hain düşünce kök salıp yeşerdiğinde, hayatımı hiç hesaba katmamıştım.

"Eğer benim var olmamamı istiyorsanız, bu sizin kararınız. Ben sizden yeteneğimi kullanmanızı istiyorum çünkü sizi bir evliliğe hapsolmuş halde bırakmak istemiyorum..." Cümleyi bile tamamlayamadım.

"Gray'i bunu nasıl onaylamaya ikna ettin?" diye sordu sessizce. "Çünkü yemin ederim, eğer ona söyleseydin—"

"Gray bu konuda bir şey bilseydi, gerçekten burada seninle birlikte duracağımı mı düşünüyorsun? Seni bulamamam için bizi evde tutardı."

Larkin, söylediğim gerçeği duyunca sert maskesinin yıkılmasıyla homurdandı. "Bunu neden yaptın?"

"Çünkü hiç kimse senin yaşadıklarını yaşamayı hak etmiyor."

"Tanıştığımız ilk andan itibaren sana karşı acımasız davrandım. Ölümüne oy verdim."

"Eğer bu durumla yaşayabiliyorsanız, sorun yok. Bunu size karşı bir kusur olarak görmeyeceğim ve görmüyorum da."

Birkaç saniye bana baktı. "Sen tuhaf bir varlıksın, Quentin. Grayson için nasıl tasarlandın? Bunu asla anlamayacağım."

"Çok şanslı biri," diye açıkladım sahte bir tevazu ile.

Gergin bir kahkaha sesi çıktı ağzından ve bana bir adım daha yaklaştı.

"Sloan'dan yardım istediniz," diye belirttim.

"Sloan ailemden biri. Ona güvenebilirim."

"Bana güvenebilirsiniz."

Larkin tereddüt etti, gözlerinde kararsızlık belirdi.

"Kraliçe?" Gray'in sesi koridordan duyuldu ve ben doğruldum.

"Ya şimdi ya da asla, Larkin," diye ısrar ettim.

Derin bir nefes aldı ve aceleyle fısıldadı: "Quentin, başarı tanrıçası, senden doğrudan hediyeni istiyorum. Kocamdan ayrılmamda ve evliliğimi sonlandırmamda bana yardım et. Başarıyla beni kutsasın."

Cümle basitti. Süslü püslü şeyler yoktu. Gerçekten istediğinin ötesinde hiçbir şey yoktu, ama üzerimdeki etkisi vahimdi.

Auramın sıcaklığına alışmıştım. Kendim çağırdığımda hafif bir uğultu gibiydi, duygularım beni ele geçirdiğinde ise serbest bırakmadan önce bir sıcaklık dalgası yayılıyordu.

Bu farklıydı. Her sinirimi dayanılmaz bir acıyla tutuşturan bir ateşti. Sanki milyonlarca sıcak iğne derime saplanmış gibiydi. Yanmayan tek bir santimetre bile et yoktu. İki büküm oldum, içimde derin bir şey

bedenimden koparılırken nefes nefese kaldım. İçimde kocaman bir boşluk bıraktı ve göğsümde derin bir hüün belirdi, sonra boşluğa dönüştü ve gözlerim dökülmemiş gözyaşlarıyla doldu.

"Kraliçe?" Gray'in sesi daha yakından geliyordu.

Dizlerim yere çarptı, eklemlerimde şiddetli bir ağrı hissettim ve avuç içlerimle kendimi destekledim. Gözümün kenarından, kapı açılmadan önce gümüş rengi ışık huzmeleri gördüm.

"Quentin!" Gray'in endişeli sesi, yerden kaldırılmadan önce duyuldu. Beni banyo tezgahına oturttu ve kendimi destekleyemeyecek kadar güçsüz olduğum için başımı göğsüne yasladım. "Ne oldu?" diye sordu, bana bakabilmek için başımı geriye doğru çekmeye çalıştı ama reddettim. Kalbinin düzenli atışı, alıştığımdan biraz daha hızlıydı, beni sakinleştirdi. "Birisi bir şey mi yaptı?"

"Hayır," diye mırıldandım, gömleğini sıkıca tutarak. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Bu, durumu hafife almak olurdu. İçime attığım keder o kadar şiddetli bir şekilde açığa çıkmıştı ki nefes alamıyordum. Bir şey eksikti ve onu nasıl geri getireceğimi bilmiyordum. Ona izin vermiş olmama rağmen, bedenim kutsal bir şeyin kaybına yas tutuyordu.

Büyük avuç içleri sırtımı okşadı ve Gray'in sunduğu rahatlığı içime çektim. Dikkatlice başımı geriye doğru eğdim ve endişeli yüzüyle karşılaştım; ona söylediğim küçük beyaz yalan yüzünden duyduğum suçluluk göğsümde iyice yerleşti.

"Günün her saati çalışınca böyle oluyor işte," diye homurdandı. "Seni eve götürüyorum. Hiçbir itiraz duymak istemiyorum."

THIRTY

GRAYSON

Quentin laboratuvar taburesinde yorgun gözlerle bana bakıp "bubba" diye seslendiğinde, onun için kahve getirmeyi nasıl reddedebilirdim ki?

Laboratuvardaki diğer meslektaşlarım onunla konuştuktan sonra odadan çıkıp gitmemi garip bulmuş olsalar da, hiçbiri yorum yapmadı. Tanrılar ilişkimizi biliyor olabilirlerdi, ama ölümlüler hiçbir doğrulama olmadan dedikodularla boğuşmaya devam ettiler.

İtirazlarıma rağmen Quentin, nişan partisinden sonraki sabah laboratuvara döndü ve uzun çalışma saatlerine devam etti. Tüm endişelerimi geçiştirdi ve daha da kötüsü, diğer konsey üyelerinden bazılarını ziyaret etmişti.

Malachi'nin yanında rahatladı, ayaklarını altına kıvrıyarak onunla siyaset hakkında konuştu. Waverly, Quentin'in bizimle olan ilişkisi konusunda hâlâ temkinliydi, ancak daha önemsiz konuları konuşmak için ortak bir zemin buldular. Ziyaretlerin en sinir bozucu olanı Flynn'di. Her zaman biraz fazla yakın oturuyor, elini gelişigüzel vücuduna koyuyor, tesisteki ve Elysia'daki tüm insanlar hakkında dedikodu yapıyor ve aurasını serbest bırakması için onu teşvik ediyordu. Quentin onunla yaptığı her ziyaretten yüzünde bir sırıtışla ayrılıyordu ve ben de boynunu nasıl kırıp kaza gibi gösterebileceğimi merak ederek ayrılıyordum.

Zemin kata adımımı attığımda ve mola odasına doğru ilerlerken Holden'a çarptım. Bu kaba herif farklı bir katta çalışmayı talep etmişti ve akrabalarımı, her gün görüş alanımın dışında kalmasına vesile oldukları için teşekkür ettim.

"Grayson," dedi başını sertçe sallayarak ve doğrulup dikleşerek.

Gözlerimi devirme isteğimi bastıramadım. "Holden."

"Bu katta ne yapıyorsunuz?"

"En son kontrol ettiğimde, hiçbir şekilde benden sorumlu değildiniz, ama illa bilmek istiyorsanız, Quentin kahve istedi."

Yüz ifadesi ekşidi. "Hâlâ görüşüyor musunuz?"

"Evet, ve harika ilerliyor," dedim sırtarak. "İşleri daha ciddi bir yöne çevirmeyi düşünüyorum."

Dudakları öfkeyle büzüldü ve yanımdan geçip gitti. "Sende ne gördüğünü anlamıyorum."

Mola odasına girdiğimde göğsümden derin, içten bir kahkaha yükseldi ve etrafımda yankılandı. Ancak kanepede beyaz sarı saçları görünce kahkaham dudaklarımda kaldı. Erik, kanepenin üzerine yayılmış, bir yastığı göğsüne bastırmış hıçkırarak ağlıyordu. Güzel küçük kardeşim, bu trajedinin ortasında bile uhrevi bir güzelliğe sahipti.

"Ne oldu böyle?" diye sordum, odayı üç adımda boşaltırken.

Onu doğruttum ama yastığa sıkıca tutundu ve daha da şiddetli ağlamaya başladı. Önünde diz çökerek Erik'in bana bakmasını sağlamaya çalıştım.

"Ne oldu Erik? Sloan mı? Çocuklar mı?" Birbirinden daha şiddetli ve yıkıcı sayısız senaryo zihnimde canlanırken, göğsümden bir kaos dalgası yükseldi. "Elysia'ya geri dönmemiz gerekiyor mu?"

Erik başını salladı, saçları hareketle birlikte savruldu. "Hayır. Hiç de öyle değil."

Burnunu çekti—iğrenç, sümüksü bir ses—sonra derin bir nefes aldı ve avucunun topuğuyla göğsünü tuttu.

"Bana ne olduğunu anlat, sonra hallederiz," diye ısrar ettim.

Benim beslendiğim kaos, sevdiklerimin hayatlarına da sızıyordu ve bunu kontrol altına almak benim için imkansızdı. Durdurmanın bir yolu olmadığı için, sunabileceğim tek şey yükü hafifletecek çözümler bulmaktı.

Derin bir nefes daha aldı ve yanaklarından iri gözyaşları süzüldü. Erik haberi verirken dudağı titredi. "Hunter ve Larkin boşandılar."

Bu kadar önemsiz bir şey yüzünden bende panik yarattığı için kardeşime tokat atmamak için tüm gücümü kullandım. Beni durduran tek şey, Quentin'in bunu asla affetmeyeceği gerçeğiydi.

"Kalbim kan ağlıyor," diye mırıldandım, yerden kalkıp üzerimdeki tozları silerken.

"Gray." Erik iri, yaşlı gözlerle bana baktı. "Bu korkunç."

"Başından beri onların evlenmesini hiç istememiştiniz."

"Yine de... Boşanma... beni çok sarsıyor."

İçimden bir ah çekerek onun yanındaki kanepeye oturdum ve vücudunun titrediğini fark ettim.

"İyi olacak mısın?" diye sordum, evliliğin sona ermesinden çok onun için endişeleniyordum.

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum. Sadece iyileşmek için zamana ihtiyacım var."

"Hunter'ın Larkin'in isteğini kabul etmesine şaşırdım."

"Anladığım kadarıyla boşanmayı isteyen Hunter'dı." Tekrar burnunu çekti ve koluyla yüzünü sildi.

"Sen iğrençsin," dedim ayağa kalkıp ona birkaç mendil uzatırken.

Erik her zaman benim toparladığım, dağınık küçük kardeş olmuştu. Hiçbir şey değişmemişti. Binlerce yıllık geçmişe ve çocuklu bir evliliğe rağmen. Onun kırılmanlığı bir zayıflık değildi, ama işleyişini engelleyebiliyordu ve işte o zaman ben devreye giriyordum.

Mendili alıp yüzünü sildi.

"Hunter'ın şimdi boşanmayı seçmesine şaşırdım. Birlik içinde hareket edeceğinden bahsediyordu."

Erik, "Onu bulup nedenini sormaya gücüm yetmedi," diye itiraf etti.

"Belki de Mabel'ı metreslikten eşliğe terfi ettirmeye hazırdır." Gerçekten korkunç bir düşünce, ama Hunter'ın bunu yapmayacağından emin değilim.

Erik, "Bu hiç komik değil," diye tersledi.

"Şaka yaptığımı kim söyledi? Hunter bir sürü çocuk istiyor ve Larkin reddediyor. Ben bile şimdiye kadar razı olacağını düşünmüştüm."

Elysia'da bir gebeliğin gerçekleşmesi için sadece Tanrıların iradesi yeterliydi. Basit bir arzu eylemi, her iki tarafı da bir araya getiriyordu. Larkin her zaman bu fikre karşı çıkmıştı, ancak evliliğin şefkati ve cinselliğin yakınlığı içinde, bir anlık zayıflık anında, bir çocuğun kök salması için yeterince uzun süre razı olmuş olabileceğini düşündüm.

"Mabel, ona bağlılığını ilan ederek istekli olduğunu gösterdi. Ona göklerden bilgi aktarıyor ve o da buraya inmesi için onay verdi," diye devam ettim. "Ancak kibir gibi bir özelliği varken, bir çocuk için fizliğini kaybetmeye istekli olacağından emin değilim."

Erik bana kararlı bir şekilde, "Eğer isterse evliliğe onay vermeyeceğim," dedi. "Önceki evliliği engellemek için daha fazlasını yapmalıydım. Aynı hatayı bir daha yapmayacağım."

Korkulan şey, Erik'in bu konuda bir seçeneğinin olmayacağıydı.

“Sloan nerede?” diye sordum, çünkü onu bu akıntının altından çıkarabilecek tek kişinin karısı olduğunu biliyordum.

“Evde.”

"Öyleyse eve git, Erik."

“Ama bana ihtiyaç var—”

“Onlar sensiz de bir günü idare edebilirler. Sen bir tanrısın. Onları kendi programına göre çalıştırmak senin hakkın.”

Yüzünde zayıf bir tebessüm belirdi. "Berbatsın."

"Biliyorum ve bu konuda çok iyiyim."

Koltuktan kalktık ve Erik beni kucakladı.

"Her zaman özünde iyi bir kalbin vardı," diye fısıldadı. Beni bırakıp gözümün önünden kayboldu.

Mola odasına girme sebebimi unutarak dışarı çıktım ve asansörle dokuzuncu kata çıktım.

İyi bir kalp mi? Erik'le bu konuda hemfikir olabileceğimden emin değildim. Göğsümün içinde oturan, damarlarımdan geçen kaosla dolu, bozulmuş bir organdı. Kendi yöntemleriyle seçilmiş birkaç kişiyi önemsiyordu, ama "iyi" demek biraz abartı olabilirdi.

Larkin'in katındaki laboratuvarın dışında pusuya yattım, birkaç temkinli bakış üzerime geldi ama onu içeride göremedim.

“Laboratuvarımı takip etmenize neden şaşırmadım ki?” Larkin'in yansıması camda belirdi ve ona doğru döndüm.

"Erik bana sık sık başkalarının mutsuzluğundan zevk aldığımı söyler," diye karşılık verdim.

"Sana söyledi."

"Onu hıçkırarak ağlarken buldum."

Larkin'in ifadesiz yüzü yumuşadı ve kadın başını öne eğdi. "Başından beri evlenmemizi hiç istemiyordu. Ona kulak vermeliydim."

“Neden pişman olasın ki? Zirveye ulaşma şansın vardı ve bunu değerlendirdin. Hırsın için asla pişman olma.”

"Sonuna bakın."

"Duyduğuma göre bunu Hunter talep etmiş."

"Tanıdığım en berbat varlık sensin gerçekten," diye tükürdü. "Ne bulmayı bekliyordun? Mabel gibi biri için kenara atıldığım için gözyaşlarına boğulacağımı mı sandın?" Adını öyle bir tiksintiyle söyledi ki güldüm.

"Yani, senin yerini mi alacak?"

“Muhtemelen. Umurumda değil geri. Hunter'la birlikte olacak kadar aptalsa, bu onun sorunu. Onu o canavardan korumak için elimden gelenin en iyisini yaptım, ama bu sapkın hayalperest benim kıskanç olduğunu düşünüyor. Kıskanç mı? O benim kocamdı.”

“Uzun zamandır buradan ayrılmak istiyordun,” dedim, hepimizin gördüğü o mutsuzluk belirtisinin daha derinlere uzandığını fark ederek.

"Hiçbirinizin tahmin edemeyeceğı kadar uzun bir süre," dedi saçlarını eliyle düzeltirken. "Sonunda özgürüm ve bunun için Quentin'e teşekkür borçluyum."

Moralim anında bozuldu. "Quentin mi? Onun bununla ne ilgisi var?"

Larkin gerildi. "Onun yüzünden Hunter konuyu dağıtıyor ve bu da belli kararlarda onu zor durumda bırakıyor."

Mantıklı bir açıklamaydı ama içime sinmedi. Larkin nadiren birine teşekkür ederdi. Dünyaya ayak bastığımızdan beri ona karşı çok kötü davranmıştı.

"Onunla konuştun mu?" diye sordum, şüphelerimi dizginleyemeyerek.

Quen hiçbir şeyden bahsetmemişti. Hatırladığım kadarıyla, hiç yalnız kaldıkları bir an olmamıştı. Gerçi bunun bir önemi yoktu. Quen'i takip etmek, bazen tasma ve zil taksa daha kolay olurdu.

"Neden yapayım ki?" diye tersledi Larkin, ama gözlerime bakamadı.

"Hediyesini elinden aldın." Sözler sessizce çıktı ama tehlikeli bir tondaydı. "İg ve Elva'nın partisinde onu bulduğumda çok kötü bir haldeydi. Beni bırakmak istemiyordu."

"Eğer yapışkan birini istemiyorsanız—"

"Hediyesini elinden aldın," diye tısladım dişlerimin arasından.

Larkin sonunda gözlerimin içine baktı. "Bunu bana teklif etti ve az önce de söylediğiniz gibi, hırsımın pişmanlığını yaşamayacağım. Ben buradan ayrılmak istiyordum ve o bana bir yol gösterdi."

"Böyle bir hakkınız yoktu! Quentin her şeyi doğru anlamıyor. Onu öldürmek için oy verdiniz, ama yine de ondan alabileceğiniz her şeyi aldınız."

"Teklif etti!"

"Hayır demeliydin!"

Binanın içinde yankılanan tanıdık kahkahalar beni tartışmadan uzaklaştırdı. Larkin'in yanından geçip korkuluğa tutundum ve dikdörtgen katların arasından geçen ve aşağıdaki fuayeye bakan boşluğa baktım. Quentin elinde bir kahve fincanıyla James'le aynı adımlarla yürüyordu.

Avuçlarımın altındaki metal, dokunuşumun etkisiyle gıcırtılı bir sesle deforme oldu.

Larkin, korkuluğa yaslanıp ikilinin asansöre binip gözden kayboluşunu izlerken, "Ölümlü bir insan yüzünden bu kadar sinirlenmişsin," dedi.

"İnsanların ona gösterdiği ilgiden nefret ediyorum. O benim."

"Bunu iddia etmiyor, değil mi?"

"HAYIR."

"O zaman alışırım. Bu karmaşadan sağ çıkarsa, popüler olur. Yeteneğinin nelere kadir olduğuna bakın. Başarıyla omuz omuza olmak kim istemez ki?"

"Buna izin vermeyeceğim."

"Bunu nasıl durdurmayı planlıyorsunuz?"

"O benim karım olacak, Larkin. O benim önceliğim olacağı gibi, ben de onun önceliğim olacağım."

Larkin kaşlarını çatarak korkuluktan uzaklaştı. "Nişanlı mısınız?"

"Henüz değil. Henüz kabul etmedi."

Acımasız bir kahkaha yankılandı ve odanın her tarafına yayıldı. "Akıllı kız."

"Siktir git." Onunla bu konuşmayı yapmak istemediğim için gitmeye hazırlanıyordum.

"Grayson, onunla neden evlenmek istiyorsun? Onu tuzağa düşürmek için mi? Kendi isteklerini yerine getirmesini sağlamak için mi?"

"Onu benim emirlerimi yerine getirmeye mi zorlayacağım? Quentin'le tanıştın mı? O kadın, fikri kendisi bulmadıkça hiçbir şey yapmaz. Doğruyu söylüyorsan bunu bilirsin." Çok sinirlenmişim, ama içten içe Quentin'in bu teklifi yaptığını biliyordum, ancak nedenini anlamıyordum. Umursadığımdan da emin değildim. "Onu tuzağa düşürmeye gelince—evet, onu sonsuza dek yanımda tutmaya niyetliyim. Sorsa da aynı şeyi söylerdim. Bundan utanmıyorum."

Larkin kendi kendine, "Senin gibi birini nasıl sevebilir ki?" diye mırıldandı.

"Kendime her gün aynı soruyu soruyorum."

"O senin için fazla iyi."

"Oyunuzu değiştireceğinizi mi söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Bence ölüm, onunla günlerini geçirmekten daha iyi bir kader, hatta ona bağlı olsanız bile. Sonsuzluk acımasız olabilir, Grayson. Hepimiz hatalarımızla yaşamaktan rahat değiliz."

"Sence hata yapıyor olabilir mi?"

"Bence o, aklını bir Tanrı'ya kaptırmış ölümlü bir insan. Kendinize sorun, gerçekten Elysia'da mutlu olabileceğini düşünüyor musunuz? Buradaki arkadaşlarından ve ailesinden uzakta? Sevdığı insanların öleceğini ve onu yalnız bırakacağını bilerek sonsuza dek yaşamasını istiyorsunuz. Bu nasıl bir hayat?"

"Elysia'da olmayı seçse de seçmese de, bu gerçekleşecek. O bir yarı tanrıça, Larkin. Ölümsüzlük onun kanında var."

"Eğer konsey onun aleyhine karar verirse olmaz. İyice düşün, Gray. Ona sunduğun her şeyin – Elysia, evlilik – bir bedeli var."

Bu konuşmadan bıkmıştım. Larkin'e veda bile etmeden koridordan aşağı doğru koşarak, teslim edemediğim kahveyle Quentin'in işine geri döneceği laboratuvara doğru yöneldim.

"Onu kendi istediğin için böyle bir hayata hapsedme, Grayson," diye seslendi Larkin arkamdan. "Eğer onu bu kadar önemsiyorsan, bırak gitsin. Ona ve bize söylemeyi reddetmenin bir sebebi var, Gray!"

Asansörün kapıları kapanınca, Quentin'in çalıştığı kata çıkarken, kadının öfke dolu konuşmasının geri kalanı yarıda kesildi.

Larkin onun neyden bahsettiğini hiç anlamadı. Quen'in gitmesine asla izin verme niyetim yoktu.

O benim dayanağımdı ve ona tüm gücümle tutunacaktım.

THIRTY-ONE

QUENTIN

"Laboratuvarıda çok geç saatlere kadar çalışan bir herif," diye homurdandım.

James, geri tuşuna defalarca basarken dizüstü bilgisayarından başını kaldırma zahmetine bile girmedı. "İnsanlar senin hakkında da aynı şeyi söylüyor."

"Kim? İsimlerini istiyorum."

"Neden? Erkek arkadaşına mı onları yok ettireceksin?"

"Sanki Gray'ın yardımına ihtiyacım olacaktım gibi."

Bu yorum üzerine James bana baktı. "Bunun için fazla zekisin."

"Açıkça."

"Ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Hiçbir fikrim yok."

Hayatımı altüst eden son soruna içimden bir ah çektim. Tesisin beşinci katında kalan Dr. Emmanuel Teixeira, Archer ile birlikte çalışıyordu. Ben molayı bir sonraki günü görüp göremeyeceğim konusunda endişelenerek geçirirken, o herif elinden geldiğince çalışmaya devam etmiş ve bir sonraki tesis genel toplantısına kadar açıklamayı reddettiği sonuçlarla övünmüştü.

Başarı hayatım boyunca bana eşlik etti ve hücrelerimin kuluçkalarda hayatta kalmasını ve western blot işlemlerinin daha kısa sürede optimize edilmesini sağladı; ancak bu projeyi tamamlamamızı sağlayacak sonuçlara henüz ulaşamamıştı.

En azından Larkin'in içinde bulunduğu durumdan kurtulmasına yardımcı olmakta işe yaramıştı. Gray, boşanma haberini ve bir sürü sorgulayıcı soruyu ilettil. Biliyordu ama benden itiraf almak istiyordu. Sonunda cesaretimi toplayıp Larkin'e hediye mi teklif ettiğimi söylediğimde, nedenini sordu ve ben yalan söyledim. Eğer Larkin hâlâ ona söylemeyi

reddediyorsa, hayatının o kısmını paylaşmaya hakkım yoktu. Merakımın arkasına saklandım ve Gray bana, kim olursa olsun ona başvurmak yerine ondan bir şeyler öğrenmem konusunda ders verdi.

Çekiciliğimin olmaması, Teixeira'dan bilgi almak için bütün gün uğraşırken mevcut durumuma hiç yardımcı olmadı. Tekrar işe koyulabilmek için en ufak bir kırıntıyı bile yutardım. Ama adamın benimkine rakip bir demir iradesi vardı. Bilimsel dostluktan yoksunluğu canımı acıttı, ama işin tuzu biberi, bana daha çok çalışmamı ve kariyerimin bu kadar erken aşamasında başarı beklemememi söylerken kullandığı küçümseyici tonda. Archer ve Gray'in laboratuvarında küçük bir tartışma yaşadıkları son görüşmemizden sonra bunun iyi sonuçlanmayacağını bilmeliydim.

James bileğindeki saate baktı, saat 11.15'i gösteriyordu ve dizüstü bilgisayarının kapağını indirdi. "Hırsızlık amacıyla eve zorla girme konusunda ne kadar açık fikirlisiniz?"

"Sadece eğlence olsun diye hırsızlık yapmaktan bahsetmiyorum? Bana neden bu soruyu soruyorsunuz?"

Dizüstü bilgisayarı düzgünce kapatırken hafif bir tık sesi duyuldu. "Laboratuvarına baskın düzenleyebiliriz."

"Onu gözetlememizi mi istiyorsunuz?"

"Cevaplara ihtiyacımız var Scott. Sen işin yapılmasını istiyorsun, ben de makaleyi istiyorum ve o herif tam bir ahmak. Bilim tarihinde birkaç cevabı çalan ilk insanlar olmayacağız ve son insanlar da olmayacağız."

"Birkaç ay önce burası neredeydi? Keyfinizin yerinde olduğunu sanıyordum."

"Öyleydim, ama işler değişti." Sandalyesine yaslandı ve bana baktı. "Tanrılara inanmadığını biliyorum. Dur. Şimdi bu değişti mi?"

"Hâlâ onlara inanmıyorum."

Detaylara girmeye niyetim yoktu, ama tek bir Tanrı'ya inanıyordum, çünkü ruhumun yarısı O'na, onun ruhunun yarısı da bana aitti. Biz aynıydık.

James başını yana eğdi. "Ama sen de onlardan birisin."

"Karmaşık bir ilişki," dedim işaret parmağımla kaşımı kaşıyarak. "Bunu anlayamıyorum."

Anlayışla ellerini kaldırdı. "Sözüne inanıyorum. Dediğim gibi, sen onlara inanmıyorsun ya da inanmadın, ama ben inanıyorum."

James dizüstü bilgisayarını açtı ve ekranı görebilmem için çevirdi. Masaüstü duvar kağıdında, kolunu James'in omzuna atmış, kameraya

gölümseyen bir kız vardı. Kızın da James'le aynı eğik burnu ve koyu saçları vardı, ancak birkaç yaş daha küçüktü.

“Küçük kız kardeşim,” diye açıkladı. “Çocukken kansere yakalandı ve iyileşeceğini düşünmemiştik. Aklıma gelen her tanrıya ve tanrıçaya dua ettim. Okulda veya hastanede değilsem, tapınakta oluyordum.”

Yetenekli doktorlar, ilaçlar, olasılık ve şans hakkında konuşmaktan kendimi zor tuttum. Sevdığım birine bu teşhis konulsaydı, ben de tüm bu yolları denerdim. James'in inancı onu dağılmaktan korudu ve ona kendi karamsarlığımı aşılamağ yanlışı geldi.

Tanrılar yalan söylemezdi. Verdikleri hediyeler müjdeydi ve bunları kiminle paylaşacakları konusunda temkinli davranırlardı. Başarımla birlikte bunu daha sık düşündüm. Larkin'e yardım etmek açık bir seçimdi. Ama birçok insan başarı için dua ediyordu. Eğer bunu bu kadar kolay dağıtsaydım, insanlar buna değeri verir miydi? Bana yönelirler miydi? Tanrılar, duaları kabul etme ile reddetme arasında bir denge kurarak, takipçilerinin inancını sınırlardı.

"Peki, onlara olan borcunuzu çalmakla mı ödüyorsunuz?" diye sordum, diğeri tüm argümanları bir kenara bıraktıktan sonra sessizce.

"Hayır, Scott. Ben onlara bağılıyım. İsteselerdi itaat ederdim. Gareth beni bulduğunda bu görevi kabul etmemin sebebi de buydu. Bir proje yapılmasını istiyorlardı ve ben de kabul ettim."

Bu, tesisin yarısını tanımlardı. Diğeri yarısı ise kendi iyilikleri için fazla meraklıydı.

"Anlamadım," dedim.

James hafifçe güldü ve sandalyesinden kalktı. "Sen de onlardan birisin ve benim bir şey yapmama ihtiyacın var, bu yüzden elimden gelen her şeyi yapacağım. Sana son derece bağılıyım."

Yanaklarıma kan hücum etti ve yutkundum. "Sakın Gray'in bunu söylediğini duymasına izin verme."

"Öyle değil."

"Biliyorum." Aramızda garip bir sessizlik uzadı, artık dayanamıyordum. "Yakalanırsak, tüm suçu senin üzerine atacağım."

Arkamı döndüm, çantamı kaptım ve odadan çıktım. Asansöre doğru yürürken hiç durmadım ve düğmeye bastım. James de sendeleyerek koridordan arkamdan geldi ve kapılar kapanmadan içeri girdi.

"Bana farklı davranılmasını istemiyorum," dedim, önüme bakarak.

"Ama siz farklısınız."

“James, ben sadece Scott. Bir laboratuvarda çalışıyorum ve kahveye karşı sağlıklı bir bağımlılığım var. Lütfen. Yoksa aklımı kaybedebilirim.”

"Deneyeceğim."

Beşinci kata çıktık ve James arkamdan gelirken ben koridorda sessizce ilerledim.

"Hâlâ burada olduğundan şüpheliyim," diye fısıldadı arkamdan. "Bu kadar geç saatte ancak tam anlamıyla psikopatlar çalışır."

Dirseğimi geriye doğru savurdum ama hiçbir şeye isabet ettiremedim. Laboratuvarın ışıkları kapalıydı ve camın arkasından içeride kimseyi göremiyordum. "İçeri nasıl gireceğiz?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Gerçek bir plan olmadan soygun fikrini nasıl ortaya attınız?"

"Artık sarsılmaz bir ahlaki pusulanız olduğunu düşündüğüm için hayır diyeceğinizi gerçekten bekliyordum."

Ellerimi yüzümden aşağı indirdim. "Zamanımın çoğunu birlikte geçirdiğim Tanrı'yı gördün mü? Bir şey deneyebilirim, ama lütfen gözlerinizi başka yöne çevirin."

Bana sanki deliymişim gibi baktı.

"Auramın yardımcı olup olamayacağına bakacağım ama—"

"Performans kaygınız mı var? Geçen gün hasta odasında hiç sorun yaşamadınız."

"Hırsızlıkla başlıyor ama cinayetle bitecek," diye dişlerimi sıktım, ama o dediğimi yaptı.

Auramı çağırırken bedenim titredi, içimi altın rengi incecik ışık huzmeleri sarana kadar hafif bir sıcaklık hissi yayıldı. Elimle kapıya dokunup kolu oynattım ama hareket etmedi. Konsantre oldum, auranın incecik tellerini kapı koluna ve elektronik erişim paneline doğru hareket ettirdim ama yine de bir şey olmadı.

“Sanırım bu plan suya düştü. Başarılı olmak istiyorsak giriş kartı okutmamız gerekecek,” diye açıkladım. İç çekerek kapıya yaslandım ve kapı açılıp yere düştüğümde bir çığlık attım.

James, eşikten içeri adımını atıp ayağa kalkmama yardım ederken, tenime dokunmaktan kaçınarak, "O çok güzel. O çok zarif," diye tekrarladı.

"Laboratuvar defterini bul," dedim, acıyı dindirmek için kalçamı ovuşturarak. Çok uzun sürmeyecekti.

James önden gitti, ben de üzerimdeki tozları silkeledim. Laboratuvara şöyle bir göz attım ve tahmin edebileceğiniz gibi pek de ilham verici

değildi. Bizimkiyle tamamen aynıydı, sadece tezgahlar biraz daha düzenliydi. Aklıma bir düşünce geldi; eğer beni başka bir Tanrı'ya atamış olsalardı hayatımın ne kadar farklı olacağını merak ettim. Muhtemelen asla soy ağacımı öğrenemezdim ve ölümlü dünyadan ayrılma zamanı gelene kadar bir üniversite laboratuvarında sessiz bir hayat yaşardım. Tanrılığın getirdiği sonsuzluk vaatleriyle karşılaştırıldığında çok sıkıcı geliyordu. Gray olmadan dayanılmaz geliyordu.

Koridordan, odanın arka tarafındaki donduruculara doğru yürürken, küçük bir ışıkla aydınlatılmış bir pencere saksısı dikkatimi çekti ve yönümü değiştirerek bankların arasından ona doğru ilerledim.

"James," diye seslendim, saksılarda çiçeklerin açtığı pencere pervazına doğru yürürken. "Bu çiçeklerin ne olduğunu biliyor musun?"

Aynı çiçekler Archer'ın malikanesindeki yatak odasının pencere pervazında da yetişiyordu. Bunlar çok daha sağlıklı görünüyordu, ama yaygın değillerdi. En azından benim bildiğim kadarıyla. Pembe yapraklar, onlara ışık ve sıcaklık veren lambanın altında parlak ve davetkar görünüyordu.

"Ben botanikçi değilim Scott," diye mırıldandı, bulduğu bir laboratuvar defterini karıştırırken. "O Imran'ın alanı. Kelepçeler konusunda yardım ettiğin için bir fikrin olabileceğini düşündüm."

"Bunların yapımında yer almadım. Bana bir sürü farklı sıvı verdiler ve gerisini onlara bıraktılar. Sadece biyolojik etkilerini kontrol etmemi istediler. Her şeye mikroskop altında baktığınızda neler olduğunu görmek büyüleyici."

Hunter bu deneylerin deneklerinden biriydi. Mikroskop altında, altın rengi kanındaki mavi beneklerin sıvı yaklaştıkça nasıl soluklaştığını dikkatle izledim. Kelepçelerle kapatmanın da benzer bir etkisi oldu.

"Keçe kelepçeleri için daha sağlam bir şey arıyor olmalılar," diye kendi kendime mırıldandım.

Ama eğer bunlar tasarımda kısıtlamalara yardımcı olacak çiçeklerse, Archer neden onları evinde yetiştiriyordu?

Ayrıca, Emmanuel'in çiçeklere ve ek bilgilere erişiminin, tesiste bir araya gelmiş olan erkek çocuk kulübüne üye olmasından kaynaklanmış olması da beni rahatsız etti.

"İnek herif," diye seslendi James kısık bir sesle ve elimde bir şey olsaydı onu fırlatırdım.

"Bana biraz saygı göstermelisiniz. Ben bir tanrıyım."

"Kısmen."

"Hâlâ senden daha iyiyim."

"Sayın jüri üyeleri, kendisi farklı muamele görmek istemediğini söylüyor."

Diğer tanrılardan uzakta, sonsuza dek yanında olmamı isteyen adamdan uzakta, hiçbir şey yokmuş gibi davranmak daha kolaydı. James, Elysia'nın ne kadar şiddet dolu olduğunu veya tanrıların ne kadar yozlaşmış olduğunu bilmiyordu. Ona öğretilenleri biliyordu ve öğretilen şey, ihtiyaç duyduğu anda dizlerinin üzerine çöküp onlara dua etmektir.

James, işine yarayacağını düşündüğü sayfaların fotoğraflarını çekerken, "Ah, Quentin," diye mırıldandı. "Başarı tanrıçası, yalvarışımı duy. Senden bana bahsetmeni istiyorum—"

"Kes şunu," diye tısladım.

Bu dünyevi olmayan sıcaklık içimi sardı ve ne kadar uzaklaştırmaya çalışsam da, James'in sözleri ona güç katıyordu. Bu sıcaklık, çağırdığım zamanki gibi nazık değildi. İçimi yakıp kavuruyor, beni içten içe yakıyor ve Gray'in yağmurda önümde diz çöktüğü anı hatırlatıyordu.

"James, ciddiylim. Dur!" Hemen yanına koştum.

Gülerek arkasını döndü, ama beni görünce gülümsemesi kayboldu. Auramın parıltısı etrafımı sardı ve gözlerimin değiştiğine bahse girerdim.

"Bana ışıklı çubukları hatırlatıyorsun," diye mırıldandı, belli ki gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu.

"Gray'e seni ışıklı çubuk gibi kırmasını söyleyeceğim."

"Böyle bir durumda ona 'Baba' denmesinden hoşlanıyor mu?"

Ağzım açık kaldı. "Çık dışarı. Tahmin ettiğimden daha fazla sorun çıkarıyorsun."

James güldü, laboratuvar defterini kapatıp telefonunu cebine koydu. "Sanırım buradan itibaren elde edebileceğimiz her şeyi elde ettik."

Aklıma başka bir fikir geldi. "Benim için dua ettin mi?"

Başını salladı. "Hayır. Gerçekten ihtiyacım olmadı."

"İster miydiniz?"

"Bunu istemediğini sanıyordum."

"Şimdi değil. Burada değil," dedim, düşüncelerimi toparlayarak. "Bu proje için bana dua edin. Diğerlerinden önce başarıya ulaşmamız için dua edin."

"Hile yapmak mı istiyorsun?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

“James! Bizi başkasının laboratuvarına zorla girmeye zorladın. Şimdi birdenbire ahlaki değerlere sahip olma hakkın yok.”

"Ne dersen de, Scott," diye yanıtladı alaycı bir sırıtışla.

Bir şekilde Larkin'e yardım edebilmişim ve James'ten bunu istemek ne kadar utanç verici olsa da, bunun tek geçerli seçenek olabileceğini hissettim. Gray bunu isteyemezdi çünkü Hunter bunu kolayca anlardı, ama eğer James dua ederse ve ben de bir şekilde cevap bulursam, bu iş beklenenden daha çabuk bitebilirdi.

“Bence bu gece için yeterince risk aldık,” dedim, bu projeyi bitirme ve hayatımla ilgili bir cevap alma ihtimali midemde heyecan uyandırıyordu. “Onlara sabah bakacağız. Ne yaptığını ve neleri örnek alabileceğimizi göreceğiz.”

"Yarın saat onda başlayabilir miyim?"

"Az önce beni cinsel tercihlerim yüzünden aşağılamaya çalıştın, şimdi de geç başlamak mı istiyorsun?" diye yanıtladım.

"Seni cinsel tercihin yüzünden yargılamadım. Asla yargılamam. Sadece ona 'Baba' diye seslenip seslenmediğini öğrenmek istedim."

James'i ittim ve başımı salladım. "Hayır."

“İsterdim. Eş olarak sıradan bir ölümlü arayan tanrı veya tanrıçalar var mı?”

"Öyle olsalar bile, başınız çok büyük belaya girerdi."

"Yapmadın."

"Ben bir anormalliğim." Bu, neşeli bir şeymiş gibi görünmek istenmişti ama hüznün cümlemin içine sinmişti.

James kollarını bana doladı ve beni kucakladı. "En iyi keşiflerden bazıları sıra dışı sonuçlardan doğar."

"Saçmalık. Veri kümelerini mahvediyorlar ve bizi çıldırtıyorlar."

"Onların öyle yapmadığını asla söylemedim."

Sezgilerim göğüs kafesime baskı yapmaya başlayınca kahkaham kesildi. Başımı çevirip laboratuvarın dışına baktığımda elektrik mavisi ışık huzmeleri gördüm.

"Bankın altına gir," diye tısladım James'e. "Hemen."

Hemen hareket etmeyince bileğini yakalayıp sertçe çektim. Ten teması bir hataydı. Zihnimde hızla görüntüler belirdi. James'in kupa kaldırması, okul birincisi rozeti alması, daireyi kapatması... Hayattaki başarıları, hiçbir tereddüt olmadan gözlerimin önünde sergilendi.

Ortamı temizlerken James bana merakla baktı, ama ben bizi yere indirdim ve masanın altına süründüm. Masanın altında birbirimize sıkışmış halde, laboratuvarı yürüyen ayak seslerini dinledim. Dikkat çekmeden odadan çıkabileceğimizden emin değildim. Auramı kendimi bir yere ısınlamak için kullandığım tek sefer, tamamen öfkeden kaynaklanmıştı.

James'in eli dizime değdi ve sıktı. Başımı ona doğru çevirip parmağımı dudaklarıma götürdüm. Kısa bir baş sallamasıyla karşılık verdi ve nefesim sığılaştı.

"Boşanma haberinin seni gülümseteceğini düşünmüştüm." Hunter'ın sesi küçümseyiciydi. "Ama yine de sürekli kulağıma bir şeyler söylüyorsun. Beni rahat bırakman için bir şey yapacak mısın?"

Kimle konuştuğunu anlamak uzun sürmedi.

"İstediğimi elde ediyorum," diye yanıtladı Archer.

"Bu konuda ortak noktamız var."

"Görünüşe göre ben anlaşmanın kendi tarafımı yerine getiriyorum, sen ise taahhüdünden kurtulmak için elinden gelen her şeyi yapıyorsun."

"Ses tonuna dikkat et," diye tısladı Hunter. "Bunu çok fazla soru işaretine yol açmayacak şekilde yapıyorum."

"Çok fazla zaman harcıyorsunuz."

"Elimizde bolca var. Minnettar olmalısınız. O hâlâ burada, değil mi? Dünyanın rahatlığında, her şeyi biliyor."

"Onunla birlikte."

"Sizin gibilerin beni acele ettirmesine izin vermeyeceğim. Sabırsızlanmanız yüzünden hata yapma riskini göze almayacağım."

"Şüphelenmeye başladım, Hunter," diye çıkıştı Archer. "Bana olayın tamamını anlatmıyorsun ve bir şeyler sakladığını hissediyorum. Bundan ne elde etmek istiyorsun? Çünkü bu, üzerinde anlaştığımızdan daha fazlası."

"Hiç yeteneğinizin size sağlıksız bir paranoya dozu verdiğini düşündünüz mü? Buraya gelme amacınızı gerçekleştirin."

Birkaç ayak sesi daha geldi ve yakında durdular. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, odadaki herkesin duyabileceğinden endişelendim. Nefes alıp vermemden endişelenerek elimi ağzıma kapattım ve James nazıkçe boşta kalan elimi sıkıca tuttu.

"Henüz hazır değiller," dedi Archer.

Hunter nefesini tuttu. "Kesilen dalları Tobias'a götür. Onları yetiştirmenin bir yolunu buldun, değil mi?"

“Senden gerçeği öğrenemediğim halde neden senin için bir şey yapayım ki?”

"Hayatta kalacağına dair sözümü ister misin?" diye sordu Hunter.

"Benim aradığım gerçek bu değil, ama bana bunu verir misiniz?"

"Bunun için çalışması gerekiyor. Eğer onları ikna edemezse, benim yapabileceğim başka bir şey yok."

Ses tonu o kadar kayıtsızdı ki, sanki benim varlığımdan bahsetmek ona sıkıcı geliyordu. Onunla birlikte olmak isterdim ama şu an için bu mümkün değildi.

"Dikkatli olmalısın Hunter. Onu hafife alıyorsun. Aşağı Elysyalıları onu evine layıkıyla karşılamak için sabırsızlanıyor. Onu kaybedersen, hızla gözden düşersin. Oylamada önde giden kişi senken, konseyin geri kalanının arkasına saklanamazsın—"

"Beni tehdit etme," diye tısladı Hunter. "Söyleneni yap yoksa seninle ne kadar yakın çalıştığımı herkese ifşa ederim. Eminim konsey beni senden daha çok destekleyecektir."

Laboratuvarda sessizlik çöktü, ama ben kıpırdamadım. Sezgilerim bana hâlâ yalnız olmadığımızı söylüyordu.

Yavaş adımlar yaklaştıkça bankın ucunda durdu ve boğazımda oluşan yumruyu yuttum. Bakışlarımı yere indirdiğimde, Archer'ın ayakkabılarının uçlarının bankın kenarından görüldüğünü fark ettim.

"Merak etme meleğim. Kendi dünyasına o kadar dalmış ki burada başka kimseyi fark etmiyor. Varlığını gizlemek için hediyemden biraz yardım alması yeterli oldu," dedi ve kalbim göğsümde dondu. "Ve tek kelime etmeyeceğim ama gizlice dolaşmamalısın. Zaten içinde bulunduğun beladan daha da büyük belaya bulaşırsın." Bir anlık sessizlik oldu. "Ama seni bu durumdan kurtarmak için elimden geleni yapıyorum."

Ayak parmakları kendine özgü orman yeşili renginde kayboldu ve ben de elimi ağzımdan çekip titreyerek nefes verdim. James'in hafif bir çekişisiyle elini bıraktım. Kan dolaşımını hızlandırmak için parmaklarını ovuşturdu.

"Senden bahsediyorlardı," dedi, bankın altından sürünerek çıkarken.

Onu takip ettim ve tezgahın etrafında dolaşarak burada ne yaptıklarını anlamaya çalıştım.

"Benim hakkımda konuşuyorlardı," diye doğruladım. "Herkes benim varlığımdan sizin kadar mutlu değil."

Yüzü bembeyazdı. "Scott, senin hayatta kalman hakkında konuşuyorlardı..."

“Biliyorum,” diye fısıldadım. “James, senin hatırına, bu konuyu daha fazla tartışmak istemiyorum.”

"Başın dertte mi?"

Ona baktım ve alt dudağımı ısırdım. "Hangi tanrılara güvendiğine dikkat et."

Tekrar arkamı döndüm ve parmaklarım bankın üzerinde gezinirken pencere kenarındaki saksıyı fark ettim. Çiçekler saplarından koparılmıştı ve bir tanesi pencere pervazına bırakılmıştı. Onu alıp elimde çevirdim. Kendimden şüphe etmeye fırsat bulamadan, eve döndüğümde incelemek üzere not alarak ceketimin cebine tıktırdım.

THIRTY-TWO

GRAYSON

Araba yolun ortasında durdu ve Quentin indi. Belinden eğilerek dolgun kalçalarını dünyaya sergiledi ve ben burnumdan derin bir nefes aldım.

"Yarın saat 10:30'da görüşürüz," dedi.

"Sen benim en sevdiğim tanrıçamsın," diye yanıtladı James, kadın kapıyı sertçe kapatıp onun sokakta kayboluşunu izlemeden önce.

Eve doğru döndüğünde, içimde bir rahatlama ve sakinlik hissi yayıldı. Alışkın olduğum bir duyguydu bu ve ne zaman yanımda olsa tek bir varlık bana bu duyguyu hissettiriyordu. Sanki ruhum bir iç çekip hafıflemiş ve diğer yarısına yakın olmayı sabırsızlıkla bekliyordu.

"Sen de hissediyor musun?" diye fısıldadı.

Evin gölgelerinden çıktım ve ön kapıya giden yolda onunla karşılaştım. "Ruhum bana çok uzun zamandır uzakta olduğunu söylüyor, değil mi?" diye karşılık verdim, avuçlarımın içine alarak. "Kıskanç biri olsaydım, James'le geçirdiğin tüm zamana çok kızardım."

"Sen kıskanç bir varlıksın."

Yüzümde sinsi bir sırıtiş belirdi ve dudaklarına sahiplenici bir öpücük kondurdum. "Evet," diye onayladım, geri çekilerek. "James yarın on buçuktan daha geç gelecek."

"Sen ne yaptın?"

"Laboratuvara giderken lastiğı patlayacak."

"Gray, zaten geç başladık."

"Yani bunda bir sakınca yok. Gitmen gerekene kadar benimle yatakta kalabilirsin."

Bu öneri üzerine Quen'in yüzü kızardı. "Bunu teşvik etmiyorum."

"Bana hiçbir teşvik gerekmiyor," dedim ve onu tekrar öptüm.

"Buradan başlarsan içeri giremeyeceğiz," diye mırıldandı dudaklarımın arasından.

“Ah.” Doğrudum. “Bu planlara biraz ara vermemiz gerekiyor. Senin için bir sürprizim var.”

"Bu, kötüye işaret ediyor gibi görünüyor."

"Bunu çok seveceğinize söz veriyorum."

Parmakları benimkilerle kenetlenmiş, vücudu koluma yaslanmış halde onu eve geri götürdüm. Yorgunluk, Quen'in ayaklarını yerde sürükleyerek, neredeyse hiç kaldırmayarak yürümesinden belli oluyordu.

"Umarım sürpriz yiyecek veya kahve olur çünkü araştırmak istediğim bazı şeyler var," dedi bana umut dolu bir ifadeyle bakarak.

"Daha iyi, canım."

O alaycı bir şekilde, "Bu iki şeyden daha iyisi yok," dedi.

"Buna gücenmemeye çalışacağım," diye mırıldandım, oturma odasının kapısını iterek açtım ve onu içeri davet ettim. Ondan gelen şaşkınlık nidası beni güldürdü.

"Cassidy mi?" dedi, doğrudan erkek kardeşine bakarak. "Cass?"

Adam koltuktan kalktı ve Quentin kendini odanın diğer ucuna doğru fırlattı.

"Kraliçe! Bekleyin!" diye seslendim.

Tabii ki, ruh eşim beni dinlemedi. Neden dinlesin ki? Kardeşiyle çarpıştı ve ben de saniyeler içinde arkasıdaydım, tam onu okuyordu. Birkaç saniye donakaldılar, sonra Quentin ondan uzaklaştı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Cass ona baktı. "Az önce ne oldu?"

"Aman Tanrım," diye cıvıldadı.

"Nefes al," diye uyardım onu, ama kardeşinin öğrenme ihtimalinin paniği onu ele geçirmişti ve parmak uçlarında ince altın rengi saç tutamları uçuşuyordu.

Kaçmasın diye kollarımı onun etrafına sardım. Quentin hazırlıksız ve plansız yakalandığında, o da hemen kaçmaya yöneliyordu. Bu, Gareth ilişkimizi öğrendiğinde de olmuştu ve eminim ki fırsat bulsa yine aynısını yapardı.

"Sadece okudun, Cassidy," diye usulca açıkladım.

Cassidy'nin soruları bekleyebilirdi. Quentin'i sakinleştirmek benim önceliğimdi. Onun kendi benliğinde rahat hissetmesini sağlamak benim işim olmuştu ve bu görevi başarıyla yerine getirebilecek tek kişi olduğum için gurur duyuyordum.

“Onun başarılarını gördünüz,” diye devam ettim. “Bence Cassidy'nin bu kadar başarılı olmasının sebebi sizin hayatında olmanızdır.”

"Gray çok başarılı oldu."

"Bu senin sorumluluğun, altın kızım." Saç çizgisini öptüm. "İstemediğin sürece bir daha olmayacak."

Cass, bize şüpheyle bakarak, "Birisi neler olup bittiğini açıklayabilir mi?" diye sordu.

Quen, elimden kurtulmaya çalışırken vücudu sarsıldı. Bu gece yapmak istediği şey bu değildi ve haberi böyle vermeyi hayal etmemişti, ama kendimizi yine imkansız bir durumun içinde bulmuştuk.

"Ona söyle," diye onu ikna etmeye çalıştım. "Ona güven."

"Öne eğil," dedi Cass, tereddütle bize doğru bir adım atarak.

"Ya ölümlü olmasaydım?" diye birden söyledi.

"Ama öylesin," diye yanıtladı gayet sakin bir şekilde.

İki kişinin de damarlarında tek bir damla ortak kan bile akmamasına rağmen aynı kişi olmaları beni çok etkiledi. Bir İskoç ancak saf gerçekleri kabul ederdi.

"Ördek, ne diyorsun? Bilmece yok," diye emretti Cass.

Odayı tam bir sessizlik kaplamıştı ve Quentin'in bedeni benimkine yaslanınca titriyordu. Kardeşim dediği adamın karşısında çelik gibi omurgası yumuşamıştı. Reddedilme korkusu yüzeye çıkmış ve onu dizleri bükülene kadar aşağı çekmişti, ama ben onu ayakta tutmayı başardım.

"Ben bir yarı tanrıçayım," diye fısıldadı, kaygısıyla mücadele ederken kelimeler boğuk çıkıyordu.

"Nasıl?" diye sordu Cass.

Mantıkla yoğrulmuş bir evde büyüdüler. Ailesi tanrılara inanıyor olabilir, ama her gün fiilen çalışıyorlardı ve Cassidy'nin peşinde olduğu da buydu: Gözlem ve anlayış.

“Annem—biyolojik annem—bir Tanrıçaydı. Bir ölümlüye aşık oldu ve ondan hamile kaldı. İkisi de öldü ve ben de bakım sistemine düştüm.” Cassidy cevap vermek için ağzını açtı ama kadın durmadan konuşmaya devam etti. “Hiçbir fikrim yoktu ve sonra Elysia'ya gittim ve orada bir havuz var ve size bir şeyler hediye ediyor. Gray temelde havuzu kullanarak hayatımı kurtardı, ama bana bir şey hediye etmediğini fark etti ve şimdi—”

Yavaşça, aurası görüş alanımıza girdi ve kardeşine doğru uzandı. Cassidy geriye doğru sıçradı, ayağına takılıp sandalyeye düştü. Quen'in aurası hızla geri çekildi ve etrafımızda süzölmeye başladı.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye fısıldadı sesi titreyerek. "Sana asla zarar vermem."

"Sanırım gitmen gerekiyor," dedim, ona doğru karanlık bir uzantı uzatarak.

"Gray, yapma." Quentin elimden sıyrıldı. "Cass, lütfen benden nefret etme. Ben hâlâ benim. Ben hâlâ Quentin'im."

Yavaşça başını kaldırdı, kaşlarındaki kırışıklık yumuşadı. "Ördeğim. Seninle ilgili özel bir şey olduğunu her zaman biliyordum."

Quentin'in rahatlaması gözle görülür derecedeydi ve yarı gülme, yarı hıçkırma sesi çıktı ağzından. Parmakları Cassidy'nin aurasını keserken onu dikkatle izledim.

"Neyden sorumlusunuz?" diye sordu.

Onu kendime doğru çektim ve başının arkasını öptüm, sonra da ona cevap verdim. "İnanırsan, başardım."

Cassidy kahkaha attı. "Bu durumda, yıllarca Monopoly oyunlarını senin hilekarlığın sayesinde kazandım."

"Bilmiyordum!" diye itiraz etti.

"Bu hâlâ hile."

"Sayılmaz!"

Cass, gururdan patlayacak gibi görünerek sandalyeden kalktı. "Küçük kız kardeşim bir yarı tanrıça."

"Kimseye söylemedim. İş yerindeki James biliyor ama bu bir kazaydı. Ve tabii ki Tanrılar da biliyor, ama lütfen, bu daha ileri gitmesin. İkimiz için de tehlikeli olur."

"Kimseye söylemeyeceğim."

Kollarını açtı ve ben de onu bıraktım ki ona sarılabilsin. Cass için şanslıydı ki adam bunu kabul etti, çünkü başka türlü olsaydı, iç organlarını vücudundan çıkarıp evi onlarla süslerdim.

Cass, "Sen duş al, ben de yemek sipariş edeyim," diye önerdi. "Bana Elysia ve ailen hakkında her şeyi anlatabilirsin."

"Siz benim ailemsiniz," dedi sert bir şekilde.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Quentin yüzünü silerken, "Burada neden olduğunu bile söylemedin," diye yanıtladı. Cass ile bakiştık ve Quentin tekrar gerildi. "Ne oldu?" diye sordu.

"Sürpriz olarak kalmasını istedim, bu yüzden Gray yardımcı oldu. Sophie ve ben eve taşınmaya karar verdik. Son onayları vermek için

buradayım. Evi düzene sokmaya başlayalım.”

"Ciddi misin?"

"Kritik bir tıbbi durum olarak."

"Babana çok benziyorsun." diye güldü.

"Git, rahatlayınca sana her şeyi anlatacağım."

Quen tekrar kurtuldu ve bana dönmeden önce kardeşinin yanağını öptü.

"Bu konuda konuşmamız gerekiyor. Onu benden daha çok sevdiğini hissediyorum."

Omuz silktim ve o da odadan çıkmadan önce beni öptü.

"O her zaman büyük işler başarmaya adaydı. Büyürken herkes bunu söylerdi," dedi Cass, sandalyesine yığılarak.

"Ve şimdi o, bu kaderini gerçekleştirme fırsatı buluyor."

Derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Annemle babam onu şimdi görselerdi, inanmazlardı."

Anne ve babasından bahsedilmesi bende bir fikir uyandırdı. Bu fikir çok kısa sürede somut bir tabloya dönüştü ve artık onu durdurmak mümkün değildi.

"Cassidy, vaktinden biraz zaman ayırabilir misin?" Odayı geçip kapıyı hafifçe kapatarak ikimizi de o mekânda hapsettim. "Seninle bir şey konuşmak istiyorum."

"Elbette. Her şey için tekrar teşekkürler. Sadece taşınma için değil, Quen ile ilgili yaşanan her şey için de. Belli ki size güveniyor."

"Onun mutlu olduğunu görmek için her şeyi yapardım."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Sizin için ne yapabilirim?"

Bir an için, Cassidy Scott'ın sevgi dolu bir babanın yanında nasıl büyüdüğünü görmek kolaydı. Alexander Scott o sandalyeye kaç kez oturmuş ve çocuklarının hikayelerini bitirmelerini sabırla beklemişti acaba?

Eğer Quentin benden evlilik teklifini düzgün bir şekilde yapmamı istiyorsa, tamam. Onun istediğini yaparım, umarım benimle evlenmeyi kabul eder.

"Ben—" Bu birden daha zor geldi. Boğazımı temizleyerek, "Kız kardeşini çok seviyorum, Cass," dedim.

"Biliyorum."

"Ona evlenme teklifi etmek istiyorum." Ona daha önce defalarca teklif ettiğimi söylememe gerek yoktu. Kaşlarının saçlarının arasına kayboluş şekline bakılırsa, bunu anlamam mümkün değildi. "Ve babasına da teklif

ederdim, ama şartlar göz önüne alındığında, teklif edilecek bir sonraki kişinin sen olduğunu düşündüm.”

Cassidy orada durmuş, gözlerini kısarak bana bakıyordu. "Onunla evlenmek mi istiyorsun?"

"Evet. Quentin'i eşim yapmak istiyorum."

Aman Tanrım. Bir ölümlünün önünde hiç bu kadar gergin hissetmemiştim, ama birden bunun harika bir fikir olup olmadığından emin değildim.

"Bu nasıl olurdu?" diye merakla sordu. "Eğer o da kabul ederse, ikiniz de cennette mi yaşardınız?"

Kendime sık sık sorduğum bir soruydu bu: Bu proje tamamlandığında hayat nasıl olacak? Stres ve tehditlerle boğuşmadığımız bir dünyada Quentin ve ben nasıl bir hayat sürecektik?

Binlerce yıldır yaşıyordum ve Elysia benim evimdi. Onun eviydi. Ama Quentin Dünya'da büyümüştü ve en önemlisi, burada sevdiği bir ailesi vardı. Cassidy ve Sophie'nin bizim gibi sonsuza dek sürecektir bir hayatı yoktu. Quentin'in büyüdüğü ailesinden ayrılacağı bir zaman gelecekti ve bu da kararımı kesinleştirdi. Sevdiği insanlarla olabildiğince çok zaman geçirebilmesi için Elysia'nın rahatlığından vazgeçecektim.

"Daha yeni taşındın Cassidy," diye yanıtladım. "Kız kardeşini senden alma niyetim yok. Onunla burada birlikte yaşarım."

"Biliyorsun Gray, o bu yoldan daha önce de geçti. Ona çok kötü davranıldı. Eğer benim onayımı istiyorsan, onu ömür boyu yanında istediğinden emin olmalısın."

Neredeyse gülecektim. Hayat bizim için hiç bitmeyecekti. "Sana Tanrı gibi söz veriyorum Cassidy, ömrümün geri kalanını kız kardeşinle geçirmeye kesinlikle niyetliyim."

Cass bir an bana baktı ve hayatımda ikinci kez kalbimin boğazıma geldiğini hissettim. İlki, o gece Quentin'i yolda yatarken gördüğüm zamandı.

Neden bu kadar gergin olmalıyım ki? Cevabı ne olursa olsun, ona sormaya devam edecektim.

"Ethan'dan sonra, tekrar aşık olmaya kendini tamamen kapatacağını düşünmüştüm. Bu onu, mümkün olduğunu düşünmediğim bir şekilde paramparça etti." Yere baktıktan sonra tekrar bana baktı. "Kendini toparlaması zaman aldı. Eğer sana onu tanıma, onu sevme şansı verdiyse, o zaman senin onun için doğru kişi olduğuna inanıyorum."

"Bunu senden duymak benim için çok şey ifade ediyor."

"Ona evlenme teklif etmen için sana izin veriyorum. O... yani, daha iyisini bulamazdı herhalde, değil mi? Sen bir tanrısın, Allah aşkına!"

Güldüm çünkü normal şartlar altında haklıydı. Ama Quentin, dilerse tüm Elysia'yı kendisine kur yapmak için kullanabilecek bir yarı tanrıçaydı. Cennetteki kısa süreli kalışında yeterince ilgi uyandırmıştı.

"Umarım evet der," diye mırıldandım, "bu sefer" kelimelerini söylemeden.

THIRTY-THREE

QUENTIN

Saat beşe doğru ilerlerken, ofis masasındaki not defterinden bir maddeyi daha sildim. Listeler, düzenli hissetmeme ve zamanımı tamamen boşa harcamadığımı düşünmeme yardımcı oluyordu.

Cass'ın dün gece eve gelmesinin şokundan sonra, hiçbir şeye dokunmadım. Sabahın erken saatlerine kadar oturup konuştuk, Çin yemeklerini bitirdik, ta ki gözleri açık kalamayacak hale gelene kadar. O yatağa giderken, ben de neşeli bir şekilde laboratuvara döndüm. Aramızda hiçbir sır yoktu, okyanus da yoktu.

James ve ben, Emmanuel'in çalışmalarını çözmeye ve yapmamız gereken deneyler için yeni bir plan geliştirmeye başlamıştık. Makalenin taslağını zaten hazırlamıştım, böylece sonuçları aldıkça bilgileri doğrudan yerleştirebilecektik. Gray, diğer seslerin karmaşası arasında James'in dualarını bulmama isteksizce yardım etmeyi kabul etti ve bu iyimserlik beni derinden etkiledi. Bunu gerçekten başarabilirdim.

Sayfanın alt kısmında doğum kontrolü anlamına gelen 'BC' harfleri vardı. Sandalyemden kalkmadan önce kalemimi birkaç kez yanına vurdum ve altıncı kata indim. Sezgilerimden gelen bir uyarı, bunun boşa giden bir yolculuk olmadığını söylüyordu. Laboratuvar kapısını çaldım ve birinin beni içeri almasını bekledim.

"Sloan'la sadece kısa bir görüşme yapmak istiyordum," dedim ama o beni çoktan görmüş ve yanıma gelmişti.

"Her şey yolunda mı, Quen?"

"Evet. Daha özel bir yerde konuşabilir miyiz?" diye sordum. "Belki laboratuvarın dışına çıkabiliriz."

"Elbette."

Koridora çıktık ve kapının kapanmasını bekledim.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Sloan.

Yüzüm hafifçe kızardı. Doktorumla konuşmak başka bir şeydi, ama Gray'in baldızına gidip bu konuda yardım istemek bambaşka bir şeydi.

"Doğum kontrol yöntemimi değiştirmem gerekiyor," diye açıkladım. Elim, implantımın deri altında bulunduğu diğer koluma gitti.

Doğum kontrol hapı asla bir seçenek değildi. Çok unuttuk ve hapı gerektiği gibi alacağıma güvenemiyordum, bu da etkili olmayacağı anlamına geliyordu. İmplant her zaman benim tercihim olmuştu ve bana iyi hizmet etmişti.

Ayaklarımı sürüyerek ilerledim. "Yapabilir misin?"

"Ah, Quentin, yapamam. Yapabilirim," diye kendini düzeltti, "ama yeteneğim aslında bunun için tasarlanmamış."

"Senin yeteneğinin doğurganlık olduğunu sanıyordum."

"Aynen öyle. Çocuk sahibi olmak isteyenlere cevap veriyorum. Nadiren buna engel oluyorum."

Alt dudağımı ısırarak, "Larkin'e yardım ettiğini biliyorum," dedim.

Sloan'ın yüzü bembeyaz kesildi, pembeliği yerini soluk beyaza bıraktı. "Onun durumu farklıydı. Başka seçeneği yoktu ve doğama aykırı hareket etmek acı vericiydi. Sizin de ona yardım ettiğinizi söyledi. Teşekkür ederim."

"Aslında hiçbir şey yapmadım."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz." Sloan bana hafif bir gülümseme sundu. "Doğum kontrolü konusunda Aria'dan yardım istemeniz gerekecek," diye sabırla açıkladı, ancak yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. "Bu sizin bedeniniz ve sizin seçiminiz, ama ben size bu konuda yardımcı olamam. İhtiyacınız olan kişi Aria." Daha fazla şey söylemek istiyor gibiydi, ama dudaklarını sıkıca kapalı tuttu.

"Ona bunu söyledim." Gray'in sesi arkamdan geldi ve omzumu çevirip baktım. "Seni neden hiç olmanı beklediğim yerlerde bulamıyorum?"

"Sizi sürekli tetikte tutmayı severim. Yaşlılığınızda zihninizi keskin tutun."

Sloan güldü ve ben de ona sııttım. Arkamda onun heybetli figürünü hissettiğimde gülümsemem kayboldu. Gray, beni olduğumdan çok daha küçük hissettirme konusunda bir yeteneğe sahipti.

"Bu yaşlı adamı dinlemelisiniz," dedi. "Onlardan yaratılış amaçlarının tam tersini yapmalarını isteyerek sonunda birilerini gücendireceksiniz."

"Kimseyi kırmak istemedim. Özür dilerim, Sloan."

“Sorun değil. Aria tesiste değil, bu y zden ev sahibinin evinde olduğunu varsayıyorum. Neden uğrayıp ona sormuyorsunuz? Başka bir şey yapmam gerekirse, bana bildirin.”

Sloan yanağıma bir  p c k kondurdu, sonra aynı hareketi Gray'e de yaptıktan sonra laboratuvarına geri d nd .

Gray ellerini kalçalarına koydu ve beni kendine doğru çevirdi. "S ylediklerimi hiç dinleyecek misin?"

"ok seiciyim," diye yanıtladım, dokunuşundan uzaklaşarak. Kaşlarını çattı ve bakışlarım laboratuvara kaydı; orada birkaç meraklı bakış bize doğru y nelmişti. "İnsanlar bizi izliyor."

İini çekti ve laboratuvarın cam  n n  kapatan bir aura duvarı oluşturdu. Gray'in sahiplenici kavrayışı geri d nd  ve beni v cuduna iyice yapıştırdı.

"Dur artık," diye mırıldandım ama beni bir  p c kle susturdu, kalçamı sıktı ve ben de onun tiş rt ne yapıştım.

“Hadi Aria’yı g relim de sonunda seni eve g t r p seninle sevişeyim.” Bu s zler bacaklarımın arasında bir sıcaklık dalgası yarattı. “Ve Quentin,” dedi Gray, burnunu çeneme s rerek. “Bu gece vazgeçmek yok.”

Onun aurası bizi sardı ve dağıldığında, tanımadığım bir oturma odasıındaydık. Aria oturduğu masadan anında kalktı ve neredeyse reverans yapar gibi başını salladı.

"Resmiyetlere ihtiyacım yok, Aria," diyerek onu geçiştirdi Grayson.

"G zel,  nk  benden alabileceğin en fazla şey bu."

“Buraya kavga çıkarmaya gelmedim. Yeteneklerinize ihtiyacım var.”

Kaşını hafıfe kaldırdı ve ben de bir adım  ne ıktım.

“Merhaba,” dedim. Aria, hen z şahsen konuşmadığım seçkin bir tanrıçaydı. “Yardımaınıza gerçekten çok ihtiyacım var. Doğum kontrol hapım—”

"Benim kıymetli zamanımı boşa harcamamı mı istiyorsunuz?"

Gray s z n  kesti. "Kimle konuştuğunu sana hatırlatacağım, Aria."

Durdu ve kollarını g ğs nde kavuşturarak, oldukça sinirli bir şekilde baktı.

"Bana yardımcı olamıyorsanız, s yleyin yeter, başkasını bulurum," dedim, basit bir rica olması gereken şeye keskin bir ton katarak.

Gray'in y z nde alaycı bir g l mseme belirdi, ama Aria g zlerini kısarak karşılık verdi: "Yardım edebilirim, ama s rekli g zetim altında değilim."

“Zor bir durum.” Gray burnunu çekti. “Gitmiyorum.”

"Waverly, senin onu bir köpek gibi takip ettiğinden bahsetti."

Şaşırtıcı bir şekilde, Gray bu tuzağa düşmedi. "Ameliyat olması gerekiyor. Ben buradan ayrılmayacağım."

"O halde ikiniz de gidebilirsiniz."

Ona doğru döndüm. "İyiym. Dışarıda beni bekle."

Gözlerimi yakaladıktan sonra yere eğildi ve dudaklarını benimkine hafifçe değdirdi. "Orada görüşürüz."

Gray gittikten sonra, Aria'ya döndüm ve koyu renk gözlerinin bana dikilmiş olduğunu gördüm. "Otur," dedi bir sandalyeyi işaret ederek. Oturdum ve o devam etti, "Ona ne yapacağını söyleyebilecek kimseyi tanımıyorum. Bu onun doğasında yok."

“Bir Tanrı olarak. Evet, biliyorum.”

“Sadece bir Tanrı olarak değil. Bir Kral olarak. Mirası onu hepimizden üstün kılıyor.”

"Pardon?" Kelimeyi söylerken boğazım düğümlendi.

"Onun unvanını biliyorsunuz. Kaosun efendisi. Yıkımın kralı."

“Bunun sadece...” diye düşündüm.

“Sözler mi?” Acımasız bir kahkaha attı. “Tam olarak değil. Tanrılar arasında bile, konseyden daha derinlere uzanan bir hiyerarşi vardır. Konseyi atayan ve kraliyet soyunu ortadan kaldıran Kieran'dı. Cennetler için demokrasinin daha iyi olacağına inanıyordu.”

Bu bilgi karşısında başım döndü.

"Kolunu kaldır ve buraya koy," diye talimat verdi Aria ve ben de onu dinledim. "Şimdi anlıyorum neden seni kurtarmak istedi. Çünkü sana karşı bir ilgisi var."

"Bu, geçici bir hevesin biraz daha ötesinde."

"Bahse girerim Hunter bundan hiç memnun değildir."

Cevap vermeye tenezzül etmedim. Ne anlamı vardı ki? Belli ki Hunter benimle ilgili hiçbir şeyden etkilenmemişti, yoksa herkesi kendi tarafıma çekmeye çalışmazdım.

"Tehlikelisin, Scott." Aria kolumun üst kısmını yokladı, implanta bastırdı. "Sadece ne olduğun yüzünden değil, yeteneğin yüzünden de."

“Kullanmayı planlamıyorum.” Küçük beyaz yalanlar. Kullandım, ama onların düşündüğü şekilde değil. Onlara karşı tek başıma yürüttüğüm bir haçlı seferinde değil.

“Bunun bir önemi olduğunu düşünüyor musun? Hepimizin bir yeteneği var ve bu yetenek, onu kullanmasak bile lehimize işliyor. Örneğin Grayson, hayatına sürekli olarak kaotik durumları memnuniyetle karşılıyor. İnsanlar Erik'i kolaylıkla seviyor. Waverly asla yorulmuyor. Ve sen, Quentin Scott, başarı yeteneğine sahipsin, bu yüzden denemeden bile lehinize sonuçlanacak durumlar olacağını bekleyebiliriz.”

Keşke öyle olsaydı. Eğer bu kadar basit olsaydı, laboratuvarıda sırtımı kırar, sonuç almaya çalışır ve konseyi hayatta kalmaya değer olduğuma ikna etmeye çalışmazdım. Görünüşe göre, yarı tanrıça olmak, diğer tanrıların sahip olduğu tüm ayrıcalıkları içermiyordu. Hoş geldin hediyesi olarak bir kek sepeti bile yoktu.

"Tam olarak ne yapacağımı düşünüyorsun?" diye sordum.

"Emin değilim ama en son yarı tanrılar ortaya çıktığında isyan etmeye çalışmışlardı. Sizin de isyan etmeyeceğinizi kim söylüyor?"

“Kim diyor ki ben isyan edeceğim? Aria, neden sana karşı isyan etmek isteyeyim ki? Hiçbirinizi doğru dürüst tanımıyorum bile.”

Söylenmesi gereken doğru şey değildi. Soluk şeftali rengi aurası aniden koluma saplandı. İmplantı çıkarırken tısladım.

"Her şey tamam," dedi neşeyle.

"Beni tamir etmeyecek misiniz? Yenisiyle değiştirmeyecek misiniz?"

"İyileşeceksin. Hem doğum kontrol yöntemini neden değiştirmek isteyesin ki? İşe yaramaz, ve eminim ki bu da planın bir parçası, değil mi?"

“Plan mı?”

“Grayson’ı elde ettin. Sadece seçkin bir Tanrı’yı değil, bir Kralı da seçtin ve şimdi hamile kalırsan, istediğin kadar yarı tanrıya sahip olacaksın. Yoksa daha çok eş tipi misin? Belki de başka ölümlülerle yatıp bu şekilde daha fazla çocuk sahibi olman onu ilgilendirmez. Kısa süre önce onlardan biriyle görüşmüyor muydun?”

Ayağa kalktım, auram canlandı ve Aria da kendi aurasını bedeninin etrafına sardı. Gray ile olan ilişkimizi bayağı ve anlamsız bir şeye indirgemeye hakkı yoktu. O benim ruh eşimdi ve bunu biliyordu. Hareket etme veya bir şey söyleme fırsatım olmadan Gray yanımda belirdi.

"Sakın aptalca bir şey yapmamamı öneririm," diye uyardı onu.

"Yerini bilmesi gerekiyor."

"Ve sen de kendi yolunu öğrenmelisin!"

“O senin Kraliçen değil, Grayson! Bizim standartlarımıza göre o bir Tanrı bile değil. Henüz cennete yükselmedi.”

"Özür dilerim ama beni konseyin başına kimin getirdiğini hatırlatır mısınız? O belki Kraliçe değil ama ben Kralım ve bunu hatırlayacaksınız."

Dövüşmeye hazır görünüyorlardı, ancak Aria aurasını hızla uzaklaştırdı ve oda siyah ve altın tonlarıyla kaplandı.

"Elbette efendim." Sözlerindeki alaycılık kayboldu ve tekrar kibarca başını salladı. "Sakıncası yoksa, yapmam gereken işlerim var."

Gray, beni yakalayıp bedenine doğru çekerken ve ikimizi de siyah bir kozaya sararken tek kelime etmedi. Işık tekrar belirdiğinde, evimin koridorundaydık.

"Bir bakayım," diye emretti.

"İyileşeceğini söyledi."

"Yapacaksın, ama biraz zaman alacak."

Gray kolumu kaldırdı, tişörtümün kolu kanla lekelenmişti. Kumaşı geri itti ve kolumun yumuşak etindeki kesiği ortaya çıkardı. Kırmızı ve altın rengi bir karışım deriye bulaşmış ve yavaşça pıhtılaşmıştı. Gray'in avucu kesiği kapattı, parmakları pazumu kavradı ve kolumda bir sıcaklık dalgası yayıldı. Elini çektiğinde, kesik kendiliğinden iyileşmişti.

"Kendini herkesten üstün sanıyor," diye homurdandı.

Başımı sallayarak, "Onları ikna etmek sandığımdan çok daha zor olacak," dedim.

"Sana ne söyledi?"

"Hepinize isyan edeceğim. Sizinle birlikte, çocuk sahibi olup yarı tanrılardan oluşan bir ordu kurmak için büyük bir planın parçasıyım. Ya da ölümlülerle yatıp öyle de yapabilirim—"

"Oraya geri dönüyorum."

"Yapma!" Hareket edemedim kolunu yakaladım. "Yapma. Bunun kolay olmayacağını her zaman biliyorduk. Onları kavga ederek ikna edemeyiz. Belki yeteneğimle daha rahat hale geldiğimde yardımcı olur."

Gray'in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Hediyeniz çok güzel, ama Ignacio ile bu kadar yakından çalışacak olmanıza imreniyorum."

"Tıpkı Elva ile çalıştığın gibi. Kıskanmana gerek yok, Gray."

"Seni benden uzaklaştırmaya çalışan herkese karşı her zaman böyle olacağım."

Kollarımı beline doladım ve ona sarıldım. Sahipleniciydi, hatta takıntılıya yakındı, ama onu değiştirmek istemezdim. O da bana sarıldı, sonra beni yerden kaldırıp omzuna aldı.

"Gray! Hayır!" dedim merdivenlerden yukarı çıkarken. "Yapamam."

Avuç içi kalçama çarptığında bir çıtırtı sesi geldi. "Sanırım biraz yaratıcı olmamız gerekecek."

THIRTY-FOUR

QUENTIN

"Geç kalacağız," dedi James.

Ofisindeki masanın üzerinde oturmuş, kendilerine sunulan en büyük paket kahve bardağını yudumluyor ve bacaklarını sallıyordu. Geç saatlere kadar çalışmak onu yoruyordu ama dualar işe yarıyordu. Gray'in rehberliğinde James'in sesini buldum ve sonuçlar yavaş yavaş gelmeye başladı. İstatistikler analiz edildi, grafikler ve rakamlar üretildi. Bitiş çizgisinin çok yakın olduğunu düşünmek beni mest ediyordu. Birkaç gün daha işleri toparlamak için zamanımız vardı ve makalenin ilk taslağına sahip olacaktık.

İlk adım, bulguları meslektaşlarımızla paylaşmak olacaktı. Gareth, tesis genelindeki bilgilendirme toplantısını saat yedi buçukta ayarlamıştı. Çoğumuz sabahın erken saatlerinde işlevsel değildik, ancak halletmemiz gereken çok şey vardı ve daha erken başlamak, laboratuvara daha çabuk dönmek anlamına geliyordu ve benim için önemli olan da buydu.

"Farkındayım," diye yanıtladım, ilerleme çubuğunun sona doğru hızla yaklaştığını izlerken.

James, üzerine ismimin yanlış yazıldığı uyumlu kahve fincanı sayesinde, giderek artan sinir bozucu durumumdan kurtuldu.

"Ama Gareth beklemek zorunda kalacak. Yemin ederim bizi eğitebileceği laboratuvar fareleri sanıyor."

James başını yana eğdi. "Bana az önce fare mi dedin?"

Grayson, ofis sandalyemde rahatça otururken, "Laboratuvar faresi," diye düzeltti onu. "O sana bir amaç kazandırdı. Ben seni lağım faresi olarak sınıflandırırım. Tam bir haşere, pislik içinde keyif sürüyorsun."

James'in genetik analizini yapmayı çok isterdim çünkü derisi o kadar kalındı ki, kesinlikle bir su aygırıyla akraba olmalıydı. Gray'in

söylediklerinden hiçbirini onu rahatsız etmedi.

"Scott, sana en sevdiğim tanrıça olduğumu hiç söyledim mi?" diye sordu James, neşeli bir ses tonuyla.

"Evet, ama tekrar duymak isterim."

USB belleği yuvadan çıkarırken arkamdaki oda karardı. İnce bir uzantı bacağımdan yukarı doğru sürünerek belime dolandı.

Grayson, James'e, "Ağzını açarsan, hayatını kabaşa çevirmekten mutluluk duyarım," dedi.

"Hayır," diye yanıtladım. "Bunun için vaktimiz yok, dostum. Geç kalacağız. Ona karşı olan öldürücü eğilimlerini daha sonra ele almalısın."

"Söz mü?" diye sordu Gray sandalyeden kalkarken.

"Bu ikiniz arasında bir mesele, ben hakemlik yapmıyorum," dedim kahve fincanını kenara atıp odadan çıkarken.

"En sevdiğim kişi olduğun sözümü geri alıyorum," diye mırıldandı James arkamdan gelirken.

Asansörün düğmesine bastım ve içeri girdik. Gray kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. Bana bakış şekli dizlerimi titretti ve ağzım kurudu. Dudakları nazıkçe dudaklarıma değdi ve geri çekildiğinde başını benimkine yasladı.

"Seninle çok gurur duyuyorum," diye fısıldadı, bu da kalbimi coşturdu. "Sunumda başarılar dilerim."

James solumdan mırıldandı, "Bana şans öpücüğü verecek misin?"

Gray doğruldu, gözlerini kısarak sordu: "Ne?"

"Hiçbir şey." Sonra da kendi kendine, "Baba," diye ekledi.

Gülmekten boğuldum ve kendimi kurtarmak için alt dudağımı ısırdım. "Dur," diye tısladım ama gülümsemem yanaklarımdan acımasına neden oldu.

Bu gibi anlar her şeyin kontrolüm altında olduğunu hissettiriyordu. Kontrol yeniden benim elimdeydi ve hayatımın yeni yönlerine hakim olurken, bunları büyüdüğüm ortamla dengelemeyi başarıyordum.

Neyse ki zemin kata ulaştık ve James ile ben, Gray arkamızdan yürürken birbirimizle aynı adımlarla yürümeye başladık. Saate baktığımda sekize çeyrek kaldığını gördüm, ama Gareth'in geç kalmamızdan dolayı çok kızmayacağından emindim.

James, enstitünün arka tarafında bu amaçlar için inşa edilmiş büyük konferans salonunun kapısını iterek açtı. Birkaç kattan meslektaşlar, şimdiye kadar neler ortaya koyduğumuzu görmek için toplanmıştı. Sinirlerimi bastırmak için avuçlarımı kot pantolonuma sürdüm. Bundan

daha fazla insanın önünde sunum yapmıştım. Salona girdiğimizde gürültü birdenbire azaldı. Düzinelerce göz bize çevrildi.

Biz değiliz.

Ben.

Bakışların ağırlığı, mideme çöken ve ayaklarımı yere mihlayan kurşun bir kütleye dönüştü.

Gray'in avucu sırtımın alt kısmına bastırılmıştı ve Elysia'dan indiğimizden beri ilk defa duygularımı kontrol altında tutamadım. Saf bir panik tüm vücudumu sardı ve Gareth yerinden kalkıp koridorda ilerlerken, etrafımda benim auram belirdi. Odadan nefes nefese kalma sesleri yükseldi ve tat alma duygularım ekşidi. Vücudumdaki her kas felç olmuştu.

"Nefes al, Quen," dedi Gray dişlerini sıkarak.

"Biliyorlar," diye kekeledim. Her fısıltı büyütülerek, yeni dedikoduyu tüm mekana yayıyordu.

Gareth'in adımları tereddütlüydü, ama bakışlarım patronumdan ayrılıp kalabalığın içinde Hunter'ı aradı. Araştırma ekibinin geri kalanıyla birlikte oturuyordu, yüzü gergin ve kolları göğsünde kavuşmuştu.

"Quentin," dedi Gareth, önümde durup başını eğerek. Adımı söyleme şekli, eskiden taşıdığı babacan, şefkatli havayı kaybetmişti. Bunun yerine, adımı hayranlık ve huşu dolu bir dua gibi fısıldadı.

"Bunu yapma," diye çıkıştım.

Gareth başını hızla kaldırdı ve yüzü buruştu. "Özür dilerim."

Onun beni üzdüğünü düşündüğünü fark ettiğimde tırnaklarım avucumun yumuşak etine saplandı. Gareth, Tanrılara sıkı sıkıya inanan biriydi. Bu yüzden bu projeye liderlik etmesi için seçilmişti. Ona çıkışmak, onu mecazi olarak tövbe için dizlerinin üzerine çöktürdü.

"Keşke bize daha önce söyleseydiniz," dedi. "Böylece—"

"Ne?" diye sordum. "Beni bir iş için işe aldınız ve ben de o işi yapıyorum. Nasıl öğrendiniz?"

Gareth kararsız görünüyordu.

"Bunu sana kim söyledi?" diye sordu Gray yanımdan tehditkar bir sesle.

Gareth içini çekti ve "Aria bu sabah ağzından kaçırdı," diye itiraf etti.

"Herkes biliyor mu?" diye sordum.

Gareth, "Tesisin büyük bir kısmı buradaydı," diye doğruladı. "Ve dedikodunun ne kadar hızlı yayıldığını biliyorsunuz."

"Herkes hitap edebilir miyim?"

"Neye ihtiyacınız varsa."

Gareth yerine döndü ve James bana baktı.

"İyi olacak mısın?" diye sordu.

"Sanırım öyle olmak zorundayım."

Başını sertçe salladı, kahvemi elimden aldı ve araştırma grubumuzun geri kalanının bulunduğu merdivenlerden yukarı çıktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Gray, yanından geçmeye çalışırken bileğimi sıkıca kavrayarak.

"Bu konuda söz hakkım var. Başka bir tanrının hayatımı yönetebileceğini düşünmesine izin vermeyeceğim," dedim bileğimi kurtarıken.

Salonun en uzak köşesindeki kürsüye doğru yürüdüm ve Gray de peşimden geldi. Onun varlığına minnettar mıydım yoksa eğer oturup bana güç verecek bir şeye ihtiyacım olduğunda ona bakabilseydim her şey daha kolay olur muydu bilmiyordum.

"Herkesе günaydın." Kürsüye bağılı mikrofon sesimi algılayınca, sesim odanın içinde yankılandı. "Aria'nın bu sabah size söylediklerini hepimiz duyunuz."

Meslektaşlarım bana karışık ifadelerle baktılar. Çoğu şaşkınlık veya korkuyla bakıyordu, ancak Emmanuel Teixeira da dahil olmak üzere birkaç kişi, kaslarını kasarak ve göz bebeklerini kızartarak bana öfkeyle bakıyordu.

Hiç tereddüt etmeden bakışlarım, yüzünde hiçbir ifade olmayan Hunter'a kaydı. Yanlış bir hamle yaparsam, tüm konsey felakete şahit olmak için buradaydı. Kaderimi mühürleyecek ve tüm emeğimi birkaç cümleyle boşa çıkaracaktım.

Derin bir nefes alırken dünyanın sallandığını hissettim, ama kürsüye ölümcül bir şekilde tutundum. "Aria'nın size söyledikleri doğru. Açıkçası." Duygularımın girdabında yol alırken etrafımda hâlâ auram uçuşuyordu. "Hiçbirinize söylememeyi tercih ettim çünkü bunu sindirmek zor oldu."

Emmanuel oturduğu yerden, "Kimlerle çalıştığımızı bilmeyi hak etmediğimizi mi düşündünüz? Kendinizi çevrenizdekiler için bir tehlike olarak mı görmediniz? Bilmeye hakkımız vardı." diye seslendi.

"Hâlâ sapasağlamsın Emmanuel," diye karşılık verdim. "Tanrılarla çalışırken bu kadar hassas bir yapıda olduğunu fark etmemiştim. Kısmi tanrılığım bu kadar endişe vericiyse, laboratuvarında günlük işlerini nasıl hallediyorsun?"

Yanakları kızardı ve alt dudağı titredi, sanki daha fazla bir şey söyleyecekmiş gibiydi ama Archer elini omzuna koydu ve onu koltuğuna

doğru geri itti.

Saçlarımı elimle düzelttim, kendimi tekrar topladım. "Tanrılar güçlerimi tanımama yardımcı oldular." Son kelimedede kekeleydim, kendimi rahatsız hissettim. "Tam olarak ne olduğumu anlamaya çalışırken bana karşı lütufkâr ve anlayışlı davrandılar."

Hunter sözlerime kaşını kaldırdı. Tamamen yalan söylüyordu, ama ölümlülerin bunlara inanmasını istiyordu. Eğer gerçeği, hayatımın tehlikede olduğunu söyleseydim, bu odadaki birçok ölümlü onlarla çalışmayı reddederdi, hele ki onların bize inandırıldığı gibi iyi ve merhametli tanrılar olduğuna inanmayı hiç düşünmezlerdi.

"Aynı nezaketi sizden de rica ediyorum, lütfen. Bu proje hepimiz için önemli ve hâlâ ulaşmamız gereken bir hedefimiz var."

"Bazıları diğerlerinden daha anlayışlı davrandı, değil mi Scott?" diye seslendi Matthew odanın arka tarafından. Sorunlarımız doruk noktasına ulaştıktan sonra yeniden görevlendirildiği Larkin'in ekibinin geri kalanıyla birlikte oturuyordu.

Sözü üzerine yüzüm kızardı ve onu görmezden geldim. "Herhangi bir endişeniz varsa, lütfen gelip benimle konuşun. Ya da—"

"Ya da Grayson," diye devam etti Matthew, sesini yükselterek. "Çünkü erkek arkadaşın muhtemelen bunu en başından beri biliyordu."

Odanın fısıltılarla dolması ve kaçma isteğinin beni ele geçirmesi an meselesiydi. Grayson arkamda durup beni kürsüye yasladığında, bu fırsat harika olurdu.

Hunter, odadaki herkesi tekrar sessizliğe büründürerek, "Kardeşimin özel hayatının bu durumla pek bir ilgisi yok," dedi. "Quentin ile bir sorunuz varsa, bunu kendinizi bir erkek olarak yetersiz hissetmenizi sağlayacak şekilde kamuoyu önünde dile getirmek yerine, özel olarak konuşmanızı öneririm."

Hunter'ın bizi savunmasına şaşırdım, ama bir ölümlünün tanrıları utandıracağını beklemiyordu. Tanrıların damarlarında ilahi bir güç bulunmayan birinden daha iyisi, yarı tanrıça bile olsa, daha iyiydi.

Gray'in kalçamı sıkarak parmakları beni kendime getirdi ve tekrar konuştum. "Sanırım bu toplantıya başlamamız daha iyi olur, yoksa bir daha laboratuvara giremeyiz."

Kürsüden uzaklaşarak Gray'e doğru geri geri gittim. O da kenara çekildi ve bana elini uzattı. Uzun bir süre elini inceledikten sonra elimi uzattım ve

odanın karşısına, merdivenlerden yukarı doğru bana rehberlik etmesine izin verdim. Yanaklarım her an alev alacakmış gibi hissediyordum.

Gray önce beni koridora doğru itmeye çalıştı ama ben başımı salladım. Kaşlarını çatarak yürüdü, öne geçti ve James'in yanına oturdu. Ben de herkesten uzakta, en sondaki koltuğa oturdum. Elimi çekmeye çalıştığımda, sıkıca tutmaya devam etti ve sanki kaybolacakmışım gibi sandalyeme daha da gömüldüm.

Gareth odanın önündeki yerini aldı ve hemen sözleşmeler ve gizlilik anlaşmaları hakkında bir tartışmaya girişti. Varoluşum bürokratik bir kabustu. Bu hiç de şaşırtıcı olmamalıydı. Sabahın gidişatından tamamen bitkin düşmüş bir halde, dikkatim dağıldı.

Gray elimi sıktı ve ben de başımı çevirip ona baktım. Diğer elinde ise James'in daha önce benden aldığı kahve fincanı vardı ve ben de onu ondan aldım.

"Bana sopayı ver, o da sunacak dedi," diye fısıldadı Gray, şakağımdan öperken.

Normalde, özellikle sonuçların bu kadar umut verici olduğunu bildiğim için, herkesin önünde durup sonuçlarımızı gösterme şansı için James'le kavga ederdim, ama en son istediğim şey, herkesin bana tekrar dik dik baktığı bir durumda kalmaktı. Zaten yeterince bakış vardı.

Yerimde kıpırdanarak cebimden USB belleği çıkardım ve Gray'e uzattım, o da James'e verdi. Gray'in elini tekrar sıkarken ve göğsümde derin bir yara açan hüzne teslim olmamaya çalışırken, teşekkürler boğazımda düğümlendi.

Laboratuvar her zaman benim sığınağım olmuştu ve itiraf etmekten utanıyordum ki, eğer Grayson yanımda olsaydı, toplantıdan sonra kendi alanıma girmeye cesaret edebilirdim. Ama Hunter, ben hariç tüm tanrıları görmek istemişti, bu yüzden yavaşça yere çöktüm ve olabildiğince diğer meslektaşlarımdan uzak durarak doğruca ofisime gittim.

James'in bana hediye ettiği kahve buz gibi soğuktu ama yine de fincandan bir yudum aldım, gelen kutumu açıp Gareth'e bir e-posta taslağı hazırlamaya başlarken hayatıma biraz olsun normalleşme getirmeye çalıştım.

Gönder tuşuna bastığım anda ofis kapısına bir tıkırtı geldi ve olduğum yerde kaldım. Nefesim sığılaştıktan sonra ne kadar saçma davrandığımı fark ettim. Bu proje bitene kadar saklanamazdım. Bir noktada herkesle yüzleşmem gerekecekti.

"İçeri gelin!" diye bağırdım, hissettiğimden daha fazla bir özgüvenle.

Kapı itilerek açıldı ve Charlie içeri girip kapıyı arkasından kapattı. Sandalyede doğruldum ve yutkundum.

"Oturabilir miyim?" diye sordu, hâlâ kapının yanında durarak.

"Bana daha önce hiç sormamıştın."

"Şimdi işler biraz farklı."

O masamın diğer tarafındaki sandalyeye otururken yanaklarımın içini ısırđım, kan tadı aldım.

"Artık parlamıyorsun," diye belirtti. "Bu da seni biraz daha az korkutucu yapıyor."

"Güzel, çünkü ben korkutucu türden bir tanrıça olmayı hedeflemiyorum."

Şakam tutmadı. Aramızda bir uçurum gibi sessizlik oluştu ve Charlie başını öne eğerek kucağındaki ellerine baktı. "Bana söyleyebilirdin. Bana güveneceğini düşünmüştüm."

"Kimseye söylemedim."

"Gerçekten mi?" Gözlerime bakarken çenesi yukarı kalktı. "Çünkü James habere pek şaşırılmış görünmüyordu."

Bir an gözlerimi kapattım. "Tesadüfen öğrendi ve ben de ona bunu sır olarak saklamasını söyledim."

"Sağ."

"Bunun için bana kızma lütfen. Hayatımdaki her şey bir gecede altüst oldu Charlie. İşini yapan bir bilim insanından, hiçbir şeyi kontrol edemeyen bir yarı tanrıçaya dönüştüm."

Omuzları düşerek iç çekti ve elini masamın üzerinden uzattı. Başımı salladım ve ellerimi vücuduma yakın tuttum.

"Kelepçe yok," diye açıkladım. "Bunu yapmam akıllıca olmazdı."

"Anlıyorum." Kolunu geri çekti. "Bunu söylemek benim için kolay, ama diğerleri için endişelenmeyin. Teixeira ve Matthew. Burası her zaman erkeklerin kulübü olmuştur. Sadece seçilmiş kişi olmadıkları için kızgınlar."

"Ben Harry Potter değilim," diye mırıldandım.

Charlie bana nazikçe gülümsedi ve göğsümde bir rahatlama hissi oluştu, odaya yumuşak altın rengi ışık huzmeleri doldu.

"Özür dilerim," dedim duygularımı kontrol altına almaya çalışarak.

Charlie, etrafımdaki aurayı temkinli bir şekilde süzerek, "Özür dileme Quentin," dedi. "Eğer bu, düğüne gelemeyeceğin anlamına geliyorsa, anlayacağım."

Hayır, Charlie, düğününe yine de geleceğim.

İkna olmamış bir ifadeyle başını salladı.

İnsanlar öğrendiğinde işlerin farklı olacağını bekliyordum, ama Gareth ve Charlie'nin bu kadar temkinli davranmaları beni şaşırttı. En yakın olduğum insanlardan ikisiydiler ve bunu kolayca atlatabileceklerini ummuştum, ama bu varsayımı yapmamalıydım.

"Pekala." Charlie yerinden kalktı. "Seni işine geri dönmeye bırakıyorum. Belki yakında Murphy's'e uğrarsın ve güzelce sohbet edebiliriz."

Ona biraz daha kalmasını sağlayacak bir şey, herhangi bir şey söylemek istedim ama o da olanları sindirmek için zamana ihtiyaç duyuyordu ve ben de hayatımdaki her küçük şeyin kontrolünün bende olmayabileceğini kabul etmeliydim.

THIRTY-FIVE

QUENTIN

Gray beni barın eşiğinden içeri çekerken, "Yapmak istediğim son şey bu," diye mırıldandım. "Hasta numarası yapamaz mıyız?"

"Hayır," dedi Gray sert bir şekilde ve ben ayağımı yere vurmaya ramak kalmıştı. "Bu gece bir güzellik kraliçesi gibi davranmalısın çünkü neden içki istediklerini anlamıyorum."

"Belki de acılarına son verip beni öldüreceklerdir."

Gray aniden durdu ve ben onun devasa bedenine çarptım. Başımı kaldırıp ona baktığımda, damarlarımda kan buz kesti. Gray'in sergilediği tavrı "etkilenmemiş" kelimesi bile tam olarak ifade edemiyordu.

Elimi kalbinin üzerine koydum ve mahcup bir şekilde gülümsedim. "Sadece şaka yapıyordum, tatlım."

"İşini bırakma sakın," diye sert bir ses tonuyla karşılık verdi; ama alnıma kondurduğu öpücükle birlikte, bana kin gütmeyeceğini anladım.

Tekrar elini tutarak eteğimi düzelttim, Gray bizi barın arkasına doğru götürdü. Murphy's'i seçmemiş olmaları küçük bir şanstı, yoksa onlarla gitmeye daha az istekli olurdu. Charlie ile aramdaki gerginlik devam ediyordu.

Arkadaki bir bölmede saklanmış tanrıları görmeden önce Flynn'in gürültülü kahkahası duyulabiliyordu. "İşte orada!" diye duyurdu Flynn, bir bira şişesini kaldırarak. "Onur konuğu!"

"Otur aşağı!" diye tısladı Malachi, onu tekrar yerine oturtarak. "Dikkat çekiyorsun."

Gray, Waverly'nin yanındaki masaya oturdu ve ben de ona katılmak üzereydim ki Flynn yanındaki boş yere elini vurdu.

Güzellik kraliçesi.

Yüzüme yapmacık bir gülümseme yerleştirerek, Flynn'in yanına doğru yavaşça ilerledim; o da biraz yana kayarak Malachi'yi duvara sıkıştırdı ve

bana yer açtı.

Waverly, "Aria'dan bize katılmasını istedim ama reddetti," dedi.

Gray'in gözleri kısıldı. "Yaptığı o numaradan sonra hoş karşılanacağını nereden çıkardın?"

Masanın altından ona tekme atmak isteğime direndim. Eğer ben en iyi halimde olmak zorundaysam, o da öyle olmalıydı.

"Quentin'le biraz zaman geçirirse fikrini değiştirebileceğini düşündüm." Waverly yerinde kıpırdandı. "Yaptığı şeye katılmıyorum ve bunu ona da söyledim. Özür dilemesini istemek aşırıya kaçmak gibi geldi."

Flynn, şişeyi bir çırpıda bitirip içerken boğazı hareket ederken, "Hunter'ın onu ikiye ayıracağını sandım," diye ekledi.

"Ne oldu?" diye sordum.

Gray laboratuvara döndüğünde bana toplantıdan bahsetmek konusunda isteksizdi. Morali bozuktu ve ben kurcalamaya çalıştığımda sinirlendi. Durumun baskısı ikimizi de etkiledi ve sırrım ortaya çıktıktan sonra geliştirdiğim kara mizah anlayışım da durumu daha da kötüleştirdi.

Flynn omzunu bana yaslayarak bana doğru eğildi ve gizlice fısıldadı: "Hunter gitti. Aria'ya, eğer bir daha konsey başkanı gibi davranmaya kalkarsa, görevinden alınmasını ve alt Elysia'da bile yer bulamamasını sağlayacağını söyledi."

"Her şey kontrolle ilgili." Waverly parmağını margarita bardağının kenarında gezdirdi ve masaya tuz serpti. "O konseyin başkanı ve bunun böyle kalmasını istiyor. Başkasının onun ayaklarına basmasına izin veremez. Larkin'e bile bu lüksü tanımadı, oysa Larkin onun karısı."

Flynn onu düzelterek, "Öyleydi," dedi. "Onun karısıydı. Şimdi muhtemelen Mabel'le uğraşmak zorunda kalacağız."

Flynn masanın üzerine kusma taklidi yapınca kıkırdadım. Gray mırıldandı ve kalabalığın dikkati ona döndü. Rahat tavırları kaybolmuş, yerini gerginlik almıştı ve ben başımı yana eğdim.

Malachi sakın bir şekilde, "Saygısızlık etmek gibi bir niyetimiz yoktu," dedi.

"Umurumda değil." Gray elini sallayarak onu geçiştirdi ve bir yudum bira içti. "Benim önümde ona istediğin kadar saygısızlık edebilirsin."

Flynn boynunu küttetti. "Bu durumda—"

"Yapma," diye uyardı Malachi onu.

Waverly burnunu çekti. "Bazen sizin nerede durduğunuzu anlamak zor oluyor. O ölümlü sizin ilişkinize saldırdığında o sizi savundu."

Gray, "O benim değil, kendi gururunu savunuyordu," diye açıkladı. "Ölümlü birinin son sözü söylemesine ve tanrıları küçük düşürmesine izin veremezdik."

"Sence tanrıların onu küçük düşürmesiyle daha iyi başa çıkabilir mi?" diye düşündü Flynn, beni dürterek ve göz kırparak.

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Kimseyi küçük düşürmeye çalışmıyorum."

"Her şey seninle ilgili değil, tatlım." Flynn yanağını çimdikledi ve ben de elini ittim. "Bazen her şey hepimizle ilgili."

Gray, masanın üzerinden eğilmeden önce rahatsız edici bir şekilde gerildi. "Eğer bu senin için iğrenç bir şaka ise..."

"Benim mizah anlayışım onunkinden çok daha iyi. Quentin de buna şahitlik edebilir."

Waverly, "Böyle bir şey hakkında şaka yapmazdık Grayson. Sonsuza dek sürecek gazabını hak etmez," diye belirtti.

"Lütfen bilmecelemlerle konuşmayı bırakır mısınız?" diye sordum.

Malachi öne eğildi, Flynn'in üzerinden bana baktı. "Seni bizimle bir içki içmeye davet etmemizin sebebi sana bir şey söylemek istememizdi..."

"Yaşamayı istiyoruz," diye sözünü kesti Flynn, vahşice sırtırken Malachi ona öldürücü bir bakış fırlattı. Kolunu omzuma doladı ve beni sıkıca kucakladı. "Hunter konsey toplantısını çağırduğında oyumuzu değiştireceğiz."

Waverly sözlerine şöyle devam etti: "Hepimiz. Bu da, bir başkası fikrini değiştirse bile hayatınızı koruyabilmenizi sağlayacak eşiği aşmanızı sağlayacaktır."

"Bu acımasız bir şaka değil mi?" diye sordum, onlara inanmaya cesaret edemeyerek.

Malachi bana, "Böyle bir şey yapmalarına asla izin vermezdim," diye güvence verdi.

Boğazımdaki yumru o kadar hızlı büyüdü ki yutkunamadım ve bir gözyaşı döküldü. İş yerindeki kabustan sonra yine umudumu kaybediyordum. Hunter'ın ruh halini anlamak zordu ve Aria'nın hatasını bana karşı kullanıp kullanmayacağını anlayamadım. Savaşmak gerekli olsa da yorucuydu ve her aksilik neden uğraşmam gerektiğini sorgulamama neden oluyordu. Kazanmak imkansız gibi geliyordu.

"Ağlama, küçük Demi. Grayson'la sonsuza dek birlikte olmak sanıldığı kadar kötü değil," diye beni temin etti Flynn.

Gözyaşlarının arasından güldüm ve Gray'in bulanık, öfkeli yüzünü gördüm. Erkek arkadaşım masanın üzerinden uzandı ve ben de Flynn'in kollarından sıyrılıp Gray'in bacaklarının arasına oturdum. Kolumu okşadı ve başımın tepesini öptü.

"Neden fikrinizi değiştirdiniz?" diye sordum, cümleyi yarıda keserek.

Gray, şakağıma doğru mırıldandı: "Bu bara gerçek yüzünü göstermeden önce biraz sakinleşmelisin."

Kollarının arasında titriyordum, nefesimi kontrol etmeye çalışıyordum. Gray'in başparmağıyla gözyaşlarımı sildi ve teselli edici bir şekilde elmacık kemiğimi okşadı.

"Aferin kızım," diye fısıldadı, ben de bedenimi onun bedenine yaslayıp gevşedim.

"Fikrinizi değiştirmenize neden olan ne oldu?" diye tekrar sordum onlara.

Waverly omuz silkerek, "Seninle vakit geçirdik Quentin," dedi. "Bizimle sohbet ettin ve Grayson'a bağılsın. Seni bir tehdit olarak görmüyoruz. Lütfen bu varsayımımızda bizi yanıltma."

"Tesisin tamamına sizinle olan ilişkimiz hakkında gerçeği söyleyebilirdiniz, ama onlara yalan söylediniz. Eğer onlara gerçeği söyleseydiniz, bu bizim sonumuzu getirirdi. Ne kadar barbar olduğumuzu yayacak bir sürü insan olurdu," diye düşündü Malachi.

"İlahi Takım için fedakarlık yaptın," dedi Flynn, yumruğunu bana uzatarak. Ben de hafifçe kendi yumruğumla tokuşturdum. "Sen bizden birisin. Bize aradığımız sadakati gösterdiğin halde seni eve hoş geldin dememek ayıp olurdu."

"Kadeh kaldıralım mı?" diye sordu Malachi.

"Bence bu uygun olur," dedi Gray, ona doğru sokularak. Bira şişesini kaldırdı ve "Quentin'e," dedi.

Malachi, "Sonsuza dek," diye ekledi.

"Evet, bebeğim!" diye seslendi Flynn, kadehlerimizi tokuştururken. "Yani doğum günü partinizin tadını çıkarabilirsiniz."

"Flynn!" diye tısladı Waverly.

Elini ağzının üzerine kapatıp aşağı doğru sildi, mahcup bir sırıtış ortaya çıktı. "Ups."

"Hangi doğum günü partisi?" diye sordu Gray. Kimse cevap vermeyince şişesini masaya sertçe vurdu. "Hangi doğum günü partisi?"

Bu kadar agresif olduğu için onu azarlamalıyım ama bedenim bana ait değilmiş gibi hissediyordum. Sanki havada süzölüyordum. En son bu kadar rahatlamış hissettiğim zaman, doktora tez savunmamdan sonra bana geçtiğimi söyledikleri zamandı.

Malachi iç çekti. "Erik ona bir parti vermeyi planlıyor. Sürpriz olması gerekiyordu."

Waverly, "Bunun keyifli bir şey olacağını ve herkese onunla vakit geçirme fırsatı vereceğini düşündü," diye açıkladı.

"Küçük demi'mizin bu kadar kargaşaya yol açacağını kim düşünürdü ki?" diye sordu Flynn, sonra kahkaha atarak şişesini Gray'e doğru uzattı. "Sen düşünürdün, değil mi?"

"Onu öldüreceğim," diye dişlerini sıktı Gray. Bana baktı. "Bunu kabul ediyor musun? Buna bir son verebilirim."

"Erik ne isterse," diye yanıtladım. "Umurumda değil."

"Queen, hiç de incelikli davranmayacak."

"Hiç sakıncası yok."

"Sayıklıyorsun."

Akşam sohbet ve içkiyle geçti. Bütün bunları kaçıracadıımı, birkaç saat daha laboratuvarı oturup örneklerime bakakalacadıımı düşünmek bile beni üzüyordu.

Alkol içimi ısıttı, kahkahalarım tereddütsüzce döküldü ve yaklaşan özgürlük düşüncesiyle uzuvlarım gevşedi. Gray beni yemek yemeye ikna etmeye çalıştığında onu ittim ve onun yerine Flynn ile bara gitmeyi tercih ettim. İçki, oylarını değiştirdikleri haberini verdiklerinden beri karnımın derinliklerinde uyanan o iyi hissetme duygusunu daha da güçlendirdi.

"Pekala canım," dedi Gray beni kollarına alarak. "Sanırım eve gitme vaktimiz geldi."

"Yuh!" diye bağırdı Flynn, ardından kahkaha attı.

"Bundan sonra ondan uzak durabilirsiniz. Halini bir görün."

"Onun hoşgörüsünü geliştirmemiz gerekiyor."

"Bu konuda ona yardımcı olacağım."

Başımı Gray'in yüzünün yan tarafına o kadar sertçe çarptım ki alnımda hafif bir ağrı hissettim.

"Quentin, dikkatli ol," diye azarladı beni kollarında hafifçe iterek.

Kollarımı boynuna doladım ve gülümsedim. "Her zaman bana göz kulak oluyorsun."

"Bunu yapmak bir onur," diye mırıldandı karşılık olarak. "Herkes hoşça kalın."

"Hoşça kalın!" Masadaki diğerlerine parmaklarımı oynattım. "Hepinizi gerçekten çok seviyorum."

Waverly köşesinde kıkırdadı ve Gray bardan çıkarken başını salladı. Ben de bize bakan herkese el sallamaya ve barmene öpücük göndermeye devam ettim. O harika adam, tattığım en iyi içkilerden bazılarını hazırlamıştı. Belki de alkolün etkisiydi. Kendi kendime güldüm ve Gray sokağa çıktığımızda iç çekti.

"Beni eve kadar hep kucağında mı taşıyacaksın?" diye kekeledim, ona sıkıca sarılarak.

"Hayır, kestirme yoldan gideceğim."

"Şşş!" diye yüksek sesle susturdum onu. "Eve!"

Dünya karardı ve Gray'in aurası kaybolduğunda, tekrar yatak odamdaydık. Beni yatağa bıraktı ve önümde yere diz çökerek ayak kabılarımı çıkardı.

"Sen de mi soyunacaksın?" diye sordum kaşlarımı oynatarak.

"Normalde teklifi reddetmezdim ama ayakta durmakta bile zorlanırken seninle seks yapacak değilim."

Surat astım. "Ama sen bana en iyi sikişmeyi yaşıtıyorsun."

Gülmekten omuzları titriyordu. "Söz veriyorum, ayıldığın an seni penisimden mahrum etmeyeceğim."

"Aklım başımda."

"Eminim öylesin, altın kız."

Gray, üzerimdeki tişörtü ve eteği çıkarmama yardım ettikten sonra benden ayrıldı. Ben de surat asarak yatağa geri uzandım.

"Sana biraz su getireceğim," dedi bana.

Yüzüstü dönerek başımı yana eğdim. "Gray, evlenmeli miyiz? Sanırım Sal'ın yakınlarında bunu yapan bir yer var."

"Henüz değil, altın kızım. Bir gün, ama henüz değil."

THIRTY-SIX

GRAYSON

Parmaklarım yüzünden dağılmış saç tellerini kenara itti. Quentin bana sokulmuştu, bacakları ve kolları benimkilerle iç içe geçmişti ve nefesi sığıdı. Bana ait olan huzurlu bir mükemmellik dilimiydi bu.

Bencil.

Tamamen bencildim.

Laboratuvardaki işini geç bitirdikten sonra, sendeleyerek kapı eşiğinden içeri girdi ve makalenin ilk taslağını Gareth'e gönderdiklerini duyurdu. Sonuçlar ardı ardına gelmeye başladı ve şablonu doldurdu, sonunda o ve James ondan kurtuldular.

Dün gece onu eve geri getirdiğimde panikledi. Elysia'ya izinsiz bir gezi, fikirleri kesinlikle değiştirecekti. Ama bunların hepsi benim yüzümden oldu ve eğer biri öğrenirse, ki öğrenmeyeceklerdi, suçu ben üstlenecektim.

Quentin'in doğum gününde evimizde, yatağımızda uyanmasını, hafta sonu laboratuvara koşmak zorunda kalmamasını istiyordum. Boş zamanının her saniyesini benimle geçirmeliydi, bu gece onu herkesle paylaşmak zorunda kalana kadar onu şımartabilmeliydim. Çok uzun yıllar ayrı kalmıştık. O zamanlar onu tanımamış olsam bile, ruhum hala ona özlem duyuyordu ve bana izin verdiği her boş anı değerlendirecektim.

Quen'i rahatsız etmemek için dikkatlice ve isteksizce yataktan kalktım ve mutfığa indim. Evimizin etrafındaki altın ve siyah karışımı içimi ferahlattı. O ortaya çıkana kadar bu duvarların içinde hiç renk olmamıştı. Onun altını tüm karanlığımı aydınlattı ve katlanılabilir kıldı. Varoluşu katlanılabilir kıldı.

Kahve taze demlenmişti ve Quentin yattıktan sonra Poppy'nin dün gece getirdiği pastaları tepsiye yerleştirdim. Poppy'nin, şimdiye kadar yardım istediğim her şeyde olduğu gibi, bu küçük gezimiz hakkında ağzını kapalı

tutacağına güveniyordum. Tepsiyi elime aldığımda göğsümde bir dalgalanma hissettim ve kendi kendime gülümsedim.

"Gray?" Quen'in uykulu sesi arkamdan geldi.

Arkamı döndüğümde, mutfak kapısının eşiğinde, gömleklerimden birinin içinde kaybolmuş bir halde duruyordu. Kolları dirseklerine kadar sıyrılmış, üst düğmeleri açık bırakılmış, göğüslerinin kıvrımlarını ve bacaklarını gözler önüne seriyordu.

Quentin gözünü ovuşturdu. "Yatakta değildin. Bir şey oldu sandım."

Tepsiyi bir elimde dengeleyerek mutfağı temizledim ve diğer elimle onu kaldırdım. Kollarını boynuma doladı ve sıkıca tutundu.

"Doğum günün kutlu olsun, altın kızım," dedim, yüzünü boynumun kıvrımından hafifçe iterek öpmek için.

Quentin dudaklarımın arasından gülümsedi. "Teşekkür ederim. Bu benim için mi?"

Beni yatak odasına götürürken elimdeki tepsiye göz attı. Bir kolunu boynuma dolayarak kahve fincanına uzandı.

"Quentin," diye uyardım onu. "Bekle."

Bana göz kırptı. "Ama bugün benim doğum günüm ve ne istersem onu alırım."

İçimden bir ah çektim ve tepsiyi ona doğru ittim, böylece bardağı güvenle alabilsin. Uykulu bir gülümseme yüzüne yayıldı ve yanağımdan öptü, ardından da çeneme doğru öpücükler kondurdu.

Quentin'le tanışsaydınız, onu hemen sevmeyebilirsiniz. İsteddiği zaman soğuk ve kaba olabiliyordu. İş, diğer her şeyin önüne geçiyordu. Sıkıcı bulunduğu konuşmalardan sıklıkla uzaklaşıyordu. Ama aslında, canlandırıcı sohbetler ve zor anlarında ondan kaçmayan insanlar gibi basit şeylere özlem duyuyordu.

Taze kahve.

Derin öpüşler.

Onun nasıl bir kadın olduğuna dair bir takdir.

"Sıkıca tut," diye talimat verdim ve onu tekrar yatağa bıraktım.

Yastıklara yaslandı ve ben de tepsiyi önüne koydum. Quentin bacaklarını çaprazlayıp, memnun bir şekilde kupadan bir yudum aldı. Yanına oturup elimle yüzünün yan tarafını okşadım ve o da bana baktı.

Ona olan bu takıntım bazen sinir bozucu oluyordu. Buna karşı çaresizdim. Uyandığım andan gözlerimi kapatmam gerekene kadar ilk

düşündüğüm şey Quentin Scott'tı. En ufak şeyler bile onu hatırlatıyordu ve onu düzenli olarak arıyordum.

“Çok geçmeden bu bizim hayatımız olacak,” diye fısıldadım. “Hak ettiğin bir hayat.”

Gözlerinde bir heyecan parıltısı vardı. Quentin kupasını indirdi ve avucuma doğru eğilerek eti ısırdı.

"Küçük vahşi yaratık," diye mırıldandım sevgiyle, alnından öperken.

Elimi dişlerinin arasından çekti. "Oy verme konusunda heyecanlandığıma inanamıyorum."

"Tanrısız yönünüzle daha barışık görünüyorsunuz."

"Sanırım bunu hiçbir zaman tam olarak kavrayamayacağım, ama sanırım o kadar da kötü değil."

"Öyle mi?" diye sordum, kaşımı kaldırarak.

Bardağını tepsiye koydu ve yapış yapış bir hamur işi aldı. "Kendimi evimde gibi hissediyorum. Herkesin mutlu olmadığını bilsem bile, ait olduğum bir yer gibi geliyor."

"Diğer herkesi boş ver. Sen mutlu musun?"

Pastayı bir elinden diğerine geçirirken, yapış yapış parmaklarını ağzına doğru kaldırdı. Bileğinden yakalayıp parmaklarını kendime doğru çektim ve yüzü kızarıırken ve etrafımıza yayılan aurasıyla birlikte şekerli kalıntıları emdim.

"Mutlu musun?" diye tekrarlardım, bir sonraki rakama geçerek.

"Uzun zamandır olduğumdan daha mutluyum," diye fısıldadı.

Kararımı kesinleştirmek için duymam gereken şey buydu.

Gün planlandığı gibi gitmemişti. Benim olmalıydı ama Poppy, Quentin'in eve döndüğünü çok özel bir gruba ağzından kaçırmıştı. Kahvaltıyı daha yeni bitirmiştik ki Dionne, Marcel, Poppy ve Andreas eve hücum ettiler. Üçü ona doğum günü dilekleri ve son dakika hediyeleriyle saldırırken, Erik'in kayınpederi geride kaldı. O, karısı veya kızı dışında kimseye açıkça sevgi gösteren bir tip olmamıştı.

Onları uzaklaştırmak için ne kadar uğraşsam da (ve bunu yaparken hiç de incelikli davranmadım), sanki uzun zamandır arkadaşlarmış gibi eve

yerleştiller ve ona aşırı ilgi gösterdiler. Bu, aslında bana bırakılması gereken bir işti.

Onlar nihayet gittiklerinde, Erik'in sayesinde onun partisi için Dünya'ya geri dönmemiz gerekiyordu.

İnsanlardan nefret etmemin geçerli bir sebebi vardı.

Takım elbisemi giyerken, planlarımı bir kez daha değiştirmem gerekip gerekmediğini düşünüyordum. Bazen hayatımı yöneten bu saf kaostan hoşlanmıyordum. Bir anlık düzen takdire şayan olurdu, ama bu çok fazla şey istemektir.

Aynaya bakarak takımımın manşetlerini düzelttim. Bileğimdeki altın kol düğmeleri dışında, akşam için tamamen siyah bir kıyafet giymiştim.

"Sevgilim, neredeyse hazır mısın?" diye seslendim, geç kalırsak Erik'in memnun kalmayacağını farkındaydım.

Onu burada rehin tutmak cazip bir fikirdi...

Quentin banyo kapısını açıp tekrar yatak odasına girdi ve karnının etrafındaki kumaşı düzelitti. Parıldayan altın rengi tulum sırtını açıkta bırakmış ve kıvrımlarını sarmıştı.

"Kahretsin," diye fısıldadım.

Başını hızla kaldırdı, büyük kıvrıcık saçları omuzlarında savruldu. "Grayson."

Yanıma doğru yürüdü ve ben de elini tutarak onu çevirdim, böylece beni çılgına çeviren bu kadının her santimini inceleyebildim. Tam bir tur döndüğünde, onu kendime doğru çekip nazik bir öpücük kondurdum. Dudakları siyaha boyanmıştı ve koyu dumanlı göz makyajıyla uyumluydu. Onun benim ten rengime nasıl çekildiğini fark edip etmediğini merak ettim.

Sabırsızlanıyordum. Geç kalsak da sorun değildi, ama bir saniye daha belirsizlik içinde geçiremezdim.

"Çok güzel görünüyorsun," dedim ona.

"Sen de fena görünüyorsun."

"Partiye katılmadan önce seni bir yere götürmek istiyorum."

"Nerede?"

"Bana güveniyor musun?"

Ceketimin yakalarını tutarken yüz ifadesi yumuşadı. "Elimden gelen her şeyle."

Onun cevabı yüzümde bir gülümsemeye neden oldu ve ben de auramı etrafımıza sararak bizi yatak odasından alıp mülkümüzün arka tarafındaki uçurumun tepesine götürdüm.

"Beni buraya, bahçeye mi getirdiniz?" diye sordu Quen, şaşkın bir ifadeyle.

"Sessizliğe ihtiyacım olduğunda buraya geliyorum."

Yanımdan ayrılp uçurumun kenarına doğru yürüdü, uçsuz bucaksız, karanlık gökyüzüne bakıyordu.

"Burayı seviyor musun?" diye sordum, gözlerini geceye dikmiş ona bakarken.

"Bunun ne kadar güzel olduğuna asla alışamayacağımı düşünüyorum. Her zaman nefesimi kesen bir şey oluyor."

Birdenbire vücudumu bir heyecan kapladı, ama kendimi zorlayarak onun arkasında tek dizimin üzerine çöktüm.

"Quentin," diye seslendim.

Bana doğru döndü. "Evet, Gr— Ne yapıyorsun?"

Gözleri kocaman açılmış bir şekilde bana bakıyordu.

"Quentin, benim için senden başka kimse yok. Nedense, senin inatçı, sinir bozucu ve muhteşem kişiliğin benim için yaratılmış. Düşüncelerim hep seninle dolu ve sensiz tek bir günü bile hayal etmek zorunda kalmayacağım için minnettarım. Ruh eşim. Seni bulduğum için ne kadar şanslıyım."

"Ruh bağımızla birbirimize bağlıyız sevgilim, ama ben bundan daha fazlasını istiyorum. Senin karım olmanı istiyorum Kraliçe. Ölümsüzlüğümüzün her anını, her şekilde sana bağlı olarak geçirmek istiyorum. Bu yüzden istediğin gibi yaptım. Cassidy ile konuştum ve o da bize kutsamasını verdi."

Gözünden bir damla yaş süzüldü ve Quentin, karşımda dururken titredi.

"Ben bir tanrıyım, diz çökmüş halde, sonsuza dek eşim olup olmayacağımı soruyorum. Bu onuru bana bahşeder misin Quentin? Benimle evlenir misin? Kraliçem ol ve sana yıldızları vereceğim."

Quen bana bakıyordu, aramızda sessizlik hakimdi ve göğsümde bir düğüm oluştu. Bu iş her iki yöne de gidebilirdi ve kendime hiç güvenmiyordum.

"Quentin?" diye sordum. Hâlâ sessiz kalınca yerden kalkıp ona doğru yürüdüm. "Altın kız?"

Yüzünü ellerimin arasına aldığımda, kendinden geçtiği halden çıktı ve fısıldayarak, "Evet," dedi.

"Üzgünüm?"

"Evet, seninle evlenirim."

THIRTY-SEVEN

QUENTIN

Arkamı döndüğümde Gray'in tek dizinin üzerine çökmüş olmasını beklemiyordum. Bir süredir bana evlenme teklifi etmemiştii ve bu fikirden vazgeçmiş olabileceğini düşünmüştüm.

Aramızda akan sevginin ne kadar yoğun olduğunu düşünmek beni dehşete düşürdü. Bu yoğunluğun mümkün olduğuna inanmıyordum. Ruh eşleri, insanların kendilerini kandırdığı bir peri masalından başka bir şey değildi, oysa ben benim için yaratılmış bir adamla karşı karşıyaydım. Sonsuza dek başka hiçbir varlık, Gray'in bende uyandırabildiği kadar derin ve tatmin edici bir sevgiyi uyandıramayacaktı.

Bunca zamandır ona "evet" demeyi erteledim çünkü beni incitebileceğinden endişeleniyordum. Ama Gray bana her şeyde yanımda olacağını defalarca kanıtladı. Artık onu kendimden uzaklaştırmak istemiyordum.

Gray tek dizinin üzerine çökmüştü. Cass ile konuşmuştu; bu gerçek beni ağlattı. Karşımdaki bu aptal Tanrı, geleneksel bir şekilde evlenme teklifi ederse şansının olabileceğini söylediğimde beni çok ciddiye almıştı. O kadar gelenekseldi ki, gidip ağabeyimden elimi istemek için izin istemişti. Ben bir eşya değildim ve onun iznine ihtiyacım yoktu, ama sevimliydi ve Gray'in gururunu bir kenara bırakıp bunu yapmasının çok zor olduğunu biliyordum.

"Evet, seninle evlenirim," dedim ama Gray bana boş boş baktı. "Gray?"

Beni kaldırıp etrafımda döndürürken ayaklarım yerden kesildi. Boğazımdan kahrkaha fışkırdı, omuzlarını kavradığımda dudaklarımdan döküldü.

"Ciddi misin?" diye sordu, beni tekrar yere bırakırken.

"Size yarı tanrıça olarak söz veriyorum."

Kaçacak bir şey yoktu. Onu geri çevirmek için geçerli bir bahane de yoktu. Malachi, Flynn ve Waverly bize söz vermişlerdi. Geriye kalan tek şey Hunter'ın toplantıyı çağırmasını beklemektir. Hayatım artık tehlikede olmadığına göre, yeniden bir gelecek görebiliyordum ve hiçbir korkunun beni geri tutmasına izin vermek istemiyordum. Gray'in son birkaç haftada yaptıklarından sonra, onu geçmiş deneyimlerime göre yargılamak nasıl adil olabilirdi ki?

Yüzümü kavradı, beni sertçe öptü ve ben de ona doğru eridim. Altın rengi parıltı kayalıkları aydınlatıyordu ve ben de onu engellemeye çalışmadım, kutlamalara katılmasına izin verdim.

Ayrıldığımızda, Gray ceketinin iç cebine uzandı ve siyah kadife bir yüzük kutusu çıkardı. Yavaşça açtı ve içinde göz kamaştırıcı bir yüzük duruyordu. Altın bir bandın ortasında siyah altıgen bir taş vardı ve her iki yanında üç küçük elmas kümesi bulunuyordu.

"Gray," diye fısıldadım alt dudağımı ısırmadan önce.

Yüzüğü yerinden aldı ve sol elimi tuttu. "Beğendin mi?"

"Mükemmel."

Taşı parmağıma takarken metal tenime soğuk geldi. Parmaklarımı oynatarak taşı inceledim ve karanlıkta bile parıldayan taşı görünce kaşlarım çatıldı.

Gray parmaklarıyla çenemi yukarı kaldırdı, böylece simsiyah gözlerine baktım. "Bu yüzüğü senin için yaptırım. Onu hayatının geri kalanında takacak kişi kadar eşsiz bir şey, ama yine de mükemmel değildi, bu yüzden bir iyilik istedim. Marcel'den yardım istedim. Her zaman böyle parlayacak. En küçük yıldızları yarattı ve onları o taşta yerleştirdi."

"Bu yüzükte yıldızlar mı var?" Soru tiz bir sesle çıktı. "Gerçek yıldızlar mı?"

İşte yine bilimsel ölümlü hayatım ve yarı tanrıça olarak hayatım uyum içinde çalışmayı reddettiği bir an daha.

"Evet, Quentin. Biliyorum, geleneksel bir elmas değil—"

Bir elmas bile onun yanında sönük kalırdı. Herkes vitrinin arkasından bir taş seçebilirdi. Gray, nereye gidersem gideyim, kendisinin bir parçasının benimle olmasını sağlamak için zahmete girmişti. Siyah orta süs eşyası da takdir edilmeden kalmadı.

Bana yıldızları vereceğini söylediğinde, bu bir şaka değildi. Sadece sözden ibaret değildi.

“Bundan daha iyisini isteyemezdim.” Onu sıkıca kucaklayıp göğsüne yaslanarak güldüm. “Evleneceğiz.”

"Hayatımızın geri kalanında benim olacaksın."

“Ben ne yaptım?”

"Barış umudumu tamamen kaybettim," diye dürüstçe yanıtladı. "Ama elimden gelen her şeyi size vereceğim."

"Gitmemiz gerekiyor mu?" diye sordum.

“Henüz değil. Gitmemiz gereken bir yer daha var.”

THIRTY-EIGHT

GRAYSON

"Bu konuda emin değilim," dedi Quentin.

"Seni çok sevecekler."

"Bunu bilmiyorsun."

Sanki anne babamı yeterince iyi tanıımıyormuşum gibi, birinin ömür boyu bana bağlanmaya karar vermesine ne kadar sevineceklerini biliyordum.

Başlangıçta Quentin'in belediyeden resmi onay almasını beklemek istemiştım, ama annem ve babam evleneceğim kadınla tanışmayı hak ediyorlardı.

Kapıyı çalmak için elimi kaldırdım ama Quen benden önce elimi kaptı. Yüzündeki panik okunuyordu ve onu içeri çekip sıkıca kucakladım.

"Tüm süreç boyunca yanında olacağım," diye güvence verdim onu yere bırakırken.

"Nasıl görünüyorum?" diye sordu, kıyafetlerini düzeltirken.

"Her zamanki gibi güzel," diye yanıtladım.

"Önyargılı."

Pek çok açıdan ve ben her zaman onun olduğu yerde olurdum.

"Şimdi hazır mısın?" diye sordum.

"Kesinlikle hayır."

"Yapacak bir şey yok."

"Ben de seni seviyorum, salak herif."

Kapıyı çalarken kıkırdadım ve birkaç dakika sonra annem kapıyı açtı.

"Anne."

"Merhaba tatlım." Elini uzatıp yanağımdan öptü. "Kardeşin ve Sloan zaten buradalar."

Quentin ortadan kaybolmuş ve arkama saklanmıştı. Elini tutup onu tekrar görüş alanıma çektim.

“Quentin,” diye fısıldadı annem. “Senin hakkında çok şey duyduk. İçeri gel.” İçeri girebilmemiz için kenara çekildi. “Öncelikle ikinize de tebriklerimi iletmeliydim. Ve doğum gününüz kutlu olsun.”

Annemin beni kayıracığını düşünüyorsam yanılmışım. Quentin'e doğru atıldı ve sanki yıllardır tanışıyorlarmış gibi ona sarıldı. Annem onu bıraktı ve bana doğru yönelerek yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Böyle bir günü göreceğimi hiç düşünmemiştim," diye fısıldadı gözleri yaşararak.

“Anne, yapmayalım.”

“Oturma odasına gel.” O yöne doğru yürüdü ve sonra Quen'e baktı. “Gray'in babası Kieran seninle tanışmak için can atıyor. Seni ilk duyduğumuzda uğramak istedik ama oldukça popüler olduğunu gördük ve sana herhangi bir baskı eklemek istemedik. Ben Evadine, ama bana Anne demekte de bir sakınca yok.”

Erik'in konuşkanlığını nereden aldığını anlamak kolaydı.

"Teşekkür ederim. Bunu takdir ediyorum," dedi Quentin, sarılmanın etkisiyle yanakları hala pembeleşmişti.

"Daha çok şey var," dedi Sloan oturma odasına girerken. "Yaşlılığınızda sizi meşgul eden başka neler var?"

Babam oturduğu yerde kıkırdadı. "Eminim ki bir sürü torunla ilgilenmektense zamanımı meşgul edecek başka şeyler bulabilirim." Bunu söyleme şekli, odadakilere şaka yaptığını belli ediyordu.

Larkin çenesini bize doğru sallayarak, "Buna alışmalısın Kieran," dedi. "Bu ikisi daha işe bile başlamadı."

Quentin pembe rengin kırmızıya dönüşmesiyle adeta ısı saçıyordu ve ben de Larkin'e orta parmağımı gösterdim, ama yüzümde hafif bir tebessüm belirdi.

Babam oturduğu yerden kalktı, beni kucakladı ve sırtımı sıvazladı. "Tebrikler demem gerek sanırım. Ruhunun birbirine bağlı olduğunu öğrendikten sonra, bunun ne kadar süreceğini merak etmiştim."

"Bir süredir ona soruyorum," diye mırıldandım.

"Görünüşe göre oğlumun bir şeyler için nasıl çalışması gerektiğini biliyorsun," diye yorumladı baba, Quen'in yanağına bir öpücük kondurarak.

“Değerli hiçbir şey kolay kazanılmaz,” diye yanıtladı, bu da babasını güldürdü. Quen diğerlerine baktı. “Hepinizin partiye hazırlanacağınızı sanıyordum.”

Erik kaşını kaldırdı. "Flynn'in sana söylediğini biliyorum."

"Onu savunmak için şunu söyleyebilirim," dedim, "hafif sarhoştı."

Quen onlara baktı. "Gray'in bu gece bana evlenme teklifi edeceğini biliyor muydunuz?"

Larkin, "Biliyoruz ki haftalardır sana soruyor," diye belirtti. "Yine de hayır demen gerektiğini düşünüyorum."

"İyi bir şeyi gördüğünde hemen anlar," diye belirttim.

Sloan'ın yüzü ışıldadı. "Biliyor ki sonsuza dek bizimle olacak."

Quentin'in yüzünün aydınlandığını, gülümsemesinin yüz hatlarını daha da güzelleştirdiğini izledim. Stres yok. Endişe yok.

"Çiçeğini açabildin mi?" diye sordu annesi merakla. Quen başını salladı. "Çiçebildiğinde lütfen bize bir tane ver. Bahçeye eklemeyi çok isterim."

Larkin, Quen'in sorgulayan bakışına karşılık verdi: "Eva, ailenin tüm çiçeklerini bahçeye koymayı seviyor, böylece hepsi birlikte büyüyebiliyor."

"Bu biraz endişe verici," diye yorumladı babam, Quentin'e bakarak. "Tanrıların bu hızda ortadan kaybolduğu uzun zaman oldu. Hunter'ın girişimi umduğu gibi sonuç vermiyor."

Dişlerimi sıktım. Hep böyleydi. Bilgi edinmek için rahatça argümanlar ortaya atardı.

Larkin, "Başından beri bu onun girişimi değildi," diye mırıldandı.

Yorumuna şaşırarak kaşımı kaldırdım. "Anlat bakalım."

Derin bir nefes aldı. "Gerçekten de tüm bunları kendi başına düşünebileceğini mi sanıyorsun?" Larkin'in bakışları anne babama kaydı. "Kusura bakma."

"Sorun değil," diye yanıtladı babam. "Her zaman hızlı hareket ederdi. Daha hızlı bir çözüm bulabiliyorsa uzun vadeli bir plan düşünme olasılığı daha düşüktü."

"Bunu bana söylerken bu kadar keyif almana şaşmamalı," diye homurdandım Larkin'e bakarak.

"Planımın seni bu kadar rahatsız ettiğini bilmek içimi rahatlattı. Düşünürsen, Quentin'e sahip olmanın sebebi benim."

"Hey!" diye atıldı Erik. "Bu ailede çöpçatan benim."

Larkin, "Onları birbirinden ayrı tutmaya çalışmadınız mı?" diye sordu.

Başımı yana eğdim. "Haklı. Bizim birlikte olmamıza pek sıcak bakmıyordun."

"Seni hayatta tutmaya çalışıyordum," diye karşılık verdi.

Çevremizde konuşmalar yeniden canlandı, ama Quen içine kapandı ve gözlerini yere dikti.

Öne eğilerek Quen'e fısıldadım, "Her şey yolunda mı?"

Laboratuvarda omuzlarına çok fazla yük almıştı ve projenin başarısından bahsetmek moralini bozacaktı.

"İzin alabilir miyim? Sadece iki saniyeye ihtiyacım var." Cevap beklemeden Quentin, gördüğüm en hızlı şekilde oradan ayrıldı.

Erik endişeli görünüyordu. "İyi mi?"

Başımı salladım. Bir şeyler yolunda değildi. Acı, aramızdaki bağa yayılıyordu.

"Onu kontrol etmeye gidiyorum," diye mırıldanarak odadan çıktım.

Sezgilerim beni arka bahçeye yönlendirdi. Quentin, bahçeye inen taş basamaklarda oturuyordu. Kapıyı arkamdan kapattım ve sessizce yanına oturdum.

"Bana neler olup bittiğini anlatmak ister misin?" Sesindeki acı derinden yankılandı, ama onu neyin üzdüğünü anlamadım.

"Kendimi yabancı hissediyorum. Sanki buraya ait değilim," dedi, ileriye doğru bakarak.

"Onlar bizim ailemiz, Quentin. Elbette sen de onlara aitsin."

"Onlar senin ailen, Gray."

Başını çevirip bana baktı ve yüzünde hüznün belirdi. Bu, gün için istediğim şey değildi.

"Buraya gel," diye emrettim kolumu uzatarak. Bana doğru yaklaştı ve yanıma sokuldu. "Geçen gece yatakta bahsettiğin şeyden sonra bunu hazırladım."

"Ne?"

"Benden her zaman yanında olacağıma dair söz aldın."

"Bunun ailenizle ne ilgisi var?"

"Bizim ailemiz, Quen," diye vurguladım. "Sana sadece ben destek olmayacağım, birçok başka kişi de yanında olacak," diye ekledim.

Titreyerek nefes verdi ve ben de ona küçük bir teselli jesti olarak kolunu okşadım.

"Biliyorum, hiç kimse anne babanızın ya da Cassidy'nin yerini asla dolduramaz."

"Durmadan."

"Biliyorum."

"Kardeşim eşsiz bir insan."

"İkiniz de baş belasısınız."

Beni hafifçe itti ve gülmemek için alt dudağını ısırdı.

"Ama," diye devam ettim, "burada her zaman bir ailen olacak ve seni kendi çocukları gibi sevecekler. Erik'in ilk günden beri sana ne kadar düşkün olduğunu görüyorsun, değil mi?"

"Sanırım o beni senden daha çok seviyor."

Quentin'le her zaman bir rekabet içindeydik, ama bu durumda haklı olabileceğini kabul etmeye hiç niyetim yoktu.

"Onları özleyiyor musun?" diye tahmin yürüttüm tereddütle.

"Onların senin hakkında ne düşüneceklerini hep merak ediyorum. Acaba geleneklerimiz olur muydu? Gray, keşke hâlâ burada olsalardı."

Ne diyeceğimi bilemeden onu sıkıca kucakladım. Daha önce kaybettiğim insanlar, Quentin'le yaşadığım gibi hayatımı etkilememişti. Eğer aramızdaki bağ, onun hissettiklerinin bir zerresini bile hissetmemi sağlıyorsa, o zaman çok değer verdiğim insanları asla kaybetmemek için elimden gelen her şeyi yapardım, çünkü bu küçük parça bile son derece acı vericiydi.

"En yakın yapabileceğimiz şey, eğer anılarınızı benimle paylaşırsanız, onlarla ilgili anılarınızı yeniden yaşamak olur. Mallory ile ilgili anılarımı sizinle paylaştığımı hatırlıyor musunuz?"

Başını salladı.

Anıları paylaşmak onları daha canlı hale getirdi. Sanki olaylar yaşanırken orada bulunuyormuşsunuz gibi. Daha fazlasını yapabilmeyi dilerdim, ama Tanrı olsam bile ölüm sondu.

"Sanırım bunu yalnız kaldığımızda denemek isterim," dedi.

"Ne zaman isterseniz."

Quentin bana sarıldı ve ben de dudaklarımı nazikçe alnına değdirdim. Ona dünyadaki neredeyse her şeyi verebilirdim ve verirdim de, ama işte bu noktada kendimi çaresiz hissettim.

"Hadi içeri geri dönelim," dedi.

"İyi olduğunuzdan emin misiniz?"

"Seni yakaladım, değil mi?"

Basamaktan kalktım ve o da ayağa kalkana kadar onu da yanımda sürükledim. Eve girmek için döndüğünde, kalçasına bir tokat attım ve bu da bana omzunun üzerinden sert bir bakış atmasına neden oldu.

İçeri geri döndük ve oturma odasına doğru ilerledik, ancak daha oraya varmadan Hunter'ın sesi koridordan yankılandı.

"Oğlunuza davetiye gönderilmeden, artık aileden sayılmayan Larkin'e nasıl iletildiğini anlamaya çalışıyorum," dedi.

Babam iç çekti. "Eğer kalmayı planlıyorsan Hunter, herhangi bir sorun beklemiyorum."

"Bu genellikle Gray'in alanına daha çok giriyor."

"Ve sen de benim şöhretimi çalmaya çalışıyorsun," dedim odaya girerken Quen'in elini sıkıca tutarak. O, kızın yanına bile yaklaşmıyordu ve ben de öyle kalmasını tercih ediyordum.

"Mabel ikinizi de burada gördüğünü söyledi," diye belirtti. "İkinizi de bekliyordum ama tüm ailenin bir araya geleceğini fark etmemiştim. Ne kutluyoruz?"

Quentin, "Bugün benim doğum günüm," diye yanıtladı.

Erik, Hunter'a doğru yaklaştı. "Ve bu benim fikrimdi."

Hunter, Quen'e bakarken gözlerini kıstı. "Parmaklarında çok güzel bir yüzük var."

Elini hızla arkasına götürdü.

"Grayson." Hunter dilini şaklattı. "Evlenmek için konsey başkanından izin alman gerektiğini biliyorsun."

"Bana olan bağıımı inkar mı edeceksin?" diye karşılık verdim.

Yüzü hayal kırıklığıyla buruştu. "Kimse kadeh kaldırmayacak mı?"

Dişlerimi sıktım. "Gerek yok."

"Şimdi, şimdi, Grayson. Eminim kutlamak istiyorsundur?"

"Yeter artık Hunter," diye uyardı babam.

"Kadeh kaldırmayı ben yapacağım." Erik bardağındaki sıvıyı çevirdi. "Grayson. Quentin. İkiniz için de benden daha mutlu olan kimse olamaz sanırım."

Larkin gözlerini devirdi ve Sloan kahkahalarını gizlemeye çalışarak geriye yaslandı. Erik bundan faydalanacaktı ve onu suçlamıyordum.

"Birbirini bulan bir çifti daha görmek beni çok mutlu etti ve şimdi bunu resmileştirdiğinize göre, ikiniz için de çok mutluyum."

"Gray, sanırım hepimiz senin kendi başına olmaktan memnun olduğunu ve sonsuza dek birlikte olacağın birini aramakla ilgilenmediğini kabullenmiştik. Quentin, onun gözlerini ve kalbini açtığın için teşekkür ederim." Erik hüzünlü bir şekilde iç çekti. "Artık ailemizin bir parçasısın."

Hunter alaycı bir şekilde sözünü kesti. "Henüz değil."

"Evet, öyle olacak."

"Eğer belediye meclisi oylamasından sağ çıkarsa."

“Ölümünün yakın olduğu gibi bahsetmeyi bırakmanı öneririm,” diye tısladım. “Hepimizle nasıl etkileşim kurduğuna, kendini iki dünya arasında nasıl bütünleştirdiğine şahit oldun.”

Hunter başını yana eğdi. "Ama bu, diğerlerinin gözünde bir şeylerin değiştiğı anlamına gelmiyor. Oyun oynamayı seviyoruz. Aptal ölümlülerle dalga geçmeyi seviyoruz."

Ağzımı açtım ama Quentin yanımda durdu ve sözümü kesti. "Seni bir kere yere serdim zaten. İkinci kez mi sermek istiyorsun?"

Hunter, Quentin'den daha hızlıydı ve elektrik mavisini aurası doğrudan göğsüne isabet ederek onu duvara savurdu.

Larkin ve Sloan ayağa fırlayıp ona doğru koştular, ben de kardeşime döndüm ama babam ve Erik benden önce oraya vardılar. Bakır ve kırmızı renkler maviyle çatışıyordu. Ben de auramı bu karışımın içine kattım.

Hunter gözden kaybolduktan sonra Quentin'in yanında tekrar belirdi.

"Ondan uzak dur!" diye kükredim.

Ona saldırmak yerine, aralarına ince bir aura duvarı yerleştirdim. Quentin'in altın rengi uzantıları onu kucakladı. Saç çizgisindeki bir kesikten ince bir kan damlası yavaşça aktı.

"Sadece konuşmak istiyorum," diye mırıldandı. "Tesiste karşınızda bir dinleyici kitlesi varken çok daha uysaldınız."

"Ne istiyorsun Hunter?" diye tersledi.

"Kardeşim için neler yapardın?"

Bu soru hepimizi hazırlıksız yakaladı. Soruyu ifade etme şekli de tuhaftı. Daha gençken, Hunter'ın benim iyiliğimi düşündüğüne inanabilirdim. Şimdi ise, onun niyetlerini neden öğrenmek istediğinden şüpheleniyordum.

"Özür dilerim?" diye sordu Quentin, kendini doğrultarak.

"Beni duydun, Quentin Scott. Grayson için ne yapardın?"

"Şimdi hangi oyunu oynuyorsun?" diye sordum, mantığını anlamaya çalışarak.

Hunter bana baktı, masummuş gibi yaparak. "Senin iyiliğini düşünemeyeceğimi mi sanıyorsun? Koruma benim sorumluluğum, küçük kardeşim."

Erik elimi koluma koyarak beni geri çekti.

Hunter, Quentin'e dönerek, "Sorumu cevaplayacak mısınız?" diye sordu.

Bakışları bir an bana kaydıktan sonra tekrar ona döndü. "Her şey," diye yanıtladı kendinden emin bir şekilde. "Gray için her şeyi yaparım."

“Böyle bir bağıllık takdire şayan. Umarım evliliğin bazen bunu tamamen yok edebileceğini anlarsınız,” diye yanıtladı Larkin'e bir bakış atarak. “Mabel sevgilerini gönderiyor, Larkin.”

"Mabel boğulsun. Diğerleri bizi terk ederken onun nasıl hala var olduğunu anlamıyorum," diye karşılık verdi.

"Gerçekten de ona geri dönmeliyim. Bu küçük buluşmadan bana bahsettiği için minnettarım."

Mabel yakında benim yarattığım kaosla yüzleşmek zorunda kalacaktı. Hunter onu bu aileye katmayı düşünse bile, direnişle karşılaşacaktı.

"Ama bir dahaki sefere ikimizi de davet ederseniz memnun oluruz," diye devam etti.

O gittikten sonra, Sloan ve Larkin'i kenara iterek Quentin'in yanına doğru yürüdüm. Bağlı olan kadını kollarıma alıp parmağımla yarasının üzerinden geçtim, o da irkildi ve geri çekildi. Birkaç dakika içinde iyileşecek yüzeysel bir yaraydı.

Erik kendi kendine, "Bu çok garip bir olaylar zinciri," diye mırıldandı. "Oyları kaybediyor ve bunun farkında, ama sanırım bu fikre ısınmaya başlamıştı."

"Archer muhtemelen yine kulağına fısıldıyor," dedi Quen. "Bu düzenlemeden memnun değil."

“Eğer burnunu tutmayı öğrenmezse—”

“Onunla konuşacağım,” dedi Larkin. “Ne planladığını anlamaya çalışacağım.” Dizlerinin üzerine çöktü, eski kocasının birkaç dakika önce oturduğu yere bakarak hepimizin düşündüğünü dile getirdi. “Hunter'a güvenmiyorum, bu yüzden ne kadar çok şey bilirse, planladığı her neyse onu durdurma şansımız o kadar artar.”

THIRTY-NINE

QUENTIN

Öğle yemeğini atlayıp ofis sandalyeme yaslandım ve Gareth'in e-postasını üçüncü kez okudum. Spotify'dan bir rock müzik seçkisi çalarken, yapmacık kelimeleri hızlıca gözden geçirdim ve ekrandan belgeye geçtim. Gareth, makale için yaptığımız çalışmayı düzeltmekten korkmuştu, ancak yine de sayfada birkaç kibar öneri vardı ve denediği için minnettardım.

Diğer katlardaki araştırmacılar da e-postaya eklenmişti, ancak ben sadece üçünden veri almıştım. Ortamda büyük bir kızgınlık vardı ve bunu görmezden gelmeye çalıştım, ama beni rahatsız ediyordu. Tanrısal bir güç istememiştim. Elitlerden birine aşık olmayı da beklemiyordum. Yine de onları suçlamadım, çünkü yerlerimiz değişmiş olsaydı ben de çok sinirlenirdim.

İçimde bir tedirginlik hissettiğimde, başımı kaldırma zahmetine girmedim. Bir tehdit sezmedim ve Gray ya da Flynn'in beni görmeye geleceğini varsaydım.

"Scott?"

Ses beni şaşırttı ve yukarı baktığımda Larkin'in ofisime süzülerek girdiğini ve karşımda bir koltuğa oturduğunu gördüm.

"Hey, nasılsın?" diye sordum, müziğin sesini neredeyse duyulmayacak kadar kısarak.

"Sohbet edebileceğimizi düşündüm."

Bire bir yaptığımız son konuşma, onun benim yeteneğimi nasıl kullandığı hakkındaydı. Normalde birbirimizi arayan bir çift değildik, ancak şartlar bizi bir araya getirdi.

"Makaleyi yeniden düzenlemek üzereydin ama konuşabilirim," dedim, neden beni aradığını merak ederek.

İlk tanıştığımız günden beri aramızda var olan gerilim azalmıştı. Onun asık suratlı halinin, kişiliğinin bir özelliği olmaktan ziyade, Hunter'ın ve

yıllarca süren istismarın etkisi olduğunu fark ettim. Kimsenin yapmadığı zamanlarda, kendini en iyi bildiği şekilde koruyan güçlü bir kadındı.

Ekrandan gözümü ayırıp ona baktığımda, "Bütün bunlardan emin olup olmadığınızdan emin olmak istedim," dedi.

"Tanrı olmak hakkında mı?"

Hafifçe güldü. "O kısım değil. Maalesef, o konuda bir seçeneğiniz yok."

"Böylece öğrendim."

Birkaç saniye süren sessizliğin ardından, "Grayson'la evlenmekten bahsediyordum," dedi.

Gözlerimi ona diktim. Nişan yüzüğüm sol yüzük parmağımdaydı. Sessiz anlarda, bu mücevheri hayranlıkla inceliyor ve Gray'in nasıl bu kadar mükemmel bir şey yarattığını merak ediyordum. "Eminim," diye yanıtladım. "Neden soruyorsun? Archer'dan ne öğrendin?"

"Önemli bir şey yok," dedi kaşlarını çatarak. "İlişkimiz biraz gergin ve beni eve almıyor."

Yüzüğü çevirip, cevap vermeden önce sözlerini düşündüm. "En kötü ne yapabilir ki?"

"Okçu mu, yoksa avcı mı?"

"İkisini de benden daha iyi tanıyorsunuz."

"Ne yazık ki." Larkin iç çekti. "Archer intikamcı. Hayatı boyunca çok haksızlığa uğradı. Yeteneği ona kimin yalan söylediğini anlayabileceğini düşündürdü, ama gördüğünüz gibi yetenekler değişken olabiliyor. İsteddiği zaman bizimle çalışabiliyor, diğer zamanlarda ise hiçbir avantaj sağlamıyor. İntikam almaya takıntılı ve bir şekilde Hunter ile ittifak kurmuş, ama nasıl olduğunu anlayamıyorum."

"Bu yeni bir gelişme mi?"

"Archer projeye dahil olmak istedi ve ortalığı karıştırdı. Biz de ortalığı düzeltmek zorunda kaldık. Hunter, biraz huzur sağlamak için daveti uzattı. Archer isterse sorun çıkarabilir, ama asıl tehlikeli olan Hunter," diye devam etti. "Onunla birlikteyken ne planladığını anlamak zordu. Şimdi aynı çatı altında değiliz, imkansız."

Bu benim içinde bulunduğum zor durumu iyileştirmedi, ama Larkin'in ondan uzakta olduğunu bilmek, hâlâ evli olup onun istihbarat toplamasına olanak sağlamaktan çok daha iyiydi. Başka bir yol bulurduk.

"Sonunda boşandığınıza sevindim. Özgür olduğuma sevindim." Larkin'in bakışları yavaşça yukarı kalktı. "Yaptıkların için sana hiç teşekkür

etmedim. Başka hiç kimse yardım edemezken sen bana yardım ettin. Bunun karşılığını asla ödeyemeyeceğim.”

"Buna gerek yok. Bunu kimseden iyilik görmek için yapmadım."

Başını salladı. "Evliliği ciddiye aldım. Onun sonsuza dek birlikte olacağım kişi olacağını düşündüm."

Onu her defasında bu kadar savunmasız ve dürüst gördüğümde garip bir manzaraydı.

"Tanrı olarak flört etmek nasıl bir şey ki?" diye sordum. Henüz o konuya girmeye hazır olmadığını biliyordum ama Hunter'ı kafasına takmasını da istemiyordum.

"İğrenç." Larkin'in güzel yüz hatları tiksintiyle buruştu. "Bu bir kâbus. Herkesi tanıyorsun ya da herkes seni tanıyor, bu yüzden onları en garip dönemlerinde gördün."

"Korkunç geliyor."

"Öyle."

"Hiç ölümlü birini düşünür müydün? Çünkü James..." Sözüm yarım kaldı.

"Hunter şu an beni öldürmek istemese bile, ölümlü biriyle sevgili olursam kesinlikle öldürürdü."

"Hunter'ı unutun. Siz unuttur muydunuz?"

"Durum karmaşık, Scott. Gray çok büyük bir risk aldı. Ölümlüler ölür. Biz sonsuza dek yaşayabiliriz. Bir gün sizi terk edeceğini bilerek birine bu kadar derinden bağlanmayı düşünün."

Dudaklarımı ısırdım. "Sanırım bu işleri karmaşıklaştırır."

Aramızdaki masanın üzerinde sarı lalelerden oluşan bir buket belirdi ve ben iç çektim. Larkin birini alıp sapını parmaklarında çevirdi.

"Archer'la aranızda bir şey mi oldu?" diye merakla sordu.

"Hiçbir şey. Gray'le uğraşmayı seviyor ve eğer durmazsa Gray'in bir gün onu gerçekten öldüreceğinden endişeleniyorum, ama Archer dinlemiyor."

"Çok yaramaz," dedi sevgiyle. "Hep öyleydi. Elara bile onu dinletmekte zorlandı."

"Onu tanıyor muydunuz?" diye sordum, monitörde beliren e-posta bildirimini görmezden gelerek.

"Evet. Elara, Gray ile çalışıyordu, bu yüzden onu tanıyordum. Yumuşak kalpli. Sessiz bir kadın. Archer'ın tam zıttı, ta ki onun sinirini bozana kadar. Archer'la çıkmak için benden izin istedi."

"Çünkü Hunter'dan önce onunla birlikteydin."

"Aynen öyle. Ve elit kesimden kimseyi kızdırmak istemedi."

"Çocukları var mıydı?"

"Hayır. Sanırım plan buydu, ama sonra..." Larkin sözünü tamamlayamadı.

Durum değişti ve çocukları, safkan tanrılar olmadıkları için hedef tahtasına oturtulacaktı.

"Ona acıyorum," diye itiraf ettim. "İşleri kolay olmamış ve keşke yardım edebilseydim, ama o bir aptal."

"İyileşecek. Archer çok konuşuyor ama onu gerçekten kötü bir şey yaparken hiç görmedim. Gray ise bambaşka bir konu... Sevgili nişanlınızın neler yapabileceğini bir düşünün."

Gray'in yumuşadığını düşünüyorsam, fena halde yanılmışım. Evde birkaç lale belirdi ve Gray kontrolünü kaybederek Archer'ı ikiye ayırmakla tehdit etti.

"Böylesine hırslı bir adamı unutmak zor."

Larkin homurdandı. "En azından düğünde Archer'la uğraşmak zorunda kalmayacaksın."

Elva ve Ignacio beklememeye karar verdiler. İlişkilerini o kadar uzun süre gizli tutmuşlardı ki, sonunda resmileştirmekten mutluydular.

"Muhtemelen en iyisi böyle oldu," diye mırıldandım.

"İşleri nasıl yaptığımızı göreceksiniz."

Endişelenmeli miyim?

"Kesinlikle hayır. Biz iyi bir partiyi çok severiz."

"Bunu gördüm. Hediyeleşme baloları tam bir savurganlık örneği idi."

"Eğer bunun kötü olduğunu düşünüyorsanız, Erik'in düğünlerde nasıl olduğunu bir düşünün? Düğünler onun uzmanlık alanı. Gerçi bu hafta sonu böyle bir fırsat bulamayacak."

"Tanrım."

İkimizden de kahkaha tufanı koptu ve odanın her yerine yankılandı.

"Komik olan ne?"

Başımı kaldırdığımda nişanlımın kapıdan bize doğru yürüdüğünü gördüm.

Larkin, saçlarını omzunun üzerinden savurarak, "Scott'a Erik'in bu düğünde nasıl biri olacağını anlatıyorum sadece," diye yanıtladı.

Gray inleyerek beni oturduğum yerden itti, kendisi oturdu ve beni bacaklarının arasına çekti. Kalçam onun uyluğunun üzerinde dururken

vücudumu ona yasladım.

Gray bana, "Bir şekerçi dükkanındaki çocuğu düşünün," dedi, "ama on kat daha kötü."

"Bu yüzden onun hizmeti yönetmesine izin vermeyi reddettiler."

"Şaşırmadım."

"Anlamıyorum," dedim, sırrın dışında kaldığımı hissederek.

Gray'ın parmakları yanıma değdi. "Aşk konusunda sorumluluğu olan her tanrı bir evliliğe izin verebilir. Erik, bir kere başladıktan sonra işleri yoluna koyamamasıyla tanınıyor."

Larkin gözlerini devirdi. "Bu onun için bir uyuşturucu gibi, bu yüzden aurası kontrolden çıkmış durumda ve sonuncusunda..."

"Sonuncusu." Gray hikâyeyi devam ettirdi. "Kıkırdamayı bir türlü durduramıyordu."

"Sana henüz sordu mu?"

Gray'den göğsünde yankılanan bir inilti daha geldi. "Elbette yaptı," diye yanıtladı Gray. Başını benimkine yasladı ve dudaklarını saçlarıma bastırdı. "Lütfen ona boyun eğme."

Geriye yaslanarak, "Törenimizi yönetmek istiyor, değil mi?" dedim.

"Evet. Ben de hayır dedim ama sonra kararın senin olduğunu söyledim, o yüzden izin ver de kendimi savunayım." Gray avuçlarının arasına yüzümün bir tarafını alıp başımı çevirerek gözlerimin içine bakmamı sağladı. "Erik, küçük kardeşim, tüm ilişkimiz boyunca baş belası oldu. İlişkimiz başlamadan önce bile. Onunla hiçbir ilgisi olmayan bir şeye bu kadar çok takılmış birini hiç görmedim. Lütfen ona hayır de ki huzurlu bir gün geçirebilelim."

Elini kendi elimle kapattım. "Ciddi olamazsın."

"Ciddi söylüyorum."

Başımı yana çevirip, kahkahalarını bastırmaya çalışan Larkin'e baktım. "Larkin?"

"Erik evliliğimi hiçbir zaman onaylamadı, bu yüzden düğünü kıymayı teklif etmedi," diye açıkladı.

"Ailesi için hiç böyle bir şey yapmadı mı? Grayson'a hayır diyemeyiz."

"Siktir git, Larkin," diye tısladı Gray, ama bu her zamanki kadar sert değildi. "Neden yalan söyleyemedin ki?"

"Çünkü senin acı çekmeni izlemekten hoşlanıyorum."

Elim boynuna dolandı, ensesindeki tüylerle oynadım ve o da rahatladı.

"Pekala," diye mırıldandı Gray. "Ama neyi serbest bıraktığınızın farkında değilsiniz."

Larkin merakla, "Tarih belirlediniz mi?" diye sordu.

"Henüz çok uzun zamandır nişanlı değiliz," diye yanıtladım.

"Tanrılar ortalıkta oyalanmaz, Scott."

Gray yanımı okşayarak tişörtümün altındaki tenimi ısıttı. "Sanırım Quentin'in kabul mektubunu beklememiz gerekecek."

Larkin ayağa kalkıp eteğini düzeltirken, "Ayak sürüyor," dedi. "Oylamanın senin lehine sonuçlanacağını biliyor. Sadece sabırlı ol. Herkes seni eve hoş geldin diye beklerken, meclis toplantısını çağırmayı daha ne kadar erteleyebilir ki?"

Sözleri, midemdeki sürekli düğümü hafifleten bir teselli sağladı. Gray ile, seçkinler ve alt sınıf Elysialılar arasında nasıl bir yer edindiğimi, Elysia'nın nasıl ikinci bir ev gibi hissettirmeye başladığını konuşmuştum. Beklemek beni huzursuz ediyordu, sanki tekrar belirsizliğe doğru kayacakmışız gibi, ama mümkün olduğunca seçkinlerle vakit geçirmeye devam ettim ve Aria gibilerden uzak durdum, işleri daha da kötüleştirmemeye karar verdim.

Larkin, ofis kapısına doğru yürürken yanımızdan uzaklaşarak, "Scott," dedi. "Oyumdan emin olabilirsin."

Gökyüzünde ayak sesleri yankılanıyordu ve o kadar gürültülüydüler ki, yaşadığımız ölümlülerin bizi duyması beni şaşırtmazdı. Düğünümüzün üzerinden yıllar geçmişti ve davetli olmayanlar bile kutlamaları sokaklara taşımıştı.

Erik, öğleden sonra onun yerine geçen küçük tanrıya bakarak, "Biliyor musun, töreni aslında benim yönetmem gerekirdi," diye homurdandı.

Elva ve Ignacio'nun düğün resepsiyonundaydık, resepsiyon Ig'nin malikanesinde düzenlenmişti. Minimalist evi konuklarla, çiçeklerle ve sıcaklıkla doluydu. Parti, malikanenin bahçesine taşmıştı; insanlar içki içiyor, kaynaşiyor ve kutlama yapıyorlardı. Yaşadığımız tüm ölümlerden sonra, bir düğün hoş bir dikkat dağıtıcıydı.

Sloan kocasının yorumuna kaşını kaldırdı ve Quen elimi çekiştirdi. Sıkıca kenetlenmiş çenemle ona baktım ve iç çektim.

Bu konuşma günlerdir sürüyordu. Quen her fırsatta beni bununla rahatsız ediyordu. İlk başta, yatakta konuyu açtığında onu kolayca geçiştirmiştim. Ama laboratuvarı, doku kültürüyle boğuşurken konuyu açtığında, bunun onun istediği bir şey olduğunu anladım ve onu reddetmekten başka çarem yoktu.

"Buyurun," diye homurdandım.

Bana doğru ıslıl ıslıl gülümsedi, sonra Erik'e baktı. "Evlenmeye karar verdiğimizde bizim nikahımızı da senin kıymanı çok isteriz."

Mavi gözleri kocaman açıldı ve dikkatini bana çevirdi. "Ciddi misin? Çünkü bana bu milenyumda hiçbir şansım olmadığını söylemiştin."

"Evet, öyle işte." diye homurdandım öfkeyle. "Bu kedi sana karşı bir zaafı var."

Erik sırttı ve onu kucakladı. "Söz veriyorum, bundan sonra uslu duracağım."

"O kadar çok bariz yalan söyleniyor ki."

Quentin bana vurdu ve ben de onu tekrar kendime çektim. Mekan tanrılarla dolup taşıyordu ve neredeyse ailemle akşam yemeğinden sonra düğüne gitmemeye karar vermişim, ama Quentin bana Elva'nın düğününü kaçırmamasına sebep olursam varlığımın bir anlamı kalmayacağını söyleyen bir bakış attı.

Kollarımı beline doladım, sırtı göğsüme yaslandı. Çenem omzuna dayandı ve sakalım tenini gıdıkladığında Quen sessizce güldü. Elva ve Ig ilk dansları için alanın ortasına çıktılar ve biz de diğer Elysianlarla birlikte kenarda durup onları izledik.

"Işıl ışıl parlıyorsun," diye fısıldadım Quentin'in kulağına.

"Sen de çok yakışıklısın, tatlım," diye yanıtladı.

Hayır canım. Işıl ışıl parlıyorsun.

Aşağıya baktı, sonra başını hızla bana çevirdi.

"Birçok insan evliliklerinde başarılar diliyor," diye açıkladım. Yanımızda duran ve kendi kızıl parıltısını yayan Erik'e doğru başımı hızla çevirdim ve o da tekrar bana yaslandı.

"Buna alışmak epey zaman alacak."

"Oraya ulaşacaksın. Zamanın var."

Eğilip yanağını öptüm ve karı kocanın çimenlerde dönüp durmalarını izlerken müziğin ritmine kapıldık. Elva'nın neşeli kahkahası yüksek sesle yankılandı ve çok geçmeden diğerleri de aralarına katılarak yerlerini aldılar. Sloan çocukları kontrol etmeye gidene kadar Quen bana yapışık kaldı.

Erik neşeyle, "Quentin'i bir dansa davet edebilir miyim?" diye sordu.

Onu bırakmak istemiyordum. Başka kimsenin onun zamanını almasını istemiyordum, ama o arkasını döndü ve bana hızlı bir öpücük verdi.

"Söz ver, fazla sorun çıkarmayacağız," dedi bana.

Gözlerimi kısıtım. "İkiniz de nasıl davranacağınızı bilmiyorsunuz." Bakışlarım, ayak uçlarında zıplayan kardeşime takıldı. "Ona göz kulak ol, Erik."

Sırtı ve Quen'i benden uzaklaştırdı; ikisi de birlikte dans ederken hâlâ ışıldıyorlardı.

Başka bir dans partneri bulmak yerine kendime bir içki almak için içeri geri döndüm. Elimde bardakla evin dış cephesine yaslanıp onları izledim. O her zaman dikkatimi çekmişti. Bir milyon insanın arasında bile Quentin'e odaklanırdım.

Doğrusu, Erik, onunla ilgili gerçekten güvendiğim tek kişiydi. Ben etrafta olmadığımda onu güvende tutacağından emindim. Bunu itiraf etmek bana acı veriyordu ama Quentin, Erik'in onu benden daha çok sevdiğini söylediğinde haklıydı. Erik'in bu kadar etkilendiği son kişi karısıydı.

İkisi de birbirleriyle tamamen uyumsuz bir şekilde dans ederken kıkırdıyorlardı ve dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Şüphesiz ki, burası onun ait olduğu yerdi ve tanrıların huzurunda bu kadar rahat olduğunu görmek beni mutlu etti.

Bırakın onu gerçekte olduğu gibi görsünler.

Mükemmellik.

Ne yazık ki, huzurum uzun sürmedi. Hunter verandayı geçip yanıma geldi. Uzaklaşmaya çalıştığımda kolumu tuttu. Ortalığı karıştırmak istemedim ama onun yanında durmaya dayanamıyordum, Quentin'i tekrar incittiği için onu affedemiyordum.

"Grayson, onun için neler yapardın?"

Bu lanet olası garip soru yine mi? Akşam yemeğinde ortaya çıktığında bunu sordu.

Hunter, "Onun için ne yapardın?" diye tekrarladı.

"Her şey," diye tereddüt etmeden karşılık verdim.

Cevabım Quen'inkiyle aynıydı. Erik'le hâlâ tasasız olan ona tekrar baktım. Benim altın kızımınla her şeyi görmüştüm. Onu çok kızgın, ağlayan, yıkılmış ve aşırı mutlu görmüştüm. Son birkaç aydır, bu kadının benim her şeyim olduğunu ve onu güvende ve mutlu tutmak anlamına geliyorsa, benden istediği her şeyi yapacağımı kabullenmişim. Bu yüzden ondan eşim olmasını istemiştım, hatta yalvarmışım.

"Neden?" diye sordu Hunter.

Ona baktığımda, o da ona bakıyordu ve gözlerini oymak isteğimi bastırdım.

"O benim ruh eşim, Hunter." Zekâ konusunda Erik'le aramızda bir paylaşım olduğuna yemin edebilirdim.

"Yani, eğer bağlı olmasaydınız, o sizin için hiçbir şey ifade etmez miydi?"

"O benim için hâlâ her şey demek olurdu."

Onun kim olduğunu ya da aramızda ne olduğunu bilmeden çok önce, Quentin'e çekilmişim. Onun ateşi ve kaosu benimkini yansıtıyordu. Benden korkmuyordu. Kendi karanlığından kurtulmak için benim karanlığıma gömülmeyi arzuluyordu.

Hunter, gözlerini ondan ayırmadan, "Bu çok büyük bir iddia, küçük kardeşim," diye yorum yaptı.

"Ne istiyorsun?"

"İnsanları kendine çekiyor. Oldukça popüler oldu."

Çenesini ona doğru çevirdi ve ne demek istediğini anladım. Yanında sadece Erik yoktu, Bexley de katılmıştı. Dionne. Andreas. Flynn. Quentin başını geriye doğru eğdi, uzun koyu saçları sırtından aşağı dökülürken güldü ve bir an için, etrafını saran altın rengi aurasının güzelliğine kapıldım.

Benim altın kızım.

"Şaşırmış gibisin," dedim, sesim duygudan titreyerek.

"Benim."

Ben değildim. Bir şey hakkında kafanı koparmaya çalışmadığı zamanlarda oldukça çekici olabiliyordu.

Hunter, onu izlemeye devam ederken, "Onun varlığı başlangıçta düşündüğüm kadar büyük bir tehdit oluşturmayabilir," dedi.

Hiçbir umut ışığı yoktu. Hunter'ın beni sahte bir güvenlik duygusuna kaptırmaya çalışmadığından emin olamazdım. "Sana onun bizimle burada, yukarıda olması gerektiğini söylemiştim."

"Öyle yaptın."

"Konsey ve Elysia'nın alt kesimleri giderek daha sabırsızlanıyor. Bizi daha ne kadar bekletmeyi düşünüyorsunuz?"

"Zamanı geldiğinde konseyi arayacağım, Grayson. Anladığım kadarıyla endişelenecek pek bir şeyiniz yok. Proje ve entegrasyon konusunda beklentilerimi fazlasıyla aştı."

O uzaklaşırken gözlerimi kısıtım, kalabalığın arasına karışıp birçok kişinin kındığı sahte gülümsemeyi yüzüme yapıştırdım. Nişanım ve arkadaşlarına katılmak üzere içkimin geri kalanını bitirdim ki Malachi önüme geçti.

"Mal." Neredeyse bir hırıltıydı. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Seninle konuşmak istedim."

"Öyleyse konuşmaya başla, çünkü belki de seni şaşırtmayacak ama geceyi seninle değil Quentin'le geçirmeyi tercih ederim."

"Hunter'ı gördüm."

"Ve?"

"Düğünden önce. Archer'la konuşuyordu. Bir konuda tartışıyorlardı."

"Ne duydunuz?"

"Aslında hiçbir şey. Orada beklemeyi göze alamadım ama Hunter anlaşmayı yerine getirmekten bahsetti."

Quen'in Archer'a verildiği andan itibaren bir şeyler çevirdiğini biliyordum, ama tam olarak ne olduğunu bilmiyordum. İkisinin de çıkarına ne olabilirdi ki? Quentin söz konusu olduğunda aynı tarafta bile savaşıyorlardı.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" diye sordum Mal'e. "Hunter öğrenirse muhtemelen işinden atılırsın."

"Çünkü Quentin'i seviyorum ve o da eve dönüp bizimle birlikte olmayı hak ediyor. Eğer Hunter oyları manipüle etmeye çalışıyorsa—"

Hunter haklıydı ve ben bunu her zaman biliyordum. İnsanlar onu seviyordu. İnsanlar benim yüzümden benim için bir şeyler yapmazlardı. Ama Quentin ile olan ilişkim yüzünden benim için bir şeyler yaparlardı. Quen yanımdayken akrabalarımın yanında ne kadar daha hoş karşılandığımı fark etmemiştim. Onun hayatını güvence altına alacak ve sonra konseyi kendimize ait hale getirmek için çalışacaktık.

"Archer ile mi?" diye sordum. "Bu hiç mantıklı olmazdı. Archer konseyin bir parçası değil ve Hunter da bizim düşünce tarzımıza yaklaşmaya başlıyor gibi görünüyor."

Bunu garanti edemezdim ama konuşmamız doğru yönde atılmış en küçük adımdı.

"Ben de anlamıyorum ama bunun alışılmadık bir durum olduğunu kabul etmelisin."

"Ne planlıyorlarsa, ne anlaşma yapmışlarsa yapsınlar, bunun Quentin'in varlığıyla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Hunter'ı yaklaşan düğünü durdurmaya ikna etmeye çalıştığından hiç şüphem yok."

Archer ona çiçek göndermeye devam etmişti ve öfke patlamaları Quentin ile olan bağımlı endişelendiriyordu. Bizi ayırmak istiyordu ve Hunter'a koşmak da dahil her şeyi deneyecekti ama imkansızdı. Kaderin bize bahsettiği şeyi bozmak için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

"Sence yapacak mı?"

"Deneyebilir," diye güldüm. "Ama işe yaramayacak. Son nefesime kadar o kadınla evleneceğim."

Malachi rahatladı. "Bir davet bekliyorum."

"Seni listeden çıkarmama izin vermezdi," diye açıkladım. "Hadi bu çılgınlığa katılalım."

Akrabalarımızın çılgınca ve nasıl göründüklerini umursamadan dans ettiği alana geri döndük. Varlığım küçük grubun arasından bir dalga gibi geçti ve Quentin'in beni göğsümde alev alev bir hareketle görünce yüzünde beliren gülümseme dikkat çekiciydi.

"Keyif alıyor musun?" diye sordum, onu kollarıma alarak.

Kadın mırıldandı. "Dans edecek misin?"

"Bu kısmı hepiniz kontrol altında tutuyor gibisiniz."

Onun yorumunu duyanlardan bazı meraklı bakışlar vardı. Ben en sosyal tanrı olarak bilinmiyordum. Etkinliklere katılırken, duvara yaslanıp güvenli bir mesafeden gözlem yapmaktan mutluluk duyuyordum.

"Lütfen." Quentin uzanıp beni öptü. "Yoksa bütün gece Flynn'le baş başa kalacağım." Kaşlarımı çattım ve o güldü. "Bu bir evet mi?" diye sordu.

"Evet, bela. Burada kalıp seninle dans edeceğim."

İşler çok geçmeden değişecekti. Somurtkan ve sabırsız bir tanrı olarak ünüm biraz yumuşayacaktı çünkü Quentin sürekli yanımda olacağı için, binlerce yıldır biriktirdiğim keskin kenarları korumak zor olacaktı. Ama ona katıldığımda, müziğe eşlik edip Erik'le güldüğünü izlerken, küçük tanrılar geri çekilip bize yer açtılar.

Quentin güven ve sıcaklıktı. Birçok insanın kaybettiği ve bir daha asla sahip olamayacaklarını düşündüğü şeyin sembolüydü. Ve ben de onları bu inanca götüren şeyin sembolüyüydüm.

Bizi bir arada tutan çekirdek bir grup bıraktılar ve ben de bir kez daha, Quentin'in bana bir şans verilmesinin tek sebebi olacağını kabul ettim. Sonra birlikte geleceğimizi inşa edebilirdik. Quentin öncelikliydi, ama ben kendi hırslarımdan vazgeçmemiştim. Kardeşim konumunu uzun süre koruyamayacaktı.

FORTY-ONE

GRAYSON

“Senin yükselip bu berbat işi geride bırakacağın günü dört gözle bekliyorum,” diye homurdandım.

Quentin bacaklarımın arasına oturmuş, önünde açık olan dizüstü bilgisayarıyla ekrandaki kağıdı düzeltiyordu. Evimizin penceresinden güneş ışığı hafifçe süzülürken, o da çalışarak zihnini dinlendiriyordu.

Ekrana gözlerini kısarak, "Çalışmamın sebebi yükselmek," diye karşılık verdi.

Kulağına hırlayarak, "Biraz ara ver," dedim.

Dudaklarım boynunda gezindi ve o, dikkati dağılarak yutkundu. Avuçlarımı çıplak uyluklarında gezdirirken tüyleri diken diken oldu. Gömleği bacaklarından yukarı doğru çekerken parmakları tuşların üzerinde donup kaldı.

"En sevdiğim ayakkabıyı mı giyiyorsun?" diye fısıldadım, kulağının dış kısmını ısırarak. "Siyah dantel içinde muhteşem görünüyorsun."

En sevdiğim manzara, benim rengime bürünmüş halimdi. Kalçaları ve göğüsleri boyunca danteller, bana sunulan bir hediye gibiydi, en sevdiğim yıkım biçimimi bekliyordu. İç çamaşırının narin ipliklerini yırtıp onu vahşice kendime ait ilan etmenin verdiği tatmin çok büyüktü.

Göğsüme yaslandı, ben de tişörtü kalçalarının etrafına topladım ve bir elimi bacaklarının ucuna doğru uzattım, kumaşla karşılaşmayı bekliyordum. Bunun yerine, çıplak vajinasının sıcaklığını buldum. Başımı ensesine yaslayıp onaylayarak mırıldandım. Dilim pürüzsüz teninde gezindi ve o inledi. Parmaklarım vajinasından ayrıldı, yaladıktan sonra eski yerlerine geri döndüler. Hafifçe irkildi, ama iş gerçekten bırakılmıştı.

"Beni mi bekliyordunuz?" diye sordum.

"Her zaman istediğini elde ediyorsun," diye fısıldadı diğer elim tişörtünün altından kayarak meme ucuyla oynamaya başlarken. Meme ucu

zaten beklentiyle sertleşmişti. Vücudunun benimkine verdiği tepkiyi tarif etmenin tek yolu muhteşem demektir.

Başparmağım klitorisine değdi, bastırıp sinir uçlarını çevreledi. "Ve tüm bunlar benimle ilgili, değil mi?"

Başını göğsüme yasladı. Bu kadar inatçı biri için, elimi üzerine koyduğumda çok kolay teslim oldu.

O da karşılık olarak mırıldandı.

"Seni buradan çıkaralım." Ellerimi üzerinden çektim ve tişörtünü başından aşağı doğru çekerek onu önümde çıplak bıraktım. "Çok daha iyi."

"Benim çalışmam gerekiyor," diye zayıf bir şekilde itiraz etti.

"Zorunlu mastürbasyon molası."

"Yardımcı bir araçla."

Başparmağım ve işaret parmağım arasında meme ucunu sıkıştırıp yuvarladığımda kahkahası inlemeye dönüştü. Sırtını kamburlaştırdı ve ellerini bacaklarının arasına indirdi.

"Sakın yapma," diye uyardım onu, ama onları uzaklaştırmak için auramı serbest bıraktım. İki siyah uzantı ellerini yatağa sabitledi. "Sen benim oyuncağımsın, Quentin. Seninle istediğim gibi, istediğim zaman oynayabilirim."

"Lütfen dalga geçmeyin," diye sızlandı.

Yatakta kıpırdanıp biraz rahatlamaya çalışırken, omuzlarının arkasından öptüm.

"Ama eğer seni kızdırmazsam, çıkardığın o nefis sesi duyamam," diye açıkladım.

Parmaklarım onun iç uyluklarında hafifçe gezindi, yukarı doğru hareket ederken vajinasına zar zor değdi.

"Lütfen gri olsun," diye yalvardı.

"Bu sabah gerçekten çok sabırsızsın. Bak, bütün gün çalışmak ve hiç eğlenmemek Quentin'i nasıl da sinirli bir kız yapıyor?"

Başını itaatkar bir şekilde salladı.

"Bana neden senin beni beklettiğin gibi seni bekletmemem gerektiğini söyle."

"Her zaman pes ederim," diye hızlıca yanıtladı.

Evet, öyle yaptı. Quentin'in vücuduma sarılmadığı, Elysia'ya adımı haykırmadığı tek bir sabah veya akşam bile yoktu. Tükenene kadar bana her şeyini verdi ve yine de benim tempoma ve ihtiyaçlarıma ayak uydurmaya çalışarak onu kullanmama izin verdi.

“Bundan daha fazlasına ihtiyacım olacak, altın kızım,” dedim, elimi göğsünden çekip boğazını kavrayabilmek için. Parmak uçlarımın altında nabzının gürlediğini hissettim, bu da onun benim gözetimim altında hayatta ve sağlıklı olduğunu hatırlattı.

"Ne istiyorsun?"

Parmaklarım klitorisine dokundu ve o inledi. Bu sesi sessiz anlarda tekrar tekrar çaldım ve kendimi delirttim. Vücudunun zirveye ulaşmasına yardımcı olmam için bana duyduğu saf bağımlılık. Bu kadar küçük bir sesin ilettiği katıksız ihtiyaç.

“Bu proje resmen kapandığında önceliğinizin ben olacağımı söylemenizi istiyorum,” dedim. “İzin alacaksınız ve birlikte dünyayı gezeceğiz. Beni çok sınadınız ve ben sabırsızım.”

"Söz veriyorum," diye fısıldadı.

Parmaklarımı ıslak kıvrımlarının arasından aşağıya doğru indirdim ve içeri doğru ittim. Memnuniyet dolu bir inilti ağzından çıktı.

"Sen bir yalancısın," dedim, boğazının kenarlarını hafifçe sıkarak. "İstedikini elde etmek için ne gerekiyorsa söylüyorsun."

İçine bir parmak daha soktum, başparmağımla klitorisini okşadım. Quen, elime sürtünürken kalçaları yukarı aşağı hareket etti.

"Sen de aynısın," diye fısıldadı.

Başını geriye eğerek altın rengi gözleriyle bana baktı. Aurası yavaşça ortaya çıkıp benimkiyle iç içe geçti. Işık ve gölgeler kusursuz bedeninde dans etti. Bir tanrıça için Quentin tam anlamıyla günahkardı.

"Ben daha kötüyüm," diye hatırlattım ona, eğilip öperken.

Aç ve dağınık bir haldeydi. Kontrolü bıraktığının gerçek bir işaretiydi. Bana teslim olduğu, direnmeyi bıraktığı her an, bana olan güveninin bir hatırlatıcısıydı. Geçmişimde ne yaşanmış olursa olsun, Quentin bana tüm varlığıyla güveniyordu.

Onun zihni.

Onun bedeni.

Onun ruhu.

Elimi okşadı; tahrikinin ıslak sesleri yatak odamızı doldurdu. Boğazına daha sert bastırdım, altındaki deriyi morarttım, ardından vajina duvarları parmaklarımı sıkıca kavradı ve dudaklarından sessiz bir dua gibi ismim döküldü. Vücudu benimkine yaslanıp gevşediğinde, parmaklarımı vajinasından çektim ve onu serbest bıraktım.

Seks sonrası o güzelim sersemlik hali onu sarmıştı ve ağzı parmaklarımı temizlemek için açık kalmıştı. Bu kadar sert bir kadının bu kadar uysal olabileceğine kim inanırdı ki?

Parmaklarımı ağızıma soktum ve onun tatlı tadı dilime yayılınca inledim. Arkasını döndü, dizlerinin üzerine doğruldu ve kollarını boynuma doladı. Parmaklarımı ağızımdan çıkardım, dudaklarının arasından geçirdim ve tükürüğümle karışmış kendi kalıntılarını tatmasına izin verdim.

"Her zaman senin istediğin gibi olmak zorundasın," diye mırıldandım, dilinin parmaklarımın etrafında dönmesinin verdiği zevkten keyif alarak. "Git temizlen ve işine geri dön."

"Ya sen?" diye sordu, parmaklarımı ağızından çektiğimde.

"Bekleyebilirim."

"Sabırlı olmadığınızı söylediniz."

"Ne kadar bekleyeceğimi söylemedim. Çabuk çalışsanız iyi olur."

Sırıttı ve daha önce attığım tişörtümü kapmak için uzandı, ama ben ondan önce davrandım.

"Buna ihtiyacın yok," dedim ona.

"Beni çıplak mı çalıştıracaksınız?"

"Belki hâlâ oynamak istiyorum."

Dudaklarının alt kısmını ısırıktan sonra uzaklaştı ve banyosuna girdi. Ben de yatağa uzanıp gözlerimi kapattım.

Bir gün gelecek, bu hayat, ardından gelen o yaklaşan korku olmadan yaşanacak. Bu anlar, karanlıktan kaçmak için ışık ve neşe kıvılcımları olmayacak. Bir gün, panik duygusunu uyuşturucuyla kovmaya ihtiyacı kalmayacak, çünkü coşku onun tüm hayatını oluşturacak. Ben bunun olmasını sağlayacağım.

Quentin'in ağırlığı da yatağa benimle birlikte yayıldı ve dudakları nazikçe benimkine değdi.

"Seni seviyorum," dedi, bilgisayarına doğru sürünerek.

Doğrulup tekrar eski pozisyonumuza döndük. Parmaklarım omurgası boyunca bir, dört, üç sayılarını takip etti.

"USB'ye ihtiyacım var. Ceketimden alabilir misin lütfen?" diye sordu, odadaki bir sandalyenin arkasına asılı duran siyah ceketini işaret ederek.

"Ne dersen, Tanrıça," diye yanıtladım arkasından çıkarak. Bu, sabahki iş programını tamamen mahvetmeden önce penisimin sakinleşmesine fırsat verdi.

Quentin, bir cebimi karıştırıp hiçbir şey bulamayınca gözlerini devirdi. Diğer cebime elimi soktum ve parmak uçlarımda yayılan yanma hissiyle irkildim, elimi geri çekip deriye baktım.

"Cebinde ne var lan?" diye sordum, tekrar cebime dalıp küçük ve kuru bir şey kaptım.

Bu sefer elimi çıkardığımda, midem alt üst olan solmuş çiçek başlarıyla karşılaştım. İnleyerek onları yere bıraktım ve elimi eşofmanıma sürdüm.

"Bunları neden bulunduruyorsunuz?" diye sert bir şekilde sordum.

Quentin yataktan kalktı ve yanıma geldi. Onları yerden almak için eğildi ama fırsat bulamadan onu uzaklaştırdım.

"Yapma!" diye bağırdım.

"Sorun yok. Bunlar sadece çiçek."

"Oleander. Bunu nereden aldın? Bir daha sormama gerek kalmasın."

Quen, elimden kurtuldu. "Emmanuel Teixeira'nın laboratuvarında bunlar vardı."

"Quentin." Ona karşı sabrım tükeniyordu ve bunu anlayabiliyordu.

"James ve ben laboratuvarına girdik. Onları neden orada tuttuğuna dair hiçbir fikrim yok. İmran'la birlikte yürüttüğü bir tür gizli projesi olmalı çünkü onlara ihtiyacı yok."

"Sen de uzak dur!" Ellerimi yüzüme indirdim ve hemen geri çektim. "Sen bu şeylerden uzak dur. Bizim için tehlikeli. İlahi gücümüzü engelliyor. Tahminimce bir şekilde kelepçelerin içine hapsedmeyi başardılar."

"Eğer bu kadar tehlikeliyse, neden Elysia'da bulunduruyorsunuz?"

"Bu konuyu siz gündeme getirdiniz."

"Bunu kastetmedim. Elysia'daki seralarda bu mevcut."

"Hayır. Hunter, yarı tanrıları yok etmeden önce onu Dünya'dan hasat etmek zorunda kaldı." Yüzü solgunlaştı ve ben onun üzerinde yükseldim.

"Zakkum, Elysia'da yetismekte zorlanıyor. Siz ne gördünüz ve nerede?"

"Archer'ın evinde," dedi bana. "Seradan aldığını sanıyordum."

"Büyüyemez."

Quentin başını salladı. "Dokunamazsın, değil mi?"

"Hayır. Yakıyor ama sadece yutulduğunda veya kan dolaşımına girdiğinde ölümcül oluyor."

"Tobias," dedi gözlerini kapatarak. "Archer'ın evindeydi ve konuşmayı duymama izin vermediler. Archer onları yatak odasında tutuyor. Oleander olmalı. Kumarhanede olduğum sırada Tobias'ın eli yanmıştı. Nasıl

yaralanabileceğini anlayamadım ama hemen elini gözümün önünden uzaklaştırdı.”

Auramın uzantıları fırlayarak odanın duvarlarını ve zeminini delip geçti. Quentin nefes nefese kaldı ve masaya tutunarak geriye doğru sendeledi, ben de öfkemi kontrol altına almaya çalıştım.

"Neden daha önce bir şey söylemedin?" diye sordum dişlerimi sıkarak.

"Unuttum. Tehlikeli olduklarını bilmiyordum." Dizüstü bilgisayarına doğru yavaşça geri çekildi.

"Cevapları Google'da veya Vikipedi'de bulamayacaksın, Quentin."

Donakaldı ve söylediğim sözlerden pişman oldum. Quentin her durumla olabildiğince çok bilgi edinerek başa çıkıyordu ve ben de bununla alay etmişim.

"Aynı gökyüzünü paylaşıyorsunuz ve kendinizle o kadar meşgulsünüz ki, birinin orada ölümcül bir bitki sakladığını fark etmediniz mi?" diye çıkıştı. "Bana aptalmışım gibi davranmayın."

"Değilim." Ona doğru ilerledim.

"Evimizi tamir edin."

Kendi kendime söylenerek, Quentin'in onu tekrar kucağıma almasına izin vermeden önce duvarı ve zemini tamir ettim.

"Özür dilerim." Özür dilemek adeta bir uzmanlık alanı haline gelmişti. "Archer onları laboratuvarından alıp Elysia'ya geri götürdü."

"Neden?" diye sordu. "Onlarla kendi başına ilgilenemiyor. Tobias'tan yardım alıyor ve Tobias tam olarak neyle uğraştığını biliyor. Diğer küçük tanrıların da bunu bildiğini düşünüyor musun?"

Quentin kollarımda olmasaydı, bulmacayı bir araya getirmeye çalışırken meraklı gözlerle bana bakmasaydı, evi temellerine kadar yıkarırdım.

"Savaş planlıyor," dedim kararlılıkla. "Diğerlerinin bunu bildiğinden hiç şüphem yok. Bilmiyorlarsa da yakında öğrenecekler. Ne kadar parası vardı?"

"Küçük bir saksı ve bitkiler sağlıklı görünmüyordu, Gray. Bununla savaş başlatamaz." Alt dudağını ısırıldı. "Ama Archer ve Hunter o gece laboratuvardaydı. Hunter, bitkileri aldığını biliyor. Archer'a talimat veriyordu. İpleri elinde tutan Hunter."

"Malachi onların bir anlaşmadan bahsettiklerini duydu. Ne halt ediyorlar bunlar?"

"Bilmiyorum, ama bu iyiye işaret değil, değil mi? Belki de oylama çağrısı yapacağı zamana hazırlıktır?" Yüzünün rengi solmuştu.

Hunter ve Archer daha önce hiç anlaşamamışlardı, ama birdenbire ayrılmaz oldular. İkiği gizli konuşmalar yapıyordu ve ben bunu önemsiz bir şey olarak geçiştirirken, içimde derin bir kıpırdanma başladı ve bana bulmacanın bir parçasını kaçırdığımı söyledi.

Umarım yaptığım hata, emeklerimizin boşa gitmesine neden olmaz.

FORTY-TWO

GRAYSON

Erik ellerini saçlarının arasından geçirdi ve soluk sarı saç tellerini şiddetle çekti.

Eğer benim elimde olsaydı, doğrudan Aşağı Elysia'ya gider ve Archer'ı buraya geri getirirdim, ama Quen beni durdurdu. Mantığı öfkemin önüne geçti ve güvendiğim tek kişiyi daha yanıma aldım.

Quen işini bırakıp bize katıldı. Bunun cevap bulma arzusundan mı yoksa benim plana sadık kalıp kendi başıma hareket edeceğime güvenmemesinden mi kaynaklandığından emin değildim.

Erik ellerini yüzüne götürürken, "Belki de hiçbir şey değildir," diye mırıldandı.

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordum ona. "Hunter, Archer'la birlikte orada olmasaydı, sanki randevudaymış gibi çiçek toplamasalardı, ben de aynı şeyi düşünebilirdim. Zakkum, Erik."

"Oleander, manşetler için gerekli. Bir proje üzerinde çalışıyor olabilir. Yakayı da onlara yaptırdı."

"Bu tasma Dünya'da üretildi! Hunter bu pis işi ölümlülere yaptırdı!"

Larkin'in kaşları çatıldı. Onun varlığı Quen sayesindeydi. Cevabı verebilecek en iyi kişi oydu. Hunter kardeşimiz olabilirdi, ama onunla çok az zaman geçirmiştik. O, onun karısıydı. Sırdaşıydı.

"Odanın bir ucundan diğer ucuna yürümeyi bırak," dedim, gözlerim Quentin'in odada bir aşağı bir yukarı yürümesini takip ediyordu.

"İşe yarıyor."

Erik aniden yerinden fırladı ve bir kalem ile not defteri kaptı. "Son zamanlarda vefat eden küçük tanrıların hepsini hatırlıyor musun?"

Larkin, "Phillipe," diye söze başladı.

Listeyi incelerken Quen gergin bir şekilde etrafımızda dolanıyordu. Bu tartışmaya pek bir katkısı olmadı ve keşke işleriyle meşgul olsa ya da

Sloan'ı ziyaret etseydi diye düşündüm. Burada cevaplar kolay olmayacaktı, bu da ruhunda huzurun yerleşmeyeceği anlamına geliyordu.

Kağıdı ayırdığımızda, içi isimlerle doluydu.

“Ne öğrenmeye çalışıyorsun?” diye sordu Quen. “Sence bu işe Hunter ve Archer'dan daha fazla kişi mi karıştı?”

Erik, elindeki listeye bakarak onu geçiştirdi ve kız da ağzını sıkıca kapattı.

Erik sonunda doğrulup bize dönerek, "Bu küçük tanrıların Elysia'yı yarı tanrılardan temizleme taraftarı olmaları size bir tesadüf gibi gelmiyor mu?" dedi.

Elindeki kağıdı kaptım ve isimlere baktım. "Emin misin?"

Yıllar geçtikçe anılar bulanıklaştı.

Larkin, omzumun üzerinden listeye bakarak, "Çoğu, hatta belki de hepsi, onları toplamaya yardım etti," diye doğruladı.

Beynim hemen bağlantıyı kurdu. "Onların ortadan kaybolmasının bir kaza olduğunu düşünmüyor musun?"

"Oleander, Elysia'ya getiriliyor. Archer onu burada yetiştirmeye çalışıyor ve tartışmanın diğer tarafında yer alan küçük tanrılar birdenbire toplu halde ortadan kaybolmaya başlıyor."

"Archer'ın onları teker teker avladığını mı düşünüyorsun?" diye sordum.

Quen, "Hunter'ın bunu zaten biliyor olma ihtimali de var," diye ekledi.

“Hunter’ın bu işe karışacağını sanmıyorum,” diye belirttim. “Onu savunacak son kişi ben olurum ama neler olup bittiğini anladığında gerçekten endişelenmiş gibi görünüyordu.”

"Archer tüm bunları onun arkasından mı yapıyor?" diye sordu Quen.

Larkin, “Archer'ın gerçekten bir şey yapıp yapmadığını bilmiyorum,” diye belirtti. “Kanat olmadan bu yolda devam ederseniz ikiniz de başınız belaya girecek. Özgürlüğe çok yakınsınız Quentin. Boş bir arayış yüzünden bunu elinizden kaçırmayın.”

“Ya kanıt bulursak?”

“Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsunuz?”

“Archer'ın odasında saksı vardı. İnsanlara onun bu bitkiyi yetiştirdiğini gösterirsek...” Quen bana baktı. “Tobias'ı ne yaptıklarını itiraf etmeye ikna edebilir miyiz sence? Sadece zakkum yetiştirmeye yardım etmek için bile olsa, o da işin içinde.”

Kaos şiddetli dalgalar halinde içimi sararken omuz silktim. "Onu konuşturabiliriz."

Larkin rahatsız görünerek, "İkiniz de oylama bitene kadar bekleyemez misiniz?" diye sordu. "O zamandan sonra Hunter'ın size karşı kullanabileceği hiçbir şey kalmayacak."

Erik başını salladı. "Gökyüzünde yine zakkum çiçeği var. Kimin veya nasıl kötüye kullanıldığını kim bilebilir? Sıradaki kurbanın biz olmayacağımızı kim söyleyebilir?"

"Bütün bunlar benim yüzümden," dedi Quen, yumruğunu sıkarken tırnaklarını avucuma batırarak. "Sloan veya çocuklar için endişelenmene gerek yok Erik. Senden bahsetmeyeceğim. Larkin'den de bahsetmeyeceğim."

"Ve eğer burada bir şey ters giderse, suçu senin üstlenmene izin vereceğimi düşünüyorsan, aklını kaçırmış olmalısın," dedim ona öfkeyle bakarak. "Bu sorumluluk benim omuzlarımda olacak."

Quentin, "Bir plan yapmanız gerekiyor. Archer'ın kapısını öylece çalamazsınız," dedi.

"Daha iyi bir fikriniz var mı?" diye sordum.

Daha bunları söylerken bile, bir plan çoktan oluşmuştu. Quentin haklıydı. Archer'ın kapısına dayansaydım, bir kavga çıkardı. Olumsuz dikkat çekerdim ve Archer, o kaypak yılan gibi, bunu kendi lehine çevirip beni yine cennete zarar veren biri olarak gösterirdi.

"Onu bulmalısın," dedim Quen'e dönerek.

"Neden ben?"

"Şu anda onun ilgisinin odağı sensin."

Onu yem olarak kullanmak hiç içimi rahatsız ediyordu, ama sorunun kökünü bulmanın en hızlı yolu buydu. Eğer Archer, Quentin ile meşgul olursa, evini ve arazisini dikkat dağıtmadan arama şansımız olurdu. Tobias'ın peşine düşmeden önce Dionne ve Marcel'i de yardıma çağırırdım.

"Ama ben onu asla aramam, Gray. Birdenbire onu bulmaya ve sohbet etmeye çalışırsam garip görünür. Onunla ne konuşacağım ki?"

"Ona haklı olduğunu anladığını, nişanlanmayı yeniden düşündüğünü söyle."

"Hayır!" Quen'in sesi Erik'in sesiyle yankılandı.

Başımı salladım. "Bu onu meşgul ederdi."

"Yalanı hemen anlardı," diye tısladı kadın.

"Öneriniz nedir?"

Odayı sessizlik kapladı ve endişe dalgalar halinde onu sardı, ta ki göğsünün ortasında titreme başlayana kadar. Tam bir kaos. Ben bundan

zevk alırken, Quentin'in kaldırabileceği bir sınır vardı. Son birkaç aydır sınırlarını zorlamıştık ve bu da beklenmedik bir başka sürprizdi.

Ellerimle kollarının üst kısmını tutarak ona biraz denge sağladım.

“Sorun yok,” dedim usulca. “Bunu bu gece çözmemize gerek yok, sadece bir plan yapmamız gerekiyor.”

“Tekrar gidebilirim,” dedi Larkin. “Son görüşmemizde beni evine almamıştı, ama şimdi bunun ardında daha fazlası olup olmadığını merak ediyorum. Elysia'daki o çiçekleri kendi arazisinde yetiştirmiş olabilir mi?”

Erik başını sallayarak fısıldadı: “Elara'nın ne diyeceğini hayal edebiliyor musun? Bu onu mahvederdi.”

Dişlerimi sıktım, eski arkadaşımın, kocasının onun adına cinayet dolu bir katliam gerçekleştirebilmek için arazilerine zehirli bir çiçek diktiğini bilseydi ne diyeceğini hayal etmemeye çalıştım.

“Dionne ile iletişime geçemez misin?” diye önerdi Quen. “Archer buradaysa, evi kontrol edebilir.”

Larkin, “Bexley'nin kız arkadaşını da bu karmaşaya dahil etmemizden memnun kalacağından emin değilim,” diye savundu.

Quentin'in omuzları düştü. Kardeşler arasındaki bağı ve sınırları aşma isteğinin zorluğunu anlıyordu. Ben Hunter'ı bir sakız karşılığında satardım, oysa Erik için hayatımı tehlikeye atardım.

Erik, “Bekleyebiliriz,” dedi.

Gözlerimi kıstım. “Erik.”

“Bekleyebiliriz,” dedi bu sefer daha kararlı bir şekilde. “Proje neredeyse bitti. Hunter oylamayı sonsuza kadar geciktiremez. Eğer her şeye hemen girersek, şüphe uyandırırız ve Quentin'in hayatta kalma şansını mahvedebiliriz.”

“Konuyu örtbas etmiyoruz,” diye onayladı Larkin. “Ama her zaman önce kendi çıkarlarımızı gözettilik.” Quen ile bakışlarını paylaştı. İkisi arasında ne yaşanmış ve Larkin'in boşanmasına yol açmış olursa olsun, eski baldızım Quen'e minnettardı. “Durumu takip edebilir ve o güvende olduktan sonra konseye sunmak üzere kanıt toplayabiliriz.”

Quen'i kendime doğru çekerek başının tepesine bir öpücük kondurdum. Son birkaç aydır yaptığım her şey onu hayatta tutmak içindi. Yalan söyledim, hırslımı geri plana attım ve başkalarıyla onun hakkında konuşabilmek için kendimi biraz daha kabul edilebilir hale getirdim.

İçimde zonklayan karanlığın ötesine geçerek derin bir nefes aldım. Erik'in dediği gibi, zamanımız vardı. Oylama yakında gerçekleşecekti ve

Quentin güvende olacaktı. Bu gerçekleştiğinde, açıklamalarımızla gökleri sarsmadan önce onu yeryüzünün uzak bir köşesine saklayacaktım.

“Önceliğim sensin,” diye hatırlattım Quen'e. “Bu konuda endişelenmeni istemiyorum. Hiçbir şey değişmedi.”

“Her şey değişiyor.”

Larkin bize doğru yaklaşarak, "Bu işin aslını ortaya çıkaracağız," dedi. "Şimdi onlara şansınızı mahvetme zevkini vermeyin."

Quentin yavaşça başını salladı, yumruğu tişörtümü daha sıkı kavradı. Ondan katillerin yanında yürümesini ve hiçbir şey olmamış gibi davranmasını istiyorduk. Bu konuda deneyimliydik, ama Quentin kendini tam da bu işin içinde buluyordu.

Larkin, "Neden benim evime gelmiyorsun?" diye önerdi.

"Hayır." Yanımdan ayrılmasına izin vermeyecektim.

Larkin gözlerini bana dikti. "Senin dışında başka insanlarla da görülmesi onun için iyi olacak. Havuz başında tembellik edip bu karmaşadan uzaklaşacağız."

"Sanırım bunu isterdim," dedi Quentin, bu saçma fikri bir kenara bırakmadan önce.

"Hepimiz gideceğiz."

“Hayır.” Kolumu nazikçe okşadı. “Larkin’le biraz vakit geçireceğim. Sen de yeğenlerini göreceksin. Sürekli birlikte olmak zorunda değiliz.”

Gözüm seğirdi. "Biz birbirimize yapışık değiliz," diye dişlerimi sıktım. "Bizi ruhlarımız bağlıyor."

Yanağıma masum bir öpücük kondurdu ve ben de dudaklarını yakalamaya çalıştım ama geri çekildi.

Quentin hâlâ tereddütlü bir şekilde, "Ailenle vakit geçir," dedi. "Larkin'le güvende olacağım."

Benden uzaklaşarak Larkin'in tarafına geçti. Quen'in bedeninden hâlâ kaos yayılıyordu, ama şimdi kavga başlatmak durumu iyileştirmezdi. Dünyaya döndüğümüzde bunu konuşurduk.

"Sana güveniyorum, Larkin," dedim, hâlâ Quentin'e bakarak.

Omuz silkerek, "Her şeyin bir ilki vardır," dedi.

FORTY-THREE

QUENTIN

Larkin, beni evinde gezdirirken, "Hâlâ dekorasyon yapıyorum," dedi. Gezdiğim diğer evlerden daha mütevazıydı, ama yine de aile evimi gölgede bırakıyordu.

Duvarlar bomboştu ve odalarda çok az eşya vardı. Bizi bahçeye götürürken kapılardan içeriye bakmaktan kendimi alamadım.

"Dekorasyona başlamak için buraya pek fazla gelmemişsin," diye yorum yaptım.

"Çok uzun sürmeyecek. Mekanın nasıl görünmesini istediğime dair birçok fikrim var. Evlendiğimizde son sözü Hunter söyledi. Fırsat bulsaydım, mekanı yerle bir ederdim."

Bahçesine adım attığımızda gözlerimi kısarak başımı salladım. Larkin'in bahçesi diğerlerinden farklıydı. Taş heykeller veya karmaşık budanmış ağaçlar yoktu. Bahçeleri bana Los Angeles malikanelerinin parlak fotoğraflarını hatırlattı. Alanın ortasında büyük bir havuz vardı ve tenis kortları ile düzenli gül çalılıkları bulunuyordu.

"Bunlar senin çiçeklerin," dedim, parmaklarımı yaprakların üzerinde gezdirerek.

"Evet, öyleler."

Şezlonga çöktüm, dizlerimi göğsüme çektim ve Larkin de kenarına oturdu.

"Sizi buraya getirmenin biraz neşelendireceğini umdum. Burası Gray'in yerinden biraz daha aydınlık."

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Beni evinize getirdiğiniz için teşekkür ederim."

"Seni her zaman onun yanına geri götürebilirim. Ama Gray biraz yoğun bir insan ve senin de biraz yalnız kalmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyordun."

"Onu seviyorum."

"Bunu savunmuyorum."

"Elinden gelenin en iyisini yapıyor, ama benim yerimde değil ve bazen aklımdan geçen her şeyi ona itiraf etmek istemiyorum."

"Benimle bu konuda konuşmak ister misin?" diye sordu Larkin.

Alt dudağımı ısırdım, beni düğüm düğüm eden düşünce karmaşasını çözmeye çalışıyordum. "Herkes benim sorun çıkaracağımı düşünüyor ve onlara çıkarmayacağımı göstermek için her şeyi denedim, ama bu benim hatam."

"Bu nedir?"

"Bütün bu ölümler."

"Hayır, onlar—"

"Daha önce bu kadar sık olmuyordu, Larkin." Alnımı dizlerime yaslayıp nefesimi düzenledim. "Eğer başka biri de kaybolan tanrıların yarı tanrılara karşı olduğunu düşünürse, insanların beni suçlaması uzun sürmez."

"Bunu bilmiyorsun."

Yavaşça başımı kaldırdım. "Bana birkaç hafta önce yapacağın şeyin bu olmadığını söyle."

"Yapardım," diye itiraf etti.

Larkin'in beni kandırmayacağını takdir ettim. Gerçeği saklamanın bir anlamı yoktu ve bunu ona karşı bir kusur olarak görmedim. Rollerimiz tersine dönmüş olsaydı, ondan çok şüphelenirdim.

"Mesele sadece bu değil," diye fısıldadım. "Benim yüzümden başka kimsenin başının belaya girmesini istemiyorum. Erik ve Sloan'ın düşünmesi gereken çocuklar var. Gray onu aramamalıydı."

Gray'in evine ilk döndüğümde, Erik'e iletişim kurmamasından dolayı küçük bir kırgınlık besliyordum. Ama karısını ve çocuklarını korumak istediğini anlıyordum. Onlar hayatındaki en önemli insanlardı. Sürekli ölümcül sorunların merkezinde yer alarak aramızda gerginliğe neden olmak istemiyordum.

Larkin kararlı bir şekilde, "Bu senin suçun değil," dedi. "Archer'ın böyle bir şey yapabileceğini hiç hayal etmemiştim. Yalan söylemekte çok yetenekli, ama cinayet onun tarzı değil."

"Evet, son zamanlarda Hunter'ın yanından hiç ayrılmıyor. Muhtemelen bu durum ona da bulaşmıştır."

"Hunter, herkesi kendi istediği gibi yönlendirene veya kendisine karşı gelenleri yok edene kadar rahat etmeyecek."

Cevap vermek için ağzımı açtım, ama evin içinde bir zil çaldı. Larkin, bu sese kaşlarını çatı.

"Garip," diye mırıldandı şezlongdan kalkarken. "Kimseyi beklemiyordum. Kapıyı ben açsam sorun olur mu?"

"Evet. Devam edin."

Eve geri girmeden önce ince parmaklarıyla omzumu sıktı.

Bacaklarımı uzattım ve biraz rahatlamak için koltuğa yaslandım. Kaygı tam bir kaostu. Eğer Grayson'ın algıladığı şey buysa, sürekli delilik nefes almasını zorlaştırdığı için işlevini sürdürebilmesi bir mucizeydi.

Gözlerimi kapatıp, tenimde güneşin sıcaklığını hissetmeye odaklandım. Sıcaklık davetkardı ve meclis toplantısı bitir bitmez sorunları nasıl çözeceğimizi düşündüm. Oylamaya kadar gelebilirsek, tüm kozlar elimizde olacaktı.

Larkin, "Quentin," diye seslendi.

Gözlerim birden açıldı ve arkama bakmak için döndüm. Merdivenlerin altından Larkin'i takip ederek bana doğru gelen Mabel'dı. Parmaklarını bana doğru salladı ve sahte bir gülümseme sergiledi.

"Hunter—" diye başladı Larkin.

"Ah, Larkin," diye cıvıldadı Mabel. "Onun mesajlarını iletme senin işin değil. Beni bir sebeple gönderdi. Bana güveniyor."

"Seni kullanıyor."

"Yeşil sana hiç yakışmıyor, tatlım," dedi Mabel ayağa kalkarken. Bana baktı. "Hunter seni görmek istedi."

"Ne için?" diye sordum.

"Göreceksin."

"Gray'i bulmam gerek."

Gray yanımda olmadan Hunter'ın karşısına çıkmaya hiç niyetim yoktu. Ortamı benden daha iyi okuyabilir ve daha fazla hata yapmamamı sağlayabilirdi.

"Grayson için endişelenme. Hunter zaten onu görmeye gitti. Seni bekliyor olacak."

Larkin'e baktım. "Benimle gelir misin?"

Mabel homurdandı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

"Onun gelemeyeceğini mi söyledi?" diye sordum, bir açık bulmaya çalışarak. "Gerek yok," dedim Larkin'e dönerek ve hatamı fark ederek. "İyiyim."

Onun için korkunç anılar barındıran bir eve geri dönmesini ve bu durumu yaratan bir korkağın karşısına çıkmasını istemeye hakkım yoktu.

"Yapamaz," dedi Mabel ellerini beline koyarak. "Yakında talimat alacaksın, Larkin."

Larkin bana, "Gray orada olacak," dedi. "Onunla işin bittiği anda görüşürüz."

Başımı sallayarak Mabel'in parmaklarını bileğime dolmasına izin verdim, ardından neon pembe görüşümü bulanıklaştırdı. Görüşüm netleştiğinde, bir ofiste duruyorduk.

Hunter, "Yanınızda kimlerin olacağı konusunda ilginç seçenekleriniz var," dedi.

Mabel görevini bırakıp masanın arkasında onun yanına oturdu. Ama ben ikisiyle de ilgilenmiyordum.

"Ne oluyor lan?" diye sordum, gözlerim Gray'e takıldı.

Boynunda bakır bir tasma, bilekleri bağlı halde bir sandalyede oturuyordu ve oldukça öfkeli görünüyordu.

"Gray mı?" Yanına doğru yürüdüm.

Hunter bana, "İyi durumda," diye güvence verdi. "Konuyu sonuçlandırdığımız anda serbest bırakılacak."

"Bu saçmalık. Buna gerek yok."

"Oyların sonucu aleyhinize çıkarsa, ikinizin de öfkenizi kontrol altında tutabileceğinize güvenmiyorum."

Karnımda ağır bir ağırlık çöktü ve omzumu çevirip Hunter'a baktım. "Oylamayı sen açıklayacaksın."

Parmakları ellerime değdi ve dikkatim tekrar Gray'e yöneldi. "Bu sadece oylamadan sonrasına kadar. Biz kelepçeli olmadan bunu yapmayı kabul etmedi. Yakında kelepçelerden kurtulacağız, ama şimdilik bunu yapmanız gerekiyor."

Bu düzenlemeden memnun görünmüyordu ve ben de ikna olmamıştım. Archer'ın neyin peşinde olduğunu ve Hunter'ın bunu teşvik ettiğini anladıktan sonra, güvensizliğim doruk noktasına ulaşmıştı. Ama oylamadan önce bir olay çıkarırsak, insanların fikirlerini değiştirme olasılığı her zaman vardı. Şimdi her şeyin yıkılmasını izlemek için çok fazla emek harcamıştık.

Mabel ona bakır halkaları uzattıktan sonra Hunter yanıma geldi. Çenemi kilitlemiştim, ellerimi kaldırdım ve kelepçeleri takmasına izin verdim. Yakayı açtığında geriye doğru sıçradım ve homurdandı. "Şimdiye kadar uslu durdun. Şimdi bozma sakın," diye küçümseyerek söyledi.

Bu tasma nefret ettiğim bir şeydi. Gray'in elinden çıktığında aşağılayıcı bir sembole dönüşmüştü, ama Hunter ikinci kez bana yaklaşıp onu boynuma taktığında kıpırdamadım.

Hunter, başımdan düşen bir tutam saçı kenara çekti. "Bu kolaydı, değil mi?"

Bileklerimdeki kelepçeler ağırdı ve anında bir şey eksikti. Aurama uzandım ama hiçbir yanıt alamadım, içimde derin, acı veren bir boşluk kaldı. Gray'in enstitüye ilk geldiğinde çılgılık atmasına şaşmamalı. Tamamen güçsüzdüm. Tanrısallığıma ve hayatıma getirdiği kaosa lanet ettiğim, sıkıcı ölümlü bir hayata geri dönmeyi dilediğim tüm zamanlar boyunca, o benim bir parçamdı ve ondan mahrum bırakılmak beni kaybolmuş hissettirdi.

Gray, ayağa kalkmakta zorlanırken, "Bu sadece geçici," diye tekrar hatırlattı.

"Diğerlerine haber verdin mi?" diye sordu Mabel, masaya yaslanarak.

Gray, dudaklarını tiksintiyle bükerek, "Konseyde bir koltuğun olmadığını farkındasın," diye belirtti. "Onun kişisel asistanlığını yapmak sevimli olabilir, ama gösteride bir koltuk bekleme."

Hunter, ofisin kapısına doğru yürürken, "Orada olacak," dedi.

Bir kortej oluşturduk. Hunter bizi evden önde götürüyordu, Gray onun arkasındaydı, ben ve Mabel de en arkadaydık.

O kadar çok çözülmemiş sorun vardı ki. Bu da sanki yıpranmış bir iplik gibiydi ama yakında düğümlenip sağlamlaştırılacaktı. O umuda tutundum; gecenin sonunda etrafım tanıdık yüzlerle çevrili olacaktı, beni eve hoş geldin diyeceklerdi ve geri kalanlarıyla da birlikte olacaktım.

Her şeyi boş verin, çünkü az da olsa rahatlamayı hak ediyordum.

Hunter'ın bizi durdurup doğrudan belediye meclisi salonuna götürmesini bekledim, ama o sokaklarda yürümeye devam etti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Elysia benim evim olmayabilir, ama doğru yöne gitmediğimizi biliyordum.

"Oyunuza."

"Ama odalar o tarafta," dedim başımı geriye doğru çevirerek.

Mabel'in ürpertici ve tınlayan bir kahkahası vardı. "Belediye meclisine gitmiyoruz."

Gray durdu ve ben de sırtına çarptım. Arkasını döndü ve bana yanına gelmem için işaret etti. Keşke Hunter bizi tasmalarla öylece bıraksaydı,

Çünkü Gray'in elini sıkıp tüm bu karmaşayı onun üzerine çekmesini istiyordum.

Hunter omzunun üzerinden bakarak, "Yürümeye devam edin yoksa işleri kendiniz için daha da kötüleştirirsiniz," dedi. "Sizi bekleyen insanlar var. İkiniz de bunun bir an önce bitmesini istemiyor muydunuz?"

Gray kıpırdamadı. "Nereye gidiyoruz?"

"Park meselesi." Hunter sinirli bir şekilde konuştu. "Bu, Elysia'nın tamamını ilgilendiriyor, bu yüzden oylamanın açık yapılmasının daha iyi olacağını düşündüm. O zaman kimse gerçeği çarpıtamaz."

Kalbim göğsümde o kadar tehlikeli bir şekilde çarpıyordu ki, kulaklarımda uğultuya neden oluyordu. Teoride, Hunter'ın hamlesi bizim için mantıklıydı. Bir şeyler ters giderse, hiçbir şeyin yalanların altında kaybolamayacağı açık bir alanda olacaktık. Ama ona güvenmiyordum ve bundan nasıl bir fayda sağladığını anlamayı çok isterdim.

"Zamanında gelmenizi takdir ediyorum, o yüzden hareket etmeliyiz," diye emretti.

Gray'e şöyle bir bakıp hafifçe başımı salladım. Bütün öğleden sonra sokakta duramazdık ve ayaklarımızı yere sağlam basmaya çalışsak bile, Hunter bizi oylamayı nerede yapmayı seçtiyse oraya götürebilirdi.

Tekrar yürümeye başladığımızda ayaklarım kaldırım taşlı sokaklara değdi, parka doğru ilerliyorduk. Ağaçlar hafif esintiyle hışırdıyordu, ama her zamanki gibi huzurlu bir manzara değildi. Sokaklar küçük tanrılarla doluydu ve hepsi bize odaklanmıştı. Düzinelerce göz, hiç durmadan her hareketimizi takip ediyordu.

Hunter önden ilerledi ve biz de başka seçeneğimiz olmadığı için onu takip ettik.

Kollarımın tüyleri diken diken oldu ama neler olup bittiğini anlayamadım. Oylama, tıpkı ilk seferinde olduğu gibi meclis salonunda yapılmalıydı. Hunter'ın kararlarını verdikleri an için bir karşılama komitesi kurduğuna inanacak kadar saf değildim.

Parka kurulan küçük bir kürsüye çıktı ve konuştuğunda sesi net bir şekilde duyuldu.

"Sevgili tanrı dostlarım," diye başladı ve kalabalıkta bir sessizlik çöktü. Artık fısıltılar yoktu. "Bugün bu kadar kısa sürede burada toplandığınız için teşekkür ederim."

Oy verme işlemini bir gösteriye dönüştürmeyi mi bekliyordu? Artık beni saklamasına gerek yoktu. Gökyüzü benim hakkımda her şeyi biliyordu.

"Hepinizin bildiği gibi, seçkinler ve küçük tanrılar arasındaki ilişki birkaç yıldır gergin."

Çevremizdeki kalabalık homurdanıyordu, hava giderek gerginleşiyordu. Tıpkı statik elektrik gibi, bir şeyin kıvılcım çakıp tam bir yangına dönüşmesini bekliyordu.

"Birçoğunuz, yarı tanrılarının bizden alınmasıyla çektiğiniz acılar için adaletin sağlanmadığını hissettiniz ve ben de buna katılıyorum."

Hunter bana doğru baktı. Gözleri hiçbir şey ele vermiyordu, ama herhangi bir duygu göstermesi için bir ruha sahip olması gerekirdi.

"Son zamanlarda, Archer da dahil olmak üzere birçoğunuzla konuşma fırsatı buldum."

Kürsünün solunda Archer duruyordu ve kaşını kaldırdı. Göz göze geldik ve "Özür dilerim" diye fısıldadı. Kalbim sıkıştı ve midem bulandı.

İşte bu kadardı.

Beni ölüme mahkum etmişti.

Hunter konuşmaya devam etti, ancak sözleri kulaklarımda boğuk bir şekilde yankılandı. "Çok uzun zaman önce yarı tanrılarla yaşananlar haksız ve adaletsiz olmuş olabilir ve eğer ilerlemek ve varlığımızı sürdürmek istiyorsak bu böyle olmamalı. Sonuçta, burada ne kadar çok birlik olursa, ölümlülerin dua etme olasılığı da o kadar artar. Elysia'daki uyum, Dünya'daki uyumla eşdeğerdir."

Onaylayıcı bir mırıltı duyuldu.

"Ve şimdi anlıyorum ki, birliğin sağlanması için adaletin yerini bulması gerekiyor." Hunter bir kez daha bakışlarını bana dikti. "Bu nedenle, yaşananların kefareti olarak, vahşice öldüren ve yaptıklarından dolayı hâlâ çok az pişmanlık gösteren kişiyi kurban ediyorum. Büyük haksızlığın telafisi için kardeşimi kurban etmeyi teklif ediyorum."

Etrafımdaki dünya sallanıyordu ve nefes almakta zorlanıyordum. Az önce ne demişti?

Bu benim kaderimle ilgili bir toplantıydı, ancak Hunter'ın açıkladığı her şey Gray'e odaklanmıştı.

Başımı, yanımda öfkeli bir şekilde duran ruh eşime çevirdim.

Erik öne doğru adım atarak, "Hunter," dedi. "Ciddi olamazsın." En büyük ağabeyine şaşkınlıkla bakıyordu.

Sesi büyüğü bozmuştu. Etrafımızdaki küçük tanrılar alkışlamaya ve tezahürat yapmaya başladılar. İstediklerini elde ediyorlardı. Göze göz, dişe diş, ama ben buna izin veremezdim.

Manşetleri çekiştirdim, çıkarmak istiyordum.
"Gray," dedim, dikkatini çekmeye çalışarak.
Bana bakmadı, tüm dikkati Hunter'daydı. Tanımadığım iki tanrı bize doğru yürüdü.
"Grayson." Sesimdeki panik belirgindi.
Gray bana baktı. "Seni seviyorum."
"Hayır, Gray. Gray, bir şeyler yapmalıyız."
Tanrılar bize ulaştılar ve onu omzundan yakaladılar. Karşı koyamadım. Kelepçeler içinde çaresizdim.
"Erik! Ona göz kulak ol!" diye seslendi Gray.
Onu kalabalığın arasından Hunter'a doğru ittiler.
Gray, Hunter'a ulaştığında, "Savaşmadan pes etmeyeceğim kardeşim," dedi.
Hunter sıırttı. "Bundan o kadar emin olma, Grayson."
"İyi planlanmış bir pusu. Bunu kabul ediyorum. Muhtemelen hepimizi kendi kirli işlerinizi yapmaya zorlamanız dışında yaptığınız en zekice şeydi."
Umarım vedalaşmışsınızdır.
"Gray!" diye bağırdım, dikkatini çekmeye çalışarak.
Bana bakmadı. Neden bakmadı ki?
Hunter, aurasını Gray'in etrafına sardı ve panik duygusu tüm ağırlığıyla beni sardı.
"Grayson!" Kürsüye doğru koştum ama kırmızı bir dal beni yakalayıp geriye doğru sürükledi. "Erik, bırak beni! Grayson!"
Çılgınlıklar o kadar yüksekti ki, boğazım tahriş oldu ve tam Hunter'ın aurası onları sardığı sırada Gray bana döndü, parmakları tanıdık bir hareket dizisi sergiliyordu.
Bir. Dört. Üç.

EPILOGUE

GRAYSON

Konsej odalarının altındaki hücreler çağlardır kullanılmaz haldeydi. Cenneti yarı tanrılardan temizledikten sonra, bu alan işe yaramaz hale gelmişti. Konsey, meseleleri daha az agresif bir şekilde ele alıyordu.

Hunter'ın yapabileceklerinin arasında bunu hiç beklemiyordum. Bu benim hatamdı. Hiçbir şeyin onun için önemsiz olmadığını bilmeliydim. Quentin'i önceliğim yapmaktan asla pişman olmayacak olsam da, ne yaptığını daha yakından takip etmeliydim. Bir pusuya düşmeyecek kadar yaklaşmanın bir yolunu bulmalıyım.

"Yani, bunu uzatıyor muyuz yoksa?" diye sordum, sıkılmış bir ses tonuyla.

"Her zaman lafı dolandırmazsın, Grayson."

Tabii ki, lafı dolandırmadım. Hayatımda hiç bu kadar öfkeli olmamıştım ve bu sadece benim durumumla ilgili değildi. Eğer işler benim için böyle bitecekse, öyle olsun, ama Quentin yüzünden öfkeliydim.

Sokaklardan ayrılırken hâlâ adımı haykırışını duyabiliyor ve yüzündeki ifadeyi görebiliyordum. Kendini çok güçlü taşıyan altın kızım, sanki her şeyi elinden alınmış gibiydi. O bakış, ne kadar ömrüm kalmış olursa olsun, beynime kazınmış olarak asla unutmayacağım.

Gitmeden önce ona daha çok şey söyleyebilmeyi çok isterdim, ama onun güvenliğini sağlayabileceğimden emin olmam gerekiyordu. Erik bunu benim için yaptı.

"Şey," dedim. "Eğer beni öldürmeyi düşünüyorsanız, bunu uzatmanızı tercih ederim."

"Hiçbir zaman alçakgönüllülük göstermeyi düşünür müydünüz?"

"Asla senin önünde değil."

Taş basamaklardan ayak sesleri duyuldu, yere vurmadan önce sesler giderek yükseldi. Archer koridorun gölgelerinden çıktı ve öfkem daha da

arttı.

"Şimdi mutlu musun? Bu Elara için adalet mi yoksa Larkin'in seni terk etmesine ve Quentin'in seni hiç istememesine mi içerliyorsun?"

Sırıttı. "O günden beri başımın belası oldun, Grayson. Hiçbir şey olmamış gibi ortalıkta dolaşmanı izliyorum. Onu öldürmüş olman bile seni etkilemiyor. En azından bu şekilde yüzünü bir daha görmek zorunda kalmayacağım ve Quentin de güvende olacak."

"Hayal görüyorsun."

Archer'ın aurası bana saldırdı ve ben de kendi auramı çağırmaya çalışırken hâlâ bakırla bağlı olduğumu fark ettim. Darbenin etkisiyle ayaklarım yerden kesildi ve odanın öbür ucuna savruldu. Bana tekrar vurdu ve kendimi savunamadan acıya katlandım.

"Yeter!" diye bağırdı Hunter.

Archer, aurasıyla beni engellediğinde durdu. Bana ait olan altın rengi kan, taze kesiklerden sızıyordu ve kelepçelerin etkisi altındayken normal şekilde iyileşemiyordum.

"Hayır, hayır," diye tükürdüm, tükürüğüm ve kanın kaldırım taşlarına sıçramasını izlerken. "Lütfen devam edin! Çünkü bu eylemler karınızı geri getirecek, değil mi?"

Archer tekrar saldırmaya çalıştı, ancak Hunter kalkan gibi önümde aurasını tutarak saldırıdan beni korudu.

"Eve git, Archer," diye emretti.

"Onun bedelini ödemesini istiyorum."

"Eve gidin dedim!" Hunter'ın sesi gürledi ve taş hücrelerin içinde yankılandı.

Archer'ın yüzü düştü, ardından yeşile bürünerek bizi bir kez daha yalnız bıraktı.

Hunter aurasını geri çekerken, "Benden teşekkür etmemi mi bekliyorsun?" diye sordum.

"Hayır. Benimle işbirliği yapmanızı bekliyorum."

Bu yanıt ilgimi çekti.

Hunter ayağa kalkmama yardım ettikten sonra beni bir hücreye itti. Kapıyı kapattı ve parmaklıklar bizi ayırdı. Artık kardeş değildik. Esir alan ve esir.

Bir zamanlar çelik olan parmaklıklar değiştirilmişti ve başımı salladım. Bakır. Bileklerimi ve boynumu saran aynı malzeme beni bu boşluğun içine

hapsetmişti. Hunter hiçbir riske girmek istemiyordu. Biz diğerlerinin beğenisini kazanmaya çalışırken o meşguldü.

Hunter bana bakarak, "Seni öldürmek istemiyorum, Grayson," diye mırıldandı.

"Aynı duyguları paylaştığımızı söyleyemem."

Burun kıvrarak güldü. "Ancak, istediğim bir şey var."

"Ne?"

Hunter başını yana eğdi, düşünceli görünüyordu. Birkaç an için blöf yaptığını, bir cevap bulmak için beynini zorladığını sandım, ama konuştuğunda bu planı bir süredir kurgladığını anlamak hiç de zor değildi.

"Quentin'i istiyorum."

"Ne?"

"Quentin'i istiyorum," diye tekrarladı.

Öfke midemde kaynıyordu ve eğer şu an auramı kontrol edebilseydim, Hunter acıdan kurtulamazdı. Beni parmaklıklar ardına atmıştı ve Quentin'i istediğini söylüyordu.

Hunter bir adım geri çekilip ellerini arkasında birleştirerek, "Size şunu açıkça söyleyeyim," dedi. "Quentin Scott, başlangıçta düşündüğümünden çok daha değerli. Başarıyı temsil ediyor. Ölümlülerin onu arzularının ağırlığı altında boğması uzun sürmeyecek. Zaten tanrıların çoğunu kendi safına çekti. Projemi rekor sürede tamamladı ve bunun onun yeteneğinin yardımı olmadan gerçekleştiğine inanacak kadar aptal değilim. Onun gibi biri yanımda olduğu sürece, tüm kriterleri karşılıyorum. Yarı tanrıça – tamam. Tanrılar tarafından seviliyor – tamam. Cesur ama yine de kırılgan – tamam ve tamam."

Yüzümü demir parmaklığa dayadım. "Ondan uzak dur, Hunter."

"Ama öyle bir niyetim yok, Grayson."

"Sana ikinci kez bakmaz bile. Söylediğin hiçbir şeyi yapmaz."

"Ah, evet," dedi yüzünde çarpık bir sırıtişla. "Çünkü ona reddedemeyeceği bir şey teklif edeceğim. Ona senin hayatını teklif edeceğim."

TEŞEKKÜRLER

Elhamdülillah

Bu proje boyunca bana çok zaman ayıran arkadaşlarıma ve aileme – sizsiz bu proje tamamlanamazdı. Aylarca konuştum, siz de aylarca dinlediniz ve projenin tamamlanmasını sağladınız.

Muhteşem kapak tasarımı ve biçimlendirme için Books and Moods ile çalışmaktan her zaman memnuniyet duyuyorum. Kafamdaki bulanık görüntüler, sizin parmaklarınızın ucunda her zaman güzel bir şeye dönüşüyor.

Merhaba Zainab! Notlarında ne yazmış olursan ol, pes etmiyorsun. Benim çılgınlığımı senin gibi kim düzenleyebilir ki? Ama bu sefer sadece düzenlemeler için değil, daha fazlası için de teşekkür etmeliyim. Özgüven krizine girdiğim anlarda beni destekledin ve devam etmemi sağladın. Panik anlarıma, gerilim dolu anlara ve dilbilgisi hatalarına katlandığın için teşekkürler.

Kendall ve Sarah, bu kitabı beta okuma için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Katkılarınız paha biçilmez ve dürüstlüğünüz için minnettarım. Bu kitabı herhangi birinin okumasına izin vermekten çok korkuyordum ve sizin nezaketiniz bu korkularımı ortadan kaldırmaya ve kitabı en iyi haline getirmeye yardımcı oldu.

Bu hikayeyi okudukça onunla hiçbir ilgim kalmamasını istedim, bu yüzden nasıl başardığını anlamıyorum Ellie. Alfabetik okumadan düzeltmeye ve aradaki her şeye kadar, aylar boyunca bunun birçok versiyonunu gördün. Kendi iyiliğin için beni şimdi çöpe atsan daha iyi olur çünkü bunu daha kaç kere yapacağız?

Sokak ekibim! Yazılarımı desteklemeye bu kadar istekli, böylesine harika bir insan grubuyla tanışmayı hiç beklemiyordum diyebilirim. Bu kitabı tanıtmakta verdiğiniz tüm yardımlar için teşekkür ederim. Bana ve yazılarıma olan inancınız için teşekkür ederim.

Son ve en büyük teşekkürüm, Tanrılar ve Canavarlar Üzerine adlı eserimi okuyan herkese gidiyor. Orijinal fikir, doktora çalışmamın uzun

saatleri sırasında laboratuvarı ortaya çıktı. Zamanla gelişti ve sonunda yazma cesaretini buldum. Hikayeyi bu kadar çok insanın beğenmesi beni şaşırttı ve aldığım her mesaj için minnettarım. Gerçekler ve Bağlar Üzerine adlı eserimin arkasındaki en büyük itici güç sizlerdiniz ve bunun için yeterince teşekkür sözü bulamıyorum.

İLETİŞİMİ KOPARMAMAK

Yazılarım ve yayınlarım hakkındaki tüm haberlerden haberdar olmak istiyorsanız beni şu platformlardan takip edebilirsiniz:

Instagram

Facebook Grubu

Web sitesi

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM